
Pitypang
ANNE RAVEN
KÁRHOZOTT
TE VAGY A LEGROSSZABB DOLOG,
AMI VALAHA TÖRTÉNT VELEM.
ÉS ÉN MÉGIS AKARLAK.

A sötétség ellen nem harcolhatsz tiszta kézzel.
Itt nincs helye morális dilemmáknak. Készülj fel, hogy a végén te is elkárhozol.

Barbara Herds – digitális tartalomkészítő

Egy orvos és egy igazságosztó ügyvéd veszedelmes viszonya. Mindketten a saját igazukat hajtják, felforgatják egymás világát. De mi marad a végén?
Engedd, hogy a titkok és a sötétség elragadjon.

Lisbeth_booklover (Cs. S. Betty) – digitális tartalomkészítő

ANNE RAVEN

KÁRHOZOTT

Pitypang
Kiadó

© Anne Raven, 2026

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

A szerző eddig megjelent kötetei:
Illegális szerelem, 2021
Sekély, 2022
Egy riport ára, 2022
Kéjlak, 2023
Illegális játszma, 2023
Félvér, 2024
Karácsonyi bakancslista, 2024
Találd meg a párod, 2025
Rossz királyfi, 2025

Szerkesztette: Kovács Attila
Korrektúra: Szabó-Huber Nikoletta
Borítóterv: Coverist Studio – Bakos Fanni, Faniszló Ádám
Tördelés: Baseline Stúdió

Facebook-oldal: Anne Raven írói oldal
Instagram-oldal: @anne_raven_page
TikTok: @anneravenside

ISBN 978-615-83131-1-7

Pitypang Kiadó, 2026
Felelős kiadó: Farkasné Pozsgai Anett

Tartalom

Prológus – CALLUM

Prológus – RAVEN

Első fejezet – CALLUM

Második fejezet – RAVEN

Harmadik fejezet – CALLUM

Negyedik fejezet – RAVEN

Ötödik fejezet – CALLUM

Hatodik fejezet – RAVEN

Hetedik fejezet – CALLUM

Nyolcadik fejezet – RAVEN

Kilencedik fejezet – CALLUM

Tizedik fejezet – RAVEN

Tizenegyedik fejezet – CALLUM

Tizenkettedik fejezet – RAVEN

Tizenharmadik fejezet – CALLUM

Tizennegyedik fejezet – RAVEN

Tizenötödik fejezet – CALLUM

Tizenhatodik fejezet – RAVEN

Tizenhetedik fejezet – CALLUM

Tizennyolcadik fejezet – RAVEN

Tizenkilencedik fejezet – CALLUM

Huszadik fejezet – RAVEN

Huszonegyedik fejezet – CALLUM

Huszonkettedik fejezet – RAVEN

Huszonharmadik fejezet – CALLUM

Huszonnegyedik fejezet – RAVEN

Huszonötödik fejezet – CALLUM

Huszonhatodik fejezet – RAVEN

Huszonhetedik fejezet – CALLUM

Huszonnyolcadik fejezet – RAVEN

Huszonkilencedik fejezet – CALLUM

Harmincadik fejezet – RAVEN

Harmincegyedik fejezet – CALLUM

Harminckettedik fejezet – RAVEN

Harmincharmadik fejezet – CALLUM

Harmincegyedik fejezet – RAVEN

Harmincötödik fejezet – CALLUM

Harminchatodik fejezet – RAVEN

Harminchetedik fejezet – CALLUM

Harmincnyolcadik fejezet – RAVEN

Harminckilencedik fejezet – CALLUM

Negyvenedik fejezet – RAVEN

Negyvenegyedik fejezet – CALLUM

Negyvenkettedik fejezet – RAVEN

Negyvenharmadik fejezet – CALLUM

Negyvennegyedik fejezet – RAVEN

Negyvenötödik fejezet – CALLUM

Epilógus – CALLUM

Köszönetnyilvánítás

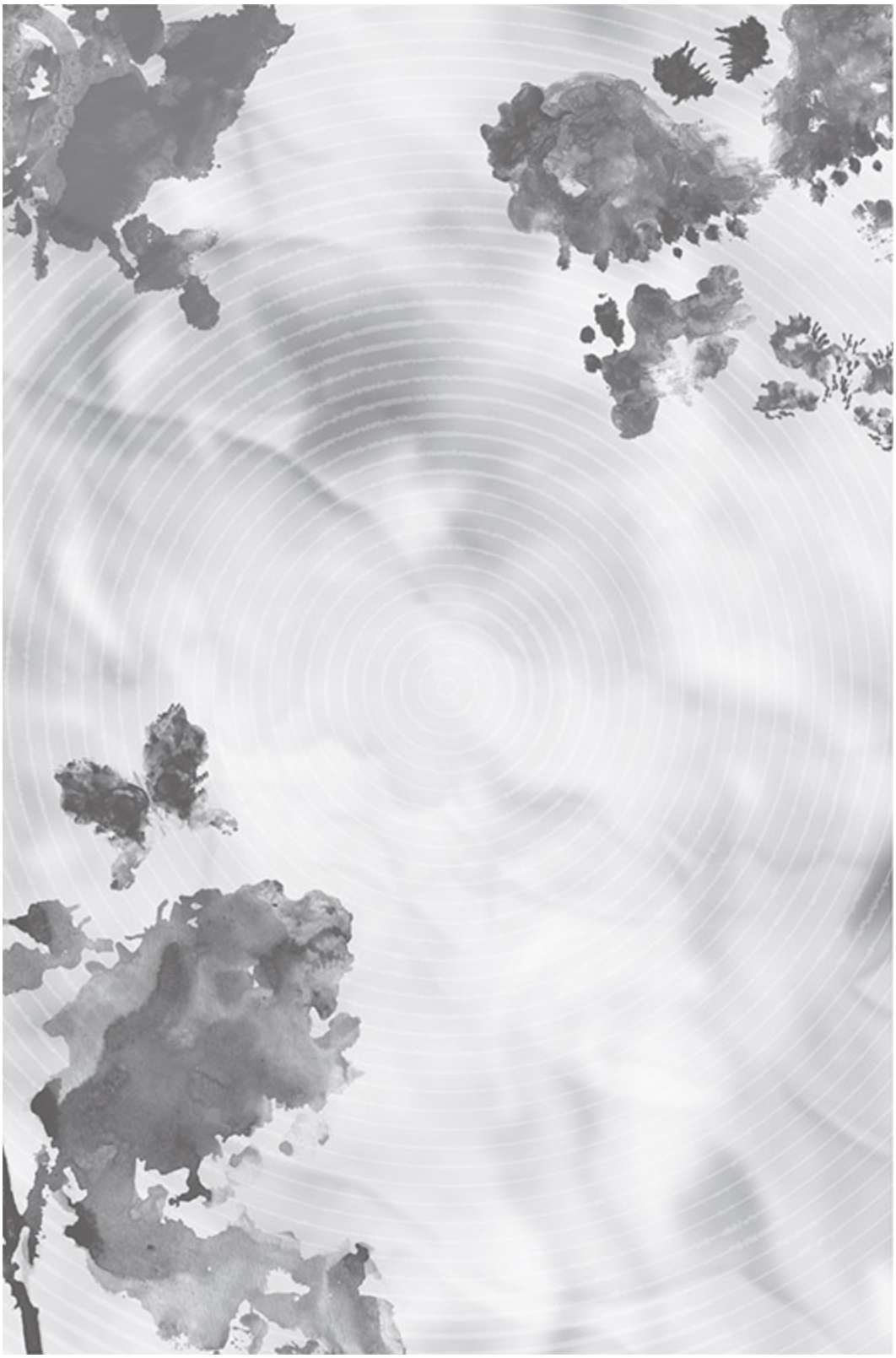

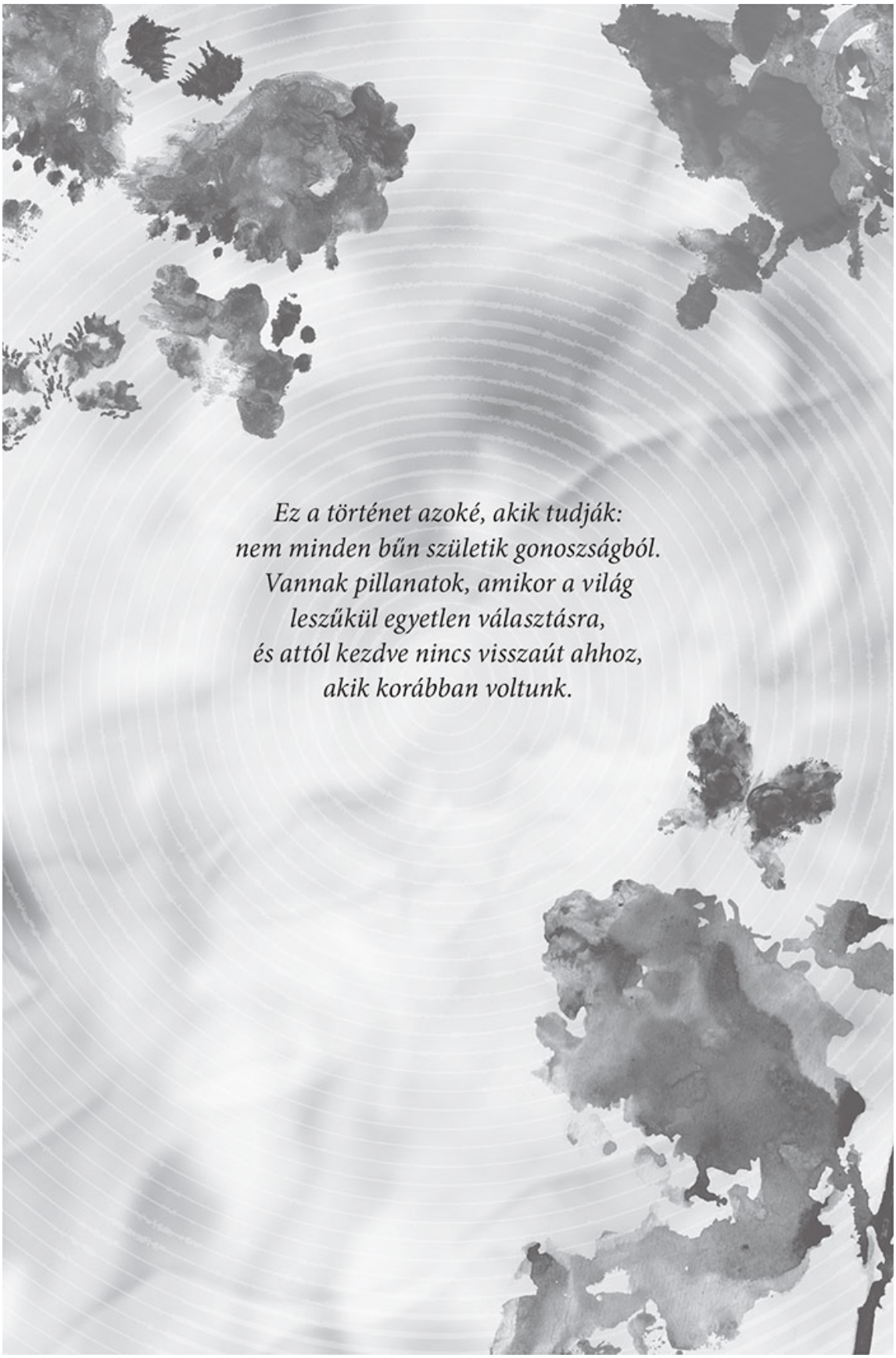
TARTALMI FIGYELMEZTETÉS

Ez a regény sötét témákat dolgoz fel, amelyek egyes olvasók számára megterhelők lehetnek.

A történet tartalmaz utalásokat és jeleneteket az alábbiakkal kapcsolatban:

- fizikai és pszichológiai erőszak
- fogva tartás, kontroll és hatalmi visszaélés
- emberkereskedelem és kényszerítés
- trauma és annak feldolgozása
- morálisan megkérdőjelezhető döntések
- gyilkosság és erőszakos cselekmények leírása
- sötét romantikus és pszichológiai tartalom

Ez a történet azoké, akik tudják:
nem minden bűn születik gonoszságból.
Vannak pillanatok, amikor a világ
leszűkül egyetlen választásra,
és attól kezdve nincs visszaút ahhoz,
akik korábban voltunk.

Prológus

CALLUM

A köd súlyosan ül Glenmoor utcáin, vastag, nedves fátyol, ami minden neszt elnyel az éjszakában. Az elhagyott ipartelep felé vezető sikátorban csak a következő áldozatom zihálása hallatszik, éles, szaggatott levegővétel, akár egy sarokba szorított állaté.

Mert pontosan az.

Fölé magasodom. Fekete kesztyű takarja a kezemet, arcomat sötétszürke maszk fedi el. Semmi dísz, semmi jellegzetesség, csak egy üres, kísérteties álarc, ami eltünteti minden emberi vonásomat. A színe matt, mint a hamu, mégis elnyeli a fényt. A szemüregek mélyek és sötétek, akár két alagút, amelyek mögött semmi sincs, csak a csend, és az a fajta hideg, amitől minden élő ösztönösen menekülni kezd.

A légzésem tompán visszhangzik az anyag mögött, gépies és kimért ritmusban, mintha nem is egy ember, hanem valami más, valami régi, elfeledett árny szívná a levegőt. A maszk súlya alig érezhető, mégis minden alkalommal, amikor felteszem, úgy érzem, egy börtön ajtaja csukódik rám.

A kabátom alját meglengeti a szél, az árnyékok összefolynak körülöttem, mintha maga az éjszaka is segítene elrejteni engem.

Nem sietek. A férfi ott kuporog előttem, az épület falához préseli magát, arcát verejték és por csíkozza.

– Haver… – a hangja rekedt, elcsuklik. – Én… nem tudtam, hogy… hogy ennyire komoly. Nem én vagyok, akit keresel.

A tekintetem hidegen siklik végig rajta, mint a penge éle. A szavaim lassan, metszően törnek elő belőlem:

– Mind ugyanezt mondjátok. És mind ugyanott végzitek – közlöm szinte unottan.

A férfi térden csúszva könyörög, kezeit előrenyújtja.

– Esküszöm. én egy porszem vagyok ebben az egészben.

Az álarc alatt az arcom rezzenéstelen. Nem érzek szánalmat, nem érzek semmit.

– Mutasd a karod! – parancsolom.

A férfi remegve engedelmeskedik, feltűri az ing ujját. A halvány fényben előbukkan a tetoválás: körbezáródó töviskoszorú, amelyen keresztül fekete kígyó tekeredik, pikkelyei olajosan csillognak. A kígyó feje a saját testét marcangolja, fogai a húsba vájnak, a tövisek pedig mélyen a bőrbe marnak. A jelkép egyértelmű hovatartozást hirdet.

– Igen, egy senki vagy, egy jelentéktelen veszteség – mondom halkan, és közben jobb kezem ráfeszül a kés markolatára. – De te is közéjük tartozol.

A férfi tekintete hirtelen megváltozik, elsötétül, majd őrült nevetés rázza meg a testét, mint akinek elborul az agya.

– Ha érted a jelentését, akkor azt is fel kell fognod, hogy már nem számítasz élőnek. Rá fog jönni, mit követtél el, és arra is, hogy üldözöd őt.

Durván belemarkolok a hajába és hátrafeszítem a fejét. Azt

akarom, hogy utoljára a maszk mögött megbúvó hideg tekintetem lássa.

– Előbb-utóbb' biztosan, de addig még sokatoknak meg kell halnia.

– Miért?

– Mert… – húzom végig az éles pengét a nyakán –, azt akarom, hogy érezze a vér szagát, mielőtt elmegyek érte.

A nevetés félbeszakad, a férfi hangja fuldokló hörgéssé alakul, utána csak a vér csöpögése hallatszik a köveken.

Gondolatban kihúzom a fejemben vezetett listámról az előttem heverő férfi nevét a többi közül, melyek sorban állnak, mint sírkövek egy temetőben. A lajstrom nem teljes – de minden áldozat újabb és újabb nevekkel bővíti. A lánc egyre hosszabb, és én addig nem állok meg, amíg a legfelső szemhez nem érek.

Vetek egy utolsó pillantást az áldozatomra, majd hagyom, hogy a köd elnyeljen, mintha sosem jártam volna ott.

Prológus

RAVEN

A glenmoori ház, amit bérlek csendes, túl csendes a londoni lakásomhoz képest. Ez az első éjszakám itt. Hullafáradt vagyok az utazástól és az egész napos pakolástól, de hiába tudom, hogy aludnom kellene, képtelen vagyok rá. Itt vagyok egyedül, az isten háta mögött, egy skóciai kisvárosban, ahol senkit sem ismerek, és ahol minden idegen. Az ágyam, a bútorok, a hely, még a levegő is másképp nehezedik rám. Furcsa belegondolni, hogy bár elvileg egy zsúfolt utca végén lakom, még sincsenek igazi szomszédaim. Az utcában álló házak többsége csak idénylakás; a tulajdonosok ilyenkor máshol élnek, így estére az egész környék kihalt. Felhívták rá a figyelmemet, amikor kivettem, mégis most érzem igazán a megszokott zaj hiányát.

Az egyetlen társaságom, Krumpli, a kerekded kis mopszom, akit magammal hoztam. Ő persze mit sem törődik azzal, hol hajtja álomra a fejét, amíg tele a pocakja. Én viszont nem működöm ilyen egyszerűen. Most valahogy értelmetlennek érzem a döntésemet.

Azt gondoltam, ha új életet kezdek valahol máshol, hátrahagyom a hibákat is, amiket elkövettem. De mindezt más volt a megszokott, biztonságos környezetemből elképzelni, mint

a saját bőrömön tapasztalni a valódiságát. Én ugyan eljöttem, azonban a bűntudat maradt.

Levegő kell, levegőre van szükségem…

Cipőt és kabátot veszek, de nem kocsiba ülök, hanem gyalog indulok neki a hűvös éjszakának. Minél messzebb, mintha a lépéseimmel otthagyhatnám mindazt, ami nyomaszt.

Másodpercek, percek, órák…

Fogalmam sincs, mióta megyek, mire a gondolataim kitisztulnak, a végtagjaim átfagynak, és rájövök, hogy eltévedtem. Ott állok egy idegen város sötét utcájában, telefon nélkül, segítség nélkül, és kezd elönteni a pánik.

Hogy lehetek ilyen ostoba!

Aztán meghallok egy száraz roppanást a hátam mögött. Először csak az éjszaka hangjának vélem, de azután rájövök, hogy léptek visszhangoznak mögöttem: valaki követ.

Gyorsítok, a szívem hevesebben ver, és már átkozom a pillanatot, amikor kitettem a lábam a házból.

Nagyon rossz ötlet volt.

A semmiből hirtelen egy férfi lép elő. Magas, vállas, mozdulatai magabiztosak. A kabátja alól valami megvillan a lámpafényben – nem tudom, kés vagy fegyver, de a fenyegetés éles és valóságos.

– Hát itt vagy, cicám? – szólal meg rekedten, közelebb lépve. Hangja játékos, mégis veszélyesen nyers.

Megállok. Igazából lefagyok. A gyomrom görcsbe rándul, a bőrömön futkos a hideg.

– Azt hiszem, összekever valakivel – mondom, igyekezve, hogy a hangom határozott legyen.

De a férfi csak elmosolyodik.

– Azt nem hinném.

Még közelebb lép, az árnyékból előbújik az arca: idegen, furcsán eltorzult, pupillája természetellenesen kitágult, tekintete üveges és üres, mintha nem teljesen a valóságot látná. Egy pillanatra megdöbbenek, úgy vélem, drog hatása alatt áll.

– Megismételhetnénk a tegnap éjszakát – mondja.

A szavai lassan mérgeznek, mint a kígyó marása. Összekever valakivel. Hátrálok, de hirtelen megragadja a csuklómat, és a mögöttem magasodó ház falához lök. A kő hidegen nyomódik a hátamnak.

– Engedjen el! – Próbálom kirántani a kezemet, azonban a szorítás csak erősödik.

Közelebb hajol.

– Imádod a rosszfiúkat – sziszegi, és közben a hajamba szagol.

– Higgye el, hibát követ el – rázom hevesen a fejemet.

Megpróbálom kirántani magam a szorításból, de ezzel csak felbosszantom, erősebben a falnak taszít, a lendülettől a fejem a téglának csapódik. Megszédülök, és mire újra tisztán látok, keze már a torkomon van, belém fojtja a szavakat. Megfoszt az oxigéntől, és miközben ezt felfogom, a keze már a combomra siklik.

– Hát nem emlékszel? – suttogja a fülembe. – Durván szeretted…

Kiáltani akarok, küzdeni, de a torkomra nehezedő kéz vasbilincsként zárul rám. A rémület bénító hullámként önt el, amikor egy árny lép elő a sötétből. Legalábbis annak hiszem.

Fekete kabátot visel, bőrkesztyűt, arcát sötét, kifejezéstelen maszk fedi. A koponyára emlékeztető forma finoman rajzolódik ki a halvány utcai lámpafényben: a kiemelkedő arccsont, az éles állvonal, és a fekete mélység, ahol a szemnek kellene lennie. Az maszk nem torz, mégis természetellenesen üres, mintha a halál maga nézne rám.

Szédülök. A látványtól vagy a levegőhiánytól, már nem tudom megállapítani.

Úgy érzem, ez nem a valóság, és mindez nem velem történik, azonban a fizikai fájdalom valódi. A támadóm észre sem veszi az árnyat, csak akkor, amikor az egyetlen mozdulattal a földre löki.

– Mi a fasz?! – nyög fel, de a mondat elhal, mikor az álarcot viselő térdével keményen a mellkasára nehezedik.

Remegek a falnak lapulva, szemem tágra nyílik. A támadóm ordít, szitkozódik – az álarcos hidegen figyeli, nem szól egy szót sem. Aztán meglátom a kést, egy villanás, és már hangtalanul lendül is. A markolata a férfi halántékának csapódik, aki azonnal eszméletét veszti.

Felsikítok a számra tapasztott tenyerem alatt, ám tudom, hogy így is meghallotta.

A csend hirtelen nyomasztóvá válik. Csak a zihálásom és a szívverésem hallatszik.

A maszkos lassan felegyenesedik. Magas. Magasabb, mint elsőre hittem. A haja sötét, hosszú tincsei kuszán a homlokába lógnak. Amikor felém fordul, üres fekete szemürege elnyel. A lelkem mélyéig hatol. Hiába hideg és dermesztő, a benne uralkodó düh teljesen magába szippant. A vibráló harag, ami az

ijesztő, fekete álarca mögül is kisugárzik. Brutális, és bár rettegek tőle, képtelen vagyok másfelé nézni egészen addig, míg meg nem villan a kés a kezében.

Megdermedek.

– Kérem, ne bántson! – bukik ki belőlem.

Kesztyűs ujjai az állam alá nyúlnak, az arcomat finoman, de határozottan maga felé fordítja. Közel hajol. Pislogni sem merek, vagy egyáltalán lélegezni. Ő oldalra biccenti a fejét, mintha tanulmányozna, mintha azt fontolgatná, mitévő legyen velem. Ujjai az állkapcsomról a nyakamra csúsznak. Oda, ahol percekkel korábban még a másik fickó szorítását éreztem. A nyomás arra késztet, hogy küzdjek ellene, küzdjek az életemért. Mindkét kezemmel megmarkolom a karját, de meg se bírom mozdítani.

Istenem!

A pánik elönt, ahogy a nyomás erősödik. A testem pedig mozdul. A férfi az utca felé kényszerít. Minden porcikám érzi átható tekintetét. Aztán egyszer csak elenged, és a sikátorból kivezető irányba bök a fejével. Eltart néhány másodpercig, míg ráébredek, azt akarja, menjek. A mellkasom hullámzik. Halálfélelem és kíváncsiság cikázik bennem. Félek. Annyira remeg a térdem, hogy nem bírok megmozdulni.

Feltámad a szél, meglebegteti sötétbarna hajamat, aztán a szemembe csapja. Meghallom a földön fekvő alak nyöszörgését, mire az álarcosból állatias, figyelmeztető morgás tör fel. Ez végül észhez térít. Rohanni kezdek, és meg sem állok addig, míg csodával határos módon haza nem keveredek valahogy.

Amint beteszem a lábam az ajtón, bezárom és nekidőlök.

Fuldoklom a rémülettől, a sokktól, a fizikai kimerültségtől. Képtelen vagyok tovább tartani magam, lecsúszom a padlóra és hagyom, hogy a könnyek eláztassák az arcomat és elhomályosítsák a látásomat.

De bármilyen sűrű zápor is fedi el a valóságot, a csontvázszerű maszkot élesen és tisztán látom magam előtt.

Mintha beleégett volna a retinámba, mintha beférkőzött volna az elmémbe, hogy uralma alá vonja a gondolataimat.

Az az ember halálosan veszélyes, tudom, minden porcikám érezte a közelségét, a sötétségét, a kegyetlenségét, az erejét, és mégis – engem valamiért megmentett.

Persze akkor még nem tudtam, milyen árat kell fizetnem majd érte.

Első fejezet

CALLUM

Az Ashcroft Intézet a város szemetének temetője. Gyűlölöm ezt a helyet. A fehér falak mögött ugyanaz a rothadás lüktet, mint kint az utcákon. Beteg elmék, skizofrének, pszichopaták, drogfüggők, erőszaktevők, és néhány patkány, akik valójában nem őrültek; sokkal inkább kényelmetlen tanúk, bűnbakok, célpontok. Számomra viszont, lehetőségek…

Amikor átlépek az intézet kapuján, a gyomromban csomó képződik. Harag és düh. Harag, mert tudom, minden nappal erősebb és alattomosabb a hatalom, ami ellen küzdők. És düh, mert folyton falakba ütközöm.

Belépek a főépületbe. A levegő itt mindig ugyanaz: fertőtlenítő, klór, gyógyszer és valami nehezen körülírható szag, mintha a nedves kő beszívná az őt körülölelő fájdalmat. A csempék fehérek és sterilek.

Az előcsarnokban a recepciós nő rám pillant. Ismer. A legtöbbjük ismer. Nem is kér igazolványt, csak biccent.

– Jó estét, Mr. Thorne. – A hangja udvarias, de tartózkodó. Mindig így szól hozzám, mintha félne tőlem. És valahol igaza van.

A nővérpultnál megállok, íratlan szabály szerint jelzem az

ittlétem. A nővérek pillantása gyorsan átsiklik rajtam; kívülálló vagyok, de mégis belső ember. Tudják, hogy az igazgató ajtaja mindig nyitva áll előttem. Tudják, hogy olyan helyekre is bejárásom van, ahová másoknak nincs. Így nem kérdeznek. Soha nem kérdeznek.

– Mr. Boydhoz jöttem – közlöm röviden.

A papírok szerint Garrick Boyd paranoiás skizofréniában szenved. Hallucinációk, üldözési mánia, veszélyes a környezetére. Az orvos aláírása, a diagnózis, a jegyzőkönyvek mind megvannak. Az, hogy valójában épeszű, senkit sem érdekel. Gondoskodtam róla, hogy ez így legyen.

Követem a nővért a folyosón. A cipőm sarka koppan a linóleumon, a lépteim visszhangzanak a falak között. Itt más a légkör, mint a zárt osztályon. Az ajtók nincsenek vastag fémből, nincs rács az ablakokon, a szobák ajtaja egyszerűbb, bár belülről nem zárható. A folyosón pár beteg: egy nő üres tekintettel ringatja magát egy széken, egy férfi monoton hangon számolgatja a padlólapokat. Ártalmatlanok. Az elméjük valahol messze jár, ahová mi sosem követhetjük őket.

Az Ashcroft falai között összemosódik az ártatlan és a bűnös, számomra mind „őrültnek” látszik.

Megállunk Boyd szobája előtt. Ha minden igaz, tegnap óta nem kap se nyugtatót, se kedélyjavítót, hogy tudjak beszélni vele. A nővér kinyitja az ajtót, majd félrehúzódik.

Belépek. A szoba egyszerű; ágy, éjjeliszekrény, az ablak az udvarra néz. Boyd az ágyon ül. A tekintete tiszta, túl tiszta ahhoz képest, hogy papíron egy bomlott elméjű beteg. Arca abban a pillanatban eltorzul, ahogy felismer.

– Te rohadék… – köpi felém, és megpróbál rám támadni. De esélye sincs. Felém lendülő kezét kicsavarom, karja a háta mögé kerül. Testét a falnak nyomom, ártalmatlanítom.

– Te juttattál ide! Azt hiszed, nem tudom? Azt hiszed, nem értem, mit művelsz? – fröcsögi, és megpróbál kiszabadulni. – Eltüntettél az útból.

Érzéketlenül nézek végig vergődő testén. Erősebb vagyok nála.

– Inkább fogd fel úgy, hogy kaptál egy második esélyt – felelem unottan.

– Esélyt? – próbálja felém fordítani a fejét, vonásai gúnyos fintorrá torzulnak. – Elvettél tőlem mindent, elvetted a jövőmet, az életemet!

– Azért vagy még életben, mert itt vagy.

– Ez nem élet. Ehhez nincs jogod, Callum. Mégis miféle ember képes ezt tenni a másikkal? Miféle ügyvéd vetemedik ilyen módszerekre?

– Öntörvényű.

Szavaim pengeként hasítanak a levegőbe, és vájnak mély barázdákat Boyd lelkébe. De jól mondja. Az én módszereim nem férnek a törvény paragrafusai közé. Nem is akarom, hogy beleférjenek. A törvény túl sokszor vallott kudarcot, túl sokszor védte a gazdagokat, a befolyásosakat. Azokat, akiknek börtönben, vagy az Ashcroft falai mögött kellene ülniük kényszerzubbonyban, mégis odakint élnek, szabadon, büntetlenül és érinthetetlenül.

– Most pedig beszélj! – csavarom meg fájdalmasan a karját.

Felordít.

– Nem mondok neked semmit – sziszegi. – Inkább dögöljek meg itt.

– Ez esetben… – Hajolok közelebb hozzá, hogy minden szavamat jó hallja. – Hosszú életet kívánok neked!

– Az apád forogna a sírjában, ha látná, mi lett belőled.

Megpördítem és megragadom a ruháját. Az ujjaim közé gyűröm, és könnyedén magam felé húzom…

A félelem azonnal a szemébe költözik.

– Az apám attól forogna a sírjában, ha tudná, hogy elárultad.

– Keményen dolgoztam egész életemben, miért? Alamizsnáért. És amikor lehetőségem adódott többre, éltem vele. Neki is jutott volna, ő is dönthetett volna másképp, de túl maradi volt hozzá. Túl szentimentális. Nem volt hajlandó belátni, hogy a törvény már rég csak színjáték, eszköz azok kezében, akik fölötte állnak. Bolond vagy, ha te sem látod. Nincs esélyed ellenük. Azt javaslom neked is, mint az apádnak: állj be a sorba, amíg nem késő.

– Én megkönyörültem rajtad, de kezdem megbánni – markolom erősebben a ruháját.

– Még a hóhér is könyörületesebb nálad, Callum. Tudod jól, ha elárulom őket, megölnek – mondja gúnyosan, azonban a szeme elárulja a félelmet, ami egyébként is árad belőle.

– Ha beszélsz, adok egy esélyt, hogy átíródjon a sorsod.

Ki akar innen jutni. És én vagyok az egyetlen esélye. Tudom, hogy az élete sokkal fontosabb, mint a hűsége bárki vagy bármi iránt.

Végül mindnek fontosabb…

– Mondj egy nevet! – sürgetem.

Garrick lesüti a szemét, a száját összeszorítja, de érzem, hamarosan megtörik.

– Nem tudod, mit kérsz – hörgi, és hangja elárulja a félelmét. – Ha beszélek, tudni fogják, hogy én voltam.

Közelebb hajolok hozzá.

– Ha nem árulod el, kisétálok azon az ajtón és soha többé nem látod a kibaszott napfényt, erre esküszöm. Leszedáltatlak, és hagyom, hogy a zárt osztályra kerülj, és elsorvadj a négy fal között egyedül, magányosan, ennek a pillanatnak az emlékével örökre az agyadba vésődve. Dönts!

– Nem tudom megadni, amit kérsz – szólal meg végül. – Fogalmam sincs, ki áll mögötte. Sosem találkoztam vele, sosem beszéltem vele. A megbízások névtelenül érkeztek, ahogy a pénz is. A piszkos munkát mások végezték, nekem csak annyi dolgom volt, hogy a bíróság előtt tisztára mossam azokat, akiket kért.

– Akkor mondd az ő nevüket!

– Már nem emlékszem mindre.

Erőteljesen a falnak nyomom.

– Fogy a türelmem, Garrick. Nyögj ki egy kurva nevet!

– Daniel Kerrigan. – A név lassan csúszik ki a száján.

Hallom a zihálását, érzem a pulzusát, ami őrült tempóban ver az ádámcsutkája alatt. A szeme dühösen, elveszetten villog, de nem éri el a lelkemet.

– Jó.

– Ígérd meg, hogy megvédesz tőlük. Ígérd meg, hogy nem hagysz itt megrohadni – követeli szinte magán kívül, mintha csak most tudatosult volna benne beszélgetésünk súlya.

– Ígérem, hogy annyira teszem kényelmessé neked az ittlétet, amennyire te tetted apámét a halála előtt.

Az orra kitágul, ahogy felfogja, nem kap tőlem semmit.

– Megígérted – kiabálja. – Megígérted.

– Hogy átírom a sorsodat. És megtettem – biccentem oldalra a fejemet. – Meg akartalak ölni. De inkább hagylak szenvedni.

Gerrick elsápad, az arcából kifut minden szín, minden élet, és szinte látom, ahogy összeroppan a remény, ami eddig táplálta. A ruhámba markol, könyörgő a tekintete.

– Nem hagyhatsz itt – remeg a hangja.

Lefejtem magamról a kezét. Megpróbál újra nekem rontani, de visszataszítom a falnak, a felkaromat a nyakának feszítem. Csak egy erősebb nyomás, csak ennyi kellene, és összezúzhatnám a légcsövét.

És ekkor…

Az ajtó kinyílik.

Elfordítom a fejem. Egy nő lép be, a kezében tartott dossziéba mélyed. A pillanat töredékéig csak egy ápolónak nézem, de aztán felismerem. Megreked rajta a pillantásom.

Az illat csap meg először. Bourbon vanília. Ugyanaz a finom, édes-meleg aroma, amit egyszer már éreztem. Ott, abban a sikátorban, ahol egy héttel korábban megöltem valakit, és aztán miatta percekkel később, majdnem egy újabb gyilkosságot követtem el, hogy megmentsem attól a drogostól. A tekintetében lángoló félelem, és minden másodperc, amit abban a rohadt sikátorban vele töltöttem, belém égett. Úgy bámult, mintha ki akarta volna olvasni a szememből, ki vagyok, mit akarok, és azt, hogy mire vagyok képes. Nem láthatott mást, csak ürességet, és

a maszkot, ami elfedte az arcomat, mégis úgy éreztem, önkéntelenül is felfedtem valamit előtte. Valamit, amit nem akartam.

És most itt van. Itt áll előttem.

Most is ugyanaz a tekintet. Barna írisz, tág pupilla, de most döbbenettel, haraggal, rémülettel vegyül. Nem a félelem dominál, hanem a cselekedetemből fakadó, ösztönös tiltakozás és harag.

Ez új…

Végigmérem. Fekete nadrág, egyszerű, nyitott, fehér köpeny, alatta halványkék ing, a szíve felett az intézet névtáblája.

Dr. Raven Whitmore. Áll a kitűzőjén.

Sötétbarna haja kissé kócos, mintha sietve fogta volna össze. Arcán sápadtság, de az ajka élénkpiros rúzstól fénylik, akárcsak azon az estén… Állkapcsa feszes, nem hátrál meg. Nem egy áldozat áll az ajtóban, mint legutóbb, hanem valaki, aki meg akarja érteni, amit lát.

Lassan elengedem Garricket. A testem megfeszül, de a szemeimet most már rajta., csakis rajta tartom.

– Maga meg mit csinál itt?! – csattan a hangja. – Mit művelt vele?

Nem felelek rögtön. Hagyom, hogy Garrick elsuhanjon mellettem és a szoba túlsó felébe meneküljön. Számomra már jelentéktelen árnyékká válik a sarokban. Raven viszont aggódva néz utána.

– Feleljen!- utasít keményen. – Vagy hívom a biztonságiakat!

A szeme összeszűkül, közelebb lép, és remeg az indulattól.

A dühe talán még vonzóbb, mint a félelme, ami akkor áradt

belőle, amikor megérintettem a haját.

– Csak tessék! – provokálom, mert kifejezetten tetszik a szemében izzó harciasság. – Ügyvéd vagyok, jogom van itt lenni.

– De ahhoz biztos nincs joga, hogy így bánjon egy beteggel Mr. …?

Hűvös mosolyt villantok rá.

– Callum Thorne – árulom el a nevemet, azt akarom, hogy jegyezze meg magának egyszer és mindenkorra. – És fogalmam sincs, miről beszél, talán hallucinál – felelem közönyösen.

Megrökönyödik, azonban tekintete nem ereszt. Úgy bámul rám, mint azon az estén, mintha pontosan tudná, ki vagyok, mintha az álarcom mögé látna. Látná azt, amit senkinek nem engedek látni.

Az emberi oldalamat.

Egyszerre frusztrál és dühít a jelenléte.

– Maga erőszakoskodott a beteggel! – vág vissza. – Láttam. Ez egy elmegyógyintézet, nem egy tárgyalóterem. Itt gyógyítás folyik, nem megfélemlítés. Van fogalma arról, milyen kárt okozhat.

Teszek felé egy lépést, és ezzel belé fojtom a szót.

– Gyógyítás? – kérdezem gúnyosan. – Mintha az őrület gyógyítható lenne.

Raven a szemembe néz.

– Nem őrültebbek, mint maga, ha ezt komolyan gondolja – mondja élesen.

Nocsak, milyen harcias, ha másokról van szó.

Nem sokan mernek így beszélni velem. Nem sokan néznek így rám, és pláne nem szállnak szembe velem. Nyíltan

legalábbis nem.

– Mondja ezt egy.? – Kinyúlok, és két ujjal megfogom a kis fémlapot a szíve felett, mintha csak ellenőrizném, valóban jól olvastam-e, mi áll rajta. A mozdulat szándékosan lassú, elidőző. A testem közel kerül az övéhez, érzem kókuszos illatát, amitől az emlékek akaratlanul is bevillannak. – Pszichiáter. – mormolom, de a hangomban nincs semmi tisztelet, csak kétkedés. – Talán inkább csak egy gyakornok, aki eltévedt ebben a hatalmas épületben.

A szeme azonnal villan. Nem kell hozzá szakértelem, hogy lássam: szíven találtam.

– Nem vagyok gyakornok – feleli kimérten, hangjában sértettség bujkál. – Diplomám van. És egy doktori címem, amit nem a fáról szedtem. Keményen megdolgoztam érte.

Féloldalasán elmosolyodom, élvezem a dühének minden rezdülését. Biztonságban érzi magát, védve az intézet falai közt, pedig sokkal nagyobb veszélyben van most mellettem, mint a sikátorban volt.

– Arra vágyott, hogy bolondok közt dolgozzon?

Úgy néz rám, mint aki legszívesebben nyakon öntene egy vödör forró parázzsal.

– Az volt az álmom, hogy segítsek nekik, hisz ők nem tudnak magukon. Az én dolgom, hogy megértsem, és jobbá tegyem az életüket. Az ön dolga meg, ha jól látom… – a pillantása a sarokban reszkető Garrickre siklik –, hogy falhoz szorítsa azt, aki nem tud védekezni? Ez lenne a maga módszere?

Felnevetek, halkan, gúnyosan.

– Meglepően éles a nyelve. De vigyázzon vele, doktornő.

Alkalomadtán harapok.

– Csak blöfföl.

Egy pillanatra a levegő felszikrázik köztünk. Nézem az arcát: az állát makacsul megemeli, a tekintete szúr, az orrában a düh apró remegése.

És mégis – a makacsságán túl – van benne valami, amit másokban ritkán látok: bátorság.

A szám sarkában újra megjelenik az a hűvös mosoly.

– Adjon rá okot, és megmutatom.

– Kérem, távozzon!

– Amint elmondja, ki maga, és miért van itt. Mindenkit ismerek ebben az intézetben, viszont önt még sosem láttam.

– Semmi köze hozzá. – Oldalra lép, nyomatékosítva a kérését.

Teszek egy lépést előre, de nem azért, hogy engedelmesen elsétáljak, hanem azért, hogy érezze, én nem az vagyok, akit csak úgy elküldhet. Megtámaszkodom az ajtófélfán, a feje felett, gyakorlatilag csapdába zárom.

– Maga szerint meddig tart kiderítenem?

– Ha elárulom, elmegy?

Felvonom a szemöldököm. Tetszik, ahogy küzd.

– Talán…

Hangosan sóhajt.

– Dr. Raven Whitmore vagyok. Most boldog?

– Annak tűnök? Mondjon valami olyasmit is, amit nem tudok leolvasni a névtáblájáról.

Az égnek emeli a tekintetét, de azért folytatja.

– Most vettem át dr. Stewart helyét az intézetben. Gerrick Boyd a betegem, úgyhogy ha legközelebb látni kívánja, előbb

velem kell egyeztetnie.

Figyelmen kívül hagyom, amit mond, csupán egyvalami érdekel.

– Hol van dr. Stewart?

– Úgy tudom, súlyos agyvérzést kapott.

A szavai hidegzuhanyként érnek. Mi a francért nem tudtam erről? Stewart az egyik fő biztosítékom volt, hogy e falak közt minden úgy történjék, ahogy én akarom. A hiányával mindez veszélybe kerül. És így már nemcsak egy bosszantó nő áll előttem, hanem egy kockázati tényező, egy probléma, amit nem hagyhatok figyelmen kívül.

Előrehajolok, úgy nézek rá, mintha ketté akarnám harapni a torkát.

– Nem tetszik, hogy itt vagy – morranok, és a feszültség úgy hasít a levegőbe, mint a penge.

A nyaka kivörösödik, a légzése elhal. ' Tisztában vagyok vele, hogy átléptem egy határt, hogy személyes hangnemre váltottam, ám túl ideges vagyok hozzá, hogy érdekeljen is.

Hangosan nyel, majd kihúzza magát, hogy ne lássam, milyen intenzív hatással vagyok rá. De mindegy, mit tesz. L *átom*.

– Az érzés kölcsönös – vág vissza. – Most pedig távozzon, Mr. Thorne.

És ezzel eléri, hogy a célpontommá váljon.

Fogalma sincs. Nem tudja, ki vagyok. Nem sejti, hogy azon az éjszakán én voltam az, aki megmentette őt attól az állattól. Még csak nem is sejti, hogy hazáig követtem akkor, hogy lássam, biztonságban van-e. Egész testében remegett, amikor becsukta maga mögött az ajtót, és az éjszaka csendje ránehezedett. Azt

hitte, egyedül van. Biztonságban. De én ott voltam. Az árnyékban. Az ablak mögül figyeltem.

Figyeltem, ahogy összeomlik, aztán lassan újra összeszedi magát. Ahogy a könnyeit törli, és mély levegőt vesz, mintha azzal lesöpörhetné magáról azt, amit átélt.

Nem tudja, mennyire gyönyörű volt abban a pillanatban. Mennyire… lüktető.

Nem tudja, hogy azóta sem bírtam elfelejteni egyetlen rezdülését sem.

És most itt van. A nappali fényben, az Ashcroft hideg, rideg falai között. Dühösen, elszántan szikrázik belőle az élet, a tettvágy, és nem sejti, hogy már láttam őt védtelennek, sebezhetőnek, gyengének.

Nem tudja, hogy megmentettem.

Hogy követtem.

Hogy vigyáztam rá.

És azt sem, hogy. én leszek a végzete.

Második fejezet

RAVEN

A szoba levegője hűvös, a hajnal hideg, szürke fénnyel kúszik be a függöny résein, a testem az adrenalintól mégis lángol. A mellkasom izzadságban úszik, a szívem vadul kalapál, minden dobbanásnál a halántékomban lüktet, mintha szét akarna feszíteni belülről.

Az álom visszatért, és benne ő is.

Ahogy minden éjjel.

A szemem kipattan, felülök, zakatoló mellkasomra szorítom a kezemet. Átnézek az ágy túloldalára, Krumpli ott fekszik a végében, összegömbölyödve horkol. Szuszogása lassú, egyenletes ritmusban tölti be a szobát. Szeretem ezt a hangot. Az egyetlen dolog, ami megnyugtat. A testem viszont feszült. A maszkos férfi képe égetően éles még most is, miközben a plafon repedéseit bámulom. Nem látom az arcát, de érzem a tekintetét. Fojtogat, félelemmel tölt el, szinte összeroppanok a súlya alatt. Mégsem akarom, hogy eltűnjön. A morbid körülmények ellenére, hálát és csillapíthatatlan kíváncsiságot érzek iránta.

Hisz megmentett.

Ő nem kitalált alak, nem az elmém torz szüleménye. És minél többször bukkan fel az álmomban, annál égetőbben akarom

tudni, ki rejlik a maszk alatt.

Az elmém rögtön diagnózist keres rá, miért nem engedem el az emléket. *Traumafeldolgozás, poszttraumás tünetek, ismétlődő álom, mint az agy védekező mechanizmusa.* A tankönyvek hideg mondatai sorakoznak előttem, mintha csak egy vizsgára készülnék. Csakhogy ez más. Ez nem puszta emlékismétlés. Ez élőbb, súlyosabb… valami, ami nem illeszkedik a képletekbe.

Ha a saját páciensem lennék, azt mondanám: a tudatalatti kapaszkodik a megmentő képébe, mert a félelemből fakadó bénultságot csak így képes elviselni. Hogy a maszk a rejtélyt jelképezi, a megválaszolatlan kérdéseket, a lezáratlan történetet. De belül érzem, hogy ez igen egyszerű magyarázat. Az álmom nem csak egy árnyat tart életben. Hanem egy férfit. Egy idegent, akihez nem lenne szabad kötődnöm, mégis minden éjjel visszatér hozzám.

És ezt bárhogy próbálom, nem tudom megmagyarázni.

Krumpli megérzi a nyugtalanságomat, és mellém fészkelődik. Végigsimítok durva szőrén, de a mellkasomat szorító érzés nem enyhül. A gondolataim zakatolnak, és túl hangosak ahhoz, hogy visszafeküdjek.

Óvatosan kiszállok az ágyból, magam után húzva a takarómat. A nappaliba megyek. A komódból előveszem a naplómat, és bevackolódom a kandalló előtti fotelbe. Kinyitom a füzetet. Lapjain firkák, kusza szavak, amik mind egyetlen alak köré rendeződnek: a férfi köré, akiről minden este álmodom.

Minden alkalommal többre emlékszem belőle, vagy csak a képzeletem sző további emlékeket a pillanathoz. A sokkhatástól sok minden kiesett, de vannak részek, pillanatok, érzések, amik

szinte belém vésődtek arról az estéről.

Ösztönösen összébb húzom magamon a takarót. Mélyeket lélegzem, mintha ez képes lenne kisöpörni belőlem a félelmet, a szorongást, amit most is úgy érzek, mint akkor.

Előveszem a naplómat, és írni kezdek.

Mindig ugyanaz a pillanat tér vissza: a sötét, a bénultság, az a fuldokló érzés… A mozdulat, ahogy közelebb lép, az ujjaival az állam alá nyúl, megérint, és a tekintetemet az övébe kényszeríti. Érzem kezének súlyát a nyakamon, az egész lényéből áradó hideg nyugalmat, de álmomban már nem félek.

A maszk elrejti az arcát, ám a pillantása nem hazudik. Éles, baljós, majdnem kegyetlen. Minden porcikám érzékeli: veszélyes ember. Talán gyilkos is. Az ösztöneim menekülésre parancsolnak, mégis ott maradok. Mert a fenyegető érzés ellenére van benne valami más is. Valami törött. Valami magányos, amit rejtélyes módon meg akarok érteni.

Hálát érzek, rideg, majdnem erkölcstelen hálát, és vele együtt egy furcsa, csillapíthatatlan kíváncsiságot.

Mintha az elmém kettéhasadna.

Nem értem. És talán nem is akarom teljesen megérteni. Mert minél jobban próbálok magyarázatot találni, annál világosabbá válik: ez több, mint egy emlék. Ő több, mint egy álom.

Holnap újra felbukkan. Tudom. És én. várni fogom.

Krumpli leugrik az ágy széléről, és a konyha felé indul. Felnyögök a kialvatlanságtól, de követem. Ha ő enni kér, akkor itt az idő, hogy én is nekiinduljak a napnak.

Egy hete dolgozom itt, és az Ashcroft Intézet épülete minden reggel ugyanazzal a fojtogató érzéssel fogad.

A tornyai komoran magasodnak előttem, a mohával fedett szárnyak kőfalai elnyelik a reggeli napsütés pislákoló sugarait. Az épület inkább emlékeztet egy régi kolostorra, mint elmegyógyintézetre. Kicsit olyan, mintha visszarepültem volna az időben. Köze sincs a magam mögött hagyott londoni modern épületegyütteshez, mely kívülről épp olyannak tűnt, mint bármelyik jellegtelen nagyvárosi kórház vagy rehabilitációs intézet. Itt folyton úgy érzem, mintha a levegőben valami kimondatlan fájdalom vibrálna. Magamhoz ölelem a kartondobozba zárt cserepes virágot, amit tegnap vettem a helyi virágárusnál, és belépek a nehéz faajtón.

A biztonsági őr elhalad mellettem, álmos, de kedves mosollyal üdvözöl.

Mielőtt belépnék az irodámba, még hallom a nővérpult felől érkező vidám csacsogást. Mosolyogva intek Dorothynak, aki türelmességével és kedvességével az első naptól kezdve megkönnyítette a beilleszkedésemet.

Leteszem a virágot a kanapé előtt álló dohányzóasztalra, és bár kifejezetten tetszetősen mutat rajta, még mindig idegennek érzem a szobámat a falakon lógó sápadt színű képek miatt, amiket dr. Stewart hagyott maga után. A dobozt felteszem az íróasztalomra, és leakasztom a bekeretezett diplomákat, emléklapokat, elismeréseket, melyeket elődöm gyűjtött élete során. Óvatosan egymás mellé helyezem őket, és még néhány személyes tárgyat, amit találok. Tudom, súlyos betegsége miatt ő már nem tér vissza. Ellenben a jegyzetei, a betegek kartonjai,

gondosan felépített rendszerének lenyomata itt marad, és szándékomban áll tüzetesen átnézni azokat.

Garrick kartonja után nyúlok a hátam mögött lévő, hosszú fiókos komódba. Újra látnom kell. Már egyszer belelapoztam, amikor még csak felmértem a betegeim összetételét, de most, azzal a pökhendi ügyvéddel való összetűzésem után alaposabban át akarom nézni. Ha ismét felbukkanna, felkészülten fogom várni.

De nem találom.

Fiókot fiók után, dossziét dosszié után nézek át, azonban semmi. Garrick Boyd aktája eltűnt.

– Ez lehetetlen – mormolom halkan. Minden más beteg anyaga megvan, katonás rendben, dr. Stewart kézírásával teleírva. Csak pont az az egy hiányzik.

Ez nem lehet véletlen.

Összezavarodva lépek a folyosóra, ahol azonnal éles hang csapja meg a fülemet. Megtorpanok, felismerem, dr. Harris az. Szúrós, metsző tónusától az emberek többsége ösztönösen hátrahúzódik.

Dorothy ott áll előtte, kezében egy tucat betegaktát próbál egyensúlyozni. Az iratok szinte kicsúsznak az ujjai közül, miközben Harris dühösen hadonászik előtte. Közelebb merészkedem, és akkor már látom, hogy a gyógyszeres szekrény kulcsa lóg a kezében, aminek ajtaja tárva-nyitva.

– Tudja, mi történt volna, ha valamelyik páciens ide téved? – förmed rá. – Ez megengedhetetlen!

Dorothy elsápad, tekintetét a földre szegezi. Látszik rajta, hogy legszívesebben eltűnne.

– Elnézést… úgy emlékeztem, hogy bezártam. Nagyon sok a munka, és.

– Az nem kifogás. – Harris szinte köpi a szavakat. – És jelentenem kell az igazgatónak.

A szívem összeszorul, ahogy a lányt nézem. Dorothy szorgalmas, és a legjobb szándékkal végzi a dolgát. Nem érdemli meg, hogy így bánjanak vele. Egy pillanatig habozom, majd előrébb lépek.

– Az én hibám – szólalok meg.

Harris megfordul, szúrós, sötét szeme rám szegeződik.

– Hogy mondja?

– Szükségem volt az új nyugtató összetételére, és nem akartam Dorothyt zavarni vele, mert épp a reggeli gyógyszerosztással volt elfoglalva. Valószínűleg én felejtettem el bezárni a szekrényt.

Dorothy szeme elkerekedik, arcán egyszerre fut végig a döbbenet és a hála. Harris viszont gyanakodva húzza össze a tekintetét.

– Nocsak – morogja. – Nem tudtam, hogy Londonban a pszichiáterek ilyen könnyelműek. Ha hosszabb ideig akar nálunk dolgozni, tanácsolom, hogy tanulja meg a szabályokat.

Szavai jegesen koppannak a levegőben. A kulcsot hangos csattanással a pultra dobja, hátat fordít, és kimért léptekkel elsétál. A levegőben még percekig ott rezeg a gőgje.

Dorothy rám néz, szeme kérdőn csillog.

– Miért csinálta ezt? Tudom, hogy nincs kulcsa a gyógyszeres szekrényhez.

Elmosolyodom, de keserű szájízzel.

– Először is, mert dr. Harris ezt nem tudta, másodszor pedig, mert egy pöcs – felelem halkan. – Egy hímsoviniszta disznó, aki minden alkalmat megragad, hogy éreztesse: a nők csak hibázni tudnak. Ezt már leszűrtem az első beszélgetésünk alkalmával.

– Lehet, viszont most az egyszer igaza volt.

– De szerencsére nem történt baj. És te sokkal inkább törődsz az itt fekvő betegekkel, mint ő. Hidd el! A nárcisztikus, kicsinyes dominancia a legbiztosabb jele annak, hogy nem a betegek, hanem a saját egója miatt van ezen a pályán.

– Köszönöm.

Bólintok, amikor egy másik nővér is felbukkan, indulni készülök, de meggondolom magam.

– Dorothy! – szólítom meg, miután megkerüli a pultot, hogy letegye a nála lévő kartonokat. – Nem tudja, járt valaki ma reggel az irodámban?

Azonnal felkapja a fejét, haját gyorsan a füle mögé simítja.

– Nem, doktornő. Legalábbis én nem láttam. Miért, eltűnt valami?

– Nem, semmi – felelem, próbálva leplezni, mennyire ideges vagyok.

Dorothy kissé összehúzza a szemöldökét.

– Biztos?

– Azt hiszem, csak elkevertem egy anyagot – vallom be úgy, hogy csak ő hallja. – De nem akarom nagydobra verni. Biztosan előkerül.

– Én hallgatok – kacsint rám mosolyogva.

– Köszönöm.

Visszaindulok az irodámba, ám ezúttal Dorothy állít meg.

– Már fel akartam ajánlani. Ha gondolja, megmutatnám a várost. A kikötőt, a főteret, a kávézókat, éttermeket, szórakozó helyeket. Egyszóval mindent. Tudom, hogy nem innen származik, és nem nagyon ismer senkit. És… nos, jó néha kimozdulni az intézet falai közül mindkettőnknek.

Valóban szükségem lenne társaságra, és némi tanácsra is, hogy mikor legközelebb utcára merészkedek, biztonságosabb környéket válasszak magamnak, mint legutóbb.

– Gondolja meg – mondja. – Glenmoor zord város tud lenni, viszont ha ismeri a jó helyeket, egészen más arcát mutatja.

Halvány mosollyal bólintok, mire Dorothy arca felragyog, és engem is jóleső érzés kerít hatalmába, végre boldogan vetem bele magam a munkába.

Az első terápiás beszélgetésem Daniellel van, harminckét éves, téveszmékkel küzdő férfi. A kezeit folyamatosan dörzsöli, mintha valamit le akarna törölni magáról. Amikor megszólítom, csak fél szemmel pillant rám.

– Beszéltek rólam – sziszegi. – Akarja tudni, miket mondtak?

Csendben bólintok.

– Hallgatom, Daniel. Mit mondtak magáról?

A férfi beszélni kezd, én pedig figyelmesen követem minden szavát. Mire feleszmélek, jóval több idő telt el, mint amennyit szántam rá.

Három ilyen beszélgetésen vagyok túl, amikor az igazgatónő magához hívat. Már jártam nála, mikor az állásra jelentkeztem. Akkor sem tűnt túl barátságosnak, most sem érzem magam jobban, amikor belépek.

Az iroda szigorúan rendezett, sötét fából készült bútorokkal

és az elmaradhatatlan Glenmoor városát ábrázoló festménnyel a falon. Dr. Elisabeth Caldwell az ablaknál áll. Ujjait egymásba kulcsolva fordul felém. A tekintete szigorú, miközben végigmér. Én is ezt teszem vele. Zárt cipőt, térd alatti szoknyát és merev blúzt visel, melyet fojtogatóan szorosra gombolt a nyakrészénél. Sötét haját feszes kontyba tekerte. A bőre kissé ráncos és sápadt, mint akit régóta nem ért napfény. Élettelen mosollyal int, hogy foglaljak helyet.

– Dr. Whitmore – mondja kimérten. – Hogy érzi magát nálunk? Beilleszkedett már?

A kérdés akár kedves is lehetne, érdeklődő, mégsem puszta figyelmességnek érzem. Leülök, ő pedig visszasétál az asztalához, és elhelyezkedik velem szemben.

– Igen, köszönöm. Jól érzem magam. Mindenki nagyon kedves. Lassan ráhangolódom a betegeimre is – felelem higgadtan. – Ma Garrick Boyddal szeretnék egy kicsit többet foglalkozni, ha jól tudom, egy hónapja került ide, nem sokkal azelőtt, hogy dr. Stewart agyvérzést kapott. Akkori feljegyzéseket találtam az állapotáról, mást nem. Gondolom, aki akkor ideiglenesen átvette az esetet, rögzítette a kartonjára a kezelésével kapcsolatos további…

Szándékosan hozom szóba, és remélem, hogy támogatást kapok tőle. Az igazgatónő arca egy röpke pillanatra elkomorodik.

– Ami azt illeti, vele már nem kell foglalkoznia. A kezelését dr. Harris veszi át.

Az nem lehetséges.

– De miért? – A hangom hűvösebben cseng, mint amilyennek

szeretném.

Az igazgatónő szeme egy pillanatra megvillan, ám aztán gyorsan megnyugszik és még valami mosolyfélét is magára erőltet.

– Mert így döntöttem – feleli egyszerűen. – Ön kiváló szakember, azonban még nem láttam, hogyan dolgozik hosszú távon. Garrick pedig. komplikált eset.

– Biztosíthatom, van kellő tapasztalatom. Bonyolultabb esetekkel is volt már dolgom korábban.

– Nem kétlem. Mindazonáltal, ezt a döntést már meghoztam.

Szavai mellé bekúszik valami kifinomult hűvösség.

– Az ügyvéd miatt? – kérdezek rá egyenesen.

– Tessék? – Úgy tesz, mintha fogalma sem lenne róla, miről beszélek.

– Ez Callum Thorne műve, ugye? – Felállok, ujjaimat a hajamba fúrva igyekszem megőrizni a nyugalmamat. – Bármit is mondott, hazudik. Tudja, hogy tegnap erőszakoskodott Gerrick Boyddal? És amikor szóvá tettem, úgy viselkedett, mintha semmi sem történt volna.

– Dr. Withmore – próbál közbe vágni dr. Caldwell, de képtelen vagyok fékezni a számat.

– Mi több. Lekezelő volt, fölényeskedő és rendkívül sértő. Megkérdőjelezte a hozzáértésemet, a szakmai létjogosultságomat. És volt képe ezek után önhöz fordulni?

– Dr. Withmore, elég legyen! – csattan fel, mire elszégyellem magam.

Én is érzem, hogy túl messzire mentem.

– Elnézést – szorítom össze az ajkamat. – Elragadtattam

magam.

Végignéz rajtam, röviden elgondolkodik, aztán lassan bólint.

– Először is, én ismeretlenül, az önnel a múltban történtek tudatában adtam magának bizalmat, amikor jelentkezett hozzánk, kérem, tiszteljen meg azzal, hogy ön is megbízik bennem és a szakmai döntéseimben.

Fájdalmasan érint az emlékeztető. Némán bólintok.

– Másodszor, Mr. Thorne nemcsak az intézet jogi tanácsadója, hanem a város egyik nagy adományozója – mondja higgadtan. – A családja évtizedek óta támogat minket, ahogy ő maga is. Ez nem titok, doktornő. Gyakran látogatja az intézet falait, és mi tárt karokkal fogadjuk. Ön is. – Feláll, megkerüli az asztalt. – Nem táplálok semmilyen előítéletet sem a személyével kapcsolatban, de egy másik kolléga veszi át a beteget, amíg alkalmazkodik az Ashcroft ritmusához. Remélem, érthető voltam.

Felállok.

– Tökéletesen.

Röviden biccent, és ezzel elbocsát. A hangja viszont még utolér, mielőtt kilépnék az irodájából.

– Ha legközelebb találkozik Mr. Thorne-nal, kérem, tartsa észben, amit mondtam. Ez egy kisváros, néha szemet kell hunynunk apróságok felett a nagyobb jó érdekében.

Apróság?

Nagyobb jó?

Mély levegőt veszek, megpróbálok nem kiabálni, megpróbálok nem üvölteni az igazságtalanság miatt. Nem drámázhatok. De forr bennem a düh, amikor kilépek az

igazgató irodájából.

És mindezért egyvalakit okolhatok.

A szívem gyorsabban ver, ha arra az átkozott ügyvédre gondolok.

Hogy tehette ezt velem? És miért?

Bosszant, hogy nem megy ki a fejemből, hogy ennyire erősen emlékszem a hangjára, a tekintetére, az arroganciájára. Felháborít a viselkedése, de még inkább az, hogy elvette tőlem a betegemet.

Visszaindulok a helyemre, ám a folyosói kamerákra pillantva eszembe jut valami, ezért Dorothy felé veszem az irányt.

– Dorothy, szükségem lenne a segítségére – mondom, mire azonnal felnéz rám.

Elégedetten és egy fokkal boldogabban térek vissza az irodámba, mert minden bosszúságom ellenére végre egy csöppnyi elégedettség is van bennem.

Akármilyen menő ügyvédnek is képzeli magát Callum Thorne, én nem fogok behódolni neki.

Harmadik fejezet

CALLUM

A tárgyalóteremben feszült csend ül. Hűvösen mérem végig a felperes ügyvédjét, aki hátradőlve, magabiztos mosollyal lapozgatja az iratait, mintha már a győzelmi beszédét gyakorolná.

Elbizakodott.

De én még nála is elbizakodottabb vagyok.

Számomra ez a hely olyan, mint egy hatalmas küzdőtér, ahol az ész, az ügyesség, a megfelelő stratégia visz győzelemre. Egész életemben ezt gyakoroltam. Gyerekként az apám órákon át mesélt a tárgyalótermi csatákról, és én tátott szájjal figyeltem. Lenyűgözött az, ahogyan a logika fegyverként működött a kezében, és ahogyan a legkilátástalanabb helyzeten is képes volt fordítani.

Én is erről álmodoztam.

Ezt akartam mindennél jobban.

Csakhogy akkor még nem tudtam, hogy nemcsak a győzelmeit öröklöm, hanem a vele járó küzdelem súlyát is. Azt meg végképp nem sejtettem, hogy mindarra, amit apám képviselt, időközben rátelepszik a mocsok és a bűn. A világ, amiben hittem, felborult, a játékszabályok megváltoztak, a

törvény hajlíthatóvá vált a gátlástalanoknak köszönhetően. Így saját etikai kódexet hoztam létre, és az én igazságérzetem szerint használom fel és ki a törvényt.

Lassan előhúzom a papíromat a dossziéból, mint egy bűvész a pakliból az aduászt, amellyel biztosan tudom, hogy megnyerem az esküdteket. Egy két évvel ezelőtti bírósági jegyzőkönyvet, mely a koronatanú hamis tanúzásáról szól egy másik ügyben. Így a vallomása, és az arra épülő vád egyértelműen nem tekinthető hitelesnek. Egyenesen a felperes ügyvédjéhez intézem a szavakat, melyek eltiporják a remény utolsó szikráit is. Rámutatok a papíron a megfelelő sorokra, majd a bíró felé nyújtom az iratot.

Tudom, hogy győztem.

Az alperesre pillantok, az ő tekintetében nem diadal, hanem hála csillan. Tudom, hogy nélkülem esélye sem lett volna. És ezért vagyok itt. Nem a hatalomért, nem a játék kedvéért, hanem azért, hogy azoknak adjak hangot, akik képtelenek megvédeni magukat. És ha ehhez kegyetlennek kell lennem, hát az leszek.

Visszamegyek a városközpontban lévő irodámba. Épp csak leülök a bőrszékembe, Tyler lép be. Az arca borostás, tekintete egyszerre kemény és fáradt. Biztos vagyok benne, hogy egész este azon dolgozott, amit rá bíztam.

– Egy újabb életet mentettél meg. Gratulálok!

– Te is megtetted volna.

Tyler egykor nyomozó volt, de már egy éve, hogy mellettem dolgozik – ügyvédként és bizalmasként.

– Ja, csak nem ingyen.

Megáll, szőke szemöldökét felvonja, én pedig gúnyosan elhúzom a számat.

– Téged én fizetlek.

– Erről beszélek.

– Vedd úgy, hogy befektetek.

– Azzal, hogy egy fillért sem kérsz az emberektől, akiket képviselünk? – mutat rá. – A Thorne vagyon sem tart ki örökké.

– Emiatt te csak ne aggódj, még jó ideig meg tudlak finanszírozni.

– Az igazságnak nincs ára? – teszi fel a metaforikus kérdést.

– Az igazságért fizetjük a legnagyobb árat.

– Ugye tudod, ha nem fizetnél nekem, akkor is maradnék?

– Ezért vagy a társam.

– És mert piszok jól értek ahhoz, hogy a kedvedre tegyek.

– Ha már szóba hoztad. Találtál valamit Kerriganről? – Kapom felé azonnal a tekintetemet.

Unom már az egyhelyben tipródást, a találgatást. Igazi célpontokat akarok, igazi trófeákat. A kishalak levadászásával az a baj, hogy olyan, mintha széllel szemben akarnám kisöpörni a szemetet az utcákról. Nem vezet hosszú távú eredményre.

– Kerrigan… egy pszichopata, ugyanakkor értékes sakkfigura. Nem olyan helyi kókler, akikre eddig rábukkantál. Ő egy kapocs azokhoz, akiket igazán akarsz. Összekötő és elosztó.

– Vagyis rajta keresztül futnak be a lányok.

– Pontosan. Kerrigan emberei szerzik a lányokat. Boyd igazat mondott. Ha beavatjuk a rendőrséget és megfigyelés alá vonatjuk, jó eséllyel megbuktathatjuk.

Tyler előveszi a mobilját, és elém tolja Kerrigan fotóját.

A képen egy alacsony, zömök férfi látható, széles vállakkal, a tekintete hideg, számító, bűntudat nélküli. Már emlékszem rá. Olyan súlyosan összeverte a nőjét, hogy plasztikázni kellett az arcát, de nem került sor vádemelésre, mert a nő nem vallott ellene. Garrick volt Kerrigan ügyvédje. Pszichopata, igen, viszont nem ostoba, és a megfelelő emberekkel bástyázta körbe magát.

Pontosan az a fajta féreg, akit könyörület nélkül taposok el. De ma még nem tehetem.

– Nem tudjuk, milyen mélyre nyúlnak a szervezet csápjai, de nem hiszem, hogy Kerrigan szerepe túlmutatna azon, amit mondtál. Ő csak az egyik végpont a sok közül. Vele csak a felszínt kapirgálnánk, míg az igazi kulcsfigurák, a hálózat irányítói a rejtekükbe húzódva néznék végig a bukását. Aztán jönne egy új Kerrigan, és minden kezdődne elölről. Eddig rosszul közelítettem meg a dolgot. Kívülről próbáltam betörni, pedig belülről kell rombolni, észrevétlenül, úgy, hogy közben azt higgyék, ők irányítanak.

– Mit akarsz tenni?

– Valami olyasmit, aminek nem fogsz örülni.

– Miért nem avatsz be?

– Minél kevesebbet tudsz, annál jobb.

– Tudod, Callum, néha elgondolkodom, hogy tényleg ügyvéd vagy-e még.

Elmosolyodom, de a mosolyom hideg, mint a jég.

– Nappal ügyvéd. Éjjel ítéletvégrehajtó. Amíg a törvény vak, addig nekem kell látni helyette.

– Túl fiatal vagy huszonnyolc évesen ehhez a sok mocsokhoz. Tudom, hogy hajt a vágy, de ne engedd, hogy bedaráljon. Ne ess ugyanabba a hibába, amibe én a te korodban.

– Amíg ők léteznek, nem nyugszom.

– Nézd, tudom, miért teszed, és tisztellek érte, de ez veszélyes. Talán nem kellene ennél mélyebbre ásnod, vagy hagyhatnád, hogy a rendőrség fejezze be, amit elkezdtél. Elég bizonyítékot gyűjtöttünk, hogy a dominók eldőljenek.

– Bárki benne lehet, ők is. Nem bízom senkiben. És az arcukba kell néznem. A saját szememmel kell látnom őket. És ha ehhez a pokol mélyére kell leássak értük, megteszem. De nem várom tőled ugyanezt. Neked már van kit féltened. Elég, ha kitartasz az ügyünk mellett. És amikor eljön az idő, mellettem leszel.

Tylernek most született gyereke, ezért döntöttem úgy, hogy nem rántom bele a legsötétebb dolgaimba.

– Zsaru voltam, és a lelkem mélyén mindig is az maradok. Azonban a rendszer hibás volt, és sok esetben megkötötte a kezemet. A szabályok jók, viszont nem mindig célravezetőek, ezt belátom. Amikor melléd álltam, elfogadtam, hogy sajátos módszerekkel küzdesz az igazságért, és talán nem pontosan ugyanúgy, de ugyanazért harcolunk.

Tyler egy korrupciós ügyben nyomozott, ahol nagy halakat próbált lebuktatni, és amikor már nagyon közel került a megoldáshoz, félreállították, elvették tőle az ügyet és elsimították. Csalódott, és otthagyta a rendőrséget. Ezután találkoztunk. Rögtön tudtam, hogy ő az, akivel dolgozni akarok. De nemcsak az ügyvédi irodában lett a társam, hanem az azt

támogató sajátos igazságszolgáltatás aktív résztvevője is.

Mégsem avathatom be mindenbe, mert az a mocsok, amibe belelépni készülök, nem pecsételheti meg az ő sorsát is.

– Tudom, de rád most a tárgyalóteremben van szükségem.

– Csak amíg nem válik forróvá a talaj, Callum. Akkor viszont ígérd meg, hogy beavatsz.

Röviden bólintok.

– Tudod, hol találom Kerrigant?

– Van egy hely, ahová előszeretettel jár. Átküldöm a címet, de légy óvatos. A fickó veszélyes.

– Végre nyomon vagyunk, Tyler, nem engedem, hogy kicsússzon a kezünkből.

A hangom elszánt és hideg. Tyler bólint. Pontosan tudja, mit érzek.

– Szükséged van még valamire?

– Igen. – Lefirkantok egy nevet az asztalon heverő jegyzettömbre. – Deríts ki róla mindent, amit csak tudsz.

– Dr. Raven Whitmore, az meg ki?

– Valaki, aki a látómezőmbe keveredett.

És az istenért nem akar onnan eltűnni.

– Ügyfél?

– Nem. Semmi köze az ügyeinkhez. Az Ashcroftban dolgozik. Tudni akarom, aggódnom kell-e miatta.

Tyler hazamegy, én még késő délután is az irodámban vagyok. Az asztalomon három pro bono ügy hever, mindegyikükben valaki élete, karrierje, jövője. Egyik sem fontosabb a másiknál, de mindegyik kimenetele a döntésemtől függ.

Egyre többen keresnek fel, és teszik a sorsukat a kezembe. Ez egyrészről győzelem, mellyel apám örökségét viszem tovább, a meggyőződését, hogy egy ügyvéd első számú feladata nem a pénzszerzés, nem a hírnév, hanem a segítségnyújtás. Az igazságért kell kiállnunk, akkor is, ha minden más ellene szól. Ez éltet, ugyanakkor ennek a felelőssége nyomaszt is.

Halk kopogás szakít ki a gondolataimból, és amikor felnézek, Cordelia Devereux áll az ajtómban. A város legbefolyásosabb filantrópjainak egyike, a Devereux Foundation elnöke.

– Callum – mondja. – Jó újra látni önt.

– De feltételezem, nem a társaságom hiánya a látogatása oka.

Cordelia bólint.

– Valóban nem. – Szürke szeme komoly, melegséget sugároz, de aggodalommal teli.

Magas, karcsú alakját hibátlan szabású, halványbézs kosztüm hangsúlyozza. A haját finom hullámokban viseli, minden szál a helyén, arcán letisztult, elegáns smink – pont annyi, amennyi kiemeli kifinomult szépségét. A negyvenes évei végén járhat, ám számtalan fiatalabb nő megirigyelhetné a kinézetét. Figyelem, ahogy leül.

– Gondolom, sejti, miért vagyok itt – kezdi lassan. – A ham_ bajban van.

Félrebillentem a fejem. Tudom, ki a Devereux vagyon örököse: a bulvárlapok kedvenc aranyifja, akit gyors kocsik, gyors nők és rengeteg pénz övez.

– Hallottam róla – felelem. – A vádak elég súlyosak.

Pénzügyi csalás, hűtlen kezelés, céges alapból fedezett privát költekezések. Elkényeztetett, gerinctelen pöcs, akit az anyja

pénze és neve eddig mindentől megvédett, és amit most valószínűleg tőlem várna el.

Cordelia ajka megremeg.

– Ön hírnevet szerzett a városban. Olyan embernek tartják, aki mindig megvédi azokat, akiknek szüksége van rá. Ahogy most a fiamnak is, Callum.

Cordelia hosszú évek óta a Devereux Foundation-nek, a város legnagyobb jótékonysági alapítványának vezetője, árvák, hajléktalanok, függők, bántalmazott nők patrónája.

A közösség minden díjat, minden elismerést megadott neki, amit csak lehetett. A sors fintora, hogy mindezt a sikert pont a saját gyermeke árnyékolja be, és most egyszerű anyaként ül az irodámban, és arra kér, hogy védjem meg a fiát, mert ő képtelen rá.

Tiszteletet és sajnálatot érzek iránta. Tisztelem a munkásságát, és szánom, amiért egyedül kell megküzdenie azzal a kereszttel, amit az úr rótt rá. A férje több, mint tíz éve öngyilkos lett. Ő volt a Foundation alapítója. A halála után Cordelia a küldetésének tekintette az alapítvány jövőjét és növekedését. De a fiára már nem jutott elég figyelem.

Elővesz egy vaskos mappát és elém helyezi. A mozdulat kimért, ám érezhetően feszült. Végiglapozom a dokumentumokat, közben gyors, célzott kérdéseket teszek fel. Mindenre nyugodt hangon felel, méltóságteljesen.

Láttam már az anyai kétségbeesés ezer arcát, de Cordeliában van valami, ami másokat nem jellemzett: meg akarja védeni a fiát, viszont a hibáival is kész szembenézni.

– Nem fogok hazudni – szólalok meg végül. – Ha elvállalom,

csakis önért teszem, azonban ha kiderül, hogy a vádak igazak… akkor magának is tudnia kell, hogy sokat nem tehetek.

Cordelia szeme egy pillanatra lesiklik rólam, mintha a levegőben keresne valami kapaszkodót magának. Aztán visszanéz rám.

– Megértem – mondja szinte suttogva. – Csak annyit kérek, adjon egy esélyt neki. Ígérem, meghálálom.

– Akkor hálálkodjon, ha már megnyertük a pert – válaszolom.

Mosolyog. Hirtelen olyan magabiztos lesz, ami egy kényes ügyben érintett anyától szokatlan.

– Tudom, hogy meg fogja. Maga mindig győz. Ezért választottam.

Több, mint egy órába telik, mire mindent átbeszélünk. Cordelia hálásan és kicsit megkönnyebbülten hagyja el az irodámat, de mielőtt végleg távozna, még felém fordítja a fejét.

– Egyébként… várom az alapítványi estélyemen. A meghívók már kimentek. Az egész város ott lesz – politikusok, üzletemberek, a sajtó és természetesen önre is számítok az asztalomnál. Az apja mindig hatalmas támogatónk volt, sajnálatos, hogy ő már nem lehet köztünk, viszont örömmel konstatálom, hogy az alma nem esett messze a fájától.

Apám említése váratlanul ér, de arcomon csupán egy rándulás fut végig.

Lassan elmosolyodom.

– Ott leszek.

Késő este fejezem be a munkát, az utam mégsem haza, hanem hozzá vezet.

Ravenhez.

Ez az új hobbim. minden este visszajövök, mintha valami láthatatlan kötél húzna ide a házához. Az ablakához. Hozzá.

Mozog odabent. A sziluettje átsiklik a halvány fényen. Egy pillanatra megáll az ablak közelében, és a szívem úgy ránt egyet a mellkasomban, mintha rajtakapott volna.

Mintha tudná.

Persze nem tudja.

A tekintetem követi minden mozdulatát. Az apró, jelentéktelennek tűnő dolgokat is, amiket rajtam kívül senki nem venne észre. És ez az, ami igazán kibaszottul veszélyes.

Nem neki.

Nekem.

Mert minél tovább állok itt, annál kevésbé tudom meggyőzni magam arról, hogy ez csak egy rossz szokás, amit észrevétlenül vettem fel miatta. Tisztán látom az arcát. A lámpa meleg fénye végigsiklik a bőrén, a vörös ajka halványan szétnyílik, mintha épp sóhajtana.

A gyomrom összerándul.

Kurvára nem lenne szabad így reagálnom rá.

Minden alkalommal, amikor végül kialszik a lámpa a szobájában, még percekig ott maradok a sötétben. Csak hogy megbizonyosodjak róla, hogy tényleg alszik. És közben azon kapom magam, hogy már nem azt kérdezem, miért jövök vissza minden este. Hanem azt, meddig fogom még tudni megállni, hogy egyszer ne csak kívülről figyeljem őt a sötétségből.

Negyedik fejezet

RAVEN

A délelőtt még ködös, amikor leparkolok egy Glenmoor szívéhez közeli kis utcában, hogy találkozzam Dorothyval. Szombatra beszéltük meg a városnézést, mára nincs beosztva egyikünk sem. Vidám mosollyal integet már messziről. Színes sálja lobog a szélben, és az a fajta természetesség árad belőle, ami bennem sosem volt meg.

Mindig is zárkózott voltam. Vallásos, szigorú szüleim elszigetelten neveltek, távol a kortársaktól, a külvilágtól. Nem voltak barátaim, szűk burokban éltem, amelyből sokáig nem láttam ki. Amikor tizenhárom évesen a szüleim meghaltak, minden megváltozott. Árvaházba kerültem. Ott végre körülvettek más gyerekek, de a helyzet nem lett jobb. Bezárkóztam.

Inkább figyeltem a környezetemet.

Megláttam a hangosakat és a félénkeket, a kegyetlen bántalmazókat és azokat, akik mindig áldozattá váltak. Voltak, akik hazudtak, csaltak, mások csendben sírtak. És bennem egyetlen kérdés zakatolt újra meg újra: miért viselkednek így? Miért bántanak?

A könyvekben kerestem a választ. Tanulmányoztam az

emberi elmét. Azt akartam megérteni, mi mozgatja őket, hogyan születik a gyűlölet, a félelem, a vágy, a függőség.

Azt hiszem, ez volt az az időszak, ami meghatározta a későbbi pályámat.

És tizennégy év elteltével itt állok Glenmoor ködös utcáján, nézem, ahogy Dorothy a maga színes, derűs egyéniségével felém siet. És mindennél jobban érzem, hogy nem akarok elzárkózni előle.

Vidám tekintete végigsiklik rajtam és ez arra késztet, hogy én végignézzek magamon. A hajam a vállamra omlik magassarkú csizmát, pamut ruhát és szövet kabátot vettem. Egyszerű, de elegáns kombináció, amit csak az ajkamra kent vörös rúzzsal tettem színessé.

– Nem éppen városnézős összeállítás – jegyzi meg. – De talán nem fájdul meg benne a lába.

– Ha nem a hegyekbe viszel, nem lesz gond, és kérlek, tegezz, Dorothy. Nem az intézetben vagyunk, és egyébként is szeretném, ha barátok lehetnénk.

A mosolya felragyog.

– Akkor készen állsz, hogy lásd Glenmoor legszebb részeit? Vagy legalábbis, amit én annak tartok?

– Alig várom – bólintok, és engedem, hogy vezessen.

Dorothy annyit és olyan részletességgel beszél a helyi nevezetességekről, hogy nekem szinte kérdeznem sem kell. Mesél a katedrálisról, a tenger illatáról, a régi kőhídról, ami a város két szélét köti össze, állítólag még csempészek is használták. Minden szavában lelkesedés vibrál, és ezért őszintén irigylem: annyira kötődik a városhoz, annyira otthon

érzi magát a világban.

A hídról nézzük, ahogy a víz lassan hömpölyög előttünk, a part mentén kövek, mohás korlátok, és a magaslatban egy régi, elhagyatott szélmalom.

– Itt szoktak piknikezni az emberek. Meg ott, látod azt a kis bárt a híd lábánál? The Heather & Thistle. Barátságos, tele helyiekkel, friss sör és skót whisky, a falon régi Glenmoor-fotók. Ott adják a legjobb hallevest a városban.

És tényleg.

Ott ebédelünk. Az aprócska vendéglőben halszag és friss kenyér illata keveredik, a falakon hajómodellek és régi halászfotók lógnak, ezernyi helyi legenda elevenedik meg előttem.

A nap elrepült, de még egyikünk sem akart hazamenni. Dorothy elvezetett egy kis könyvesbolt fölötti kávézóba, amelyről azt mondta, a város egyik rejtett kincse. A keskeny, nyikorgó lépcsőn felérve rögtön megcsapott a fahéj, a friss kávé és a sült alma illata. A hely mintha időn kívül létezett volna: nyikorgó fapadló, alig néhány asztal, könyvespolcok, amelyeken összevissza sorakoztak szépirodalmi kötetek, poros útikönyvek és gyűrött regények.

Az ablakokon kövér esőcseppek csorogtak, odakint sűrű köd ereszkedett a városra. Bent halk jazz szólt, a sarokban pattogva égett a régi kályha, és a mennyezetről csokorba kötött szárított levendula hintázott. Dorothy forró csokoládét rendelt, én pedig egy csésze Earl Greyt citrommal.

Ahogy megfogtam a csészét, és a tea illata lassan átjárta a tüdőmet, valami különös béke telepedett rám. Londonban

szerettem a nyüzsgést, a zajt, a mindig lüktető ritmust, de ott sosem éreztem ezt a fajta csendet, ezt a nyugalmat. Glenmoor kicsi és szürke, mégis… itt lelassult körülöttem a világ.

Egy pillanatra elhiszem, hogy van hely, ahol a múlt nem ér utol.

– Szóval Londonból jöttél? – fordult felém nagy szemekkel. – Ott minden más, ugye? Az emberek, az élet, a tempó…

Elmosolyodom.

– Más. Gyorsabb. Zajosabb, Zsúfoltabb.

– Miért pont Glenmoor? – Dorothy kíváncsisága őszinte, érzem, szimplán csak tudni akarja.

– Nem igazán számított, hová – válaszolom lassan. – Csak el akartam jönni. És itt kaptam azonnal munkát.

Bólint. Nem sürget, nem faggat tovább. És valahogy ettől még többet akarok mondani, mint amennyit valaha gondoltam volna, hogy elmondok.

– Őszintén szólva hibát követtem el. Súlyos hibát, melynek más fizette meg az árát. És én. nem akartam ott maradni, ahol minden erre emlékeztet. Tudom gyávaság, de úgy éreztem, erre van szükségem.

– Mindenki hibázik.

– Igen, tudom, viszont az én hibám valaki életébe került, Dorothy, és ezt nem tudom elfelejteni.

– Akarsz róla beszélni?

Nem hittem volna, hogy igen, de a szavak úgy ömlenek belőlem, mint a megáradt folyó. Talán pont erre van szükségem, valakire, akinek elmondhatok dolgokat, megoszthatok érzéseket. Olyasvalakire, aki eddig még nem volt

az életemben.

Egy barátra.

Talán pont itt, pont Dorothyban találom meg azt a valakit, akivel végre nem kell mindent magamban tartanom?

– Még mindig nem értem, tudod? – suttogom, inkább magamnak, mint neki. – Hogy volt képes ennyire félrevezetni valaki, akiben annyi brutalitás rejtőzött, ami végül gyilkosságig vezette? Észre kellett volna vennem a jeleket!

Nem mond semmit. Talán tudja, hogy nincs olyan válasz, ami semmissé tehetné a bűntudatot, amit érzek a lány miatt, aki végül áldozatul esett a hibámnak. Annyiszor lejátszottam már magamban azokat az órákat, amiket vele töltöttem. Fel tudok idézni vele kapcsolatban mindent. William Castlereagh, külsőleg vonzó, magas, sötét hajú férfi, a szeme mélykék, olyan, amiben nem látszott semmii fenyegető, csak végtelen nyugalom. A nyaka jobb oldalán félhold alakú anyajegy, ami minduntalan megragadta a tekintetemet, annyira szabályosnak tűnt. A nonverbális jelzései kontrolláltak maradtak, nem akadt egyetlen impulzív mozdulata sem, mintha minden rezdülését tudatosan irányította volna. Magas intellektusa azonnal feltűnt. De ez nem számított meglepőnek, hisz London külvárosának egyik magán elitegyetemén tanult, a Kingston School of Economics & Managementa-en. A kognitív rugalmassága és érzelmi maszkja egészen lenyűgözően hatott rám, és talán éppen ez jelentette a probléma. Egy előre megfontolt stratégiával dolgozott, úgy bontotta ki a gondolatait előttem, mint aki egy sakkjátszmát játszik, ahol minden lépés egy pontosan kiszámított terv része volt. Hogy megtévesszen

engem.

Dorothy lassan bólintott, a csészéje fölé hajolva.

– Ugyan én csak egy nővér vagyok, de. tudod, hogy mit láttam már elégszer? – néz rám egyenesen. – Hogy ezek a betegek mennyire kiszámíthatatlanok. Az egyik pillanatban végtelenül nyugodtak, mintha soha nem árthatnának senkinek, aztán a következőben. olyanok, mint a megvadult állatok.

Felsóhajt.

– Lehet, hogy papíron minden rendben volt vele, de ezeknek az embereknek a lelki világa olyan ingatag, hogy se tudomány, se isten nem tudja megmondani, mi lesz a következő lépésük. Bár még nem ismerlek olyan régóta, viszont láttam, hogy bánsz a betegekkel. Mennyire szíveden viseled a sorsukat, aggódsz értük és mindent megteszel, hogy jobbá tedd az életüket. Őszintén hiszem, hogy a lehető legmegfontoltabb döntést hoztad, amit akkor lehetett. De ez. ami veled történt, azt senki nem tudná feldolgozni egyik napról a másikra.

Elmosolyodom. Fájdalmas mosoly, de őszinte. Annyira egyszerűen mondta ki, amit én magamban százszor túlmagyaráztam.

– Te mióta dolgozol az intézetben? – kérdezem, mert komolyan érdekel.

Hevesen bólogat.

– Pár hónapja, de itt születtem Glenmoorban, és. őszintén? Sosem vágytam máshová. Sok barátom mondogatja, hogy nagyobb városba kellene költöznöm, kipróbálni valami izgalmasabbat. Nekem azonban mindig is elég volt ez a hely. A hegyek, a tenger, a szél. ez az otthonom.

– Soha nem akartál elmenni? – kérdeztem. Én, aki menekültem, szinte értetlenül néztem rá.

– Nem igazán – vont vállat. – Persze, jó lenne látni a világot, egyszer elutazni valahová, ám a szívem ideköt. Azt hiszem, én csak egyszerű dolgokra vágyom. Egy szép kis ház itt a környéken, egy férj, gyerekek. – Nevet, mintha hirtelen túl sokat árult volna el magáról. – Tudom, elég hétköznapi álmok, viszont nekem pont ettől szépek.

– Na és hogy állsz a megvalósítással?

– Ami azt illeti, van egy fiú, Pete. Az intézetben dolgozik, talán már láttad, informatikus. – Itt egy pillanatra megdermed, majd megérinti a homlokát. – Jaj, teljesen kiment a fejemből.

Feltúrja a táskáját, és átnyújtja az asztal felett azt, amit nem hittem, hogy tényleg meg tud szerezni. Egy fotót Callum Thorne-ról, amin tisztán és egyértelműen látszik, hogy Garrick Boydot a nyakánál fogva a falhoz szegezi.

A pillantásom a kép és Dorothy között jár.

– Hogy sikerült megszerezned? – kérdezem izgatottan.

– Mint mondtam, van ez a srác. – Pirul el. – Egy kicsit incselkedtem vele, kértem, hogy nézzünk vissza a felvételeket, mert nem stimmel valami a látogatók listájában. Innen már gyerekjáték volt. Ezt a képet a videófelvételből nyomtattam neked.

– Dorothy, én…

– Ha lehet, Pete-et ne keverjük bele, tudod, ha a dolgok komolyra fordulnának köztünk.

– A szavamat adom. Sosem kevernélek bele, se téged, se mást. Nem is tudom, hogy jutott eszembe ilyesmire kérni téged, de

olyan dühös voltam.

– Tartoztam ennyivel, és veled értek egyet.

– Ez akkor is helytelen, ám úgy érzem, nem hagyhatom, hogy az ilyen Callum Thorne-féle alakok úgy bánjanak a betegekkel, ahogy kényük-kedvük tartja.

A hónapokkal ezelőtti önmagamra gondolok, arra, aki sosem kért vagy tett volna ilyesmit. Beletörődtem volna, hogy a rendszer nem tökéletes, hogy vannak olyanok, akik mások felett állnak. De ma már nem. Most valami forr bennem, és miközben a saját hibáim égetik a lelkem, érzem, valami elszabadult bennem, ami számomra is ismeretlen, ijesztő és félelmetes.

– Bátor vagy, és ezt tisztelem. De őszintén, én már attól összehúzom magam, ha a közelemben van az a pasi. Oltári dögös, de olyan, mint egy jéghegy. Megfagy körülötte a levegő.

– Hát én nem engedem, hogy megfélemlítsen. Felháborít és dühít a viselkedése. – A hangom keményebb, mint akartam, és erre Dorothy felkapja a fejét.

– Mit akarsz tenni?

– Még nem tudom. Egyszerűen csak szerettem volna, hogy legyen valami a kezemben, hogy legközelebb ne tudjon csak úgy elsöpörni az útjából.

– Láttam a felvételt, úgy néztetek egymásra, mint két veszett kutya, akik mindjárt egymás torkának esnek. – Csillan fel a szeme izgatottan, pedig abba a pillanatba nem volt semmi izgalmas vagy jó.

Callum fekete tekintete, merev állkapcsa, szúrós pillantása úgy elevenedik meg előttem, mintha itt lenne.

– Hidd el, kis híján megtettük. – Felsóhajtok. – Úgy tűnik,

vonzom a veszélyes alakokat, amióta betettem a lábamat ebbe a városba.

– Ezt hogy érted?

Elmondok mindent arról az éjszakáról, csak kicsit sarkítva, kihagyva bizonyos részleteket. Nem beszélek neki a titokzatos álarcosról, vagy a vele való álmaimról, mert túlságosan szégyellem, hogy valószínűleg egy gyilkosról fantáziálok, akinek kevés köze van a szőke herceghez, vagy egy mentálisan egészséges férfihoz. Sokkal inkább hasonlít valami sötéthez és baljóshoz, egy árnyhoz, ami érinthetetlen.

Az én személyes lidércem.

– Várj, ez egy hete történt?

Bólintok.

– Aznap megöltek ott valakit, egy férfit. Elvágták a torkát, és ott hagyták a sikátorban. Lehet, hogy a támadód tette? Jézus, Raven, Szerencse, hogy el tudtál menekülni előle.

– Igen – felelem szinte suttogva, bár azt nem mondom el, hogy nem a támadóm, hanem a megmentőm a gyilkos. Dorothy megerősített abban a hitemben, amit eddig csak sejtettem, hogy az álarcos nem bajba jutott nők megmentésére indult azon az éjszakán, hanem valakit megölni.

Amíg visszasétálunk a kocsinkig, több helyi pub előtt is elmegyünk, melyekhez Dorothy kérdés nélkül fűzi a megjegyzéseket.

– The Rusty Anchor (Rozsdás horgony), lepukkant, olcsó, gyakoriak a verekedések, és közel van ahhoz a helyhez, ahol megtámadtak, inkább kerüld. Csak balhé és kétes alakok gyűjtőhelye.

Egyetlen pillantást vetek a kicsorbult cégtáblára, a kormos falakra, és bólintok. Alig fogom fel, milyen ostoba voltam azon az éjszakán.

Negyedóra séta után elhaladunk egy elegáns, fekete ajtó mellett, mely felett egy vörös felirat hirdeti: Velvet Klub. Ösztönösen megállok. Minden ablak feketére festve, ide kíváncsi szemek nem láthatnak be. Furcsa, titokzatos atmoszféra árad a helyből. Nem tudom, miért, de a hideg végigfut a gerincemen.

– Puccos hely, legalábbis azt mondják – hallom Dorothyt a hátam mögül. – Még sosem jártam itt, csak hallottam róla. Azt rebesgetik, belül luxus, bőrkanapék, szivarfüst, gazdag emberek törzshelye. Nem a mi szintünk. Rossz nyelvek azt is beszélik, hogy itt vannak olyan lányok…

– Milyen lányok?

– Hát tudod, olyanok… – hallgat el sokatmondón. – Amúgy meg a város egyik legzártabb, legdrágább klubja.

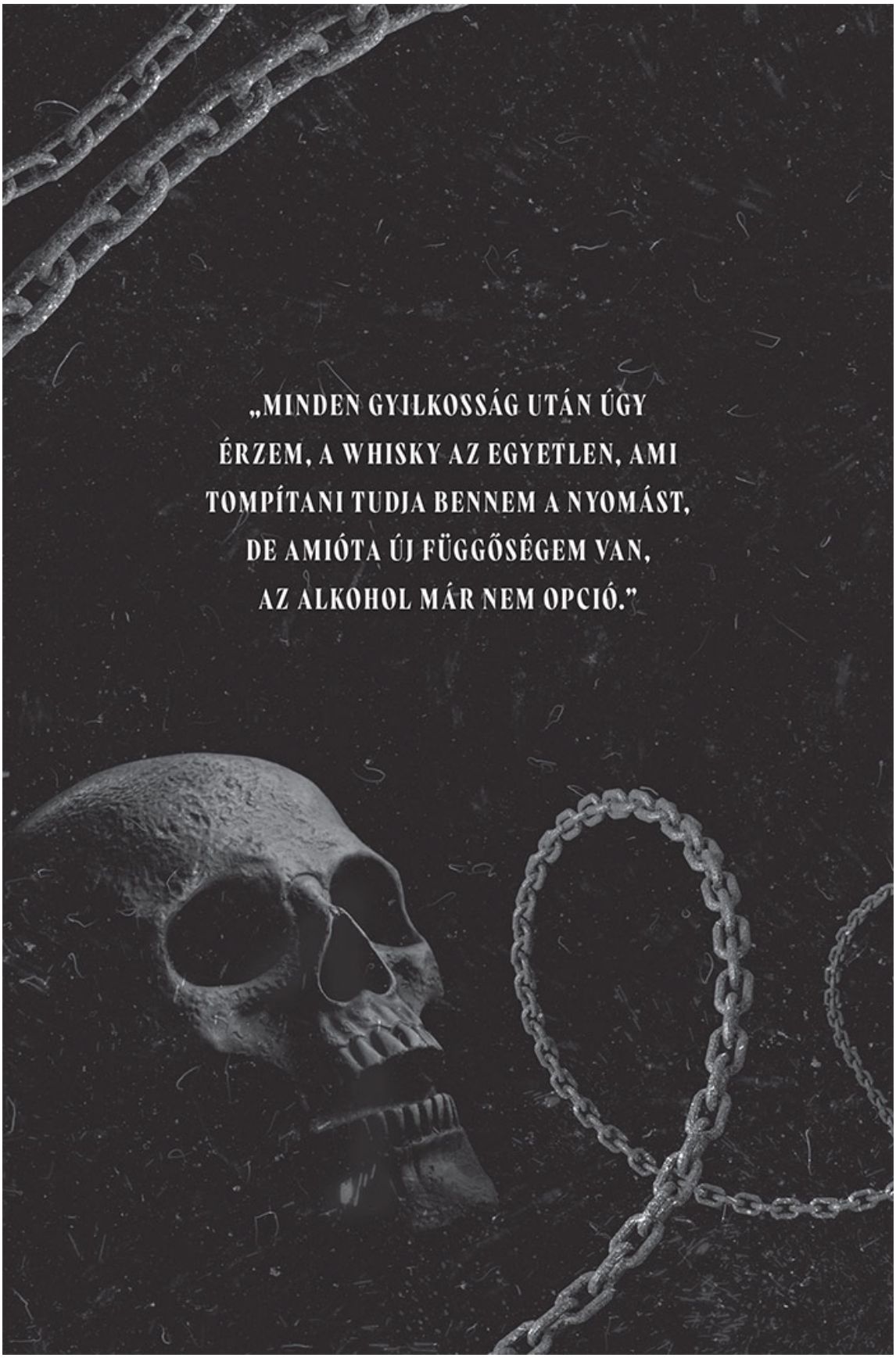
Dorothy láthatóan boldogan oszt meg velem mindenféle szóbeszédet, de úgy vélem, minden pletyka igazságon alapul.

– A világ sosem lesz elég fejlett ahhoz, hogy eltűnjenek a társadalmi különbségek – jegyzem meg. – Mindig lesznek szegények és gazdagok, ahogy jók és rosszak is. Ez mozgatja a világot.

– És mi van az elveszett lelkekkel? Azokkal, akik nem tartoznak se ide se oda? Akik hánykolódnak?

A kérdés elgondolkodtat, és eszembe juttatja a saját kétségeimet.

Lehet valaki jó, ha gyilkos?

„MINDEN GYILKOSSÁG UTÁN ÚGY
ÉRZEM, A WHISKY AZ EGYETLEN, AMI
TOMPÍTANI TUDJA BENNEM A NYOMÁST,
DE AMIÓTA ÚJ FÜGGŐSÉGEM VAN,
AZ ALKOHOL MÁR NEM OPCIÓ.”

Ötödik fejezet

CALLUM

A kocsma ajtaja nyikordulva vágódott ki előttem, és rögtön megcsapott a sör, a doh, a füst és az olcsó whisky szaga. A plafonon vibráló neonfény alatt a hely bűzlött a mocsoktól és a reménytelenségtől. Pontosan az a hely, ahol egy olyan alak, mint Kerrigan, otthon érzi magát.

És ott is van. A pultnál áll, egy szőke nőt szorít magához, aki kócos, a sminkje elmosódott, a vonásai torzak, feszengve próbál kibújni a férfi karmaiból. Kerrigan arca hideg élvezettől fénylik, úgy játszik vele, mint macska a kibaszott egérrel, mielőtt felzabálná.

Egy igazi rohadék.

A pulthoz indulok, de nem ülök le közvetlenül Kerrigan mellé. Túl átlátszó lenne. Inkább letelepszem kicsit távolabb; a jobbomon egy férfi könyököl a pultra, haja zselétől fénylik, farmert és nehéz bakancsot visel. Egy vézna alakkal beszél. Nem hangosak, de elkapok néhány foszlányt a beszélgetésükből.

– Ma este a Northbay Dock kikötőben… Igen… Mindent elintéztem… Nem. Én később megyek. Te csak intézd a szokásos módon.

A csapos elém teszi a whiskymet, a szemem sarkából látom, ahogy mellettem a nagydarab felfigyel rám, méreget, aztán felém fordul.

– Eltévedtél, haver?

Nem nézek rá, a tekintetemet a pultosra szegezem, aki figyelmeztető pillantást lövell felém. Nem csodálkozom. Messziről bűzlik, hogy nem tartozom ide.

– Honnan veszed? – teszem az ostobát.

– Kiszúrom az új arcokat, és te kurvára az vagy.

Lassan mozgok, nyugodtan, azt akarom, hogy lássa, magabiztos vagyok, de kihasználható.

– Csak keresek valakit. Gondoltam, itt megtalálom.

A férfi felnevet, feltűrt pulóvere alól egy jellegzetes tetoválás részlete villan ki. Nem kell, hogy lássam az egészet, tudom, hogy a bőrébe varrt töviskoszorút ugyanolyan fekete kígyó tekeri körbe, mint a társaiét, akiket megöltem. Az arcába nézek és felismerem.

Hát itt bujkál.

Ő az egyik név a listámról.

Fergus Ross.

Nem csak egy piti drogos. Középszintű díler, aki több tucat gyerek életét teszi tönkre az anyaggal, amit terít. Az ilyen alakok egész városokat fertőznek meg lassan, mint a rothadás. A gyerekekből függők, a függőkből pedig halottak lesznek. Magabiztosan, félelem nélkül vizslat, mint aki tudja, senki nem áll az útjába.

Vagyis, eddig senki nem állt az útjába.

A szememben Fergus nem ember, hanem kártevő, parazita,

akinek a puszta jelenléte is mocskosabbá teszi a levegőt.

– És mit keresel? – kérdezi, miközben visszacsúsztatja az alkarjára a pulóver ujját, mintha sejtené, hogy nem kellett volna meglátnom. – Bajt? Mert akkor jó helyen jársz.

Összeszorítom az ajkam.

– Olyasvalakit, aki el tudja intézni, amit más nem – felelem, szándékosan homályosan. – Hallottam, hogy ezen a környéken különleges dolgokat lehet rendelni.

A férfi kajánul vigyorog.

– Rendelni? Ez nem egy kibaszott szupermarket, ember!

Ökölbe szorul a kezem. Legszívesebben szétverném a fickó fejét a pult sarkán.

– Felfogtam.

– Helyes. Akkor fogalmazz világosan!

– Olyan embert keresek, aki tud szerezni nekem… Valami extrát. Valamit, amihez pénz kell, és kapcsolat.

A szeme résnyire szűkül.

– Hé, Ker! – kiállt a pult túlsó végébe. – Azt hiszem, ez a fickó téged keres.

Elmosolyodom, és átsétálok Kerriganhez.

– Ki a fasz vagy te?

Gyanakvás és érdeklődés villan át rajta.

– Valaki, aki nem akar többé tucatáruhoz nyúlni. Olyan lányokat keresek, akik. különlegesek. Akikhez nem juthat hozzá akárki.

Megmarkolja a nő haját a tarkójánál, és elküldi. Ez azt jelenti, figyel rám. A zsebemből előhúzok egy köteg bankjegyet, és meglengetem előtte. Nem a pénz számít, hanem amit jelképez:

hogy megtehetem.

– És ki mondta, hogy hozzám kell fordulj? – mordul fel.

– Victor Hensley – vágom rá.

Kerrigan felnevet, de a hangja csikorog.

– Hensley halott.

Tisztában vagyok vele, hisz én küldtem a másvilágra.

- Lehet – vonok vállat. – De mielőtt feldobta a talpát, azt mondta, téged kell keresselek.

Valójában megfenyegetett.

Hosszasan méreget.

– Honnan veszed, hogy nem öllek meg és veszem el a pénzed itt és most?

– Mert akkor csak egy töredékét szereznéd meg annak, amit ajánlani tudok.

Kerrigan megdörzsöli az állkapcsát. Gyanakodva méreget egy darabig, majd a fejével int, hogy üljünk le egy asztalhoz.

– Kurvákat bármikor tudok. Olcsót, drágát, gyors menetre vagy egész éjjelre. Ha ez kell, megoldom.

– Az nekem kevés – mondom hűvösen.

– Kevés?

Előrehajolok.

– Tudod, miért unalmasak a kurvák? Mert pénzért bármire hajlandók. Nem az igazi. Nekem olyasvalaki kell, akit nem fizettek le. Aki ellenáll. Akit meg kell törni.

A szavaim közben érzem, ahogy lassan kavarog a gyomrom, de az arcom egy pillanatra sem remeg meg. Ridegnek kell látszanom, önzőnek, veszélyesnek. Olyannak, akiben Kerrigan hasznot lát.

– Amit te keresel… az nem az én asztalom.

– Azt hittem, te mindent el tudsz intézni. – Felállok és megpaskolom a zsebemet, ami a vaskos pénzköteget rejti. – Ezek szerint tévedtem.

Kerrigan szemében mohóság villan. Egy hosszú pillanatig csend lesz, majd elvigyorodik.

– Azt mondtam, nem az én asztalom, nem azt, hogy nem tudom megoldani, amit kérsz. Talán tudok valakit, aki elintézi, amit akarsz. De figyelmeztetlek, ha átversz, előbb találkozol Victor Hensley-vel, mint gondolnád.

– Világos – felelem, újra előveszem a pénzt és ledobom elé, tudom, ezzel végre a következő szintre léptem.

És amíg várom, hogy a dolgok felforrósodjanak körülöttem, addig elszórakozzam Fergus Rosszal.

A glenmoori kikötő halott. Csak a tenger szüntelen morajlása és a hajók köteleinek nyikorgása töri meg a csendet. A rakparton sós víz és üzemanyag szaga keveredik, mindenütt ládák, egymásra halmozott raklapok sorakoznak. A lámpák fénye sárga foltokat szór a nedves betonra, de köztük sötét árnyékok lapulnak. Nekem pont erre van szükségem.

A fekete kesztyűmet meghúzom a csuklómnál, a maszk hidegen az arcomhoz simul. Szinte eggyé válik velem.

A hajó lassan siklik be a dokk mellé. Hárman pakolnak ki belőle: nehéz ládák váltják egymást, benne a szokásos áru. Por, ami életeket nyel el, családokat dönt romba, gyerekeket öl meg lassan, csendben. Levideózom az egészet, a hajó nevét, az ide érkező autók rendszámait, és elküldöm Tylernek egy eldobható

mobilról. Tudni fogja, hogy én voltam, és azt is, hogy mit kezdjen vele.

Ferguson később fut be, a szállítmány már a kocsikban, a hajó üres, amikor megérkezik. Egyedül jön, látszik, nincs félnivalója. Mintha csak cukrot szállítana. Megkóstolja az árut, és megvárja, míg minden kocsi útnak indul az elosztó pontokhoz. Rágyújt.

Megvárom, míg egyedül marad. Hangtalanul mögé lopakodom.

– Fergus – szólítom meg érdes torokhangon, mintha mocskot köpnék ki, majd tarkón vágom a fegyveremmel.

Összeesik, de nem veszti el az eszméletét. Elteszem a fegyvert, előveszem a kést. A vállánál fogom meg, ülőhelyzetbe húzom, a fejét a korlátnak szorítom. A szeme előbb riadt, aztán gúnyos, ahogy az álarcot meglátja.

– Hallottam rólad – köpi a szavakat. –, de nem hittem, hogy tényleg létezel.

– Akkor tudod, mi következik, ugye? – A hangom rekedt. – Utolsó szavak?

– Dögölj meg! – vág vissza, hangja vérszegény, dühös.

– Csak utánad, seggfej!

Egyetlen mozdulat, gyors, határozott, a kés pengéje megvillan a lámpafényben. Az éjszaka elnyeli a kiáltását. Zihálva kapkod levegő után. Leguggolok mellé, és a maszk mögül nézem a szemét, ahogy lassan kialszik benne a fény. Nem hagyok nyomot. Ledobom a testet a vízbe.

A tenger sós permete az arcomba csapódik, de nem érzek semmit. Csak azt a jól ismert, sötét elégedettséget.

Megint eggyel kevesebben vannak a listámon.

És ez… ez mindig ugyanazt a nyomot hagyja bennem: *hideg, tiszta békét.*

Minden gyilkosság után úgy érzem a whisky az egyetlen, ami tompítani tudja bennem a nyomást, de amióta új függőségem van, az alkohol már nem opció.

Raven az.

A levegő hűvös, eső ígérete lebeg benne, a város tompa zaja pedig ide már alig szűrődik el. Glenmoor ilyenkor majdnem békésnek tűnik.

Majdnem.

Furcsa érzés fog el, amikor ide jövök. Mintha valami láthatatlan határt lépnék át. Olyat, amit jobb lenne tiszteletben tartani.

Mégsem teszem.

Perverz módon megnyugtat, hogy csak pár méter választ el tőle, még ha ő nem is sejt semmit arról, hogy figyelem. A függöny résein át látom, ahogy megmozdul az árnyéka, és ez elég ahhoz, hogy még mélyebbre süllyedjek abba, amit nem lenne szabad éreznem.

A megszállottságba. Iránta.

Hatodik fejezet

RAVEN

Ma végre eljutok az utolsó betegemhez. Évekig dr. Stewart kezelte. Eddig csak a közösségi terekben láttam, bár a kartonját már átnéztem. Ma kezdődik a valódi kezelése, ami elvileg nem lesz bonyolult.

Amikor azonban a szobája elé érek, meglepődöm. A helyiség teljesen más, mint a többi betegé. Azok steril, fehér falú cellák, ez viszont szép.

A padlót puha szőnyeg borítja. A falon halványzöld tapéta van. Az ágyon takaró és díszpárna. A polcokon könyvek sorakoznak. A szoba otthonos.

A sarokban fésülködőasztal, előtte ébenfekete hajú lány ücsörög. A kezében hajkefe, de nem fésülködik, csak fogja kecses ujjai között.

Megbabonáz a látvány.

A szeme mélybarna, szinte fekete, sötét, az ember nem tudja eldönteni, mit rejt: ürességet vagy vihart. Fiatal. Túl fiatal ahhoz, hogy itt legyen. Huszonhét éves, annyi idős mint én. A tükörképét nézi, és egy ismeretlen dalt dúdol. A jelenléte nyugalmat áraszt, mégis… A vonásai kifejezéstelenek, hosszú szempillái mozdulatlanok. Az arca hófehér, akár a porcelán.

Gyönyörű.

Szomorúan konstatálom, hogy mindkét csuklója belső részén elhalványult hegek húzódnak. Sokszor láttam már ilyet. Az idő ugyan már elhalványította őket, azonban a jelentésük örökre nyomot hagyott a lány bőrén. Felvagdosta az ereit. Jobb csuklóján karkötő, rajta a neve: Seraphina. Talán azért kapta, hogy emlékezzen rá.

– Jó napot, Seraphina – szólítom halkan, nem túl határozottan, inkább puhán, hogy ne érezze fenyegetésnek. – Dr. Raven Whitmore vagyok. Mostantól én kezelem.

Felnéz, lassan, mint akit a külvilág zajai nem érintenek. A pillantása megállapodik rajtam.

– Miért jöttél?

– Beszélgetni egy kicsit – helyezem bele magam a szerepbe. – Csak szeretném tudni, hogy érzed magad.

– Ő is ezt kérdezte – mondja szinte csodálkozva. – Hozott a kedvenc csokimból.

– Melyik az? – érdeklődök kedvesen.

Egy röpke másodpercre felemeli a párnáját, mintha ott lapulna valami alatta, de valójában nincs ott semmi.

– A szív alakú marcipános – súgja.

– Ki ő? Akiről beszélsz?

Egy ideig csendben marad, aztán suttogva beszélni kezd:

– Ő egy angyal.

– Egy angyal?

– Igen. De nem szokványos angyal. A szárnyai feketék és ijesztőek.

– És ez megrémít?

Döbbenten kapja rám a tekintetét.

– Nem – feleli hevesen. – Nem, nem, nem. Ő sose bántana engem. Más, mint a többiek.

– A többiek?

– Árnyak.

– Ők bántottak téged?

– Nem akarom – dönti oldalra a fejét, sötét haja az arcába hullik, és mintha menekülne valami elől, behúzódik az ágy sarkába. Felhúzza a térdét, átöleli, és előre-hátra hintáztatja magát. – Nem akarom, nem. – a hangja alig több, mint zihálás. A körme mélyen a combjába váj, ahogy átöleli a térdét.

– Seraphina. – szólítom puhán, de nem mozdulok. Félek, hogy elijeszteném. – Kik azok a többiek?

A szeme egy pontra tapad, valahová a vállam mögé, mintha látná őket. A pupillái kitágulnak.

– A kezeik hidegek. és fáj, ha hozzám érnek. – Szorosan behunyja a szemét. – Nem akarom, nem akarom, hogy megérintsenek! Nem látom az arcukat. de érzem a súlyukat, ahogy lenyomnak, ahogy hozzám érnek.

A szívem beleremeg a szavaiba. Ez több, mint tévképzet. Ez trauma. Olyan képek, amelyek túl valóságosak ahhoz, hogy csak hallucinációk legyenek.

Egy konkrét traumára utalnak.

– És a fekete angyal? – kérdezem, próbálva elérni, hogy elengedje ezt a belső görcsöt. – Ő mit csinál?

Arcán lassan békésebb kifejezés jelenik meg. A hintázás lassul.

– Elűzi az árnyakat a fejemből. – A hangja egyszerre áhítatos

és gyermeki. – A rémálmokat.

Egy pillanatra elmosolyodik, aztán halkan, mint aki titkot árul el, hozzáteszi:

– Széttárja a szárnyait és körém burkolja.

Megdöbbenek, mennyire biztonságot talál ebben a képben. Egy „fekete angyalban”, aki valójában a tudatalattijában létezik.

Amikor újra rám néz, a szeme félig üveges, félig tiszta.

– Te is látod őt? – kérdezi hirtelen, olyan hévvel, hogy a szívem kihagy egy ütemet. – Itt van most is. a vállad fölött. Figyel, vigyáz rám.

Lefagyok. Tudom, hogy pszichotikus hallucináció lehet, mégis. a tekintetében olyan bizonyosság ül, hogy egy pillanatra nekem is végigfut a hátamon a hideg.

Gépiesen felemelkedem az ágyról.

– Legközelebb hozol valamit? Ugye megígéred?

Bólintok, mert nem tehetek mást.

– Igen. Megígérem.

– Marcipános trüffelt, az a kedvencem. Az angyal folyton lopkodja, amikor itt van.

– Az angyalnak van neve is?

– Van. de nem mondhatom el. Mert akkor elmegy.

Nem tudom, miért érint meg ennyire ez a mondat – talán, mert túl sok benne az érzelem.

– Marcipános – ismétlem, és egy mosollyal búcsúzom tőle.

Szívszorító, mennyire törékeny. A kartonját forgatom, keresem a feljegyzéseket, amiket esetleg nem vettem észre, mert úgy érzem, Seraphina traumája teljesen más tőből fakad, mint ami dokumentálva van.

A korábban feljegyzett diagnózis: poszttraumás stressz zavar (PTSD), disszociatív epizódok, perzekutoros téveszmék, hallucinációk (elsősorban vizuális, részben szimbolikus tartalmú).

Anamnesztikus lehetséges kiváltó tényezők: hosszabb ideig fennálló családi konfliktus, fiatal felnőttkorban bekövetkezett otthonról való elszakadás, érzelmi elhanyagolás, ismeretlen ideig tartó instabil életkörülmények. Az anamnézisben önveszélyeztető magatartás és szuicid gondolatok szerepelnek.

Sehol sincs nyoma erőszaknak, bántalmazásnak, és bár a kartonja nem támasztja alá, egyszerűen azt érzem, hogy ennek a lánynak a története sokkal mélyebb, sokkal fájdalmasabb, mint ami a papírokon áll.

A szobámba visszatérve felviszem a kezelési jegyzetet.

Terápiás feljegyzés
Páciens: Seraphina Campbell
Dátum: 2025.10.14.
Terapeuta: Dr. Raven Whitmore, pszichiáter
Kezelés típusa: Egyéni pszichoterápia
Időtartam: ~50 perc

Páciens állapota: a valóság és a fantázia határán lebeg. Több személyt szerepekhez kapcsol. Valószínűleg korábbi kapcsolati mintához, vagy egy idealizált biztonságforráshoz köthető.

A páciens élménybeszámolói nem kizárólag hallucinatorikus jellegűek. Több alkalommal jelentek meg konkrét testi érzetekhez kötött emléktöredékek (légzésblokkolás,

testhelyzetekhez társuló szorongás, szomatikus fájdalom), amelyek inkább traumatikus emléknyomokra, mint pszichotikus fantáziára utalnak.

Hangulata szélsőségesen ingadozott – az eufórikus felvillanásoktól a szorongó visszahúzódásig. Kommunikációja időnként koherens, máskor a tévképzetek felé sodródik.

Beszélt egy „fekete angyalról”, aki szerinte megvédi őt az „árnyaktól”. A leírásban jelen van a disszociáció és az áttétel több formája, valamint a trauma utáni kontrollvesztés tipikus elemei.

Testbeszéde a beszélgetés előrehaladtával feszült maradt (térdhúzás, önnyugtató ringatózás). A bizalomépítés kezdeti szakaszában tartunk.

Kórelőzmény és jelen tünetek közötti eltérés:

A rendelkezésre álló anamnézis nem tartalmaz explicit interperszonális erőszakra utaló eseményt, azonban a jelenlegi tünetkép (testemlékezet, szégyenreakciók, lefagyás) ezt nem zárja ki, sőt, indirekten valószínűsíti.

Terápiás irány:

A továbbiakban fokozott óvatosság szükséges. Stabilizáció, biztonságérzet erősítése elsődleges. Megfigyelés és fokozatos feltárás szükséges, különös tekintettel a hallucinációk, téveszmék és a trauma eredetére.

A személyes megérzésem, hogy bántották, és valaki nagyon gondosan ügyelt rá, hogy ez soha ne kerüljön papírra. A „fekete angyal” személye inkább szimbolikus, de a szemében láttam a hitet, hogy létezik. Nem tudom, mit élt át, ám a rettegése valódi.

És ha a félelmei valóságosak, lehet, hogy az „angyala” is az, valamilyen formában.

Órákat töltök a monitor előtt: jegyzetelek, elemezek, pipálok, rendszerezem az ő és a többi beteg kartonjait. A munkaidőmnek rég vége, mire végzek. Odakint heves, sűrű orkánszerű vihar fogad, annyira elmerültem a munkámban, hogy észre sem vettem, a délutáni eső ítéletidővé vált.

A zivatar hideg, éles cseppjei a nyakamba hullnak, míg futva eljutok a kocsimig.

Az ablaktörlők nem bírnak elég gyorsan dolgozni menet közben, a kilátás nulla, és egy kidőlt fa miatt másik irányba kanyarodtam a megszokott helyett. Semmi sem ismerős abból, amerre járok. Úgy érzem, a GPS körbe-körbe visz a város peremén, egy durván murvás és kanyargós útra tévedek, ami egyre feljebb vezet a tenger feletti sziklák felé.

Biztos, hogy rossz helyen járok.

Kétségbeesetten keresek és találok egy beugrót, ahol megpróbálok megfordulni, ám ekkor a kormány megremeg a kezem alatt, a gumi puffanó hangja pedig egyértelművé teszi, hogy defektet kaptam. Az út kihalt, sehol egy autó, csak a sötét, nyirkos fák hajladoznak előttem az orkán erejű szélben.

– Csodás – morgom, a telefont babrálom, hogy segítséget hívjak. Egyetlen autómentő sem ér rá vagy hajlandó elindulni értem, mindenki mással van elfoglalva a viharban. Nem mintha tudnám, hol vagyok. – Istenem, miért csinálod ezt velem?

Soha életemben nem cseréltem még pótkereket, de a harmadik visszautasítás után rászánom magam. Teljesen

elázom. A kabátom a testemre tapad, a hajamból patakzik a víz, és úgy vacogok, mintha a hideg a csontjaimba fúródna, azonban mindez hiába. Képtelen vagyok elmozdítani a kerékanyát. Már épp feladom, és készülök bevackolni magam vissza a kocsiba, megvárni, hogy elálljon a vihar, és valaki mégis eljöjjön értem, amikor reflektor fénye hasítja ketté a szürkeséget.

Egy fekete Range Rover gurul mellém, motorja mély, magabiztos morgással áll meg. Egy magas férfi száll ki. Alig látok, de aztán az esőfüggöny mögül Callum Thorne arca rajzolódik ki. Kabátja gallérját felhajtja, teste árnyékként magasodik fölém, miközben a villámok végigszántják az eget. Hűvös, rezzenéstelen az arca. Fekete szeme végigsiklik rajtam.

– Doktornő. – Hangja hideg, ám a tekintete… mintha szórakoztatná a látványom.

Bárki megállhatott volna, bárki…, de nekem ő jutott.

– Ügyvéd úr! – húzom ki magam.

– Elmondanád, mi a francot művelsz?

– Kereket cserélek – felelem, és közben érzem, hogy az arcomon folyik a víz.

Callum felnevet, hideg, gúnyos hangon. Rám, majd a gyakorlatilag érintetlen kerékre bámul.

– Mostanában kezded?

– Ne szarkasztizálj, Callum! Inkább segíts! – A hangom rekedt, a hidegtől reszket, mégis próbálok határozott maradni.

A defektes kerékre néz, aztán rám.

– Eszemben sincs – ingatja a fejét, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna így viselkedni.

Leforráznak a szavak. Mégis milyen férfi viselkedik így?

Önző, hideg, mérhetetlenül egoista barom.

– Te. – keresem a szavakat, viszont csak a dühöm találom. – Te nem vagy hajlandó segíteni?

Callum szemében hideg fény villan.

– Nem.

– Akkor miért álltál meg egyáltalán? – csattanok fel. – Hogy szórakozz rajtam?

A száján alig észrevehető félmosoly játszik.

– Mert érdekes látványt nyújtasz magassarkú csizmában és kerékkulccsal a kezedben.

– Érdekes látványt?! – Elképedve meredek rá. – Ez most komoly?

Callum vállat von, aztán hátrapillant a saját autójára és fájdalmasan felsóhajt.

– Az, de megengedem, hogy beülj a kocsimba, és hazaviszlek.

Megengedi?

– Szóval nem segítesz, viszont nagy kegyesen megengeded, hogy beüljek a kocsidba? – nevetek fel gúnyosan, bár inkább sírhatnékom van. – Ez valami beteg játék?

– Nem. Ez halálosan komoly. – Hangja olyan nyugodt, mintha csak az időjárásról beszélne. – Ha itt maradsz, megfagysz, vagy valami rosszabb történik. Ha velem jössz, tíz perc múlva otthon leszel.

– Inkább hívok segítséget.

– Már próbáltad. És senki nem jött.

Egy pillanatra elnémulok, mert tényleg mindenkit felhívtam, és mindenki elutasított. A hideg eső átjárja a csontjaimat, de a büszkeségem nem enged. Callum Thorne az utolsó, akinek a

segítségét elfogadnám.

– Nem ülök be az autódba – közlöm dacosan, és hátrálok egy lépést.

Callum arca rezzenéstelen, ám a szeme sötéten villan.

– Talán félsz egy légtérben lenni velem?

– Örömöd lelnéd benne, igaz?

– Mi tagadás, élvezem, ha uralom a helyzetet.

– Pontosítok, azt élvezed, ha mások felett uralkodhatsz.

– Ez csak játék a szavakkal. Az eredmény ugyanaz.

– Hát, sajnálom, de csalódást kell okoznom. – Ölelem át magam, mert egyszerűen képtelen vagyok tovább titkolni, hogy megvesz az isten hidege. Visszafordulok a kocsimhoz, elszánva magam arra, hogy beülök és addig maradok itt, míg nem lesz mégis valaki, aki el tud jönni és kimenteni, de épp hogy elérem az autót és a táskámat, amiben a mobilom van, megérzem a jelenlétét. Erőszakosan megfordít és magához ránt. A testéből áradó hő szinte sokkol a jéghideg esőben.

– Úgy véled ez a tökéletes időpont arra, hogy makacskodj? Talán nem tűnt fel, de kibaszottul szakad az eső.

– Eressz el! – próbálok kiszabadulni, ám erősebb nálam.

– Nem fogom hagyni, hogy itt maradj egyedül. – A hangja olyan, mint a penge éle, rideg és szilárd.

Összerándulok.

– Mit érdekel egyáltalán?

– Nem érdekel. Csak allergiás vagyok az ostobaságra.

– Tökéletesen boldogulok. – Megpróbálok magabiztosnak tűnni, miközben mindenem remeg.

– Hallod magad? Egyedül vagy, defektes autóval, nulla

eséllyel arra, hogy valaki erre járjon.

– Inkább itt alszom a kocsiban, minthogy veled menjek.

Callum közelebb hajol, szeme sötét és veszedelmesen nyugodt. Hosszú fekete haja a homlokába lóg, tincseiből az arcomra csurog a víz.

– Csakhogy én nem kértem az engedélyed.

A következő pillanatban már az autója felé vezet, és tudom: veszítettem. Egyetlen mozdulattal kinyitja a kocsi ajtaját és gyakorlatilag betuszkol az anyósülésre.

– Ez emberrablás! – tiltakozom.

– Akkor hívd a rendőrséget – A hangja higgadt, mintha csak egy gyereket intene rendre.

Lehajol, és bekattintja az övet a helyére. A mellkasomban kalapácsként dübörög a szívem, mikor megérzem a közelségét, a meleg illatát, amely még az eső és a bőrülések szagát is elnyomja. Egy pillanatra elakad a lélegzetem, és csak akkor jutok levegőhöz újra, amikor becsapja az ajtót. Amikor a központi zár kattanva záródik, újra a jelenben vagyok. Előkotrom a mobilt, azzal a szándékkal, hogy megmutassam, nem blöffölök. Nem kényszeríthet arra, hogy vele menjek. De amikor rájövök, hogy teljesen lemerült, kétségbeesem, és abban a pillanatban döbbenek rá, menynyire közel ülünk egymáshoz. És hogy ebben az autóban egyszerre vagyok védve és csapdába ejtve.

– Miért érzed úgy, hogy mindent neked kell irányítani?

– Most éppen? Mert túlságosan makacs vagy ahhoz, hogy belásd, ez a logikus döntés. – Callum nem néz rám, a sötét utat figyeli, miközben a kocsi motorja morogva nekilódul.

A fűtés maximális fokozaton megy, a forró légáram az arcomat éri. Ha nem tudnám, hogy Callum Thorne egy érzéketlen gazember, azt hinném, szándékosan irányította felém az összes légfúvókát.

– Te mindig így szoktad érvényesíteni az akaratodat? Erőszakkal?

Egy kissé unottan megvonja a vállát.

– A cél elérése a lényeg, nem az oda vezető út, és az én célom az volt, hogy beszállj a kurva kocsiba.

– Nem egyeztem bele.

Egy kereszteződésnél állunk. A szeme rám tapad. Fekete. Mély. Végtelen.

– Azt hiszem, a félreértés az, hogy azt hitted, van választásod.

A hideg kiráz, ahogy esőtől nedves hajjal, ázott ruhában ott ülök hűvös tekintete kereszttüzében. Egyszerre vonz és taszít. A tenyerem izzad, a torkom kiszárad, az agyam sebesen keresi a kiutat.

– Azt hiszed, most győztél? Kíváncsi vagyok, hogyan viszel haza úgy, ha nem árulom el, hol lakom.

Kihívó mosoly jelenik meg a szája sarkában.

– Megoldom.

– A nárcisztikus személyiségzavar egyik alapvető jellemzője, hogy képtelen elfogadni a nemet. Az önkényes kontroll, a másik döntési jogának semmibe vétele nem hatalom. Ez pszichológia.

– Az én pozíciómban a dolgok… máshogy működnek. Aki vár, veszít. Aki kér, sosem kapja meg. Aki elvesz, uralkodik.

Látom a nyaka tövében, hogy megfeszül egy izom.

– Ismétlem, aki azt hiszi, rá nem vonatkoznak a szabályok, és

mindenki más csak eszköz a céljaihoz, az nárcisztikus – feszítem meg magam, ahogy kimondom.

– A különbség egy nárcisztikus és egy vezető személyiség között az az, hogy az egyik tényleg eléri, amit akar. Azt hiszed, nekem talán jó móka, hogy folyton téged kell megmentselek? – mondja, közben az utat nézi.

Az utat, ami pontosan arra halad, amerre lakom.

– Folyton? – kérdezek rá, de nem kapok semmilyen magyarázatot.

Minden perccel nő bennem a feszültség, ám alábbhagy a reszketés. A kocsi bőrülései melegek, a fűtés tompa zúgása olyan, mint valami altató. Mégsem tudnám álomra hajtani a fejem egyetlen másodpercre sem a jelenlétében.

Callum arca profilból hideg, szoborszerű, egyetlen rezdülés sincs rajta, ami elárulná, mit gondol.

Amikor végre lassít, a házam előtt, az ablaktörlők ütemesen csapkodják az esőt, és a motor tompán morog. A Range Rover elegánsan gurul a járdaszegély mellé, majd megáll.

Egy pillanatra minden elcsendesedik. Csak a fűtés zúg, az eső koppan az ablakon, és én érzem, ahogy a szívem hevesen ver.

– Itthon vagy – mondja, és a hangja olyan, mint egy ítélet.

– Honnan…?

A kérdés bennem akad.

– Mindent tudok az ellenségeimről.

Callum felém fordítja a tekintetét. Mély, sötét íriszeiben valami veszélyes nyugalom ül.

– Az ellenségednek tekintesz?

– Mindaddig annak, amíg nem tudom, hányadán állok veled.

Nekem úgy tűnik, túlságosan az érzéseid rabja vagy, túl heves, túl intenzív, és ez veszélyes tulajdonság. Ostobaságokra sarkallhat.

– Pszichiáter vagyok! Megnyugtatlak, ura vagyok az érzéseimnek. A heves ellenszenvemet pedig csak magadnak köszönheted. Elvetetted tőlem a betegemet, azt hiszed, elfelejtettem?

– Nem kérek bocsánatot olyasvalamiért, amit nem értesz.

– Nem is hiszem, hogy képes vagy rá. És nem kell értenem semmit. Láttam, amit láttam.

– Szóval előítéletes vagy. És mondd, ugyan mit láttál? Hogy megfékeztem egy őrültet, aki nekem támadt?

– Nem ez történt.

– Mondod te.

– A videófelvétel és a kép, ami a birtokomban van, bizonyítja, hogy igazam van – csúszik ki a számon meggondolatlanul.

– Videófelvétel? Kép? Ez most komoly? – néz rám úgy, mintha elment volna az eszem, és valóban elment. – Nem mond ez ellent az elveidnek?

De igen. Ez is azt bizonyítja, hogy nem vagyok ura önmagamnak a közelében.

– Csak annyit akarok elérni, hogy ne forduljon elő többet ilyesmi.

Hevesen bólogat, de árad belőle a feszültség.

– Nem számít, mit teszel értük, nekik nem számít. Nem fogják se megköszönni, se értékelni. Soha nem lesznek ugyanazok, soha – köpi felém dühösen, mintha haragudna rájuk, amiért betegek. – Azt hiszed, ettől erős vagy, de valójában csak

gyengévé tesz, ha elvakultan véded őket.

– Nem érdekel, mit gondolsz rólam, nekem számít, amit teszek. És nem félek tőled.

Nem tudom, hogyan és mikor, azonban a biztonsági öv kipattan a helyéről, Callum tenyere a tarkómra csúszik, az arcom meg hirtelenjében csupán egy leheletnyi távolságra lesz az övétől.

– Mert naiv és ostoba vagy. – Füstölgi villámló szemmel, miközben hallom, hogy az ajtók zárjai felugranak. – És ebben a pillanatban kurvára szeretném kikefélni belőled az összes elbaszott idealizmusodat.

Az ajkam elnyílik, a leheletem akaratlanul is összekeveredik az övével.

– Azt javaslom, ne kerülj többet az utamba, mert legközelebb megteszem – folytatja elhalkulva.

A szívem hevesen ver. Bénultan nézek parázsló szemébe, és nem hiszem el, hogy kimondta, amit hallottam. Nem tehette. És a testem nem reagálhatott rá úgy, mintha tűzijáték robbant volna bennem.

– Eressz el, vagy sikítok – suttogom bódultan.

Az ajka megrándul, cinikus tekintete fikarcnyit sem mozdul az enyémről.

– Kétségem sincs afelől, hogy fogsz, de nem itt és nem most, és kurvára nem a félelemtől. Ha ez megtörténik, túl késő lesz ahhoz, hogy megállíts.

– Vadember vagy, Callum Thorne – sziszegem levegő után kapva.

– Mi tagadás. – Hüvelykujja egy gyors mozdulattal súrolja az

ajkamat. – Vadul szeretem.

Rohanva szállok ki és csapom be az ajtót magam után, mintha azzal le tudnám rázni magamról a pillantását.

Kulcsra zárom az ajtót, mintha attól félnék, hogy utánam jön, és addig nem mozdulok onnan, míg nem látom eltűnni a Range Rover fényszóróit.

Patakokban csorog rólam a víz, de nem tudok megmozdulni. A hangja a fülemben dobol. A tekintete…, ahogy rám nézett., valami sötét, kimondatlan dolog mozdult meg a szemében. Mintha tudna rólam valamit, amit senki más nem tudhat.

Letépem magamról a kabátomat, az esőcseppek halk koppanással hullanak a padlóra. Egy pillanatra belenézek a falon lógó tükörbe. Az arcom sápadt, a hajam nedvesen tapad a homlokomhoz, és a mellkasom még mindig gyorsan emelkedik és süllyed.

A szavai visszhangoznak bennem.

Minden idegszálam tiltakozott ellene, és mégis… valahol mélyen, a káosz közepén, egy apró részem meg akarja érteni őt. Azt a rideg, zárt, veszélyes férfit, aki valamiért mégis megállt az esőben, hogy segítsen, hogy hazahozzon.

Nem tudom, meddig engedem magamra a szinte forró vizet, mire úgy érzem, a testem felmelegszik, és a lelkem megnyugszik annyira, hogy ura legyek a saját légzésemnek. Nem vagyok képes másra, mint megetetni Krumplit, aztán vastag takaró alá bújni, hogy minél előbb véget érjen ez a nap, és újra tiszta fejjel lássam a világot, Callum fenyegető tekintete és esőtől áztatott bőrének illata nélkül.

Mióta Glenmoorba költöztem, mintha a veszély beszivárgott

volna az életembe. Először csak a titokzatos álarcos képében, akinek árnyéka rám nehezedik, akinek álombéli érintése egyszerre rémiszt és vonz.

És most itt van ő is. Callum Thorne.

Élő, hús-vér. Akaratos, hideg, veszélyes. A legrosszabb típus, akivel az ember találkozhat. Nem bízhatok benne. Mégis, bármennyire gyűlölöm mindazt, amit képvisel, nem tagadhatom, nyers szavai bűnös vágyat ébresztettek bennem.

A közelében minden fegyelmem, minden tanult önuralmam meginog, és úgy érzem, bármilyen erősen küzdök ellene, ha akarná, egyetlen pillanat alatt ki tudná tépni a kezemből az irányítást.

Lihegve ébredek. A valóság fojtogatóbb, mint az álombéli köd. A homlokom izzad, az ujjaim még mindig a takaró szélét markolják, mintha attól félnék, kicsúszik alólam a talaj.

Az álarcos arca, a hangja, a tekintete, mind ő lett.

Elvesztem.

Kirohanok a naplómért, és papírra vetem az álmot. Az álmot, ami jobban megrémít, mint a valóság:

A helyszín ködbe burkolózott folyosó. Nem hasonlít semmilyen valóságos épületre, mégis olyan, mintha jártam volna már benne. A falak simák és fényesek, mintha üvegből készültek volna, bennük saját eltorzult tükörképem követi minden mozdulatomat. Lábam alatt víz csobban minden lépésnél, bár nem látom, honnan árad. Az álarcos a sötétből bukkan elő, hosszú kabátja a bokájáig ér, cipője hangtalanul lép a vízbe. A maszkja ugyanaz, mint

mindig.

A szívem gyorsabban kezd verni, ahogy közelebb ér. Megáll előttem, olyan közel, hogy érzem hűvös árnyékát a bőrömön. Nem kell szavakat használnia, mégis tudom, mit akar: irányítani.

Kezét az enyémre teszi. Erősen, határozottan vezet. És én követem. Egy ajtóhoz kísér, amely sehová sem tartozik, mégis ott magasodik előttünk. Az ajtó mögül sikolyok szűrődnek ki, nevetés, majd sírás, mintha ezer hang keveredne egyetlen kórusba. A férfi rám néz, és tudom: ha kinyitja, az életem más lesz.

Megijedek. Megpróbálom kirántani a kezem, de ő erősebb. A torkomra szorítja az ujjait, és a falhoz szegez. Elzárja előlem a levegőt, majd mielőtt túl messzire menne, visszaadja a légzés lehetőségét. Aztán újra elzárja a légcsövemet, játszik velem. Elvesz és ad, épp csak annyit, amennyit elbírok, épp csak úgy, hogy mindig jussak annyi oxigénhez, hogy az elég legyen. Vár. Figyel. Megtör. Engedelmességet vár tőlem. Sötétségben úszó szemürege összeszűkül, örvénylik, izzik. A közénk feszülő hő és elektromosság szinte elviselhetetlen. Megfeszülök, de a testem felrobban. A falakon lévő tükrökben saját arcomat látom, ahogy ellenállok, mégis a szememben megmagyarázhatatlan vágy csillog. Vágy a kiszámíthatatlanra, az ismeretlenre, a veszélyre.

Rá.

És ekkor már tudom, bármit tesz velem, hagyni fogom, bárhová vezet, követem.

Az álarcos lassan elhúzza a kezét a nyakamról, de az ajtó helyett a maszkjához nyúl. Egyetlen mozdulattal lehúzza.

A világ megáll. A víz fodrozódása megszűnik, a hangok

elhallgatnak, minden megdermed. Mert a maszk mögül nem idegen arc bukkan elő – hanem Callumé.

Fekete szeme élesen, ridegen fúródik belém, és ajka sarkában ott a halvány, kegyetlen mosoly.

Az álmom belsejébe férkőzött, és nem tudom, melyik a félelmetesebb: hogy egészen mostanáig egy ismeretlen gyilkosról álmodtam minden éjjel, vagy hogy az elmém most Callum Thorne-t helyezi a képébe. Egy hideg, könyörtelen férfit, akit bármennyire is megvetek, a tudatalattim vágyik rá.

Most már biztos, hogy valami baj van velem.

A reggeli zaklatottságomat csak tetézi, hogy rájövök, nincs mivel bemennem dolgozni. És nemcsak, hogy nincs, de fogalmam sincs, pontosan hol van az autóm, és hogyan juthatnék el érte.

Pánikszerűen járom a nappalit, a telefonért nyúlnék, hogy valakit hívjak, amikor éles dudálás hasít bele a csendbe.

Először meg se mozdulok. Aztán lassan az ajtóhoz lépek, és amikor kinyitom, megáll bennem a levegő.

A kocsim ott áll a felhajtón.

Tiszta. A defektnek nyoma sincs, a kaszni csillog, mintha most hozták volna a szalonból.

Kábán közelebb lépek, és amikor kinyitom az ajtót, az anyósülésen egy összehajtott cetlit találok.

A betűk határozottak, férfiasak, és az illata alapján tudom, hogy ki írta.

„Vedd komolyan, amit mondtam. Ne kerülj többé az utamba.”’

Remegve gyűröm a papírt a tenyerembe.

Tudom, hogy ez fenyegetés. Mégis, valami furcsa melegség fut végig rajtam.

Callum ezzel akaratlanul is megmutatta egy másik arcát: a maga eltorzult módján mégiscsak törődik másokkal.

Hetedik fejezet

CALLUM

Az eső úgy verte a motorháztetőt, mintha az ég üvöltene. Először csak a fényszóróban megvillanó alakját láttam meg. A kabátja csuromvizesen tapadt a testéhez, a haja az arcába lógott, és amikor megfordult, a mellkasom összeszorult.

A sorsnak perverz humora van.

Megálltam. Nem kellett volna. Mégis megtettem. És ő ahelyett, hogy hálás lett volna, makacsul küzdött ellenem. Pedig csak be kellett volna szállnia a kurva kocsimba. Fogalma sem volt róla, hogy ezzel mit vált ki belőlem. Haragot. Vágyat, hogy megtörjem.

A súlyok fémes csattanása visszhangzik a kőfalak között. A kastély konditerme hideg, a levegőben verejték és acél illata. A karom ég, a mellkasom feszül, de nem állok le. Minden mozdulatommal a dühömet pumpálom ki magamból, az ostoba érzéseket, és a vágyat arra, hogy most azonnal hagyjam abba, amit csinálok és megtegyem azt, amit mindennél jobban akarok.

Kikefélni dr. Raven Whitmore-ból azt a rohadt együttérzést, amit a bolondok iránt érez. Mintha lenne bármi esélyük a normális életre, mintha megváltozna bármi attól, hogy védi

őket. Ők már nem a társadalom tagjai, csupán selejtek, akiket elzárva kell tartani a világ elől, hogy ne tudjanak kárt okozni másokban vagy saját magukban. Raven meg komolyan hisz a megmentésükben? Milyen naiv?

Milyen elbaszottul naiv…

Amikor megmondtam neki, mit tennék vele… A szavak csak úgy kicsúsztak. Talán kíváncsiságból, talán dühből, mindegy. Ahogy ott ült mellettem, és érvelt a maga igaza mellett, minden észszerűség ködbe veszett. Ott és akkor azt akartam, hogy féljen tőlem, hogy gyűlöljön, hogy elfusson, mert a bennem növekvő, iránta érzett megszállottság irányíthatatlanná vált.

Az arca újra és újra bevillan, hiába próbálom elűzni. A vizes haja, az átkozott tekintete, ahogy nézett rám azokkal a barna szemekkel, mielőtt kiszállt a kocsimból. Düh és félelem keveredett benne, valami vad és kiszámíthatatlan, pont, mint bennem.

Az a nő az idegeimre megy. Mégis minden, ami vele kapcsolatos, vonz.

Megmagyarázhatatlan, miért mentettem meg azon az éjszakán? Miért pont az Ashcroftban kezdett dolgozni? Miért pont a kastélyom felé vezető úton kapott defektet? És mi a francért nem hagytam ott az esőben?

Az acél csapódása kíméletlenül visszhangzik a teremben, ahogy visszaejtem a padlóra.

Nemcsak hogy nem hagytam ott, de másnap korán reggel visszamentem a kocsijához, kereket cseréltem, elmentem egy autómosóba és még munka előtt visszavittem neki a házához.

Hogy miért? Tudom a választ.

Mert az apám nem szörnyetegnek nevelt, nem gyilkosnak. Gyilkossá csak azután váltam, hogy elvették a családomat, hogy rájöttem, ügyvédként semmi esélyem igazságot tenni. Mert azokhoz, akiknek valóban bűnhődniük kell, sosem érek el a törvény eszközein keresztül.

És minden porcikám érzi, közel járok az igazsághoz.

Mély levegőt veszek, előrehajolok, és a homlokomat a hideg fémrúdnak támasztom. De amikor lehunyom a szememet, ismét Raven tekintete rajzolódik ki előttem. Villódzó, kíváncsi szeme, remegő ajka.

Bassza meg!

A saját hangom visszhangzik a fejemben.

Újra felemelem a súlyt, minden izmom ég. Érzem, hogy nem a testemmel, hanem önmagammal vívok háborút.

Vesztes háborút.

Mielőtt elindulnék a Velvet Klubba, még felhívom Tylert. Késő van, de tudom, hogy még javában dolgozik az ügyön. Ez is az egyik olyan tulajdonsága, amit szeretek benne. Egyeztetek vele a délután tárgyalt pro bono ügyről, és megkérem, hogy kezdjen el utánanézni Cordelia Devereux tékozló fiának. Hátha nem halott az ügy. Bár a megérzésem azt súgja, a srác sáros, méghozzá nyakig.

Kerrigan a megbeszélt helyen vár. A bejárat előtt. Amikor meglát, egy hatalmas slukkot szív a szájában logó cigiből, aztán egyszerűen elpöccinti a maradékot.

– Szóval nem rezeltél be – mondja, majd végignéz rajtam.

Az egész délutánt az ügyvédi irodában töltöttem, és semmi

értelmét nem láttam hazamenni, így még a reggel felvett ruhámban vagyok, öltönyben, amire fekete szövetkabátot húztam. *Ő* ugyanabban a bakancsban van, mint legutóbb, farmert és kopott bőrkabátot visel. Bár az épület önmagában nem mutat többet az átlagosnál, a feketére mázolt ajtó mellett álló két, elegáns kabátba bújt kidobó mást sugall.

– Ügyvéd vagyok, nem ijedek meg könnyen.

– Azt majd meglátjuk – feleli, biccent az ajtó felé, és belép. Követem.

Odabent a levegő vastag, fűszeres, drága parfümök keverednek a szivarfüsttel. A bárpultnál nők nevetgélnek üres tekintettel, a férfiak drága whiskyket isznak. A fények úgy égnek, mint a parázs. Kerrigan átvezet a klubon, fel az emeletre, ami sokkal csendesebb és persze fülledtebb. A pincérlányok csupasz mellel, tangában és magassarkúban billegnek a bokszok között. Tipikus night klub hangulat, némi luxussal vegyítve. Egy középkorú férfi ül egy vörös bőrrel húzott bokszban.

Marcus Vale.

A haja ezüstös, a mosolya udvarias. A szeme viszont sötét, és mindent tudni akar. Az a fajta ember, aki előtt senki sem mer hazudni… csak ha elég jó benne. Hát én az vagyok.

– Ügyvéd úr – fogad barátságosan, mintha már találkoztunk volna. – Mi szél hozta a sötét oldalon?

Bár előzékeny és látszólag nyugodt, érzékelem a felőle áradó finom óvatosságot.

– A napos oldal unalmas – felelem, és leülök.

Kerrigan finoman lelép, de tudom, a közelben maradt. Vale

felnevet. Nem szívből, inkább kíváncsiságból.

– Maguk így mondják, ha iszapba akarják mártani a kezüket? Mi van a törvénnyel? Hol marad a morális győzelem a rosszak felett? Talán már nem hisz benne?

– A morál illúzió – vonom meg a vállam. – Az számít, amit az emberek elhisznek rólad.

Vale hátradől.

– Nos. Az emberek magáról azt hiszik, ön a jófiú. Aki ingyen véd szegényeket, nőket, gyerekeket. – A hangja gúnyos. – És most azt mondja, ez mind álca?

– Pontosan – felelem halkan. – A nevem túl sokat jelent ahhoz, hogy bemocskoljam, és bármire hajlandó vagyok, hogy megvédjem. A Thorne név egyet jelent ezzel a várossal. Az én őseim építették fel a nagy részét. Szóval igen, a látszat mindennél fontosabb.

Közelebb hajolok, halkan folytatom, mintha gyónnék.

– Apám meghalt, már csak én maradtam. A nyomás, ami a vállamat terheli kimerítő, frusztráló és fullasztó.

A pénz nem számít, a befolyás nem számít, a nők túl könnyen adják magukat, minden túl egyértelmű, unalmas. Valami érdekesebbre vágyom.

Vale tekintete megvillan, és tudom, elhiszi, amit mondok.

– Érdekesebbre?

Bólintok.

– Olyasvalamire, amit nem kapok meg pénzért a halpiacon.

Nem kertelek tovább.

– Olyan nőket dugni, akik nem ellenkeznek, nem kihívás. Nem gondolja? Ellenben olyanokkal lenni, akik nem

önszántukból vesznek részt az aktusban… – Úgy teszek, mintha felizgulnék, végigsimítok az állkapcsomon, aztán hanyagul a boksz háttámlájára fektetem a karomat, mintha máris elképzelném a jelenetet. – A nyál összefut a számban a gondolatra.

Csend. *Kurva hosszú csend.* Vale úgy néz rám, mintha olvasni akarna a fejemben. Állom a tekintetét, mert most nem hibázhatok. Lassan felvonja a szemöldökét.

– Ez elég merész kérés egy ügyvédtől. Nem gondolja, hogy ez csapda is lehetne? Egy szép kis csapda, amibe ha nem vigyázok, könnyedén belesétálhatok?

– Ha csapda lenne, maga már rég tudná – vágok vissza nyugodtan. – És már Kerrigannél megszellőztettem volna a sajtónak. De ez nem az ügyvéd énemről szól. Ez rólam szól. És ha én valamit nem engedhetek meg magamnak, az a hírverés.

A köztük feszülő csend szinte tapintható. A háttérben halk zene szól, valami jazz, a füstön át csak sziluettek mozognak.

Vale végül elmosolyodik.

– Maga tényleg különleges ember, Mr. Thorne.

– Ha maga segít nekem, én is segíthetek magán.

– Ki mondta, hogy szükségem van a segítségére? – A hangja kemény, de meg sem rezdülök.

– Mindenkinek szüksége van egy ügyvéd segítségére. Előbb vagy utóbb…

– Szóval – kezdi, ujjaival az asztalon dobol. – Van róla fogalma, mit kér?

– Annyit tudok, hogy nem lehetetlent.

– Belépni egy olyan világba, amiről maga beszél, veszélyes,

kockázatos és drága.

– Idáig eljutni sem volt egyszerű – felelem gúnyosan. – Nem vagyok gyerek, Mr. Vale, pontosan tudom, mit akarok. Egy helyet, ahol következmények nélkül kiengedhetem a gőzt. Mutassa meg, mi van a díszletek mögött, és én elképesztően hálás leszek érte.

– Mit gondol, mi van mögötte?

– Valami, amit akarok.

Vale nevet, de nem vidáman. Inkább úgy, mint aki már százszor hallotta ezt.

– Itt más szabályok érvényesek, mint egy tárgyalóteremben. Itt mindennek ára van.

– Az ár nem gond. A kérdés az, megéri-e, amit kínál.

A férfi lassan elhallgat, aztán bólint.

– Tudja, mit szeretek magában, Thorne? – mondja végül. – Azt, hogy azt hiszi, uralja a helyzetet. A legtöbben már az első öt percben mentegetőznek, magyarázkodnak, próbálnak meggyőzni, hogy megbízhatok bennük. Maga nem próbálkozik.

– A bizalom nem kérhető. Csak kiérdemelhető.

– Így van. – Feláll, a mozdulata lassú, mint egy kígyóé. – És ha én azt mondanám, hogy a pénz nem minden, a bizalmamért meg kell küzdeni?

– Akkor azt kérdezném, hogyan dönti el, ki érdemes rá.

Én is felállok, és a szemem sarkából látom, hogy Kerrigan újra feltűnik. Vale elmosolyodik.

– Maga jó tárgyaló. Túl jó. Ezért vagyok óvatos.

– Tehát nem döntött.

– Még nem – mondja, és hátrább lép. – De hamarosan…

Nyolcadik fejezet

RAVEN

Pszichiáterként mindig kontrollálnom kell magamat. Ez nem választás, hanem kötelesség. Egyetlen arcrezdülés, egy rosszul időzített sóhaj vagy tekintet, és a beteg megérzi a bizonytalanságot. És ha egyszer megérzi, többé nem bízik bennem. Az évek során megtanultam, hogy a saját érzéseimnek nincs helyük a rendelőben. Vagy legalábbis látható formában nincs.

Az érzelmeim hátul, mélyen maradnak. Olyanok, mint a tiltott szobák egy házban, ahová soha senki nem léphet be. Sem a betegeim, sem a kollégáim, senki. Így működik a rendszer: én figyelek, én tartom kézben a helyzetet. Ha ők szétesnek, nekem állva kell maradnom. Ha ők elvesznek a téveszmék és félelmek közt, én vagyok a kapaszkodó. A felelős, hogy a felszínen tartsam őket.

Én vagyok a felelős.

Ahogy William Castlereagh-ért is én voltam. És ha akkor nem hiszek neki, a lány, akinek elvette az életét, még most is élne. Ha helyesen döntök…

A nyoma velem marad örökre, és úgy vélem, az egyetlen dolog, ami segíthet továbblépni, hogy mostantól mindent

megteszek, hogy ne kövessek el újabb hibákat.

Az összes betegemhez szívvel-lélekkel állok hozzá. Küzdők értük, és figyelek rájuk. Mégis, akinek az esete a leginkább leköt, az Seraphina és a titok, ami a múltját övezi.

Én is lehetnék ő, bármelyikünk lehetne ő. De valamiért a sors vele volt kegyetlen, őt ragadta el a sötétségbe, és zárta egy olyan labirintusba, ahonnan nem tud egyedül kitalálni a fényre. Azonban én mindent el fogok követni, hogy sikerüljön.

Hogy hiheti Callum, hogy ez nem számít? Hogy ez nem fontos? Milyen istentelen démonok nevelték, hogy hiányzik belőle az empátia?

És én miért akarom mindenáron meggyőzni őt, hogy téved?

Seraphina szobája ajtaja elé érve megállok.

A zsebemben ott lapul a marcipános trüffel, pontosan olyan, amilyet kért.

A gesztus talán apró, ám mégis fontos, hisz a bizalom első téglája gyakran egy ígéret betartása. Seraphina az ágyán ül, térdeit átkarolva. Ma világos ruhát visel, sötét haja rendetlenül omlik a vállára.

– Jó reggelt, Seraphina. Hoztam valamit.

Előhúzom a kis dobozt, és leteszem elé az asztalra.

– Megígértem, emlékszel?

Egy pillanatig nem mozdul, aztán lassan felemeli a fejét. A szemében halvány felismerés villan.

– Marcipános trüffel – mondja halkan, mintha álomból ébredne. – Hoztál nekem marcipános trüffelt?

– Igen – bólintok. – Betartottam, amit ígértem.

– Nem mindenki tartja be az ígéreteit – súgja.

Kibontja a csokoládét és betöm egyet a szájába. Az íze mosolyt csal az arcára, talán valami boldog emlékhez köti. Nem szólok közbe. Várok. Végül megszólal.

– Ma olyan hangosak az árnyak.

– Mit mondanak? – kérdezem óvatosan.

– Azt mondják, ne bízzak benned.

Leülök vele szemben.

– És hallgatsz rájuk?

A tekintete rám villan, mintha keresne valamit az arcomon.

– Az angyalom azt mondja: ne.

– Most is itt van?

Seraphina megrázza a fejét.

– És ez jó vagy rossz?

– Rossz. – A válasz túl gyors. – Nélküle minden rosszabb.

Jegyzetelek: A „fekete angyal” védelmi szimbólum, disszociált rész, amely a trauma alatt keletkezett. De közben érzem, hogy ez több annál. Seraphina szavaiban ott vibrál valami konkrét. Most a falat bámulja, nem néz rám. Csendben ül, a kezét az ölébe ejtve, tekintete valahol távol jár.

– Láttalak a közösségi térben a zongoránál – kezdem halkan, hogy kizökkentsem. – Gyakran ülsz ott. Szeretsz a közelében lenni?

Bólint, elmosolyodik, azonban a mosoly inkább fájdalmas, mint örömteli.

– Tudsz zongorázni? – kérdezem finoman.

– Az hiszem, anyám tudott.

– Hiányzik az anyukád?

– Igen. Szerette a selymet, azt hitte, én is szeretem, viszont

engem fojtogatott. És aztán vér borította el. Megpróbáltam letépni magamról, de nem tudtam. Nem hagyták. A selyem foglya lettem.

Kihúzom magam, minden rezdülését figyelem.

A selyem foglya…

– Hol vagy most? – kérdezem óvatosan.

– A Velvetben. – A hangja megremeg. – Nincs fény, csak sötétség.

A Velvet. Selyem. A klub, hát persze…

– Mesélnél nekem arról, milyen ez a sötétség? Milyen az illata, az alakja, vagy milyen érzés megérinteni?

Seraphina megfeszül, a karját szorosabbra fonja maga körül.

– Olyan hűvös, fázom, folyton fázom, aztán meg hirtelen forróság önt el, égető forróság. Valami fájdalmat okoz, de nem tudom, mi. Füst szag terjeng, édeskés füst.

Mély levegőt veszek. Nem szólok közbe.

– Hallom a láncokat – folytatja. – Olyan hangjuk van, mint amikor a jég megreped. Mindig csörögnek, és nehezek.

– Látod, kik vannak ott veled?

– Démonok, vörös szemű démonok. – Az emlék elragadja és vadul rázza a fejét, hintáztatja a testét. – Nem akarom látni őket, nem akarom a láncokat, a fájdalmat. Nem akarom, hogy hozzám érjenek. – Leheletnyi idő múlva újra elismétli, aztán újra, mintha transzba esne. - *Nem akarom látni őket, nem akarom a láncokat, a fájdalmat. Nem akarom, hogy hozzám érjenek.*

Ki kell szakítanom.

– Seraphina, biztonságban vagy – mondom nyugodt hangon.

– Amit most látsz, az már elmúlt. Nem történik meg újra.

Ködös pillantást vet rám, de a keze remeg.

– Nem múlik el. Sosem múlik el.

Terápiás feljegyzés

Páciens: Seraphina Campbell

Dátum: 2025.10.21.

Terapeuta: Dr. Raven Whitmore, pszichiáter

Kezelés típusa: Egyéni pszichoterápia

Időtartam: ~50 perc

A páciens beszámolója ismétlődő elemeket tartalmaz: sötétség, hideg, láncok, selyem. Ezek a motívumok nem tűnnek pusztán hallucinációknak. A részletek testi emlékeket idéznek – fizikai fájdalom, félelem, fagyérzet.

A valóság és a tévképzetek közti határ még mindig elmosódott, ám bizonyos részleteket pontosan felidéz, ami arra utal, hogy az elméje nem pusztán zavart, hanem védekezik. Disszociáció, nem delirium.

Egyre inkább feltételezhető, hogy a páciens valódi trauma áldozata volt, amelyet szexuális vagy fizikai kényszerítés kísért.

A zongora, mint szimbólum: az anyához kapcsolódó biztonság és a trauma közötti híd.

Korábbi kezelői nem kísérleteztek sem érzelmi rekonstrukcióval, sem bizalmi terápiával. A feljegyzések alapján kizárólag gyógyszeres kezelést kapott, főként nyugtatókat és antipszichotikumot, amelyek elfojtották, de nem oldották a tüneteket. Nem történt semmiféle valós feldolgozás, sem narratív terápia. Nem alkalmaztak mélyterápiát, trauma-fókuszú beszélgetést vagy hipnózist.

Én kísérletet tennék a feldolgozás elindítására – a tudatalatti narratíva feltárására.

Elmentem a naplót, és teljes meggyőződéssel bámulom a soraimat.

Hiszem, hogy Seraphina nem veszett el teljesen, hogy a tudata mélyén ott él benne, és ha megtudom, mi történt vele, ha segítek neki szembenézni a problémáival és legyőzni a démonait, akkor visszahozható a felszínre nemcsak ő, de a tragédiája is. Mert kétségem sincs afelől, hogy Seraphina áldozat.

Dorothyhoz indulok.

– Mondd csak, látogatja Seraphinát valaki? – kérdezem.

– Úgy tudom, senki.

– És ki fizeti a számláit? Ki rendezte be a szobáját?

– Az apja. Ha engem kérdezel, bedugta ide, hogy ne legyen gondja vele. Minden hónapban csomagot küld, de ennyi. Lemondott róla.

Dorothy sóhajt.

– Állítólag, amikor behozták, azt ismételgette, hogy fogva tartották. Hogy kínozták, bántalmazták, megerőszakolták. De… – elharapja a mondatot, legyint. – Nem volt nyoma bántalmazásnak, erőszaknak. Csak az önmaga által okozott vágások nyomait viselte. Az orvosok szerint csak beképzelte. Szegény lány!

Mereven nézem Dorothy arcát.

– Akkor soha, senki nem is nézett utána, mi történt vele?

– Nem, nem volt minek utánanézni.

– Szerinted tényleg csak képzelgés?

– Őszintén – rázza a fejét –, semmi nem támasztja alá az ellenkezőjét.

Érzem, hogy összeszorul a mellkasom. Ha mindaz igaz, amit érzek., akkor azt állítani, hogy „csak képzelgései vannak”, nemcsak tévedés, hanem kegyetlenség is. Mert mi van, ha tényleg bántották, ha tényleg megtörtént vele? Mi van, ha nem tévképzet, hanem valóság? És senki nem küzdött az igazságért, ami járt volna neki. És mi van, ha ez nem véletlen? Ha tudatosan hallgattak róla? Ha szándékosan hamisították meg a kórtörténetét?

A gondolatok egyre hangosabbak a fejemben.

Seraphina arcát látom, a riadt, üveges tekintetet, amikor az „árnyakról” beszélt, meg a selyemről, amit „a szörny véresre festett”, és mire észbe kapok, már az igazgatói irodában vagyok. Rövid kopogás után, habozás nélkül nyitok be és rögtön belevágok.

– Nem akarom felülbírálni egyetlen kollégám szakértelmét sem – kezdem halkan –, különösen nem olyasvalakiét, aki már nem tudja megvédeni magát. De úgy érzem, dr. Stewart több lényeges tényezőt figyelmen kívül hagyott Seraphina Campbell kezelése során.

Az igazgatónő nem szakít félbe. Figyel.

– A tünetek leírása, a diagnosztikai hangsúlyok… – folytatom óvatosan – nem állnak teljes összhangban azzal, amit a terápiás üléseken tapasztalok. A páciensnél megjelenő szomatikus emléktöredékek, a lefagyásos reakciók, a testhelyzetekhez kötődő szorongás. ezek nem tipikusan primer pszichotikus

jelenségek.

Egy pillanatra csend lesz. Dr. Caldwell összefonja az ujjait az asztalon.

– Mire szeretne kilyukadni, doktornő? – kérdezi nyugodtan.

– Arra, hogy elképzelhető: a jelenlegi kórelőzmény nem teljes. És ha így van, akkor az eddigi kezelés iránya talán nem volt a leghatékonyabb.

Az igazgatónő ajkán udvarias mosoly jelenik meg. Nem meleg. Nem ellenséges. Lezáró.

– Tudja, Raven – mondja lassan –, a pszichiátria nem mindig az igazság teljes feltárásáról szól. Néha a stabilitás fontosabb, mint az okok feltárása.

Feláll, ezzel jelezve, hogy a beszélgetés véget ér.

– Az eddigi protokoll működik. Seraphina állapota kielégítő, és szeretném, ha ez így is maradna.

A tekintete megáll rajtam.

– Azzal segít neki a legtöbbet, ha ezt tiszteletben tartja. Ha hagyja, hogy a dolgok úgy maradjanak, ahogy eddig voltak.

Érzem, ahogy összeszorul a gyomrom.

– Értem – mondom végül.

De nem azért, mert elfogadom.

Hanem mert most már biztosan tudom, hogy igazam van.

Nem hagy nyugodni ez az egész, még késő este sem. Képtelen vagyok elaludni.

Miért ütközöm falakba? Kicsoda Seraphina Campbell, hogy ilyen titok övezi a múltját?

És ami a legfontosabb, hogy játszhat szerepet benne egy

olyan intézmény, mint az Ashcroft és a dolgozói?

Magamhoz veszek egy üveg bort, amit az ideérkezésem óta pihentetek a hűtőmben. A főbérlőmtől kaptam beköltözési ajándékként. A bor finom, a kandalló tüze meleget áraszt, én mégis nyugtalanul bámulok a lángok közé. Lenge hálóköntös van rajtam, Krumpli mellettem durmol. Megvakarom a füle tövét, irigykedve nézek rá. Gondtalan, békés, súlytalan. Ezzel szemben én magányos, zavart és nyugtalan vagyok. Az ital pedig még inkább felerősíti bennem ezeket az érzéseket. A poharam kiürül, felállok, hogy újra töltsem, de nem ülök vissza. Az ablakhoz sétálok. Az utca üres, sötét és mozdulatlan, mégis furcsa érzés kerít hatalmába. Lehunyom a szemem, és amikor kinyitom, az álarcos férfit vélem megpillantani az utcai lámpa árnyékában. Pislogok párat, hogy kitisztuljon a látásom. Nincs ott. Beletúrok a hajamba, még egy kortyot iszom. Tisztában vagyok vele, hogy az érzékeim tompábbak, és csak a képzeletem játszik velem.

De mi lenne, ha tényleg itt lenne?

Mi lenne, ha lesne rám?

A mozdulatok ösztönösek, önkéntelenek. Mire meggondolnám, mit teszek, már kioldom a köntösöm, engedem, hogy a jobb vállamról lecsússzon az anyag. A poharat magamhoz szorítom, a másik kezemmel megérintem a nyakamat. Ujjaim szétterülnek rajta, akár egy legyező. Hátravetem a fejem. A tenyerem lassan halad a mellkasom felé, a domborulatom felé, a selyemtopot átszúró kemény bimbó felé. Megmarkolom a mellem és belehomorítok a saját szorításomba. Azt képzelem, az érintés nem az enyém, hanem a

maszkos férfié. Azé, aki az álmaimban kísért és felhevít. Két ujjam közé fogom a mellbimbómat, és megcsípem. A fájdalom és a vágy elönt, ahogy a csalódottság is.

Mégis mi a fenét művelek?

Az üres utcára meredek, mintha onnan várnám a bizonyosságot, hogy nem vagyok őrült. Végül nagyot sóhajtok. Aztán felrántom a vállamra a köntöst, a maradék bort egyetlen dacos mozdulattal lehúzom, a függönyt ingerülten rántom össze. Krumpli a kanapé közepén szuszog, röfögve, szétfolyva, így a fotelbe zuhanok. A térdeim felhúzom, a bor melege a bőröm alá kúszik, a gondolataim pedig körbe-körbe járnak, egyre sötétebb, egyre édesebb spirálba húzva.

Nem tudom, hol ér véget az ébrenlét, és hol kezdődik a lázálom.

Az álarcos érintései annyira valósnak tűnnek, hogy a bőröm lúdbőrözve válaszol rájuk. A mellkasom emelkedik, a szívem zakatol, és mire felfognám, mikor ragad el az álom, már reggel van, és a saját, öntudatlanul átélt orgazmusomra ébredek. A testem izzadságban úszik, a köntösöm lecsúszva. Krumpli a lábamnál hortyog. Felülök, a fejem hasogat a másnaposságtól és a szégyentől, ami bennem kavarog. És nemcsak azért, mert még sosem éltem át ilyesmit, de azért is, mert…

…fogalmam sincs, hogy kerültem az ágyamba.

Kilencedik fejezet

CALLUM

Az asztalon vastag, krémszínű dosszié. Tyler hagyta itt a délelőtti tárgyalásom előtt. Az Aurelia Holdings belső jelentése. Az ujjaim a boríték peremén időznek, majd egy határozott mozdulattal kinyitom.

Tárgy: pénzügyi vizsgálat előzetes eredményei

Vád: hűtlen kezelés, belső pénzeszközök magáncélú felhasználása, fiktív tanácsadói szerződések

A lapok között ott sorakoznak a számlák. A cég pénzügyi osztálya szerint a fiatal Devereux három hónap alatt több mint nyolcvanötezer fontot utalt át különböző tanácsadói vállalkozásoknak, amelyek közül néhány csak papíron létezik. Az egyik ilyet csupán fél évvel korábban alapították, székhelye egy régi raktárépület a kikötő közelében. Nincs bejegyzett alkalmazott, nincs működési engedély.

Szokásos fedőcég.

A pénz luxuskiadásokhoz köthető: hotelszámlák a város elit negyedeiben, borok, ékszerek, privát rendezvények, exkluzív klubtagságok, több utalás „magánrendezvények biztonsági szolgálata” címen.

Hátradőlök a székemben és a monitoron kivetített pénzügyi

grafikonokra meredek. A piros vonalak, mint sebek húzódnak a képernyőn.

Hűtlen kezelés.

A szemem lassan megállapodik Cordelia fiának arcán, egy újságcikk másolatán virít, ami egy, az anyja által rendezett jótékonysági bálon készült. Egy elkényeztetett gyerek, akit az sem érdekel, hogy a kapzsisága az anyja hírnevét is beárnyékolhatja. De a döntés ennek ellenére biztos bennem, ha bűnös, nem fogom tisztára mosni.

Az ablak felé pördülök a székemben. A redőny résein hideg fény csíkozza végig a fekete öltönyömet. Mély levegőt veszek, és éppen csak végigszántok a hajamon, amikor megérzem a bourbon vanília illatát.

Az ő illatát.

A pillantásom találkozik az övével. Mérhetetlen elszántság lobog benne.

– Ha jól emlékszem, azt mondtam, ne kerülj többé az utamba, nem pedig azt, hogy egyenesen sétálj be az irodámba – bukik ki belőlem.

Ez a nő épp olyan dilis, mint a betegei.

– Segítened kell! – ront rám kertelés nélkül.

– Nem, dehogy kell – világosítom fel azonnal. A hangom hideg, és egy kicsit fáradt. – Semmit sem kell tennem.

– Egy betegemről van szó.

Nem tágít. Rohadt bosszantó.

– Akkor pláne nem! – szúrom oda dühösen, minden szót élesen megnyomva.

– Egy fiatal lány az. Valami történt vele, mielőtt az Ashcroftba

került. Szerintem bántalmazták, de eltussolták, sehol nincs feljegyezve, a kórtörténete erősen hiányos, szándékosan hamis képet mutat az állapotáról.

– És mi közöm nekem ehhez? – kérdezem szárazon.

– Te vagy az intézet jogi képviselője.

– Az intézeté, nem a betegeké. Miért gondolod, hogy ide jöhetsz és ilyeneket kérhetsz tőlem azok után, hogy próbáltál megzsarolni? Épp elég gondom van nélküled is.

– Gondod? Ugyan mi, elkölteni a busás honoráriumot, amit a szerencsétlen megbízóidtól csikarsz ki?

Észre sem veszem, mikor és hogy kerülök elé, már csak azt érzékelem, hogy túl közeli és meggondolatlan lépés volt tőlem. Fölé magasodva, a pillantásommal akarom elűzni, miközben a tegnap éjszaka minden apró részlete lepereg előttem.

A sziluettje, ahogy kirajzolódik a függöny mögül.

Ahogy a keze lassan végigsiklik a mellén.

Ahogy a fejét hátraveti.

Ahogy az ajka szétnyílik.

Mintha pontosan tudta volna, hogy ott vagyok, és figyelem a maszkom mögül. Minden önuralmamra szükségem volt, hogy ne törjem rá az ajtót.

De amikor láttam, hogy a poharát kiüríti, majd lassú, imbolygó mozdulatokkal valahogy a fotelbe kucorodik, nem bírtam elmenni. A feje oldalra billent. A pillái elnehezedtek. Pillanatok alatt elaludt.

A következő emlékem már az, hogy nevetségesen könnyen töröm fel a zárat, ami megvédhette volna tőlem, vagy bárki mástól, és a nappalijában állok. Furcsa érzés volt átlépni a háza

küszöbét, miután oly sokáig figyeltem őt távolról, az utca árnyékából. Ő mozdulatlan volt. Az arca vörös, a bőre forró, a bor szaga keserűen cirógatta az orromat.

– Bassza meg… – suttogtam.

Felkaptam. A teste elnehezedett, mégis úgy simult hozzám, mintha a világ legbiztonságosabb helyén lenne a karomban.

A nappali csendjét csak a prüszkölő szuszogás törte meg. Oldalra néztem. A zsemleszínű mopsz álmatag szemmel bámult rám a kanapéról. Szinte teljesen megfeledkeztem róla, hisz legtöbbször húzza a lóbőrt. Egy kis vakarcs, ami inkább ágymelegítőnek szolgált Raven mélyen alvó alakja mellett, mint házőrzőnek. A szeme hatalmasra kerekedett, ahogy feldolgozta, hogy egy teljesen idegen férfi viszi az eszméletlen gazdáját.

A teste megfeszült, majd kiadott egy méltatlankodó, rekedt morgást.

– Komolyan? – motyogtam. – Ennyi?

Ekkor lustán feltápászkodott, megszagolta a levegőt, aztán Ravenre nézett a karomban. Egy hosszú pillanatig csak figyelt. Végül egy sértett horkantással leült a seggére, de továbbra is rajtam tartotta a tekintetét.

Ravent az ágyára fektettem, a takarót a válláig húztam. Ujjaim akaratlanul is végigsimítottak az arcán, és egy lélegzetvételnyi ideig elmélyültem a vonásaiban.

Látni őt, védtelenül, kiszolgáltatva, az valami veszélyesen édes dolog.

Túl édes.

Túl sok.

Olyasmi, amit nem engedhetek meg magamnak.

De ha tegnap este el is gyengültem, az a Raven, aki e pillanatban előttem áll az irodámban, eléggé bosszant ahhoz, hogy türtőztessem magam.

– Ha tudni akarod, a legtöbb ügyem pro bono, nem a pénzért csinálom, amit csinálok, bármilyen hihetetlenül is hangzik a számodra. Semmivel sem tartozom neked, Raven, semmivel. Úgyhogy feleslegesen fáradtál azzal, hogy idejöttél.

Cseresznye színű ajka elnyílik, ám ez nekem nem elég, azt akarom, hogy darabokra törjön a magabiztossága, hogy eltűnjön az arcáról sütő ítélkezés.

De nem tűnik el. A szemében az elhatározás sziklaszilárd.

– Ha ez igaz, még inkább segítened kell.

– Mi a faszért kellene? – förmedek rá.

Belenyúl a táskájába és az arcomba tol egy fényképet.

– Ő ártatlan és tehetetlen. Nincs senki, aki kiállna érte, és az igazságtalanság ellen, ami érte.

– Miért számít ez neked, és mit számítana neki?

– Szándékosan hamisították meg a kartonját. Ez bűncselekmény. Még csak nem is izgat?

– Elmondtad a kis mesédet az igazgatónőnek is?

– Igen – bólint.

– És mit javasolt?

– Hogy hagyjam annyiban.

– Akkor azt tanácsolom én is. Kurvára hagyd annyiban.

– Hát nem érted? Ha tudnám, mi történt vele, ha tudnám mi vezette odáig, hogy többször is el akarta dobni az életét, segíthetnék neki feldolgozni. Ám ahhoz tudnom kell az igazat.

A mellkasom alatt véres háború dúl, küzdök magammal,

küzdök az ellen, ami kikívánkozik belőlem. Hangosan és szaggatottan lélegzem.

– Hajrá! – veszek egy mély levegőt és hagyok magamnak egy másodpercnyi szünetet –, rajtuk nem lehet segíteni. – A hangom metsző, kiismerhetetlen, még számomra is.

Az indulatok túl erősek bennem.

– Pszichiáter vagyok, ha nem hinnék az ellenkezőjében, nem lenne értelme holnap felkelnem. Csak segíts kideríteni, ki tette ezt vele.

– Te épp olyan bolond vagy, ha egy elmezavarodott szavait elhiszed, mint ez a lány a képen.

– Lehet, de meg kell próbálnom.

– Miért? Mert érdekes eset? Mert előrelendíti a karriered? Miért fontosabb ő, mint bármelyik másik?

– Mert valaki azt akarja, hogy rejtve maradjon az igazság, mert ő éppúgy megérdemli, hogy a bántalmazói bűnhődjenek, mint bárki más. És mert akár én is lehetnék ő… Egyetlen nőnek sem kellene átélnie, amit ő átélt. Seraphina nem őrült, csupán egy mélyen traumatizált nő, aki a saját világába menekült azok elől, akik bántották.

– Ha komolyan így gondolod, fordulj a rendőrséghez.

– Nincs semmi bizonyítékom. A kórtörténet csupán szakmai tévedésnek tűnne. De tudom, hogy igazam van. Ahogy azt is, hogy téged nem érdekelnek a szabályok. Segíts nekem kideríteni, mi történt vele.

– Szóval azért jöttél ide, mert engem ugyan megvetsz, azonban a módszereimet nem?

Lesüti a szemét.

– Megvetem a módszereidet, viszont szükségem van rájuk.

Az álla alá nyúlok, és durván felfelé billentem a fejét. Állkapcsát hüvelyk- és mutatóujjam közé szorítom. Nem finomkodom, pontosan olyan vagyok, amilyennek lát. Durva és kérges.

– Nekem viszont… – húzom végig ujjbegyemet nedves ajkán, amitől az készségesen elnyílik –, nincs szükségem rá, hogy az időmet fecséreld. Ostoba ötlet, és teljességgel őrültség. Ha igaz is lenne, amit mondtál, fogalmad sincs, milyen mocskos világ lapul a felszín alatt, és ha jól tippelek, túl tiszta vagy hozzá, hogy egyáltalán felfogd. Egy fehér galamb vagy a szürke ködben.

Raven pupillája tág, légzése szaggatott, az érintésem erősen és intenzív hat rá. Egy pillanatra transzba ejti a nyers reakcióm. Aztán pislog, kényszeredetten lerázza magáról az érzést, és az érintésemet is. Hátrál egy lépést. Elpirul, zavarban van.

– Tehát a válaszod nem?

A nála lévő fényképre pillantok. Legszívesebben kitépném a kezéből.

– Határozottan nem.

A szeme megvetően villan. Csalódottság és düh cikázik benne. A száját szorosan összeszorítja, mintha csak így akarná jelezni, többet nem érhetek hozzá.

– Ha nem segítesz, az első utam az igazgatónő irodájába fog vezetni. Lehet, hogy Seraphina élete nem foglalkoztatja, de az biztosan érdekelni fogja, hogy az intézmény jogi arca bántalmazza a betegeit.

– Sok sikert! És ha már ott jársz, add át neki üdvözletemet.

– Igazad van, naiv gondolat azt hinnem, hogy egy bolond miatt kockára tenné az intézet jogi képviselőjét. – A szavai marnak, mint a mustár. – Talán a sajtót jobban érdekli.

Ekkor lép be Tyler. Döbbent arckifejezése bekúszik a látóterembe. Raven is érzékeli a változást, de mielőtt eltűnne az irodámból, még utoljára rám néz. Azt várom, hogy feladja, de nem.

Esze ágában sincs leállni.

– Ki volt ez a nő? És jól hallottam, hogy éppen megfenyegetett?

– Ő Raven Whitmore – szűröm a fogam között, miközben visszasétálok a helyemre és leülök. – A nő, aki az idegeimre megy.

– A pszichiáter? – Kapja utána a tekintetét, de Ravennek már nyoma sincs. Tyler visszafordul felém, és leül velem szemben, miközben elém tol egy darab papírt. – Nem mondtad, hogy ilyen jó nő. Egyébként, pont róla hoztam neked anyagot, azonban úgy látom, az adatbázisban tárolt fénykép már régi.

Egy pillanatig nem mozdulok. A tekintetem sötéten csillan.

– Már átnézted?

Bólint.

– Raven Whitmore… Írországban nőtt fel. Mélyen vallásos szülők egyetlen gyermeke, akik korán meghaltak. Tizenhárom évesen árvaházba került. Állítólag zárkózott gyerek volt, de kitűnt a tanulásban. Mindig jobban bízott a könyvekben, mint az emberekben.

És most jobban bízik a bolondokban, mint az emberekben.

– Több diplomája is van, pszichiátria, klinikai pszichológia,

meg valami trauma-szakterület, amiért külön ösztöndíjat is kapott. Londonban dolgozott egy magánintézetben, és… – ler szándékosan elnyújtja a szót, figyeli az arcomat.

– És mi? – morranok fel türelmetlenül.

– Történt valami.

Az ujjaim lassan dobolnak az asztallapon.

– Valami?

– Félrediagnosztizált valakit. Egy férfit, akit kiengedtek, miután azt írta róla: „Nem jelent közvetlen veszélyt a társadalomra. Stabil állapotban van.” Három nappal később a fickó megölte a barátnőjét. A lány családja beperelte az intézményt. A kamara pedig vizsgálatot indított Raven ellene.

A tekintetem megfeszülve időzik a lapon.

Neki is vannak titkai.

– Szóval ezért jött ide – mondom végül halkan. – Elmenekült.

Tyler vállat von.

– Glenmoor elég jó hely, hogy elrejtőzz a világ elől, nem? Bólintok. Magamhoz húzom a lapot és átfutom.

– Okos nő.

– Túl okos – jegyezi meg Tyler. – Jobb, ha vigyázol, mielőtt téged áll neki „fejtegetni” – néz rám sokatmondó és egy kicsit talán kíváncsi pillantással.

– Már elkezdte – felelem csendesen.

– És ha tippelnem kéne, te is több figyelmet fordítasz rá, mint eddig bárkire. Nem teljesen közömbös, igaz?

Lassan felnézek rá, a tekintetem jeges, figyelmeztető.

– Vigyázz, Tyler. Túl sok következtetést vonsz le, túl kevés adatból.

– Talán – mosolyodik el. – De még egyetlen nőt sem láttam, aki ilyen hatással volt rád, szóval azt hiszem, jogosan feltételezem, hogy az érdeklődésed továbbterjed puszta kíváncsiságnál.

Miután Tyler távozik, még percekig bámulom a nevét a lap tetején. A nőét, akiről most már tudom, hogy sötétebb titkokat rejteget, mint hittem.

A kandallóban ropog a tűz, vöröses fény rajzol árnyakat a falakra. Ma különösen hideg van odakint, de a nappali sem tűnik barátságosabbnak. A súlyos függönyök elnyelik az éjszaka fényét, és az óriási ablakok inkább fenyegetőnek, mint hívogatónak hatnak. A zongora fekete teste méltósággal áll évtizedek óta kijelölt helyén a sarokban. A fekete, lakkozott felület hideg, amikor végighúzom rajta az ujjaimat. Ez az egyetlen dolog, amivel finoman bánok. Leülök elé. Mindig ide hoz a dühöm. És most rohadt dühös vagyok Ravenre.

A világ számára egy irgalmas ügyvéd vagyok, de bennem már csak a ragadozó él, aki tudja: a valódi háború nem a felszínen, nem a tárgyalótermekben zajlik, hanem sokkal mélyebben. Rengeteg időt, pénzt és energiát fektettem abba, hogy eljussak oda, ahol most vagyok. És nem hagyhatom, hogy Raven belerondítson a terveimbe.

Nem tudom megmondani, mikortól fordult a düh elhatározásba, és az elhatározásból mikor lett végső terv. Talán akkor, mikor rájöttem, Raven legalább olyan riasztóan makacs, ha küzd valamiért, amiben hisz, mint én.

De bassza meg, fogalma sincs, mibe akar belemászni.

Felállok. Megfogom a kabátomat, az órámra pillantok; késő van, viszont számomra ez a legjobb idő olyan dolgokat tenni, amelyekhez nincs szükségem közönségre.

Másodszorra lépem át a háza küszöbét engedély nélkül. Az ajtózár olyan régi, hogy egy gyerek is képes lenne észrevétlenül bejutni rajta. A lélegzete egyenletes, megnyugtató ritmust hallat, mikor benézek a hálószobájába, hogy alszik-e. A szemem gyorsan hozzászokik a bent lévő sötétséghez, ahol kirajzolódik a rohadt kutyája, ami az ágy végében lassan megmozdul. Duci és lusta fejét épp csak felemeli. Óriási, fekete szeme szűk résre húzódik. Először csak kíváncsian felhúzza a szemöldökét, aztán szinte emberi ítélkezéssel mér végig. Mintha csak azt sugallná, már megint itt vagyok.

– Ne nézz így rám – suttogom. – Te a kibaszott ágyában fekszel.

Ráncos pofáját még inkább összehúzza. A farkát rezegteti, majd úgy dönt, nem fárasztja magát azzal, hogy foglalkozzon velem, szuszog egyet és inkább visszafekszik a mellső lábára.

A háznak levendula, eső és valami megnevezhetetlen illata van, ami kizárólag az övé. Legutóbb nem néztem körül, most viszont a határok hivatalosan is elmosódtak köztem és a kotnyeleskedő doktornő között. Látszik, hogy nem régóta lakik itt, a berendezés egyszerű, néhány doboz még érintetlenül áll a nappali sarkában. A táskája a konyhaasztalon hever. Kinyitom. A mozdulatot valami furcsa, belső lüktetés kíséri. Mintha ezzel az életébe nyúlnék bele. Kulcscsomó, pénztárca, zsebkendő, fogamzásgátló, paprikaspray.

Okos.

Tovább keresgélek. Valójában csak jobban meg akarom ismerni őt, látni, hogy milyen, mi mozgatja, hajtja. A könyvespolcon szakkönyvek sorakoznak, a konyhában patinás rend. A nappali kicsi, de meleg. Vastag, hosszú szálú szőnyeg nyúlik el a keményfa padlón egy kisebb kanapé előtt. Az ablak alatt komód. Odasétálok, ' és kihúzom a fiókot. A mozdulat hangtalan, mégis úgy érzem, mintha az egész ház visszatartaná a lélegzetét. A legfelső rekeszben egy bőrkötésű napló. A borítón halványan ott a neve.

Egy pillanatig hezitálok. Pontosan tudom, hogy a házába való betörésen túl, ezzel a magánszférájába is teljesen behatolok.

Mégis megteszem.

A sorok rögtön rám zúdulnak. Zajosak, elevenek, szinte zihálnak. Rólam ír. Pontosabban: a maszkos férfiról, aki megmentette, és akitől retteg. De a félelem mögött ott pulzál benne valami más is.

Vágy.

Olvasom, hogy küzd magával, hogyan próbálja racionálisan megmagyarázni, miért gondol rám. A mondatai között ott lüktet az őszinte, kontrollálatlan sóvárgás.

Ujjaim megfeszülnek a lapokon. A tűz a kandallóban aprókat pattog, a fénye vörösen villan a bőrömön. A szívem dobbanása a fülemben visszhangzik. A félelme, a zűrzavara, a tiltott vágya mind belém szivárog.

Aztán az utolsó mondattól megdermedek.

„És a maszk mögül nem idegen arc bukkan elő – hanem Callumé.”

Nem tudhatja. Nem tudhatja…

De mégis, mintha mélyről, ösztönösen megérezte volna az igazságot, és ez egy láthatatlan fonallal végleg összekötötte velem.

Lassan becsukom a naplót. A mellkasom feszül, minden lélegzetvétel erőfeszítés.

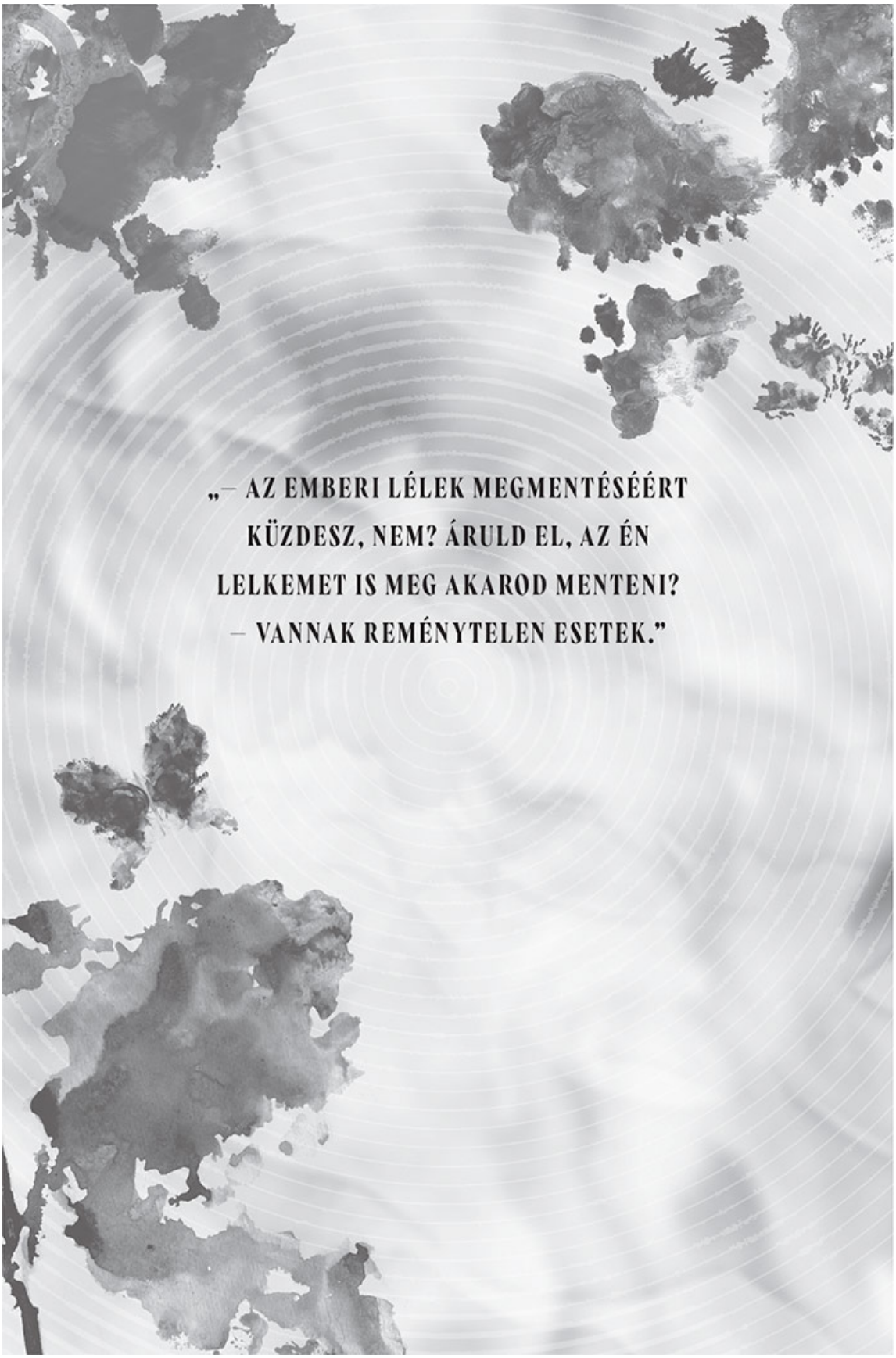
A lapok közül előcsúszik egy fénykép. Az a fénykép, ami miatt azt hiszi, hatalma van fölöttem.

Istenem, olyan naiv.

A kutya halkan morran a csendben, apró körmei a padlót karmolják, majd egy pillanattal később a kanapéra ugrik. A szeme rám villan, mintha tudná, hogy valami helyrehozhatatlan történik éppen. A rend, ami ezt a házat eddig körülölelte, megbomlott.

A naplót visszacsúsztatom a fiókba, de a mellkasomban ott dobog a felismerés: Raven Whitmore az enyém.

Csak még nem tud róla.

„– AZ EMBERI LÉLEK MEGMENTÉSÉÉRT
KÜZDESZ, NEM? ÁRULD EL, AZ ÉN
LELKEMET IS MEG AKAROD MENTENI?
– VANNAK REMÉNYTELEN ESETEK.”

Tizedik fejezet

RAVEN

A tűz ropogására riadok.

Kábán nyitom ki a szememet. A háló félhomályában mozdulatlan minden, csak a szívem kezd el hevesen verni, amikor észlelem, milyen vadul pattog a tűz a kandallóban.

Egy újabb zavaros képzelgés? Egy álom, ami valódinak tűnik?

Felülök. A hideg végigszalad a gerincemen. A kandalló lángjai hevesen táncoló sárgás fényt vetnek a szobám padlójára. Hangtalanul kiszállok az ágyból, és torkomban dobogó szívvel közelítek a nappali felé.

Ahol meglátom őt.

Callum ott áll a tűz előtt, egy darab fahasábot dob a lángokra, a tekintetünk találkozik egy pillanatra. De azután újra a lángokba mered. Jobb karjával a kandalló párkányára nehezedik. Úgy tesz, mintha ott se lennék, mintha nem is tartozna magyarázattal azért, hogy betört a házamba.

– Mit keresel itt? – tör fel belőlem valami furcsán elhaló hang. – Hogy jutottál be?

Nem a kérdésre válaszol.

– Úgy vélem, nem zártuk le a délutáni beszélgetésünket.

– Betörtél a házamba.

– Mert okot adtál rá.

Okot?

– Csak nem meggondoltad magad? – kúszik önkéntelen izgatottság a hangomba. És egy ösztönös lépéssel felé indulok.

– Nem. – A tűz fénye megcsillan az arcán, az állkapcsa megfeszül. – De biztosan tudni akartam, hogy megértetted, nem kutathatsz a lány után – mondja halkan.

A mellkasom összeszorul. Düh, félelem kavargó elegye égeti belülről.

– Nincs jogod beleszólni abba, mit teszek – vágok vissza, azonban a hangom remeg. – Főleg úgy, hogy rám törsz az éjszaka közepén.

– De igen, van, ha utána nekem kell kihúzni téged a szarból – dörren rám keményen. – És ha jól emlékszem, te kezdted, amikor rám törtél az irodámba.

Lassan felém fordul, ellöki magát a párkánytól. Bal keze a zsebében, jobb kezével felém bök. Sötét, kormos szeme élesen, frusztráltan villan. Úgy érzem, felperzsel a pillantása, és hirtelen túlságosan is tudatában leszek annak, menynyire pőrén és kiszolgáltatottan állok előtte. Csupán egy pántos hálótop és egy ahhoz illő rövidnadrág van rajtam. A mellkasom elé fonom a kezemet, mintha ezzel meg tudnék szabadulni az átható pillantásától.

– Kettőnk közül te vagy az, aki olyan dolgokba próbálja beleártani magát, amiről fogalma sincs. Te vagy az, aki kísérti a veszélyt, és a fenébe, te vagy az, aki megkísért engem is, valahányszor a közelembe kerülsz.

A pír elönt.

– Ez nem rólam szól.

– Ó, de még mennyire, hogy rólad szól. Ez az egész hajcihő rólad és a lelkiismeret-furdalásodról. Igaz?

– Nem tudom, miről beszélsz.

– William Castlereagh-ról.

A név robbanásként hasít belém, és eléri a célját.

– Mit mondtál? – kérdezem halkan, viszont a hangom árulón elcsuklik.

– London, 2020., Privát pszichiátriai intézet. Te voltál a felelős diagnoszta. Ő a páciensed. Támogattad a feltételes elbocsátását. Három nappal később megölte a barátnőjét. A család beperelte az intézményt. Ellened pedig… a kamara vizsgálatot indított. Nem függesztettek fel, de az eset után Glenmoorba menekültél. És most, a fejedbe vetted, hogy itt mindenkit megmentesz, hogy helyrehozd a hibát, amit elkövettél. Csakhogy elárulok egy titkot: bármit teszel, nem tudod meg nem történtté tenni a múltat.

– Honnan tudod mindezt?

– Az nem számít. Te sem vagy tökéletes, hiába teszel úgy, mintha te lennél a bolondok védőszentje. És most, hogy ezt tisztáztuk, ígérd meg szépen, hogy leállsz.

– Mert ismered a titkomat? Tudod mit, nem érdekel. Akárhányszor visszapörgetem magamban a történteket, sosem találok benne semmi olyat, ami előrevetítette volna, hogy William képes gyilkolni. A jelek, amiket láttam rajta, igenis kezelhetőek voltak stabil szinten, és sokkal inkább irányultak önmaga, mint mások ellen. Nem volt okom gyanakodni. És a vizsgálat is ezt állapította meg.

– Mégis bűnösnek érzed magad miatta.

– És ha bűntudatom van? Nekem legalább vannak érzéseim, ellenben neked? Mintha semmi együttérzés nem szorult volna beléd. Nem érdekel, akkor is segíteni fogsz nekem.

– Mert azt hiszed, zsarolhatsz?

Amint kimondja, a bal zsebéből előhúzza a fényképet. A fényképet, ami a naplómban volt…

– Azt honnan szerezted?

Nem felel. A fotót a tűz fölé tartja.

– Mit művelsz?

– Megsemmisítem a tévképzetet, amibe olyan görcsösen kapaszkodsz.

– Ne! – előrevetem magam, hogy megakadályozzam, de Callum nevetségesen könnyedén megállít, vasmarka a csuklómra szorul, megpördít, és hátam a mellkasának csapódik. Látom, ahogy a fotó sarka lángra kap, és elhamvad, mintha soha nem is létezett volna.

– Ez a kép nem volt fegyver ellenem – dörmögi a fülembe, amitől áramütésszerűen hasít végig rajtam a bizsergés –, és már a felvétel sem létezik, ahonnan megszerezted.

Újra megpördít, hogy szembenézhessen velem. A hátam mögött pattogó tűz a szívemben lángol. Kettőnk közt a csend hangos, sűrű, élő, tele kimondatlan feszültséggel. Egy pillanatra túl közel kerülünk egymáshoz, úgy, ahogy eddig még soha. Érzem a leheletét a bőrömön, az illatát az orromban, a testhőjét, ami egyszerre hűvös és forró.

– Tudod, miért jöttem ide? – dörren az arcomba. – Hogy megbüntesselek. Hogy megmutassam, ha kérek valamit, azt

komolyan gondolom.

– Hogy megbüntess? – ismétlem elfúló lélegzettel.

Felháborító, abnormális a viselkedése, mégis, a fenyegető szavai kevésbé rémisztenek meg, mint a szemében tomboló többi érzelem, vagy az, hogy a topom alatt feszülő csupasz mellem a mellkasához nyomódik.

- Hogy olyan dolgokat tegyek veled, amiket próbálok elnyomni magamban. Valami ostoba vágy húz feléd, valami megmagyarázhatatlan kényszer, ami épp olyan idegesítő, mint amilyen te vagy. Megmondtam, hogy kerülj el, de te pont az ellenkezőjét tetted. Nem engedelmeskedtél. Megmondtam, nem tudod, mibe gázolsz bele. – Egy hosszú pillanatra félrebiccenti a fejét, és csak néz rám azzal a sötét, végtelenbe vesző pillantásával. – Fel akartad kelteni az érdeklődésemet? Sikerült. Azért jöttél hozzám, mert tudod, hogy képes vagyok a kezemben tartani azt, amire te képtelen vagy. Megszerzem azt, amit te nem bírsz. Ne kábítsd magad azzal, hogy az ellenkezője az igaz. Ki akartál használni, ahogy a közelemben is akartál lenni, mert te is érzed azt a vonzódást, amit én érzek irántad.

– Nem mondhatsz nekem ilyeneket!

– De igen.

A levegő bennem reked. Nem tudom, mikor kezdtem el reszketni.

A tekintetünk összekapcsolódik, és abban a pillanatban minden kimondatlan dolog ott lüktet közöttünk: vágy, düh, kíváncsiság, félelem.

Szólnék, de a tekintete elhallgattat.

– Meg se próbáld tagadni. Lehet, hogy jó vagy az emberi agy

turkászásában, viszont én sokkal régebb óta olvasok a hazugságok között, mint te. Abból, ahogy rám nézel, tudom, hogy küzdesz ellenem, gyűlölsz, megvetsz, mégis akarsz. A tested elárul, bébi.

A hangja mély, rekedt és lassú, mint egy fenyegetés, amit selyembe csomagoltak. Egyszerre gúnyos, intim és védelmező.

A szívem kihagy egy ütemet.

– Ne hívj így – suttogom.

A tekintete végigsimít az arcomon, aztán megáll a számon, mintha épp most mérlegelné, milyen íze lehet.

– Az emberi lélek megmentéséért küzdesz, nem? Áruld el, az én lelkemet is meg akarod menteni?

– Vannak reménytelen esetek.

Callum tekintete ellágyul, csak egy pillanatra, de én észreveszem. Homlokát gyengéden az enyémhez érinti. Amint újra felnéz, a kandalló fénye megcsillan a szemében, ám az arca már ismét rideg, zárt és kiismerhetetlen.

– Nem tagadom – szólalok meg végül, a hangom halk, de nem törékeny. – Vannak bizonyos érzéseim, amiket nem tudok megmagyarázni. Olyanok, amiket nem kellene éreznem, és amiket soha nem is akartam…

Keresem a szavakat, miközben a mellkasom szinte fáj a visszafojtott lélegzettől.

– De ez semmit sem jelent.

Egy pillanatra minden elnémul. A tűz pattog, az árnyék a falon táncol, és a köztünk lévő távolság már nem létezik.

– Biztos ez?

– Én nem leszek a játékszered, Callum.

Ajka megrezdül, a szemében azt látom, mintha egyszerre lenne dühös és lenyűgözött. Keze szórakozottan a kulcscsontomra siklik, majd a vállamra. Élesen beszívom a levegőt az érzéstől, amit a bőrömön hagy. Lüktetek odalent, csupán attól, ahogy megérint, attól, ahogy űzött tekintete megbűvöl.

– Ó, dehogynem – mondja halkan, szinte gyengéden, mutatóujját lazán a hálóruhám pántja alá akasztja. – Még félsz bevallani magadnak, de már rég benne vagy a játékban. Izgat a közelségem, az erőm, a hatalmam, izgat a gátlástalanságom. Bár nem akarod, mégis rohadtul nedves leszel tőle.

– Ez nem igaz – hazudok kétségbeesésemben.

A vékony pántot lesodorja a vállamról, az anyag enged, lejjebb csúszik a mellemen, nem fed fel teljesen, de annál érzékibb lesz tőle az egész.

– Akkor miért nem állítasz meg? – kérdezi.

Még mindig nem jön ki hang a torkomon. Nem tiltakozom, nem húzódok el az érintése elől. És ezzel adom neki a legnagyobb bizonyosságot arról, hogy igaza van. Bal kezét egyetlen vad mozdulattal a hajamba mélyeszti, hátrafeszíti a fejemet. Másik keze a megkeményedett mellbimbómra siklik. Zihálok, a mellkasom hullámzik. Hevesen ingerel, majd egyszer csak két ujja közé csípi az érzékeny részt. A fájdalom és kéj hulláma egyszerre önt el. Ijedten, zavartan nézek rá, ő kérdőn tekint le rám. Gúnyos mosolyában ott az egyértelmű győzelem, amit felettem arat.

– Engedelmeskedni fogsz nekem. Hamarabb, mint hinnéd. És nem azért, mert én akarom, hanem mert te magad döntesz

majd így. – A szeme összeszűkül, ahogy rám néz. – Épp, mint álmodban, éppúgy, ahogy annak a maszkos fickónak alárendelted magad.

Megsemmisülök.

Egyszerre érzek szégyent, zavart és dühöt, amiért rátalált a titkomra. A maradék méltóságomba kapaszkodva felszegem az állkapcsom.

– Hogy merted? Nem volt jogod beleolvasni a naplómba.

– Igazad van. Nem volt – hajol olyan közel, hogy ajka az enyém felett lebeg. – De nem érdekelt. Megmondtam, hogy ne kerülj többet az utamba. Nem hittél nekem.

– Megvetlek.

– Én sem kedvellek különösebben, viszont ez nem akadályoz meg abban, hogy ne akarjalak megkapni. Legalább egyszer…

– Miért?

– Mert megszállottan vágyom rá, hogy beléd kóstoljak, és mert a lelkem kárhozott, eggyel több vagy kevesebb bűnt elkövetni, már mit sem számít.

A válasza felháborít, de túl intenzíven érzem őt ahhoz, hogy ennek hangot is adjak. E pillanatban nem vagyok se racionális, se tiszta gondolatokkal bíró.

– Látod, ezt elhiszem, a pokol tüzén fogsz elégni, Callum Thorne.

Durvábban tépi a hajamat, miközben a másik a keze még mindig a mellemmel játszik. A fájdalom valóságos és kényelmetlen, ahogy megszállott tekintete is, amit kegyetlenül rám szegez. Élvezi a hatalmát, élvezi az bennem dúló pánikot.

Hirtelen enged el, aztán elmegy. Nyílt fenyegetést hagy maga

után, és mégsem úgy hat rám, ahogy egy józan ítélőképességű emberre kellene. Ott maradok, a tűz fényében, a hamu illatával, és azon kapom magam, hogy a szívem minden dobbanása az ő nevét visszhangozza.

Betört a házamba, az életembe, belegázolt a lelkembe, beleolvasott a naplómba, mégsem a félelem az, ami vasmarokkal tartja őt a gondolataim között. Valami más, amit nem merek a nevén nevezni.

A düh csak azután jön, hogy elmegy, a tehetetlen, zavaros düh, amiről nem tudom eldönteni, kit gyűlöl jobban. A férfit, aki betolakodott a magánszférámba, vagy önmagamat, amiért képtelen vagyok gyűlölni érte eléggé.

Voltak kapcsolataim, normális kapcsolataim. De közel sem voltak rám olyan hatással, mint Callum, aki erős, karizmatikus, domináns. Akárcsak az álarcos.

Az egyik létező, a másik már csak egy intenzív emlék. i És kár tagadnom, az érzéseim irántuk átlépik azokat a határokat, amiket korábban ismertem.

Az igazgatónő irodájában a fény tompán szűrődik át a reluxán. Dr. Caldwell az íróasztala mögött ül, előtte egy halom papír, az arcán halvány mosoly, ami mindig gyanús.

– Dr. Whitmore – kínál hellyel –, bizonyára nem lepem meg, ha azt mondom, nyomon követtem az itteni munkásságát, és boldogan konstatáltam, hogy mennyire eredményesen kezeli az önre bízott betegeket. Amikor idevettem, reméltem, hogy megvan önben a fiatalos lendület, és tenni akarás, amit vártam.

– Boldogan végzem a munkámat, dr. Caldwell, de tényleg azért hivatott, hogy ezt elmondja?

– Nem, de a legutóbbi beszélgetésünk után úgy éreztem, biztosan jólesne önnek, ha tudná.

– Köszönöm, valóban sokat jelent.

– De igaza van, nem csak ezért hívattam.

– Miről van szó? – kérdezem óvatosan.

– Egy apró szívességről. – Ujjai összefonódnak, ahogy előrehajol. – Bizonyára hallott már a nővérkéktől az alapítványi bálról, amit minden évben a városi filantróp köreinek támogatásával rendeznek. Az idei esemény különösen fontos, mivel az intézet is a kedvezményezettek között lesz. A bevételből új terápiás részleget szeretnénk kialakítani.

Egy pillanatra megáll, majd elmosolyodik.

– Arra gondoltam, jó lenne, ha ön képviselné az intézetet a rendezvényen, és persze jómagam, valamint dr. Harris, és még néhány ashcrofti munkatárs. Tudja, a támogatók szeretik látni, kik dolgoznak a terepen, kikhez kerül a pénzük.

– Egy bál? – kérdezem hitetlenül.

– Igen. – A mosolya most már kifejezetten elégedett. – Gondoljon rá, mint… közösségi kapcsolattartásra. És persze a pácienseink jövőjébe fektetett bizalom erősítésére.

– Mikor?

– Szombat este.

Azaz holnap. Egy pillanatra elbizonytalanodom.

– Ott lesz Mr. Thorne is? – kérdezem halkan.

Dr. Caldwell röviden bólint.

– Ő az alapítvány egyik jogi tanácsadója, valamint támogatója. Természetes, hogy ott lesz. És ez jó alkalom lesz arra, hogy lássa a nagylelkűségét.

Mikor kilépek az irodából, a szívem furcsán ver. A gondolat, Callum ott lesz. valahogy fenyegető.

Tizenegyedik fejezet

CALLUM

A víz jéghideg, mikor az arcomba csap. Mégis szükségem van rá.

A tükörből visszanéző alak idegen. A mellkasom még mindig feszes, mintha minden izom emlékezne a pillanatra, amikor Raven majdnem csupasz teste és az enyém összeért.

Átkozott nő.

Nem kellett volna megérintenem, kimondanom, amiket ckimondtam. De megtettem.

A kezem remeg, miközben a pultra támaszkodom. Folyton látom magam előtt a tekintetét, ahogy szégyenkezik, amiért akarata ellenére felfedtem azt, amit valójában érez.

De a fenébe is, minden sor, amit leírt abba az átkozott naplójába, az erotikus álmai, mind engem szólítottak meg.

Az álarc titokzatossága foglyul ejtette, és én voltam az, aki testet öltött benne. Akárhogy gyűlöl, kibaszottul akar engem, és akarja az álarcost is.

Fogalma sincs róla, hogy mindkettőt megkaphatja.

A mellkasomra szorítom a tenyerem. A vágy és a düh keveréke szinte mar a bőröm alatt, mint valami lassan ható

méreg. Nem terveztem őt belevonni az életembe. Soha nem

volt része a képletnek. De most kitörölhetetlenül ott van, és rögeszmésen akarom.

Hosszú idő óta először vágyom valamire, ami nem a bosszúm része.

Tudom, amint Raven megadja magát nekem, azonnal megfertőzi mindaz, ami én vagyok, elfedi az ártatlanságát, mintha nem is létezett volna. Mégsem állít meg ez a tudat, érezni akarom, milyen birtokolni őt.

Délután már egy exkluzív tárgyalóban ülök. Üvegfal, városra néző panoráma, minden túl drága és hivalkodó. Pont olyan, mint az ügyfelem. A Devereux fiú izzad, idegesen babrálja a mandzsettáját. Undorodom tőle.

– Ha a sajtó kérdez, nem emlékszel semmire – szólalok meg határozottan. – Nélkülem nem nyitod ki a szádat. Még a nevedet se mondhatod ki hangosan, ha nem adok rá engedélyt. Minden szónak súlya van, és ha azt akarod, hogy levegyem a célkeresztet rólad, akkor azt teszed, amit mondok. Érthető?

Nyög egy „rendben”-t, de hallom a hangjában a sértettséget. Azt hiszi, hogy csak egy baklövést követett el, még ahhoz is ostoba, hogy felfogja, mekkora szarkupacot kell eltakarítani utána. Azt hiszi, felsőbbrendű nálam, miközben fogalma sincs róla, ha másképp döntök, eltaposom, akár egy hangyát, amit észre sem veszek. És nem állok messze attól, hogy másképp döntsek.

– Se nők, se pia, se drog. Megértetted?

– Már dugni sem szabad?

– Nem hiányzik még egy botrány, csak mert nem bírod a

gatyádban tartani a farkadat. Szóval, hacsak nincs egy komoly, felelősségteljes kapcsolatod, egy barátnőd, aki mellett jó színben tűnhetnél fel, akkor nem, semmi dugás.

– És mi a helyzet a szopással? – böki oda flegmán.

Ekkor jelenik meg a titkárnője, aki szinte lecövekel az ajtóban Ron szavai hallatán. A pír vörösre festi az arcát, a szemét a padlóra szegezve teszi elénk a tálcát, amin két üveg vizet és poharakat hozott be. Próbálom elkapni a pillantását, de kirohan, ránk sem bír nézni.

Felegyenesedem, ráhajolok az asztalra, és az érdektelenséget sugárzó szemébe nézek.

– Bravó! – vetem oda szemrehányón.

– Ugyan, Catherine tudja, milyen vagyok. De visszatérve erre a szarságra, biztosan elég pénzt kapsz azért, hogy elsimítsd nekem a dolgokat. Ha miattam nem is, az anyám miatt úgyis megteszed, hisz ő a város kibaszott Teréz anyja. A nagylelkűség mintaképe, az elesettek védelmezője, a nyomorult árvák oltalmazója.

Érzem a féltékenységet a hangjában, amit mindazok iránt táplál, akiken az anyja valaha segített, és a dühöt, hogy mindezért Cordeliát okolja.

– Igazad van, valóban az anyád az egyetlen oka annak, hogy itt vagyok. Azonban sem neki, sem neked nem fogok könyörögni azért, hogy megvédhesselek, ha nem vagy együttműködő, és főleg, ha nem vagy ártatlan. És még nem győztél meg arról, hogy az lennél. Aki itt szívességet tesz a másiknak, az én vagyok. Szóval, hacsak nem akarsz innen egyből a börtönbe vonulni, ahol a magadfajta selyemfiúkat

előbb kúrják seggbe, mint hogy felfognád, mi is történik, akkor kurvára azt teszed, amit mondok.

A tekintete szúrós és egy kicsit őrült, ahogy hosszan rám néz. Végül aztán felemeli mindkét kezét és mereven szólal meg.

– Ártatlan vagyok.

– Majd meglátjuk.

Épp csak elhagyom a puccos irodát, amikor megrezzen a telefon a zsebemben. Kerrigan üzenete villog a képernyőn. Egy cím és egy holnapi időpont.

Azonnal tudom, mit jelent. Marcus Vale döntött.

Bent vagyok…

A szálloda folyosója csendes, túlságosan steril. Pontosan a megadott időben érkezem. Miután bekopogok, egy fekete bőrbe öltözött nő nyit ajtót.

– Kérem, fáradjon be – suttogja, és széles mozdulattal a tágas nappali felé int.

Odabent félhomály fogad. A falon hatalmas képernyő, az óriás bőrkanapé előtte szinte színházi nézőtérnek hat. A szőnyeg makulátlan, a függönyök hibátlanul simulnak egymáshoz, a levegőben frissen vágott jázmin illata terjeng.

Egyetlen pillantás elég ahhoz, hogy észrevegyem a diszkrét lencsét a mennyezeti lámpatest szélénél, és egy másikat a bárszekrény fölött.

Figyelnek.

Már az első lépésnél tudtam, hogy minden reakciómat rögzítik, minden rezdülésem vizsga tárgya.

A nő, aki fogadott, megmozdul mellettem. Hosszú haja a

fenekét súrolja. Mosolya túl profi ahhoz, hogy természetes legyen.

– Helyezze magát kényelembe. – Érinti meg a vállamat és egy finom mozdulattal jelzi, hogy üljek le.

Megteszem. Aztán az órámra nézek. Öt perccel múlt délután egy, és rajtunk kívül nincs itt senki.

– Hol van Mr. Vale? Arra számítottam, ő is itt lesz.

A nő bekapcsolja a képernyőt, közben whiskyt tölt kristálypohárba. A sárga folyadék lassan kavargó tükörként csillog, elém nyújtja. Rá sem pillantok, csak megfogom.

– Most csak ketten leszünk, Mr. Thorne, de az áru azonnal bemutatásra kerül.

Az áru?

A nő mellém telepszik. A képernyő életre kel, és egy másik szoba jelenik meg rajta, homályos fényben. Egy álarcos férfi lép be, pórázon vezet egy lányt. Fiatal, túl fiatal. Alig lehet tizenhét. A haja vörös, tökéletes fonatban lóg a vállára. Meztelen, csupán nyakörv van rajta, aminek a végén lánc csörög. Mindenhol borotvált, a bőre tökéletes, arányos, hibátlan. Az ajkán vörös rúzs, félelemmel teli szeme festett, a szemöldöke szedett, mintha direkt készítették volna elő erre az alkalomra. A lány remeg, mozdulatai bizonytalanok. Fogalma sincs, mi vár rá. A póráz minden rántására engedelmesen reagál.

A férfi arra utasítja, hogy térdeljen elé, aztán hosszú másodpercekig mozdulatlanul áll fölötte, mint vadász a zsákmánya felett. A lány nem mer felnézni, szeme a padlót fürkészi. Az álarcos a hajába markol, durván arcon csapja, majd újra megtépi, és hátrarántja a fejét, kényszeríti, hogy a

kamerába nézzen. Hogy rám nézzen. A tekintete üres és rémült.

Kortyolok a whiskyből, mintha élvezném a látvány mellé kínált luxust. Belül viszont megfogadom: ha egyszer eljutok oda, ha egyszer megtalálom ennek a kegyetlenségnek az irányítóit, szétmarcangolom őket. Lassan. Egyenként. Kíméletlenül.

A következő percekben a férfi megerőszakolja a lányt. Nem szeretkezik vele, hanem használja, megbassza, mint egy állatot. A lány nem tiltakozik. Hol némán, hol sikítva tűr. A tekintete üveges, a szemem láttára huny ki belőle a remény.

Vajon ki ő? Hogy került a karmuk közé? Mi lesz vele?

Belül mákszemnyire zsugorodik a gyomrom, de kívül csak a nyugalom látszik rajtam, amit gyakorlatok százai csiszoltak tökéletesre.

Mert most én vagyok az ügyfél, a néző, a leendő kuncsaft.

Érzem, hogy a mellettem álló nő mozdul. A bőr megfeszül a testén, hozzám hajol, végigsimít a combomon, keze biztos mozdulattal talál rá a farkamra.

Lassan kifújom a levegőt, és hátradőlök a kanapén. Ravenre gondolok, kipirosodott arcára, a hálóingét átszúró mellbimbójára, és máris feláll. Csak így vagyok rá képes, csak így tudom elviselni, ami következik.

Engedem, hogy a kamera másik végén ülők azt higgyék, hogy a képernyőn látott brutalitás felizgat, miközben belül egyetlen gondolat lüktet bennem szüntelen.

Ez egy próba. És ha teljesítem, közelebb kerülök hozzájuk.

A bőrruhás nő egy pillanatra kitakarja előlem a képernyőt, majd szó nélkül térdre ereszkedik. Ujjai könnyedén, rutinosan mozognak. Nem állítom meg. Hagyom, hogy megtörténjen,

ahogy azt a kamerák túloldalán elvárják. A nő ujjai szorítanak, szája gyakorlottan csúszik fel-le a farkamon. Úgy szop, mint egy kibaszott vákuumpumpa. Megfeszülök. Nem a vágy tör utat magának, csupán a testem reagál.

Kortyolok a whiskymből, közben a tekintetem egy pillanatra sem mozdul a képernyőről.

A póráz fémcsattogása a mellkasomban rezonál. A férfi a szobában álló kemény asztalra nyomja a lány törékeny testét. Úgy dugja, hogy tökéletesen jól lássam, mit tesz. Durva ujjai olyan erővel vájnak a lány húsába, hogy attól félek, összeroppantja, végül hörögve beleengedi magát. Nem használ óvszert.

A lány halott pillantása örökre belém véződik. A férfi az asztal túloldalára kényszeríti. Újra lenyomja rá. Látványosan szétfeszíti a farpofáját és egy kissé megemeli, hogy jól lássam, ahogy a combján lefolyó ondó friss vérrel keveredik.

Még szűz volt.

Még kibaszottul szűz volt.

A kezem ökölbe szorul, és mielőtt bármi jelét adnám a dühömnek, a nő hajába markolok. Gyorsan le akarom ezt zárni. Erősen tartom a fejét, és határozottan a torkáig nyomom magam. Nem a lányra reagálok, hanem arra, amit mutatnom kell. Látniuk kell, hogy része akarok lenni ennek a világnak.

Belül azonban számolok. Minden másodperccel nő bennem az undor, de ugyanígy a bizonyosság is: ha most ezt kibírom, átjutok ezen a vizsgán, egy lépéssel közelebb leszek ahhoz, hogy belülről tépjem szét ezt a rendszert.

Néhány kemény mozdulat után a nő szájába élvezek. Egy

pillanatra elvesztem a fókuszt, épp csak annyi időre, hogy még lássam a vörös hajú lány könnytől áztatott arcát eltűnni az ajtó mögött, amit mindennél jobban akartam tudni, hogy hová vezet.

– Mr. Vale reméli, hogy az áru minősége megfelel önnek. – Térít vissza a valóságba az előttem térdelő nő hangja.

Kecsesen feláll, megnyalja az ajkát. Kikapcsolja a tévét, a bőrcuccára pedig egyszerűen felvesz egy ballonkabátot, amit a derekánál megköt.

– Ezt az alkalmat tekintse ízelítőnek, Mr. Thorne. A szoba egész napra ki van fizetve. Akkor távozik, amikor szeretne.

Baszd meg!

Raven házának ablakai sárgán derengenek, és ahogy megpillantom a sziluettjét, valami vad, éhes elégedettség szorul a mellkasomba. Furcsa, milyen gyorsan váltam függővé tőle.

Hónapok óta nem érdekelt egyetlen nő sem. Valójában sosem érdekelt egy sem annyira, hogy sokáig foglalkozzak vele. Mindig is magányos farkas voltam. A nők jöttek és mentek, csupán kölcsönös gyönyört nyújtottunk egymásnak egy ideig. És nekem jó volt így. Semmi elköteleződés, semmi nyomás, semmi érzelem… Most pedig elcseszett árnyékot vet a világomra egy olyan nő, aki mintha azért lépett volna az életembe, hogy a bosszantó kis szájával belekotyogjon a dolgaimba. Felsóhajtok, mert csupán vörösre festett ajka gondolatától a vérem mindenféle módon forrni kezd. Főleg a ma történtek után.

Túl sok érzelem kavarog bennem, düh és frusztráció, amit nem tudok kezelni.

Az utcai lámpa fénye alig ér le hozzám. Eső illata leng a levegőben. Raven a fürdőből lép ki, nedves haját hátradobja, ahogy elhalad a fényben. Az éjjeliszekrényén álló tubus után nyúl, a tenyerébe nyom egy diónyi krémet. Lassan, türelmesen dolgozza bele a bőrébe, mintha ki akarná simítani a nap minden feszültségét. Az ujjai körkörösen haladnak a válla ívén, majd végigcsúsznak a karján. A bőre még enyhén párás a zuhanytól; a fény megcsillan rajta, amikor újabb adag krémet vesz a tenyerébe. Most a másik vállára viszi, hüvelykujjaival a lapockája környékét nyomkodja át, azt a pontot, ahol a feszültség mindig megül.

Mozdulatlanul figyelem, ahogy a nyakához emeli a kezét, és lassan végigmasszírozza az izmokat a füle alatt, majd le a kulcscsontja mentén ujjai végigcsúsznak a saját bőrén.

Az állkapcsom megfeszül, a pupillám kitágul.

Ha tudná, milyen közel állok ahhoz, hogy átlépjem a határt, amit magam húztam közénk.

Ha tudná, gondolatban hányszor tettem már magamévá, miközben itt álltam és leselkedtem utána.

És ha tudná, hogy mindez hamarosan valósággá válik…

A mellkasom lassan emelkedik. Elképzelem, milyen lenne mögé lépni. Nem durván, nem erőszakosan. Csak elég közel, hogy megérezze a jelenlétemet. A haját félresimítanám a nyakából. Végigsimítanám a bőrét, épp csak annyira, hogy megborzongjon tőle. Aztán az állánál megemelném az arcát, hogy rám nézzen. Hogy lássam azt a pillanatot, amikor rájön, ki áll mögötte. Milyen lenne hallani a lélegzetét, amikor rádöbben, hogy már nincs hova hátrálnia?

Az ujjaim ökölbe szorulnak a kabátom zsebében.

Mert a legveszélyesebb az egészben nem az, hogy megtehetném. Hanem az, hogy egyre kevésbé akarom megállítani magam.

Tizenkettedik fejezet

RAVEN

Dorothy gyönyörű, pezsgő színű estélyiben hódítja meg a tekinteteket, főleg Pete-ét. A mosolya leolvaszthatatlan. Élvez minden elismerő pillantást, dicséretet. Én a háttérben maradok. Figyelem, és figyelek minden másra is. Az igazgatónőt az esemény háziasszonya, Cordelia Devereux foglalja le. Dr. Harris már a második pohár pezsgőjének fenekére néz. Látszólag az egész estély hidegen hagyja.

A bálteremben a kristálycsillárok fénye úgy szóródik szét a márványfalakon, mintha ezer apró csillag szikrázna a mennyezet alatt. A fehér abroszok és ezüst evőeszközök ragyognak a gyertyafényben, az asztalokon gondosan elrendezett virágkompozíciók. Halk zene tölti be a teret: vonósnégyes játszik, klasszikus dallamokat és a könnyedebb jazzt váltogatva.

– Cordelia bőkezű. Ez a hely elképesztő, egyszerűen káprázatos – jegyzi meg Dorothy.

Én is elengedem magam, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy élvezzem az asztalomnál ülők társaságát. Ami meglehetősen színes, úgy folyik itt a pletyka, mint más asztalnál a pezsgő. Kétlem, hogy dr. Caldwell különösebben értékelné, ha

hallaná.

– Látjátok, ott van – bök a mellettem ülő lány egy férfi felé, aki harsányan nevet a bárnál. – Ő az. Jóképű, gazdag, és… – mondja szinte áhítattal.

– .és híresen botrányos a nőügyeiről – veti oda egy másik megvetően. – Azt mondják, a Velvet a kedvenc törzshelye. Az ilyen férfiak nem hiányoznak az életemből.

Felkapom a fejem a Velvet Klub említésére. A lány hanyagul megvonja mellettem a vállát.

– Minden pasi problémás – mondja. – Én azért megengedném, hogy csiholjon egy kis tüzet belém.

– Csak szénné ne égessen – jegyzi meg Dorothy epésen.

– De ha mégis megteszi, hozzám nyugodtan jöhetsz terápiára – bukik ki belőlem, mire mindenki felkacag, majd pillanatok alatt új pletykatéma kerül terítékre.

A poharam gyorsan kiürül. Melegem van és ideges vagyok amiatt, hogy Callum bármelyik pillanatban felbukkanhat. Elönt a düh és a szégyen, ha eszembe jut, hogy a legtitkosabb gondolataim most már nem csak az enyémek. A fantáziám szülte vágyódás tapintható módon vágott arcul és szembesített a valósággal. Nem akartam, mégis úgy élveztem a pillantását, az érintését, az erejét, mint kiéhezett kutya az elé vetett csontot. És hiába akarom elengedni az emléket, újra és újra visszatér. Mert ő nem hagyja, hogy elfeledjem.

A mellkasomban szüntelenül ott feszül a vágy, amit az eszem tilt, a testem viszont könyörög érte.

Látni akartam Callumot.

– Kimegyek a mosdóba – hajolok Dorothyhoz, aki jól

láthatóan úszik Pete figyelmében.

Örülök nekik.

A vonósnégyes halk zenéje betölti a dísztermet, a pincérek pezsgőt kínálnak, a színesen csillogó ruhák és ékszerek forgataga elvakít, miközben próbálok utat törni magamnak a mosdó felé. Ahogy oldalra lépek, hogy félreálljak az egyik pincér útjából, hirtelen nekiütközök valakinek. A pezsgő majdnem kilöttyen, de a férfi ügyesen megtartja a poharat.

– Óvatosabban, szépségem – morogja mély, rekedtes hangon, félmosollyal a szája szélén.

Egy pillanatra meglepődök, majd mikor felismerem, sóhajtok.

Mr. Problémás pasi személyesen.

– Elnézést – mondom ösztönösen.

A szeme rám szegeződik, végigmér. Nem tolakodóan, de mégis olyan nyíltsággal, amitől önkéntelenül is feljebb emelem az állkapcsomat. A mosolya szélesedik.

– Elnézem, ha iszik velem egy italt.

Ez aztán a gyors és lényegre törő fickó.

– Semmi előjáték, csak így bele a közepébe? Most már értem, honnan a rossz híre.

A haja kissé kócosan hullik a homlokába, mintha direkt úgy hagyta volna, hogy lezsernek tűnjön. A nyakkendője félig kieresztve, az inge felső gombja kigombolva, minden mozdulatából sugárzik a könnyed magabiztosság. Jóképű. Tagadhatatlanul sármos, és ezt tudja magáról.

– Ne higgyen minden pletykának.

– Hosszan kellene győzködnie az ellenkezőjéről.

Kezet nyújt, és amikor elfogadom, megcsókolja az enyémet.

– Ron! – búgja a nevét. – És ha elárulod a nevedet, máris elkezdem. Nem vagy idevalósi, mert ha az lennél, biztosan tudnám, ki vagy. Ilyen gyönyörű arcot nem felejtenék el.

Ennyit a magázódásról. A határ finom, azonban máris egyértelmű átlépése.

– Dr. Raven Withmore vagyok – kacagok fel, mert kétség sem fér hozzá, hogy ért a nők becserkészéséhez. – Csak pár hete élek itt. Londonból jöttem.

– Doktor?

– Pszichiáter – magyarázom meg.

A szeme összeszűkül, a tekintetében furcsa villanás, de talán csak képzelem, mert egy pillanattal később nyoma sincs.

– Végre valaki, aki nemcsak szép, de eszes is.

– Azt hittem – felelem kihívón –, a férfiak többsége szereti, ha egy nő nem gondolkodik túl sokat.

– A férfiak többsége talán – vágja rá azonnal. – De én nem tartozom a „többséghez”.

– Kétség sem fér hozzá – értek egyet, mintha bármi fogalmam lenne róla.

A száján félmosoly jelenik meg, amitől egyszerre tűnik veszélyesen vonzónak és irritálóan magabiztosnak.

– És mi hozott Glenmoorba? Raven – ejti ki a nevemet úgy, mintha ízlelgetné.

A bűntudat. A lelkiismeret. A félelem.

– A kalandvágy – hazudom, mert eszembe jut, amit az asztalnál ülők mondtak róla. – Ez egy izgalmas kisváros, csak még nem nagyon volt időm felfedezni.

Ron mosolya egyre szélesebb.

– Ezt a hiányosságot gyorsan orvosolhatjuk.

Ki kellene mentenem magam, kimenni a mosdóba, el ettől a férfitól, mert érzem, hogy olyan őrültségbe rántana bele, ami nem tudom, hová vezet. Tudom, ha teszek felé egy lépést, olyan dologba sodrom magam, aminek bánni fogom a következményeit. Ron nyilván akar tőlem valamit, míg én csak azt szeretném, hogy bejuttasson egy olyan klubba, ahová egyedül nem juthatok be. De elbizonytalanodom.

Talán Callumnak igaza van, könnyelműség lenne tőlem. Nem ismerem ezt a helyet, sem az itteni embereket, és talán tényleg csak egy tévképzetet kergetnék ezzel a magánhadjárattal, csak mert hinni akarok Seraphinának.

Már épp kimenteném magam, amikor a tarkómon elindul a furcsa bizsergés, a pulzusom felgyorsul.

Pontosan tudom, hogy ki néz. Nem kell hozzá látnom: a levegő hirtelen megváltozik, sűrűbbé válik, mintha az egész terem visszatartaná a lélegzetét. A szemem sarkából pillantom meg. Az egyik sarokban áll, jeges villámként szánt végig rajtam a pillantása. Áthatol a ruhámon, a bőrömön, a csontjaimon, egyenesen a lelkem legmélyére ér. Olyan intenzív, mintha itt állna mellettem, a nyakamhoz hajolva, nem pedig messziről figyelne. Homlokán dühös ráncok, szeme hidegen villog köztem és a neki háttal álló Ron között. Tekintete gyilkos, már-már őrült.

A mellkasom összeszorul. Úgy érzem, mintha tetten ért volna, mintha tilosban járnék. A bűntudat hirtelen forrón ömlik végig rajtam, de lerázom magamról.

Nem. Ez nem az ő terepe. Ez a bál nem Callumé, nem ő a

házigazda. Az Ashcroft Intézetet képviselem, meghívásom van, jogom van itt lenni, és egyáltalán nem tartozom neki elszámolással. Sem a jelenlétemért, sem a szándékért, amit kimondatlanul is megtilt. Pedig nem tilthatja meg, főleg azok után nem, hogy őt hiába kértem, nem volt hajlandó segíteni nekem.

Még mindig nem mozdulok. Ron a válaszomra vár. Sötét haját hanyagul hátrasimítja, tekintetében az a fajta magabiztos pimaszság ül, amit csak az tud megengedni magának, aki úgy nőtt fel, hogy sosem kellett nemet hallania.

Callum annyira más. Nem könnyed, nem hanyag. Minden mozdulata kimért, pontos, erőtől feszülő, kíméletlen. A puszta jelenléte elnémítja a körülötte lévőket.

A vonósok halkan szólnak, a dallam lágy és melankolikus, de én csak a kitörni készülő vihart szelét érzem. I

Ron hirtelen a fülemhez hajol, és belesuttog.

– Bárki bármit is mondjon, nem harapok.

Kényszeredett mosoly ül ki az arcomra. A közelsége zavar, ám úgy teszek, mintha nem így lenne. Magamon érzem Callum pillantását, még intenzívebben, még égetőbben, mint korábban.

– Talán elhiszem – felelem.

Féloldalas mosolya majdnem aranyos, ahogy rám néz.

– Bebizonyítanám, de sajnos hamarosan mennem kell – mondja Ron szájbiggyesztve.

– Menned kell, a bál közepén?

– Üzleti dolgok. Úgy volt, ma nem is leszek itt, de már nem bánom, hogy eljöttem.

Megkönnyebbülés suhan át rajtam. Ennek így kell lennie.

– Már engem is várnak – pillantok az asztal felé, ellépve tőle.

Ron keze megmozdul, és mielőtt tiltakozhatnék, a tenyerét a karomra helyezi, hogy megállítson.

– Csupán kíváncsiságból, ha lenne időm megmutatni a várost, hová mennél?

Ron közelebb húz, sokkal közelebb, mint számítok rá. A jelzései egyértelműek, és tudom, hogy e pillanatban a saját csapdámban ragadtam. Nem lökhetem el magamtól. A zene körénk simul, lassú, füstös. A szemem akaratlanul is Callumra siklik. Tekintete sötéten villan át a termen.

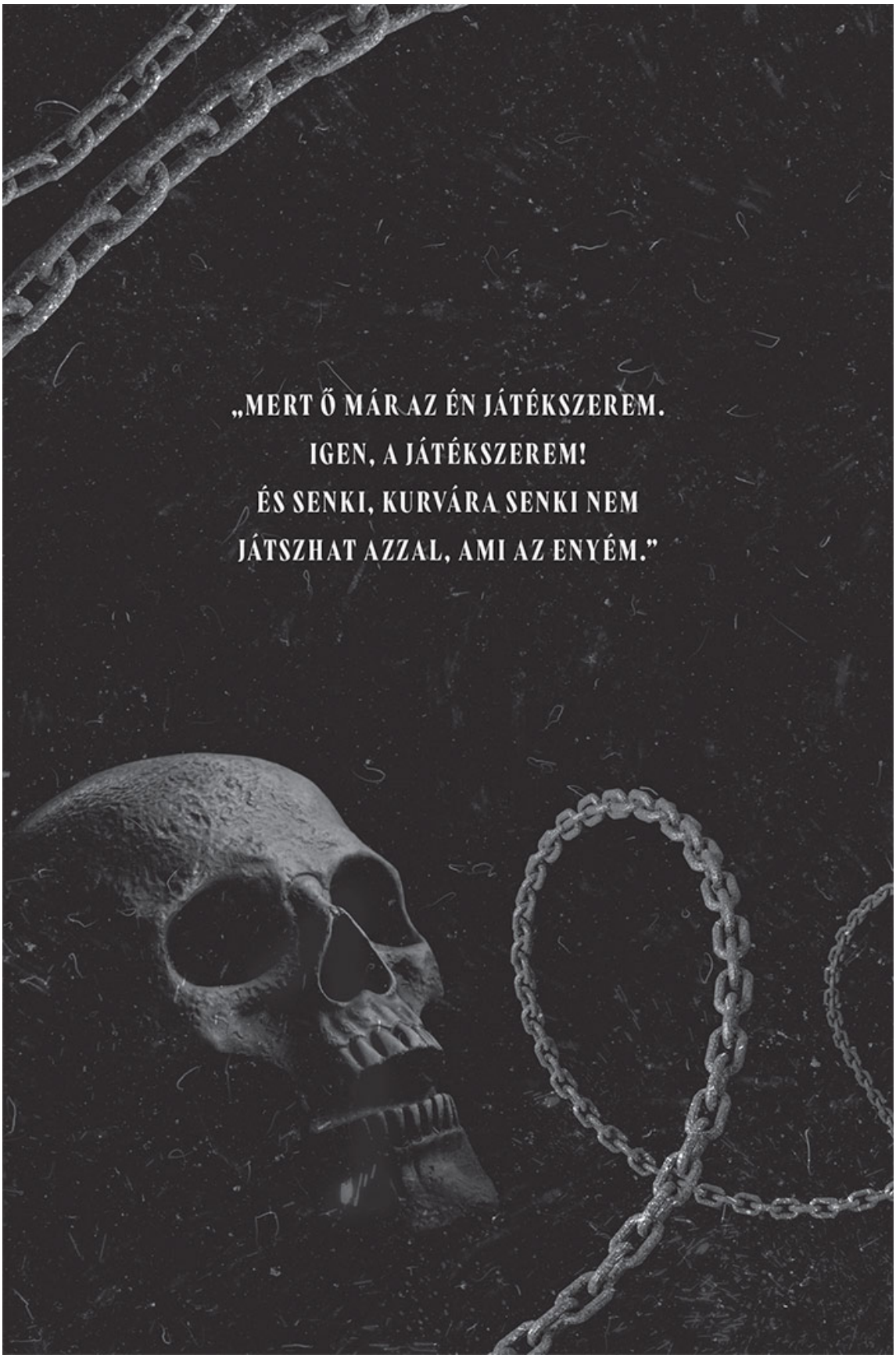
– A Velvetbe.

– A Velvetbe? – kérdi Ron úgy, mintha nem lenne biztos benne, hogy jól hallotta.

Megfeszítem magam, és mielőtt elveszteném a bátorságomat, felé fordítom az arcomat és bólintok. Ron íriszében türelmetlen kíváncsiság lobban. Közel hajol. Lehelete forrón súrolja a bőrömet, a szavai suttogásba vesznek.

– Tudod, nekem az sem akadály.

Nem foglalkozom a tarkómat égető érzéssel, csak a Ronban rejlő új lehetőséggel. Ez nem lehet véletlen. Callum pedig nem tilthat meg nekem semmit. Még akkor sem, ha a sors szándékosan abba az irányba lök, ami elől ő mindenáron el akar téríteni.

„MERT Ő MÁR AZ ÉN JÁTÉKSZEREM.
IGEN, A JÁTÉKSZEREM!
ÉS SENKI, KURVÁRA SENKI NEM
JÁTSZHAT AZZAL, AMI AZ ENYÉM.”

Tizenharmadik fejezet

CALLUM

Képtelen vagyok levenni a szemem róla, és képtelen vagyok elviselni a látványt, hogy Ron Devereux hozzá ér.

A szám íze fémesre vált. Egyre erősebben érzem, hogy nem vagyok ura önmagamnak. Az a vörös ruha, amit visel, megbabonáz, a száján csillogó rúzs pedig úgy szólít meg, akár egy személyes üzenet. Ugyanaz az árnyalat, amit az esőben viselt. Vízálló.

Vajon csókálló is?

Ron kibaszottul nem érdemli meg. Nem érdekel sem az anyja, sem az, hogy én vagyok a védője. Cordelia viszont, mintha megérezné a bennem dúló feszültséget. Szeme egy pillanatra a fiával beszélgető Raven felé villan, aztán rám. Észreveszi, amit nem szabadott volna észrevennie.

Hogy féltékeny vagyok…

A nő mosolya elmélyül, de aztán a feladatai elvonják a figyelmét.

Ron ott áll, és úgy bámulja Ravent, mint egy ragadozó, aki már kiválasztotta a prédáját. A megvetést, amit eddig tápláltam iránta, átveszi a gyűlölet. A gondolat, hogy ő vagy bárki más úgy nézzen rá, ahogy én, egyszerűen elviselhetetlennek tűnik.

Mert ő már az én játékszerem.

Igen, a játékszerem!

És senki, kurvára senki nem játszhat azzal, ami az enyém.

Nem sokkal vagyok jobb annál a fickónál, aki a szemem láttára rontotta meg azt a lányt, vette el a szüzességét és törte össze a lelkét egyetlen aktus alatt. A morális határ közte és köztem hajszálvékony.

Mert bármikor megölnék egy férfit, de sosem ütnék meg egy nőt.

A testük az örömömre szolgál, de csak ha ők is akarják.

Sosem lennék képes nemi erőszakra. Soha!

Vissza kell húzódnom az asztalhoz. Az árverés elkezdődik. Egy régi festmény, majd egy borválogatás kerül kalapács alá elsőnek, és Cordelia magán kívül van az örömtől.

A körasztalnál tízen ülünk. Elegáns társaság, mégis van bennük valami zavaró. Aztán rájövök: mindannyiukat ugyanaz az ember köti össze.

Boyd.

Az elmúlt években mind az ő ügyfelei voltak. Most már tisztán emlékszem rájuk. Apám számtalanszor veszekedett Boyddal ezek miatt az emberek miatt. És most mind itt vannak. Egy asztalnál.

Velem szemben Sir Malcolm Harrow ül, a média egyik nagyágyúja. Nemrég egy kokainbotrányból kellett kimenteni, mielőtt a válófélben lévő felesége még több pénzt csikarhatott volna ki belőle. A jobbján Nora Cross, az új feleség, akibe ránézésre több értelem szorult, mint Harrow farkába.

Továbbsiklik a tekintetem Lady Eveline Crawfordra, a híres

filantrópra és művészeti mecénásra. A külvilág számára elegáns és nagylelkű. A valóságban több művész karrierje tört már meg a „pártfogása” alatt,' azonban senki sem beszél róla.

Egy magas, testes férfi a balján. A neve Richard Halden. Iparmágnás, egy élő legenda. De a szeme gúnyos, a mosolya is inkább unott, mint barátságos, és gyorsabban emelgeti a poharát, mint ahogy a pincér újat tudna tölteni neki.

Nekem jobbra, az asztal végénél Victor Lemaire ül, ősz hajú, száraz hangú bankár, akinek az egész pénzügyi szektor hallgat a szavára. Állítólagos „asszisztensével” érkezett, akinek nagyobb gyémánt lóg a fülében, mint Lemaire golyói. Bár az ő élete makulátlan, a nők okozzák egyszer a vesztét, az biztos. Ő kezeli a Cordelia alapítványának pénzügyeit.

Licitálok néhány tételre, eleget téve az elvárásoknak és támogatva néhány városi szociális intézményt. Közben őt nézem, a sziluettjét, a vállára omló haját, a szeme villanását, ahogy Ron felé fordulva beszélget.

Cordelia az árverés szünetében csatlakozik hozzánk. Hibátlan, mélyzöld ruhája kiemeli a bőrét, gesztusai finomak, kimértek.

– Csodálatos este, hölgyek, urak, már eddig is hihetetlen összeg gyűlt össze, és még koránt sincs vége. A bál bevételének nagy részét az árvaháznak adjuk, és az új rehabilitációs központra fordítjuk, ezt megígérem.

Harrow hozzáteszi, hogy a sajtóban is hangsúlyozni kell majd, hogy „ez nem csak píár”. Lasy Evelin bólogat, a többiek friss javaslatokkal állnak elő. A társalgás hosszú perceken át folyik, aztán Cordelia lassan átvezeti a beszélgetést olyan

vizekre, amiből kiszállhat, és felém fordul.

– Hallom, beszélt a fiammal.

Már vártam, mikor hozza szóba.

- Őszintén szólva, Ron nem túl együttműködő.

Csak a szeme villan egy pillanatra, ám a mosolya marad.

– Fiatal és önfejű, azt hiszi, mindent jobban tud másoknál. Az apja is ilyen volt. Ron sem kivétel. De talán még megmenthető.

Bólintok, azonban nem felelek rögtön. Figyelem, hogyan simít végig a keze az asztal szélén, mintha csak a terítést igazítaná, de a mozdulat túl hirtelen.

– Én csak a tényekkel dolgozom. A feladatom, hogy feltárjam, amit lehet, de nem tudom megmenteni azt, aki nem akarja, hogy megmentsék.

– Mindenki megmenthető, Callum, mindenki. A megfelelő módszerekkel.

A hangsúly finoman elcsúszik – az utolsó szóban ott az elvárás, amit senkitől nem fogadok el.

– Amit törvényesen megtehetek, megteszem. De nem tudom eltüntetni a nyomokat, amik már ott vannak – mondom hűvösen.

– Természetesen nem ezt várom el. Ragaszkodsz az elveidhez, ahogy én is. Ebben jobban hasonlítunk, mint hinnéd. – A mosolya visszatér. – És ha lehetek indiszkrét… Ki az a bájos hölgy a fiammal, akibe ennyire belefeledkeztél? Ismered valahonnan?

– Csak felületesen. Makacs és idegesítő perszóna. És jelen helyzetben, Ron jobban tenné, ha elkerülné a problémát, ami vele járhat.

– Biztos, hogy csak erről van szó? – kérdi gyanakodva.

– Mi másról lenne szó?

– Igaz, nem az én dolgom, de adok egy anyai tanácsot: ne hagyd, hogy az élet csak a munkáról szóljon. Mindenkinek ki kell engednie a gőzt valahogy.

Elmosolyodom, ridegen. Ezt a tanácsot már másodszorra adják nekem, mintha a boldogság olyan egyértelmű velejárója lenne az életnek. Illúzió, amit a gyengék kergetnek.

– Házigazda vagyok, Callum – súgja mosolyogva mintegy bocsánatkérően, és igazít a karkötőjén. – Megyek, mielőtt a vendégek unatkozni kezdenének.

Cordelia a színpadra lép, megigazítja a mikrofont.

– Hölgyeim és uraim – csendül fel a hangja a teremben –, köszönöm, hogy ilyen nagylelkűen támogatják az alapítványt. De tudják, ez a bál nem lenne teljes egy kis játék nélkül. Idén is lesz jótékonysági licit – folytatja. – A hagyományosan megtartott „Gentlemen's Auction", a mai esten az Ashcroft Intézet javára történik.

A tömeg felmorajlik, nevetés, poharak csilingelése.

– Aki még nem tudná, miről szól ez, röviden elmondom. Egy, a jelenlévőkből kiválasztott hölgyre a férfi vendégek licitálhatnak. A nyertes nem „megveszi" a hölgyet, hanem elnyeri a bál nyitótáncának lehetőségét, amit vele táncolhat el. A korábbi esteken mindig önkéntes jelentkezők közül választottam ki a bálkirálynőt, ma viszont úgy döntöttem, izgalmasabbá teszem a dolgot, és én választok.

A gyomrom megfeszül, még mielőtt felfognám, miért.

– És most, hölgyeim és uraim, hadd ajánljam fel önöknek a

lehetőséget, hogy a mai este egyik legbájosabb hölgyére licitálhassanak…

Mosolyogva körbepillant, majd Ravenre néz.

– …*a* gyönyörű hölgyre, aki abban a csodás vörös ruhában áll a fiam mellett.

Raven először elsápad, majd arcán végigfut a pír. A jelenlévők ujjongva tapsolnak.

Cordelia kecsesen legyint.

– Ugyan, kedvesem, a jó ügyért. ugye nem mond nemet? – szól Ravenhez.

Raven tiltakozna, de a tömeg már tapsol.

– Jöjjön fel, ide mellém a színpadra. Hadd lássa mindenki!

A ruha, amit visel, a vállát szabadon hagyja, finoman követi testének vonalát. A háta kivágott, de nem merészen, épp annyira, hogy a viselése közben legyen benne valami hipnotikus. Barna haja lágy hullámokban omlik a vállára, a fülében lógó apró fülbevaló megcsillan, a bőre fénylik a reflektorok fényében. És az összes férfi tekintete rátapad.

És én mindnek kivájnám a szemét, hogy a látvány csak az enyém lehessen.

Raven szerényen és zavartan áll a színpad közepén, ide-oda kapja a tekintetét, amint a licit elindul:

Ötszáz font.

Ezer.

Ezerötszáz.

Amikor Victor Lemaire kétezret ajánl úgy, hogy az állítólagos asszisztense még ott ül a jobbján, legszívesebben rámordulnék, mint egy veszett kutya. De nem szólok és nem avatkozom

közbe. Ugyan nem vagyok boldog ezért a kis cirkuszért, amit biztosra veszek, hogy Cordelia nekem szánt, de nem fogok nyíltan harcba szállni érte.

Egy kurva tánc. Semmi több.

Az emberek nevetnek, játék az egész, ostoba játék. Aztán megszólal egy hang, amitől a vér felforr az ereimben.

– Kétezer-ötszáz.

Ron Deveroux visszatért, és mosolyogva emeli magasba a tárcsáját. Cordelia arcán egy villanásnyi meglepetés suhan át, én meg olyan erővel feszítem meg az állkapcsom, hogy a fogaim megcsikordulnak. A tekintetem sötét. Hosszú másodpercekig nem érkezik rá ellenajánlat. Amikor elindul a visszaszámolás, megfeszülök.

– Kétezer-ötszár font először…

– Másodszor.

Bassza meg!

– Háromezer. – A hangom felismerhetetlenül mély, amikor megszólalok. Minden fej felém fordul.

Cordelia rám emeli a pillantását. Mosolyog. Raven próbál a föld alá süllyedni, mert ő pontosan érti, mi robbant ki ebben a pillanatban.

Ron farkasszemet néz velem. Élvezet csillog a tekintetében.

– Ötezer font, a mentális betegekért – szólal meg, és tapsvihar kíséri.

A rohadék.

Az arcomon megfeszülnek az izmok. Cordelia ajkán mosoly bujkál. A szemem egy másodpercre Ravenen marad, aztán:

– Tízezer.

A terem elcsendesül. Csak a mikrofon halk zúgása marad, és a tekintetek, amik rám tapadnak.

Nem érdekel.

- Tíz… ezer font? – ismétli meg Cordelia élvezettel. – Úgy tűnik, Mr. Thorne nagyon akarja ezt az táncot.

Majd Raven felé fordul, aki nem bírja levenni rólam a tekintetét.

– És úgy tűnik, a hölgy sem bánja annyira.

Raven légzése láthatóan gyorsul, a pillantása félelmet tükröz.

Mert tudja, hogy győztem.

Tizennegyedik fejezet

RAVEN

Tízezer font.

Callum tízezer fontot adományozott az intézetnek, amit gyűlöl, csak hogy velem táncolhasson.

A szívem gyors, zavaros ütemben dobban. Pulzál bennem a félelem. A tapsvihar közepette valaki lesegít a színpadról.

Ő ott áll a parkett szélén, fekete öltönyben, tökéletesen mozdulatlanul, mint egy árnyék. Az arca kőkemény, a tekintete jéghideg, ahogy végigfut rajtam a pillantása. Tudom, hogy most dühös. És azt is, hogy én vagyok az oka.

A zene vált, és felcsendül Tom Odell – Another Love című számának első akkordja.

És abban a pillanatban Callum elindul.

I wanna take you somewhere so you know I care…

Az emberek maguktól lépnek el az útjából, mintha éreznék, hogy a légkör megváltozik. Megfagyok, ahogy közeledik. A szívem a mellkasomnak csapódik, minden lélegzet megremeg bennem, míg Callum meg nem áll előttem.

A tekintete fogságban tart, azután mély, rekedt hangon csak annyit mond:

– Táncoljunk. mielőtt vérfürdőt rendezek – a szavai hűvösek,

és kétségem sincs afelől, hogy igazak.

A tenyerébe csúsztatom a kezemet, és az érintésére minden érzés, amit az utolsó látogatása óta elfojtottam, újra fellángol.

Valamennyi szempár ránk szegeződik. És ott van köztük Roné, dr. Caldwellé és Dorothyé is. Callum a parkett közepére vezet.

A zene lágyan hullámzik körülöttük.

And I wanna cry, I wanna learn to love.

Lélegzet-visszafojtva hagyom, hogy óriási keze a derekamra csússzon. A mozdulata kimért, fegyelmezett, ám feszült. Mintha minden idegszála üvöltene. Az összes porcikám azt üzeni, meneküljek, de a rám nehezedő nyomás, a belőle áradó elemi düh és vágy a markában tart.

A vágy, hogy megbüntessen.

A kristálycsillárok fénye elvakít. A bálterem tele van csillogással, nevetéssel, üvegpoharak csilingelésével, azonban mindebből csak Callum közelségét érzékelem. Minden más távoli, homályos, mintha valami víz alatti világból figyelném saját magamat.

Felpillantok rá. A szeme mély, sötét, tele valamivel, amitől egyszerre akarok futni és maradni.

A tánc ösztönös, természetes része. Finoman, határozottan vezet, látszik, hogy nem gondolkodik rajta.

– Miért tetted? – kérdezem, hogy megtörjem a csendet.

– Szerinted miért?

Ez az egész licitharc Ron és Callum között felfoghatatlan.

– Csak hogy megakadályozd, hogy valaki mással táncoljak?

– Hogy megakadályozzam, hogy Ron Devereuxszal táncolj –

jegyzi meg fogcsikorgatva. – Gyönyörű vagy, túl gyönyörű, hogy ne tűnj ki innen. Egyetlen pillanatra szem elől tévesztelek, és lám, a város ügyeletes szépfiúja máris kiszemel magának.

Elmegyek a bók mellett, mert őrület ez az egész.

– Nem tett semmi rosszat.

– Hozzád ért. – A szavak hidegek, de a dühe nem éles, inkább fájdalmas. Úgy fest, mint akit bánt a dolog.

Felszegem az állam.

– Te betörtél a házamba – emlékeztetem.

– A bugyidba akar jutni – morogja, mintha ezzel rálicitálhatna a bűneire.

– Te talán nem? – vágok vissza.

Erősen kapaszkodom a vállába, és érzem, az ő ujjai is megfeszülnek a derekamon.

– Én ennél sokkal többet akarok tőled. Kibaszottul többet – mondja viharos tekintettel.

– Miért?

– Mert nem tudlak kiverni a fejemből, bárhogy küzdök ellene.

Úgy érzem magam, mintha a szépség és a szörnyeteg táncát járnánk. Ahol én vagyok az a lány, akit a szörnyeteg magának akar.

– Tudod, hogy a megszállottságodat csak egy hajszál választja el az őrülettől? Nem kedvelsz, és én sem téged.

– Az idegeimre mész. – A fülembe suttog. A hangja mély, szinte dorombol, a húsomba váj. – De akarom látni a pírt az arcodon, amikor zavarba jössz a szavaimtól, az érintésem nyomát a bőrödön, amikor hozzád érek, az alázatot a

szemedben, amikor átadod magad az akaratomnak.

Hallani a hangodat, amikor könyörögsz az élvezetért, és a sikolyodat, amikor a nevemet kiáltod, amikor megadom neked.

Elkapom róla a pillantásom. Érzem, az arcom lángol, és minden porcikám tiltakozik ellene, mégis a szavai valahol mélyen egyetlen ponton érnek célt bennem.

– Ez. – Megremeg az ajkam. – Ez nem fog megtörténni.

A refrén felcsap körülöttünk, és olyan, mintha a világ egyetlen dobbanó szívvé válna.

Az én szívem. Az övé. A zenéé.

A mellkasom fáj, ahogy a lüktetés belülről nekicsapódik a bordáimnak. Callum keze a derekamon erősen tart, magához húz, aztán finoman megpördít. A mozdulat könnyű, mégis egyértelműen birtokló, megkérdőjelezhetetlen. A refrén pulzál, egyre hangosabban, egyre közelebb, mintha a testemen belül szólna. Callum lépései követelik, hogy kövessem.

A tekintete pedig.

Az a tekintet éget, felfal, és valami olyan helyen érint meg, ami elképzelhetetlen. Amikor visszahúz magához, mellkasa az enyémhez simul. A zene felrobban. És valami bennem is. A világ elmosódik, és csak mi ketten maradunk benne.

A testünk mozgása tökéletesen összehangolódik, nem is táncolunk, hanem valami ősi, ösztönös erő sodor minket egymás felé, ugyanarra a pályára. Ujjai a derekamon finoman megszorulnak, ahogy a refrén csúcsra ér, és ő a végtelenbe vezet. A levegő vibrál közöttünk, olyan sűrű, hogy lélegezni is nehéz. A zene refrénje eléri a tetőpontját, és ekkor egy pillanatra úgy érzem.

… felemel valami.

A testem súlytalan, csak formátlan lüktetés. A szemébe nézek. A refrén megint felcsap, mint egy hullám, és messze ránt a biztonságos parttól. Callum úgy néz rám, mintha ő is érezné, ő is sodródna, és ebben a pulzáló, túl erős pillanatban már egyikünk se tudná, hol van a szárazföld.

– Mondogasd magadnak, ha ez megnyugtat… – A hangja halk, mély moraj, én pedig arra próbálok visszaemlékezni, mire válaszol.

– Mégis mit vársz tőlem? – kérdezem, és a hangom rekedten, a tánctól kimerülten szökik fel a torkomból.

Callum ajka közelebb ér, olyan közel, hogy érzem a leheletét. Szeme végigfut az arcomon, megáll a számnál, majd újra a tekintetembe fúródik. A pillanat súlya elég ahhoz, hogy levegőt is alig kapjak.

– Mindent! Talán azt is, hogy megmentsd a lelkemet. Tekintsd kihívásnak.

A zene elhalkul, lassan véget ér, én a végtelenben sodródom.

– És ha közben elveszik az enyém is?

Megállunk, nem mozdulunk. Callum lágysága ismeretlen, ahogy finom érintése is az arcomon.

– Akkor mindketten a sötétségben ragadunk.

Elenged, azonban az ujjaink még egy pillanatig összefonódnak, mintha egyikünk sem akarná megszakítani a varázst. Egy lépést hátrál, a pillantása hideg, de lángoló. A szívem ott marad a parketten, és ahogy a dal utolsó sora elhangzik:

If somebody hurts you, I wanna fight.

Tudom, hogy ezt a táncot soha nem fogom elfelejteni.

Szó nélkül faképnél hagyom. Távol kell lennem tőle, az érintésétől, a puszta lényétől.

A zene még kiszűrődik a folyosóra, halk, lüktető ritmusa utánam kúszik. Egy pillanatra lehunyom a szemem. A tánc… az érintése… Minden mozdulat, minden pillanat újra és újra lepörög előttem.

Menekülök, mert nem tudom megmagyarázni magamnak, mi volt ez az egész.

Szükségem van levegőre.

– zükségem van csendre.

Az emelet békésebb, és minél messzebb kerülök a bálteremtől, annál tompább a zaj, ami felszűrődik. A szalonban, ahová benyitok, félhomály uralkodik.

Belépek.

A cipőm hangja tompán koppan a parkettán, kibújok belőle. Az ablakokon nehéz bársonyfüggönyök, a falon festmények. Hatalmas kandalló és vele átellenben egy fekete zongora uralja a teret, előtte pedig arannyal szegélyezett ülősarok. Leülök a szélére. A vörös bársony hűvös az érintésem alatt. Épp csak leeresztem a vállam, amikor a kilincs halk nyikordulása hasít a térbe. Megdermedek, aztán lassan fordulok a hang irányába.

Callum áll az ajtóban. A szeme űzött, a nyakkendője félig meglazítva. Becsukja maga mögött az ajtót, a kulcs elfordul, kattan a zárban. Rémülten felpattanok a helyemről.

– Hagyj békén! – a hangom halk, de remeg, és ezt nem tudom elrejteni.

– Bár képes lennék rá. – Minden szava mögött ott a

visszafojtott indulat. – De ahhoz jobb rejtekhelyet kellett volna találnod.

Megáll előttem. Túl közel. Érzem az illatát, valami fás, valami sötét, valami, ami emlékeztet arra, hogy ki ő valójában.

– Azt hiszed, ennyi? – kérdezem dühösen. – Hogy ezzel megvásároltál?

– Nem vehetek meg valamit, ami már az enyém, és csak arra vár, hogy kicsomagoljam magamnak – feleli. A hangja mély morajlás, a keze lassan felemelkedik. Ujjai a hajamhoz érnek, majd lejjebb siklanak a nyakam ívén.

A testem megfeszül.

– Lecseréltettem a zárat.

Hümmögve konstatálja.

– És azt hiszed, ez megvéd tőlem?

– Megvetem mindazt, amit képviselsz, hogy erőszakosan bánsz az emberekkel, hogy érzéketlen vagy a betegeimmel, hogy azt hiszed, jogod van hozzám, csak mert betolakodtál a magánéletembe.

Mély levegőt vesz, az arcán megrándulnak az izmok, a szeme összeszűkül, fogságban tart.

– De nem vetsz meg egy gyilkost, aki álarcot visel, vágysz az érintésére, a durvaságára, a titokzatosságára, és felizgat a fojtogatás gondolata. Igazam van?

A bőröm lángol, ahogy hangosan, nyersen, nyíltan szembesít az igazsággal, amit még mindig megpróbálok tagadni.

– Az álomkép nem feltétlenül a tudatos kívánságaink tükre. Gyakran a félelem, az elnyomott emlékek és a túlélési stratégiák keveréke. Neurokémiai összjáték. A határ elmosódik, de mindez

nem azonos a tudatos vággyal.

– Hazudhatod magadnak ezt a pszichológiai szarságot, azonban én tudom rólad az igazat.

Ahogy rám morran, hátrálok, ő követ. Rémülten menekülök előle.

– Callum…

– Mondd, hogy nem akarsz. Nézz rám, és mondd ki.

Kinyitom a szám, de a szavak nem jönnek. Mert hazugság lenne. A csönd sűrű, mint a függöny sötét szövete. A következő pillanatban a kandalló mellett a falnak szorít, nem durván, de határozottan. Látom rajta, hogy küzd önmagával. A vágy és az önuralom egymásnak feszül benne, mint két vadállat.

– Legyünk csak barátok – bukik ki belőlem erőtlenül.

– Barátok? – Vonja fel szemöldökét, mintha megőrültem volna. – Leszek az, aki gyűlöl, leszek az, aki szeret, de az biztos, hogy nem leszek a kibaszott barátod. Sem ebben az életben, sem egy másikban.

A szívem vadul ver. Érzem a kudarcot, a megadást, ami megállíthatatlanul közeleg.

– Miért harcolsz ellenem? – súgja. – Mert erkölcsösnek kell lenned? Mert az orvoslás szentje vagy, aki nem enged a test bűnének?

A légzésem kapkodóvá válik.

– Mert te igazi vagy! – szakad ki belőlem.

– Igazi?

– Az álmaimban biztonságban vagyok. Fantáziálás közben nem eshet bántódásom. De te képes vagy bántani… – suttogom. – És szinte biztos, hogy fogsz is.

A tekintete ellágyul, ahogy a vallomásom felszínre tör. Az ujjai megérintik az arcomat. Aztán homlokráncolva bólint.

– Bántani foglak. Birtokolni. Uralni. Mindezt egyszerre. Épp annyira, amennyire el bírod viselni.

Nem tudom, mikor szűnik meg a távolság, mikor válik a pillanat elkerülhetetlenné, csak azt érzem, hogy az ajka az enyémre talál. A düh és a vágy összeér.

A csókja nyers, harapós. Erővel veszi el, amit akar. És én odaadom, képtelen vagyok ellökni magamtól. A testem beleremeg, ujjaim maguktól marnak az ingébe.

Vesztettem.

Az íze tiltott, veszélyes és égetően valós ahhoz, hogy ellen tudjak állni neki. Minden, amit tagadni próbáltam, most lüktet, életre kel. A csók nem finom, nem kedves. Olyan, mint ő: veszélyes, megállíthatatlan. Az ismeretlen gyönyör hullámokban söpör át a testemen. A tenyerem a mellkasára siklik, érzem alatta a gyors szívverését, azt a kontroll alatt tartott, mégis vad energiát, ami mindig is benne volt.

Meg akarom állítani.

Meg kellene állítanom.

– Mondd, hogy hagyjam abba, és megteszem. – A pillantása egyszerre könyörtelen és törékeny, a hangja alig hallatszik.

– Tényleg?

Pimasz mosolyra húzza a száját.

– Kurvára kizárt. Innen nincs visszaút, bébi! Már az enyém vagy!

Újra megcsókol. Mélyebben. Erősebben. Ajkunk összefonódik, és a világ megszűnik létezni, ahogy a

határvonalak is, amik eddig távol tartottak tőle. A csókja forró, ellentmondást nem tűrő, és tisztán érzem benne a dühét, vágyát, bűntudatát és a birtoklás igényét. Nincs benne semmi romantikus, ez szimpla küzdelem. Egymás ellen, egymásért.

Minden mozdulat egy kimondatlan vallomás.

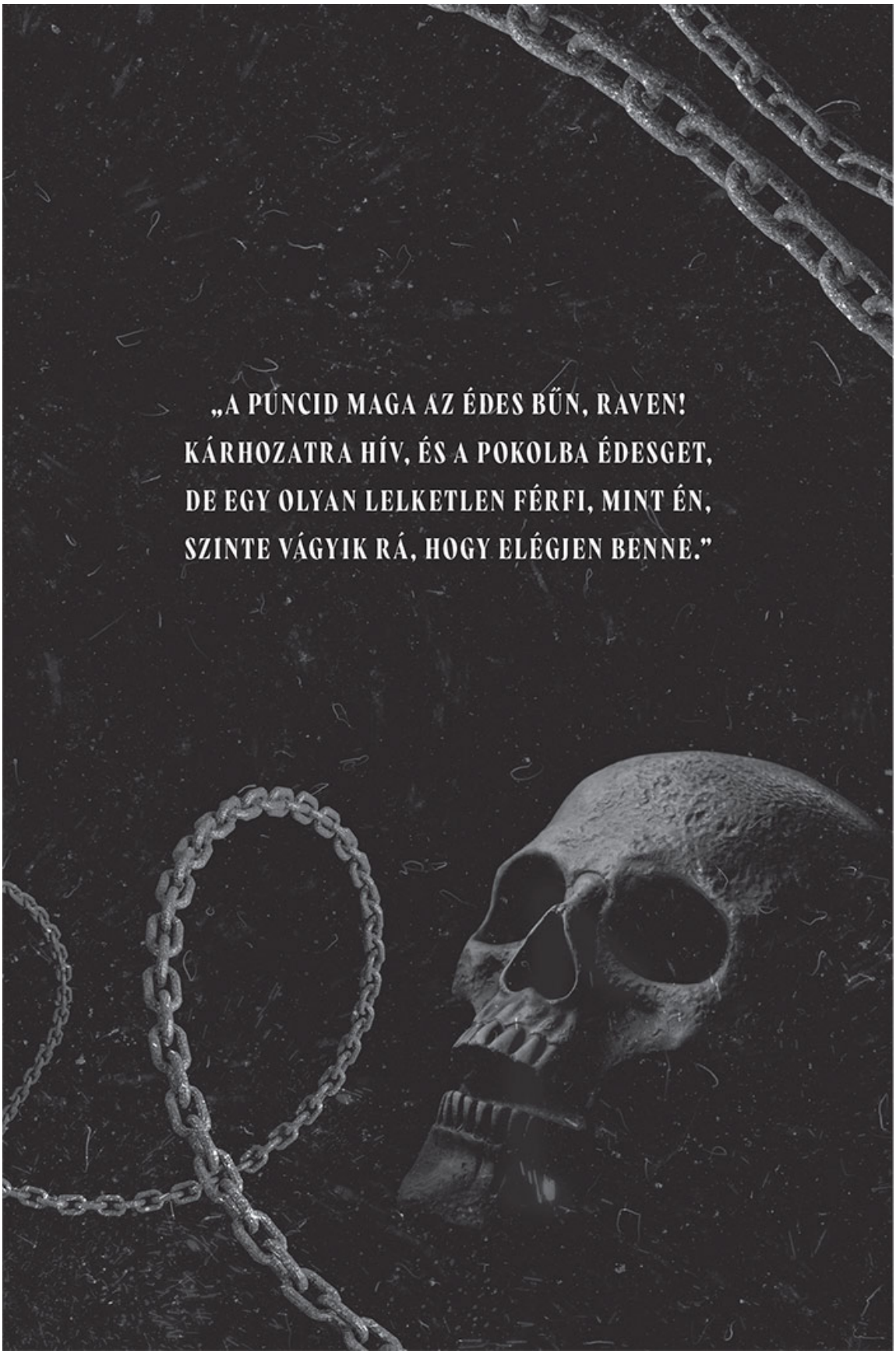
A szívem a torkomban dobog, a levegő forró.

Amikor a nyakamba csókol, felnyögök, ujjaim hosszú, fekete hajába túrnak. A keze sürgetően gyors, ügyes és gyakorlott. A ruhámat felgyűri, a semmiből nyúl alá, és sodorja le a bugyimat a csípőmről. A zakóját leveszi, a nadrágját pillanatok alatt gombolja ki, kemény, vastag farka az ég felé mered. A szemem elkerekedik, és egy pillanatra elfog a rémület a tudattól, hogy a nagyságát magamba kell fogadnom. Kéjes vigyor terül szét az arcán, mert pontosan tudja, hogy mire gondolok.

De nem nyugtat meg, még csak kísérletet sem tesz rá. Mindkettőnk vágya sürgetőbb ennél. Egyszerűen az ölébe kap, nekem épp csak arra van időm, hogy megkapaszkodjam a vállába. A teste a falhoz présel, a hideg burkolat ordítva tiltakozik a forróságunk ellen.

– Markold meg a párkányt! – mordul a fülembe reszelősen. – Mert most keményen megbaszlak.

Istenem!

„A PUNCID MAGA AZ ÉDES BŰN, RAVEN!
KÁRHOZATRA HÍV, ÉS A POKOLBA ÉDESGET,
DE EGY OLYAN LELKETLEN FÉRFI, MINT ÉN,
SZINTE VÁGYIK RÁ, HOGY ELÉGJEN BENNE.”

Tizenötödik fejezet

CALLUM

A szívem a torkomban dobog, a levegő sűrű, forró, vibráló. Raven íze édes és keserű egyszerre, mint a bűn, amit soha nem tudsz elfelejteni. A csókja maga a megadás. Érzem, ahogy remeg a karomban, érzem, miközben a teste hozzám simul, az esze még küzd ellenem.

Csakhogy már nem menekülhet.

A sorsunk megíródott. Nem itt, nem most, már hetekkel korábban, abban a sikátorban…

A combjába markolok, és vágytól lüktető lucskos ölét a farkamra eresztem. Egyszerre nyögünk bele a levegőbe. Az érzés mámorítóan földöntúli. Annyira forró, annyira szűk, annyira izgató, hogy egy pillanatra meg kell állnom, hogy ne élvezzek bele azonnal, mint egy kibaszott kamasz kölyök.

– A puncid maga az édes bűn, Raven! Kárhozatra hív, és a pokolba édesget, de egy olyan lelketlen férfi, mint én, szinte vágyik rá, hogy elégjen benne. Már sokkal előbb meg kellett volna mártóznom benned – hördülök a nyakába, majd mozogni kezdek.

Lökéseimmel a falhoz szegezem. Mélyen vagyok benne, kegyetlenül mélyen, a farkam könnyedén jár-kel pulzáló

hüvelyében. Rúzsos ajka néma ó-t formál, a szeme kéjben úszik, a bőre kipirosodik, és látom a fenséges pillanatot, amikor végre szabad utat enged a vágyainak. Nyögései egyre hangosabbak, sóhajai egyre sürgetőbbek. Türelmetlenül fogad és élvez. A tarkómba kapaszkodik, a lábát szorosan a csípőm köré tekeri, és a következő lökésembe csapódik. Az ajkába mosolygok.

Tudtam, hogy így lesz.

Hogy az én kis ribancom lesz…

Megmarkolom csuklóját és a feje fölé szorítom.

– Nem érinthetsz meg – morranok rá két újabb mély lökés közt, ami pontosan tudom, hogy ott éri el, ahol kell.

Felemeli az állkapcsát, ajka az enyémet keresi, de elhúzódom.

– És nem csókolhatsz meg.

A tekintete fennakad, fejét hátraveti.

– Callum… – nyög fel kétségbeesetten.

A nyakába hajolok, érezve bőre sóját, a remegését. Máris közel jár.

– Ez a büntetésed, bébi. Viseld méltósággal.

– Kérlek. – Látom, hogy szenved a hiányomtól, de én még jobban szenvedek a látványától.

Sokkal jobb annál, mint amit elképzeltem.

A csuklójába kapaszkodva kefélem. Megfeszülő testét totálisan az uralmam alá veszem. Ez nem gyengéd szeretkezés. Ez a vágyam kiélése. Minden lökés szorosabb, erősebb, mert perverz módon azt akarom, hogy minden egyes mozdulatot megjegyezzen. Hogy érezze a csillapíthatatlan dühöt, amit folyton kivált belőlem. Az erőt, amivel bármikor összeroppanthatom. A hatalmat, amivel adhatok és elvehetek.

Ujjaim mélyen belenyomódnak vékony bőrébe, nem gyengéden, hanem birtoklóan. Engedelmes, ahogy magamra rántom újra és újra. Mozdulataim egyre vadabbak, a szoba megtelik szaggatott lélegzésünk és testünk egymáshoz csapódásának tompa hangjaival. Minden érintés, döfés egyetlen célt szolgál, kiszorítani belőlünk azt a lángot, amit egészen mostanáig folyamatosan tápláltunk. Egymáshoz súrlódunk, erősen, követelőzve akarjuk a másiktól a kielégülést.

Barna írisze eltűnik az én fekete sötétségemben, és nem is engedem, hogy kiszabaduljon onnan. Látni akarom, amikor felrobban, amikor elveszik az élvezetben, amit én okozok neki.

– Callum… – sikoltja a nevemet, közben szemhéja elnehezül.

Bassza meg!

– Látni akarom, ahogy élvezel – parancsolom magamon kívül, és ő engedelmesen pillant rám újra.

Ahogy a csúcsra ér, az leírhatatlan. Gyönyörű és karizmatikus. Felemészt homályban sodródó és kéjben úszó tekintete. A hüvelye kibírhatatlanul szorít, sikolya engem is magával ránt. A csúcspont elragad, akár hajóst a vihar. A torkomból morgás tör fel, elélvezek, és amikor végül megállok, a légzésem hangos a csendben.

Lassan térek magamhoz.

Egyikünk sem szól. Most először. csend van köztünk. Nem feszültség, nem háború, hanem béke. A pillanat végérvényesen szétszakít mindent, ami eddig bármiféle gátat emelt közénk.

Újra és újra akarom ezt…

Nem nézek rá azonnal, homlokomat az övének támasztom, mélyen, szabálytalanul lélegzem.

– Látod? A tested imádja, amit teszek vele. Ne tagadd meg tőle.

Kihúzom magam, leengedem őt, és ellépek tőle. Sóvárgó, de már bűntudattal vegyült tekintete kereszttüzében teszem rendbe magam. Reszket, a mellkasa hullámzik, a ruhája visszacsúszik a combjára. Zilált, felhevült külseje izgató, vetek egy utolsó pillantást szextől kipirult arcára, és az öltönyöm után nyúlok.

– Ennyi? Egyszerűen elsétálsz? – szólal meg szemrehányón.

Pontosan ennyi kellene, hogy legyen. Egy dugás, ahogy akartam. Megízlelni őt, uralni, érezni, aztán elengedni. De minden porcikám tiltakozik ellene. Finom, ugyanakkor határozott mozdulattal fogom az állkapcsát a tenyerembe, és szúrós pillantást vetek rá.

– Ne légy mohó! Ma este táncoltam veled. – A hüvelykujjam a szájára teszem, majd körkörös mozdulatokkal simítok végig rajta. Elnyíló ajkának látványától a farkam újra életre kel. – Megbasztalak, és minden indulatom ellenére hagytam, hogy elélvezz. Ez több, mint amit bárkinek is nyújtottam volna. Legközelebb meg kell dolgoznod az orgazmusért. Legközelebb térdelni fogsz előttem.

Magammal viszem Raven döbbent arckifejezését, a szemében felgyulladó haragot, ami hangos csattanással ér utol éppen azután, hogy becsukom magam mögött az ajtót.

Bármit is vágott utánam, kárpótolni fog érte, ezt garantálom.

Nem tudom, mikor veszítettem el a kontrollt vele szemben, talán már abban a pillanatban, mikor a maszkon keresztül megláttam őt, de már nem számít.

Az ő sorsa és az enyém egybeforrt.

A szoba csendje elviselhetetlen.

A hajnal első fényei beszűrődnek a függöny résein, végigkúsznak a falon, a padlón, rajtam. Minden mozdulatomban ott a fáradtság, minden lélegzetvételben a tettem utóíze. A testem elnehezült, kielégült, a lelkem viszont üres. Mint egy színpad, amit elhagytak a szereplők, és csak a füst maradt utána.

Felülök az ágyamban, arcomat a tenyerembe temetem pár másodpercre. Aztán lelököm magamról a takarót és zuhanyozni megyek.

Azt hittem, ha megkapom Ravent, megszűnik a mellkasomat feszítő megszállottság, de csak még inkább a hatalmába vett.

Hétfőn az első tárgyalásom a biztosító társaság elleni per, ahol a bíróság végre megítéli a leégett házukat elvesztő családnak azt az összeget, ami jár nekik. Sőt, még a késedelmi díjat is megítélik nekik.

Aztán belefeledkezem valami teljesen másba. Nem hagy nyugodni az alapítványi bálon belém véződött gondolat. Azok az emberek az asztal körül…

Azok az emberek, akik körül botrányok, peres ügyek, vagy eltussolt zaklatási vádak forogtak, most mind egy helyen tűntek fel.

Sir Malcolm Harrow.

Lady Eveline Crawford.

Richard Halden.

Véletlen lenne? Nem hiszem.

Érzem, hogy valami nem stimmel velük.

– Úgy véled, lehet bármi közük a bűnszervezethez? – kérdezi Tyler.

– Csak azt tudom, hogy Boydhoz közük volt. Valaminek kell lennie.

– Te is annál az asztalnál ültél, talán csak véletlen.

– Lehet. Victor Lemaire is ott ült, de biztosat kell tudnom.

Tyler összeráncolja a homlokát, bólint.

– Utánanézek.

Leül velem szemben és egy újabb aktát csúsztat az asztalomra.

– Mi ez? – nyúlok azonnal utána.

– Újranyitottam a céges rendszer naplóit, ahol Ron dolgozik. A pénzmozgások idején kiszúrtam, hogy egy adott időpontban a rendszer két különböző IP-címet regisztrált ugyanazzal a felhasználói kóddal. Az egyiket az irodai gépéről, a másikat viszont egy privát laptopról. Ez bizonyíték arra, hogy Ron jelszavát ellopták, és valaki belülről használta.

– Tudjuk, hogy ki?

– Leonard Finch, a cég vezető könyvelője. Magas, nyurga, szemüveges aktakukac, akinek kövér izzadságcseppek potyogtak a homlokáról csupán attól, hogy megkérdeztem a nevét. Ezért átnéztem a levelezését, és tippelj, kivel volt a legtöbb üzenetváltása a cégnél?

Ha valaki megkérte Finchet, hogy keverje gyanúba Ront, annak nyomós oka volt. Valaki, akinek útjában állt, valaki, aki bosszút akart állni rajta. És ekkor bevillan.

– A titkárnő.

Nem zavar volt a szemében, amit akkor láttam ott az irodában, hanem szégyen. Szégyen és harag.

– Hozzáfért Ron engedélyeihez, a személyes irodai gépéhez, leveleihez, kezelte a naptárát. És vajon miért tette?

– Mert Ron megdugta, aztán nem vett neki gyémántgyűrűt?

Tyler bólint.

– A levelezésükből tisztán kiderül. A bosszú volt a célja, Finch az anyjával él, még sosem volt barátnője. Könnyedén az ujja köré csavarta. Aztán már csak segítenie kellett, hogy hozzáférjen Ron gépéhez, és ott digitális ujjlenyomatokat hagyjon hátra. Vagyis Ron nevében mozgatta a pénzt.

– Szóval ártatlan a rohadék?

– Úgy tűnik – feleli.

A homlokomat masszírozom. Valahol éreztem, hogy nem egy észlény, de még így is elhittem, hogy sáros, és most hogy kiderült, nem az; furcsa érzések kavarognak bennem.

– Nem tűnsz túl boldognak – jegyzi meg.

– Sok minden jár most a fejemben.

– És a sok minden közt ott van a dokinő is?

– Ott – morgom frusztráltan. Felállok, az ablakhoz sétálok. Magam sem tudom, mennyi mindent akarok megosztani Tylerrel a magánéletemmel kapcsolatosan, de úgy érzem, ha magamban tartom, abba beleőrülök. – Lefeküdtem vele.

Tyler arckifejezése döbbent, és rosszallást látok a tekintetében.

– Nem is mondasz semmit?

– Miért érzem úgy, hogy tőlem várod, hogy helytelenítsem a dolgot, miközben te vagy bizonytalan.

A hajamba túrok.

– Mert rohadtul nincs helye az életemben. Se most, se később. Te is tudod. A világom veszélyes, kiszámíthatatlan, hazugságokkal teli. Próbálom távol tartani magam tőle…

Elhallgatok, a szám összepréselem.

– De?

– Folyton az utamba sodródik. Bajba kerül. Rossz emberekkel barátkozik. Mondjuk olyanokkal, mint Ron Devereux.

– Féltékeny vagy? – kérdezi.

– Ahhoz előbb férfinak kellene tekintenem azt a majmot, ám arra nem vagyok hajlandó.

– Féltékeny vagy – most már kijelenti.

– Ostobaság. Az a nő egy két lábon járó katasztrófa. Az agyamra megy.

– Akkor miért feküdtél le vele?

Mert elvesztettem az önuralmamat.

– Mert feldühített.

Tyler elmosolyodik. Karját lazán a mellkasa elé fonja.

– Ő mit érez irántad?

– Gyűlöl.

A szemöldöke a magasba szalad.

– Nos, a jelek szerint talán mégsem annyira.

Megmasszírozom a homlokom. Dühös vagyok magamra és Ravenre, amiért ilyen hatással van rám.

– Csak az ügyvédet látja bennem, aki borsot tört az orra alá. Fogalma sincs róla, ki vagyok valójában. Hogy miért küzdök. És nem is tudhatja meg soha!

– Megértem, de mi van ha…

Belefojtom a szót.

– Bent vagyok, Tyler, végre bent vagyok a kurva darázsfészekben, és most nem vonhatja el a figyelmemet semmi. Semmi! Raven különösen nem.

– Mennyire vagy bent?

– Eléggé. Nem hibázhatok. Raven pedig kockázati tényező. És ha ez nem lenne elég, túl közel került a titkomhoz.

– Ezt hogy érted?

– Ő lett Seraphina kezelőorvosa.

És ez azt jelenti, hogy ami köztünk van, túlmutat a vágyakon. Raven tudtán kívül az életem részévé vált, és ezért sem hagyhatom őt figyelmen kívül, távol kell tartanom az igazságtól.

Tizenhatodik fejezet

RAVEN

A bál estéje még ma is kísért.

Az ajtó már majdnem becsukódott mögötte, mire felfogtam, hogy tényleg elmegy. Mintha az előző percek nem léteztek volna. Mintha nem remegett volna a testem, és nem hagyta volna rajtam a nyomát kitörölhetetlenül.

A mellkasom égett. Nem a vágytól, ó, de nem ám… attól, ami utána maradt.

A kandalló párkánya felé kaptam. Nem gondolkodtam. A kezem rácsukódott az első tárgyra, amit megláttam. Hideg. Masszív. Valódi.

Utána vágtam.

A gyertyatartó süvítve csapódott az ajtó lapjának, tompa, dühös dörrenéssel. A hang visszaverődött a falakról, és azt kívántam, bár fejen találtam volna vele.

Nem mozdultam. Csak álltam a szoba közepén, a ruhám gyűrötten tapadt rám, a levegő még mindig forró volt, és minden érintés ott lüktetett a bőrömön, mint valami láthatatlan sebhely.

A szívem zakatolt. A tüdőmben rekedt levegő perzselt, mintha az egész testem tiltakozott volna a történtek ellen, és

mégis, minden porcikám emlékezni akart rá.

A csókja ízére. A hangjára. A szenvedélyre. Az érzésre, ahogy dühösen magáévá tett…

Uram Isten, nedves leszek az emlékétől is.

Ugyanakkor az indulataimmal is küzdök.

Hisz meg *dugott, akár egy ribancot, aztán lelépett.*

Szégyellem magam, és gyűlölöm, hogy megtette, hogy ilyen könnyen megtehette. Az elmém próbálja racionalizálni, miért történt. Minden lehetséges diagnózis ott kavarog a fejemben. De egyik sem igaz. Felismerem a mintázatokat.

Valójában én akartam.

Én vágytam rá.

Én voltam az, aki nem tudott ellenállni neki.

És ez a felismerés az, ami igazán szétszakít. Mert pszichiáterként az egész életem a kontrollra épült, és most én lettem a saját gyengeségem legjobb esettanulmánya.

A munkahelyi mosdóban vagyok, megigazítom a blúzomat, majd belenézek a tükörbe. Egy nő néz vissza rám, akit alig ismerek. Nem úgy nézek ki, mint egy orvos. Hanem úgy, mint valaki, akit megérintett a sötétség, és aki nem tudja, képes-e még visszajönni onnan.

Néhány perccel később próbálok a páciensre koncentrálni, aki előttem ül a kezelőszobámban.

Csend van, csak a falióra halk kattanása töri meg időnként. A nő, aki velem szemben ül, Sarah, alig harmincéves, a tekintete üres, mint egy elhagyott ház. Katatón állapotban van hetek óta. A testét időnként apró izomrángások törik meg, de nem reagál

sem hangra, sem érintésre. Teljesen bezárkózott. Vékony ujjai az ölében pihennek, olyan, mint egy szobor. Beszélek hozzá. Halkan, lassan, úgy, ahogy azokhoz beszél az ember, akikről nem tudja, hallják-e egyáltalán.

Nem mozdul. Nem reagál. Csak a mellkasa emelkedik alig észrevehetően. Tekintetem az íróasztalomon álló, friss liliomcsokor felé siklik.

Ron küldte.

A következő üzenettel:

„Nem tudlak kiverni a fejemből. Holnap este a Velvetben várlak. Ha igent mondasz, küldök érted taxit. Csak írd meg, hová. A telefonszámomat a kártya másik oldalán találod.

Várom a találkozást.

Ron Devereux”’

Ron, aki vette a fáradságot és kinyomozta hol talál meg, míg Callum jelét sem mutatta annak, hogy látni szeretne. Ennek ellenére a kártyát a kukába dobtam, mert minden sokkal bonyolultabb lett azóta az este óta.

Kopogás nélkül nyílik az ajtó. A levegő megváltozik. A testem azonnal tudja, ki az, mielőtt az eszem felfogná, és amikor felnézek, Callum áll előttem életnagyságban.

Fekete kabát, borostás áll, nyughatatlan tekintet. Nem szól semmit. Rám néz, aztán a betegre. A pillanat megfagy. Sarah még mindig mozdulatlan, és ebben a másodpercben irigylem, hogy ő képes figyelmen kívül hagyni Callum jelenlétét. Minden idegszálam megfeszül. A levegő megtelik valami fojtott, kimondatlan feszültséggel, ami szüntelen köztünk pattog. De a bennem kavargó indulatok is felszabadulnak.

– Te mit keresel itt? – mondom rekedten, és felugrom a fotelemből.

Ajka alig észrevehetően megrezdül. Összevonja a szemöldökét és ettől az egy apró mozdulattól máris fenyegetőbben néz ki.

– Menj el! – mondom.

Nem reagál. Mintha meg sem hallana. Becsukja maga mögött az ajtót. Körbenéz, észreveszi a virágot, majd beljebb lép és meglegyinti a kezét Sarah arca előtt.

– Mi baja?

– Tényleg érdekel?

– Nem, az érdekel, mennyire fogja fel, mi történik körülötte.

– A külvilággal való kapcsolata minimális. A mozgásai automatizmusok, a reakciói szinte teljesen hiányoznak. Tudja, hogy itt van, de nem érzékeli, mit jelent ez. Nem reagál. Nem beszél. Olyan, mintha az elméje bent ragadt volna egy helyen, ahonnan nem tud kiszabadulni.

Callum rám néz, látom, ahogy megfeszül az állkapcsa. A pillantása hipnotikus és intenzív.

Úgy érzem, akárcsak Sarah, én is beleragadok egy világba, ahol az elmém és a testem különválik, és minden, ami közte van, az ő érintéséhez köt. Nem tudom, hol végződik a józanságom, és hol kezdődik a vágy, amit ő ültetett belém.

Sarah némán bámul maga elé, azonban most én vagyok az, aki nem érzékeli a jelent. Ahogy azt sem, hogy Callum közelebb lép.

– Kiszabadulni – ismétli halkan. – Talán nem is akar.

Hangja egyszerre irigy és lemondó. Egy pillanatra lehunyom

a szemem és veszek egy mély lélegzetet. Két napig várt erre a beszélgetésre, de most se az idő, se a hely nem alkalmas rá.

– Miért vagy itt, Callum?

Megkerül, megáll mögöttem, mozdulatlanul. Nem szól, ennek ellenére a jelenléte egyértelmű. Az illata, a teste által keltett hő, mind ott vibrál körülöttem. Meg kellene szólalnom, megkérni, hogy tűnjön el.

– Hiányoztál – mondja halkan, közel hajolva. A hangja rekedten zeng a fülem mögött. – Én is hiányoztam neked?

A szívem kihagy egy ütemet. Az áruló vágyon kívül még mindig dühöt és megvetést érzek iránta. Gúnyosan felnevetek.

– Akár egy reggeli fejfájás. Ne hízelegj magadnak. Nem volt ekkora jelentősége a dolognak. Ami történt, hiba volt, és nem történhet meg újra – mondom gépiesen.

– Úgy gondolod?

– Úgy, és megnyugodhatsz, a segítségedet sem fogom kérni soha többet. Te és én nem egy oldalon állunk.

Élesen szívja be a levegőt, mintha fájna neki, amit hallott.

– Megbékéltél a lelkiismereteddel?

– Soha nem fogok megbékélni vele, de nem várom, hogy megértsd. Neked semmit sem jelent annak a lánynak a halála, ahogy Seraphina élete sem. Ahogy a szombat este sem…

A levegő hirtelen hűvös lesz, érzem a hiányát. Amikor megfordulok, látom, hogy megkerüli a fotelt, majd leveszi a kabátját, leül és kényelmesen elhelyezkedik. Ujjait végighúzza a combján.

– Ülj ide – bök az ölére.

A tekintete parancsoló, a mozdulatai nyugodtak, mégis van

bennük valami fenyegető.

– Nem – rázom meg a fejem. – Ez. ez teljesen kizárt. Én nem fogok az.

– Gyerünk, fogadj szót. – A hangja halk, de ott van benne a kérlelhetetlenség.

– Callum, ez nem játék. Ez a munkahelyem. Ő egy beteg… – felelem feszülten.

– Egy bolond – közli száraz megvetéssel –, aki csak fizikailag van jelen. Tehát, mintha itt se lenne. Nem számít, mit teszel, vagy teszek én. Olyan, akár egy szellem.

Egy pillanatig állok, és bámulok rá. Nem akarok hinni a fülemnek. Oldalra biccenti a fejét, tekintete kihívó és türelmetlen.

– Vagy idejössz magadtól, vagy felállok és a drágalátos beteged előtt keféllek meg újra. Fogadj szót szépen! – ismétli.

A szavai áramütésként hasítanak végig rajtam. Megmozdulok, még mielőtt felfognám, mit teszek. Leülök az ölébe. A teste meleg, stabil, és bár minden idegszálam tiltakozik ellene, mégis ott maradok.

– Ez nevetséges. A viselkedésed elfogadhatatlan. Nincs jogod itt lenni, és nincs jogod ezt tenni velem. Ha beszélni akartál volna a bálon történtekről, akkor.

A hangja alig hallható, mikor a fülemhez hajol.

– A bálon történtek után mindent akartam veled csinálni, bébi, mocskos, perverz, nyomdafestéket nem tűrő dolgokat, viszont a beszélgetés nem volt köztük.

Callum ujjai végigsiklanak a karomon, az egész helyzet valószerűtlen, hipnotikus. Finom mozdulat, de a gyomromban

remegés fut végig.

– Akkor és ott túl dühös voltam, hogy átgondoljam, mit teszek, miattad túl sok ember előtt fedtem fel a gyengeségemet.

– A gyengeségedet?

– Téged. – Mély, dühös levegőt vesz. – És ezzel nem számoltam. Viszont már nem lehet visszacsinálni.

– Nincs köztünk semmi.

– A semminél azért kicsit több, tekintve, hogy a farkam már járt a nedves kis puncidban. Hidd el, rajtam keresztül felfigyelt rád ez a város. Most már nem csak egy ismeretlen vagy, aki most költözött ide. Nem csak valaki, aki feledhető. Ezért is, és mert már figyelmeztettelek, jó lenne, ha nem vájkálnál senki múltjában többé.

Pedig egyre inkább érdekel az övé.

– A tiédben sem?

– Főleg az enyémben nem – morogja.

– Te vájkáltál az enyémben.

– Azért, mert tudni akartam, ki vagy. – Tenyere a mellemről a nyakamra siklik, ott egy pillanatra megfeszül.

– És ha én is akarom tudni, hogy te ki vagy?

– Épp eleget tudsz rólam!

Bal kezével a copfomba markol, kissé hátrarántja a fejemet, a jobbal kipattintja a nadrágom gombját, lehúzza a cipzárt és engedély nélkül a bugyimba nyúl.

– Kíváncsi lennék, mit vágtál utánam, miután megbasztalak, és aztán magadra hagytalak lucskosan, kielégülten.

A mocskos szavak pontosan oda csapódnak le, ahová nem szabadna.

– Egy gyertyatartót. És sajnálom, hogy nem találtalak el vele.

– Egy gyertyatartót? Úgy érzem, valaki hálátlan.

Alig fogom fel, mit mond, csak a kezére tudok összpontosítani.

– Ez nem helyes – suttogom az ölének feszülve, és megmarkolom a karfát.

– Nem helyes – ismétli meg, ízlelgetve a szavaimat, mintha új értelmet keresne bennük. – Ki mondja meg, mi az? Te? Én? Egy szabálykönyv, amit valaki száz éve írt egy olyan világra vonatkoztatva, ami már nem létezik?

Ujjait a szeméremajkam közé vezeti.

– Nézd meg őt – folytatja. – Számára nincs helyes és helytelen. Csak van. Ott van a teste, a légzése, a szívverése, mindene megvan, ami az élethez kell, mégis csak egy üres porhüvely. Az ösztöneink nélkül csak héj vagyunk.

A pillantásom a csukott ajtóra, majd Sarah-ra siklik, aki még mindig mozdulatlan, mint egy viaszszobor. A szeme üveges, tekintete a semmibe mered.

– Te pedig… – furakodik egyre mélyebbre megtalálva a csiklóm érzékeny pontját –, te is csak addig tudod, mi helyes, amíg valaki meg nem mutatja, milyen is, amikor már nem az. Küzdesz ellene, mintha betegség lenne. De a valódi igazság az, hogy a vágy az egyetlen dolog, ami nem hazudik.

Mély levegőt veszek, a szememet lehunyom.

– Az erkölcs nem tény, Raven. Csak szokás. Egy kollektív illúzió, amitől biztonságban hisszük magunkat. Az állatok nem kérdőjelezik meg, miért kívánják meg egymást. A természet nem gondolkodik erkölcsről, amikor az ösztön működik. Csak

mi tesszük, mi, akik félünk tőle, mert ha engedünk neki, leomlanak a falak, amiket magunk köré építettünk.

A szavai lassan, szinte suttogva hagyják el a száját, forró lehelete a bőrömet csiklandozza. Érzem, ahogy a mutatóujja a hüvelyembe csúszik, megmártózva a nedvemben, amit szétken a puncimon, majd újra és újra megismétli a mozdulatot, mint egy körforgást, míg csak végtelen dörzsölés és simítás hullámába nem kerülök. Bárki benyithat, mégis a tiltott élmény, a lebukás veszélye, Callum illata, az ujjai fogva tartanak. A vállára hanyatlik a fejem, és átadom magam az érzésnek.

– Én csak megmutatom, mi van, ha lehántod róla a díszítést. Ha megnézed, mi marad az emberből, amikor már nem kényszeríti a „helyes döntés”. A vonzódás nem választás, egyszerűen… biológia. Kémia. Egy reakció, ami nem kér engedélyt.

Mély levegőt veszek, azonban nem tudok megszólalni. Callum hangja puhán siklik tovább.

– Talán épp ez az, ami minket összeköt, Raven. Az, hogy mindketten tisztában vagyunk vele: a vágy az egyetlen dolog, amit nem tudunk kontrollálni.

Csiklómat ingerlő keze olyan ponton izgat, amitől a feszültség csomóban gyűlik bennem. Belemozgok az érintésbe, többet akarok, gyorsabban, azonnal. Veszélyesen közel vagyok az orgazmushoz. Ám ekkor megáll a mozdulatban.

– Ne hagyd abba! – könyörgök szinte sikítva.

Kőkemény farkát a fenekemnek nyomja. A levegő felizzik, mintha minden oxigén lángra kapna körülöttünk. Callum ujja a tarkómra feszül, a mozdulat határozott, birtokló. Hátrarántja a

fejemet, a tekintetünk találkozik egy pillanatra, aztán ajka az enyémre talál. Forrón, nyersen, minden visszatartott vágyával. A csók tűz és küzdelem. A szája keményen préselődik az enyémhez, fogaink egymásnak feszülnek, a levegő köztünk remeg a hőtől.

Hangosan nyögök fel, amikor nyelve utat tör magának, és amikor megérint, olyan, mintha a testem reagálna helyettem. A bőröm bizsereg, a mellkasom szinte fáj a lüktetéstől. Elengedi a hajamat. A szívverésünk ritmusa összemosódik, és minden más megszűnik, a külvilág, a józan ész, a tiltás. A csók elmélyül, eldurvul, mégis valami furcsán gyengéd marad benne, ahogy a tenyerével végigsimít az arcomon, mintha egyszerre akarna megsebezni és megóvni. A mámor lassan átterjed minden porcikámra. Minden gondolat, ami eddig megfékezett, most egyetlen forró, lüktető pillanatba olvad. Majd vége szakad…

– Szép virágok – jegyzi meg sötét, mély, reszelős hangon. – Honnan vannak?

A mellkasom összeszorul. Nem felelek.

Callum közelebb hajol. A haja súrolja a nyakam.

– Nem válaszolsz?

Minden idegszálam ordít, hogy álljak fel, hogy védekezzek. De nem tudok. Mintha valami megfoghatatlan erő tartana a helyemen: a félelem, a vágy, vagy talán mindkettő. A csend sűrű, fojtogató.

– Ron Devereux. – A neve úgy gördül le a nyelvemről, mintha bűn lenne.

A teste megfeszül alattam. Egy pillanatra mozdulatlanná dermed, mintha ezzel valami határt húzna. Aztán mégis újra

közel hajol, annyira, hogy a lélegzete végigfut a nyakamon.

– Miért? – kérdezi, és ujjai ismét mozogni kezdenek a csiklómon, megtalálva a legérzékenyebb pontomat, és ezzel újra kihúzza a lábam alól a talajt.

A Callumból áradó feszültség és az, hogy éppen mit művel velem, összezavar. A szívem a torkomban dobog. Vissza kellene szereznem az irányítást. Amit érzek, az egyszerre tiltott és felemésztő.

– Figyelmességből.

– Ugyan, én kicsi hazug Ravenem. Egy férfi semmit sem tesz figyelmességből. Csakis érdekből.

– Találkozni akar velem.

– És találkozni fogsz vele?

– Nem tudom.

Azt sem, hogy miért ezt felelem. Talán mert haragszom rá, talán azt remélem, ezzel féltékennyé teszem. Hogy olyan emberin reagál majd, ahogy egy normális férfi tenné, de persze Callum nem átlagos férfi, így a reakciója sem az.

– Azt hiszed, ő megadhatja neked, amire vágysz? Azt, amit igazából tőlem akarsz? – Ujjai kegyetlenül lassan, de pontosan helyeznek nyomást a csiklómra. A testem túlhevül, a tudatom a tiszta gondolatok és a homályos kielégülés határán mozog.

– Nem bízom benned – lihegem az orgazmus küszöbéről.

– Nincs is rá okod – mondja, majd mielőtt a csúcsra érnék, kihúzza a kezét a bugyimból, felhúzza a cipzáromat, begombolja a nadrágomat, és magamra hagy kielégítetlenül, frusztráltan, kiszolgáltatottan.

– Azt hiszem, eleget tartottalak fel, most már hagylak

dolgozni.

Összegörnyedek. A légzésem szabálytalan, a testem mozdulatlan, még mindig a fotel karfájába kapaszkodom.

– Miért csinálod ezt velem? – kérdezem ingerülten.

Megmozdul alattam, érzem, hogy még mindig kemény a farka, ahogy azt is, hogy az ő légzése is szaggatott. A kezébe fogja az állkapcsomat és maga felé fordít. Kényszerít, hogy ránézzek.

– Megmondtam, hogy legközelebb meg kell dolgoznod az orgazmusért. Ha akarod, hogy megadjam neked, be kell vallanod magadnak, hogy engem akarsz. És ha ez megtörténik, csakis az enyém leszel. Világos?

– Gyűlöllek – préselem ki magamból az egyetlen szót, ami összefoglalja az érzéseimet.

Callum megcsípi a mellbimbómat, amitől akaratlanul is kéjesen felnyögök.

– A gyűlöleted forró és nedves. A tested reagál rám, az enyém rád. Nem szól ez semmi másról. Semmit nem várok tőled. És te se várj tőlem, de amíg tart, nem tűröm, hogy bárki más megérintsen rajtam kívül. Tekints rá, amolyan pokolban köttetett szövetségként. A jutalmad a gyönyör lesz, a büntetésed pedig a frusztráció, amit most is érzel. Bólints, ha megértetted!

A szívem egy ütemet kihagy. A parancsoló hangnem életre kelt. Bólintok, megsimítja az állam, és olyan mosollyal jutalmaz meg, amit csak ritkán látok. A szeme felizzik. Mutatóujját a számba dugja, amin még érezni a saját ízemet, megnedvesíti, majd elkeni pirosra festett számon.

– Ne légy olyan megszeppent. Ha jókislány leszel, a pokol a

gyönyöröd sikolyától fog visszhangozni. – A farka megmozdul alattam. – De most állj fel, mielőtt tényleg megbaszlak.

A szavai ott keringenek a levegőben, lassan ülepednek le a tudatomban.

A kilincs halk kattanással zárul.

Nem mozdulok. Az arcom kipirult, a kezem remeg. És ekkor Sarah egyenesen rám néz, először hetek óta. Mintha a levegőben vibráló feszültség visszahozta volna őt a valóságba.

Engem meg Callum 'Thorne poklába küldött.

Tizenhetedik fejezet

CALLUM

A folyosó rideg fénye szinte belevág a szemembe, ahogy kilépek az irodájából.

Még mindig érzem az illatát. A bőre érintését, az ajka ízét. A saját nevetséges önuralmamat valahol a padlón hagytam, mellette.

Nem így kellett volna történnie.

Azért jöttem, hogy távol tartsam, hogy elriasszam, mielőtt mélyebbre ásna abban, amit nem szabad bolygatnia.

Nem pedig azért, hogy újra megízleljem. Vagy, hogy kurva szövetségre lépjek vele.

De amikor megláttam azt a virágot, már tudtam, hogy elkéstem, és amikor meghallottam, hogy kitől kapta…

A tudat, hogy a kísérő kártyát Raven a kukába dobta, elégedettséggel töltött el, de az, hogy egyáltalán kapta, dühbe taszított, és meggondolatlanságba. De az a gondolat, hogy Ron hozzáérhet, hogy bárki más hozzáérhet, elég ahhoz, hogy ökölbe szoruljon a kezem. Nem fogom engedni, hogy Raven a keze közé kerüljön.

Nem mintha számítana, mit akarok, most már. túl késő visszalépni.

Az éjszaka hajnalba fordul, mire hazaérek.

Ma újra gyilkoltam.

Ma újra vadásztam.

Fáradt sóhaj szökik ki belőlem. Tucatnyi ember halála szárad már a lelkemen, de még nincs vége. Addig nem lehet vége, amíg egy is létezik közülük…

A kastély kísértetiesen nyugodt és csendes. Mások számára talán rideg és félelmetes hely, azonban nekem az otthonom. Itt nőttem fel, az emlékeim ide kötnek. Jók és rosszak egyaránt. Régen még voltak alkalmazottak, olyanok, akik itt laktak velünk, rendben tartottak mindent, és kiszolgálták a családomat, ám miután egyedül maradtam, nem akartam őket. Nem akartam senkit és semmit magam körül látni, csak a csendet, amiben a gondolataim ordítottak, majd lassan hideg tervvé szőtték magukat azok ellen, akik elvették a családomtól a jövőt.

Egyenesen a dolgozószobába megyek, és leteszem a maszkomat az íróasztalra. A fém tompán koppan a felületen, és az álarc lassan oldalra billen. Csak ekkor veszem észre a sötét, már száradó vérfoltot rajta. Hosszan nézem. Nem undort érzek. Nem is bűntudatot. Inkább valami fáradt, nehéz ürességet, ami mindig azután jön, hogy elcsendesedik bennem az adrenalin. Azért rejtőztem maszk mögé, hogy elválasszon attól, aki nappal vagyok, de valójában a kegyetlenségnek egyszerre két arca is lehet.

A kandallóban alig pislákol a tűz, csak annyi fényt ad, hogy a falon kirajzolódjon a térkép, amit magam dolgoztam ki hosszú

hónapok alatt. Ez nem egy szimpla szervezeti háló, ez inkább egy élő organizmus lenyomata, ami napról napra nő, terjeszkedik a városban. Vörös fonalak futnak keresztül a falon, névjegykártyák, fényképek, dokumentumok, helyszínek. Egyes képek fekete tintával vannak áthúzva. Mind viselték a jelet. Azok, akiket megöltem, vagy eltüntettem. Akik elvezettek Kerriganhez, és most Marcus Vale-hez is. Ők már egy magasabb szinten vannak, őket halványabb színű szálak kapcsolnak és futtatnak össze a középponttal, ahol csak egy hatalmas kérdőjel van egy fekete kör közepére rajzolva.

És egy megérzés azt súgja, hogy Sir Malcolm Harrow, Victor Lemaire, Lady Crawford, Richard Halden is hamarosan felkerül a hálóra. A tekintetem végigsiklik a falon, a mintázatokon, próbálom meglátni a rendet a káoszban, de valami még mindig hiányzik.

Egy vonalat megérintek.

– Kerrigan – mondom ki hangosan a nevét. – Te csak egy kifutó fiú vagy.

– Vale – morgom a fotóját bámulva. – Nem te rángatod a szálakat, viszont közel vagy hozzájuk, elég közel, hogy számíts.

Az asztalomon egy halom dosszié. Az áldozataim iratai, bankszámlakivonatok, e-mail nyomok, céges papírok.

A papírokra, a piros fonalra mutatok, aztán az egyik halomra: mindegyik áldozatnál ott van. Mindig ugyanaz a számla bukkan fel a kivezető tételben, apró különbségekkel, apró variánsokkal, de a belső azonosító megegyezik. Eddig sosem találtam meg a számla tulajdonosát: a köztes műveletek, a külföldi ügyletkódok és az offshore-trükkök eltakarták.

Számlaszámok, amikről a pénz nyomtalanul tűnt el, mintha a semmibe ment volna, pedig mind ugyanarra a pontra mutatnak.

És akkor leesik: mindegyik tranzakció egy bizonyos bankon keresztül ment át. Kétlem, hogy véletlen lenne.

Felkapom a telefont. Tylerrel röviden egyeztetek:

– Próbáltad lekérni a SWIFT-üzeneteket a tranzakciókról?

– A SWIFT-üzeneteket általában csak az érintett bankok tárolják, és azokat harmadik félnek nem adják ki. És ha a tranzakció több köztes bankon keresztülment, előfordulhat, hogy részleges üzenetek maradnak csak nyomon követhetőek. A végső cím gyakran egy árnyékszámla vagy alapítvány lehet, a valódi tulajdonos megtalálása így kétséges.

– Akkor is meg kell próbálnod.

A Velvet földszintjén van egy rész, ahol függöny mögött bárki élvezhet egy kis magántáncot. A felső szint viszont elzárt a közönségtől, úgy vélem, csupán azoknak áll nyitva, akik mocskosul gazdagok és elég befolyásosak ahhoz, hogy megengedjék maguknak a belépést. A privát szobákban a szerencsejáték mellett nyilvánvalóan szexuális szolgáltatásokra is benevezhetsz. Persze nem az extra szolgáltatásokra…

Olyan, mint egy másik világ, puha fény, szivarfüst, halk jazz, romlott erotika. Vale a sarokban ül, már vár rám. A mosolya hideg, de elégedett.

– Nos, Callum… – szólal meg. – Feltételezem, elégedett voltál a. bemutatóval.

Kortyol a whiskyjéből, miközben engem figyel. A szám

sarkában halvány mosoly jelenik meg, miközben leülök vele szemben.

– Több, mint elégedett.

– Gondoltam – bólint.

Észreveszem Kerrigant egy hátsó bokszban, épp egy pincérlány lép az asztalához. A kezében ezüsttálca, rajta egy karcsú pohár, benne fehér por.

Kokain.

Leteszi a tálcát, aztán leül Kerrigan mellé, a fejét hátraveti, és mint egy porcelánbaba mozdulatlanná dermed. Arca üres, élettelen. Végignézem, ahogy Kerrigan a mellére önti a port, felszippantja, majd lenyalja a maradékot.

Kerrigan észrevesz, biccent, aztán elzavarja a lányt, és úgy dől hátra, mint egy jóllakott ragadozó.

Whisky.

Kokain.

Magabiztosság.

És mégis… a fickóból bűzlik az a fajta félelem, amit messziről kiszagolok. A gyáva férgek félelme. Ha egyszer eljön az ideje, élvezettel fogom megölni.

A figyelmemet újra Vale-re összpontosítom.

– És hogy működik ez az egész?

– Elmondod, milyen lányt szeretnél, és mi megszerezzük neked. Alkat, szem, haj, bőrszín, kor. Lehet szűz vagy érett, de kérhetsz fiatalkorút is. Minden igényt kiszolgálunk.

Kiskorú.

A kezem ökölbe szorul az asztal alatt.

– És bármit megtehetek vele? – Harapok a szám szélére,

mintha izgatott lennék, pedig valójában az undort próbálom leplezni.

– Bármit – hangja nyugodt, mint mindig –, viszont ha maradandó károsodást okozol benne, akkor kártérítést kell fizetned az áruért. Hisz egy selejt nem kell senkinek.

– Mi van a biztonsággal? Az a fickó gumi nélkül kefélte azt a lányt.

– Fogamzásgátlót kapnak, és az esemény előtt vizsgálatokon is átesnek. Tisztán és biztonságosan áruljuk őket.

Tehát orvosok, ápolók és még ki tudja, mennyi ember dolgozik nekik, csak hogy a lányok tökéletes állapotban legyenek, amikor az oroszlánok elé vetik őket.

– Milyen gyorsan tudsz szerezni egy nekem megfelelőt?

Vale elém tol egy fekete kártyát, aminek az egyik felén banki adatok, a másik felén a kurva bűnszervezet jele virít dombornyomásban.

– Az attól függ, milyen gyorsan érkezik meg az összeg erre a számlaszámra, és hogy mik az elvárásaid. Vannak meglévő lányaink is, akik bármikor használhatóak. De ha te újat akarsz, akkor egy-két héten belül leszállítjuk. A belépéssel automatikus regisztráció is jár, így bármikor újra igénybe tudod majd venni a szolgáltatásainkat.

– Az együttlét privát?

Vale elmosolyodik, a mozdulata lassú. Pont ez a higgadtság a védjegye.

– Többnyire. A „szoba” privát, azonban nem zárt. Az együttlét nyugalmát garantáljuk, de a mi feltételeinkkel. Vannak helyek, ahol ez megvalósulhat.

Helyek, melyek az ő felségterületeik.

Helyek, melyek messze vannak a kíváncsi tekintetektől. Helyek, ahol a lányok hiába könyörögnek segítségért. - Hol?

– Azt még nem kell tudnod. Előbb legyünk túl az anyagiakon. Aztán jöhetnek a kérdések és az igények…

Az agyam gyorsan pörög.

Egy isten háta mögötti helyen, az ő környezetükben, teljesen egyedül nem sok esélyem van eljutni a fejhez úgy, hogy ne buktassam le magam. Mielőtt ajtóstól rontanék a házba, tudnom kell, mi vár ott. És ahhoz, hogy kiugrasszam a nyulat a bokorból, valami olyat kell tennem, amire muszáj személyesen reagálnia.

– Azt a lányt akarom. A vöröset. Amíg nem találsz egy nekem valót. És tökéletesen megfelel a szállodai szoba. Ha jól sejtem, az egész emelet erre szolgál.

– Ez nem így működik.

Felállok. Nem bizonytalanodom el.

– Megduplázom a pénzt. Holnapra ott lesz a számlán, az igényemmel együtt, de szerezd meg nekem azt a lányt.

– Miért? Hisz már nem értékes.

– Nem a szüzessége érdekel.

– Akkor mi?

– Mocskosul tetszett a szemében csillogó félelem.

Vale hosszan néz rám, és én vissza rá. Úgy meredünk egymásra, mint két mindenre elszánt harcos, akik közül egyik sem akarja feladni a csatát. Végül bólint.

– Meglátom, mit tehetek.

Elteszem a névjegyet, ám mielőtt elléphetnék az asztaltól,

Vale megállít.

– Ugye nem kell hangsúlyoznom, mennyire fontos a titoktartás?

Ha beszélek, halott vagyok. Világos.

Bólintok.

– Semmi szükség emlékeztetni. Ez esetben a hallgatás közös érdek.

Tizennyolcadik fejezet

RAVEN

Azok után, amit Callum velem tett, a saját rendelőmben, szégyenkezve közlekedek az épületben, mintha csak attól félnék, ha valaki rám néz, leolvassa az arcomról a bűnöm minden részletét. A frusztrációm egy pillanatra sem csillapodik. A kielégítetlenség fájdalmasan kínoz.

Tennem kell valamit, hogy elfeledkezzem róla.

Dorothyval a nővérpult mögötti kis teakonyhába húzódunk. Ő kávét, én teát készítek magamnak.

– Iszonyú piros az arcod, jól vagy?

Persze, csak a legnagyobb ellenségem épp lógva hagyott…

– Igazán?

A levegő forró, a csészém fölött gomolyog a gőz. Dorothy az asztalnál ül, két tányérra kekszet pakol elő, én meg csak ülök vele szemben és próbálok nem gondolni arra, hogy Callum érintése még mindig úgy hevít, mintha jelen lenne.

– Aha, mint a rák. Beteg leszel? – kérdi, miközben egy kiskanállal köröz a csészéjében. Arca nyílt és gondoskodó, és legszívesebben elmondanám neki, mi kínoz.

– Csak melegem van – hazudom, és a hangom talán egy kicsit túl magabiztos. Dorothy kacsint, de látom, hogy nem hagyja

annyiban.

– Láttam, hogy Callum az irodádban járt, az alapítványi bálon történtek után megváltozott köztetek a hangulat?

– Csak egy betegemről kellett egyeztetnem vele. Semmi sem változott.

– Tudod, szerintem azért viselkedett úgy veled korábban, mert még nem ismert. De már másképp néz rád, és szerintem tetszel neki. A férfiak nagyon idiótán tudják kifejezni az érzéseiket.

– És úgy gondolod, tízezer fonttal akarta ezt megtenni mindenki előtt? Ez csak az adományról szólt, amit az intézetnek szánt, Dorothy.

– Callum minden hónapban kétszer ennyit adományoz az intézetnek.

A szám elnyílik, de gyorsan becsukom, mielőtt Dorothy észrevenné. Minden hónapban? De miért? Mi oka támogatni a „bolondokat”, akiket úgy megvet?

– Ezt honnan tudod?

– Dr. Harris elég beszédes lett pár pohár bor után. A szívén viseli a betegek sorsát. Megmondom őszintén, már nem látom olyan gonosznak és félelmetesnek, mint korábban.

Megrázom a fejem.

Mintha nem is Callumról beszélne. Ebből is látszik, milyen ügyesen el tudja hitetni magáról azt, ami az érdekét szolgálja. Na de mi érdeke fűződik ide? Ez valami presztízs kérdés a gazdagok között?

Dorothy kíváncsi tekintete visszahoz a jelenbe.

– Merő véletlen, hogy Mrs. Devereux engem választott.

– Az lehet, azonban mindenki a szemtanúja volt a kis licitpárbajnak, ami Ron és Callum között zajlott. Még dr. Caldwellnek is feltűnt.

A tenyerembe temetem az arcomat.

– Ez annyira kínos. El sem tudom képzelni, mit gondolnak most rólam.

– Kit érdekel, mit gondolnak rólad. Ellenben az a tánc, ahogy rád nézett. Mesélj, milyen volt? – kérdezi Dorothy olyan mosollyal, amitől az ember legszívesebben a kávéscsészébe fulladna.

– Csak táncoltunk – vágom rá túl gyorsan.

– Csak? – húzza fel a szemöldökét.

– Igen. Zene, mozdulatok, tánc, nem jelentett semmit.

– Persze, persze. Csak közben úgy nézett rád, mintha mindenki más megszűnt volna létezni.

A csésze füle majdnem kicsúszik a kezemből.

– Nos, igen – mondom, és érzem, hogy elvékonyodik a hangom. – Callum Thorne olyan férfi, aki tudja, hogyan kell hatást gyakorolni másokra. Ez. manipuláció. Nem több.

Dorothy megforgatja a szemét.

– Azt hiszed, minden, amit tesz, kiszámított?

– Nála? Igen. Minden mozdulat, minden szó egy stratégia része.

Többnyire.

Egy pillanatra elhallgatok, majd halkan, inkább magamnak teszem hozzá:

– Mert ha nem. az sokkal ijesztőbb lenne.

Dorothy elmosolyodik, de nem nevet ki.

– Lehet, hogy csak azt próbálod bemagyarázni magadnak, hogy nem számít. Pedig látszik rajtad, hogy valamit megmozdított benned.

– Ha meg is mozdított valamit, az legfeljebb a védekezési reflexem – felelem, és próbálok úgy tenni, mintha a gőzölgő teával lennék elfoglalva. – Nincs bennem semmi, ami

Callum Thorne-hoz illene. Ő az árnyékban él, én pedig… próbálok a fényben maradni.

Dorothy csendben kortyol a kávéjából, majd csak annyit mond:

– Néha a fénynek szüksége van egy kis árnyékra, hogy megpihenjen.

Nem válaszolok. De a mellkasom szorít, a gyomromban valami furcsa, égető érzés kavarog.

Nem tudom eldönteni, hogy a tea miatt, vagy mert félek, Dorothy talán közelebb jár az igazsághoz, mint én magam.

A lány arca hirtelen komolyabb lesz.

– És amúgy gondolkodtam Seraphinán is. Amióta itt vagyok, senki sem próbálta megérteni őt. Csak elfogadtuk a diagnózist, amit dr. Stewart adott. De mi van, ha mégis igaz, amit mond? Ha valaki bántotta őt, és senki sem hitt neki? Se a családja, se a rendőrség, se mi. Milyen szörnyűségeket kellett elnyomnia magában teljesen egyedül, segítség nélkül, támogatás nélkül. – Rám mered. – Én is beleőrültem volna a tudatba, Raven.

Valami megrezdül bennem. A lelkiismeret. A rossz döntéseim súlya. A száműzetésem oka. Ahogy annak a lánynak Londonban, Seraphinának is járt volna az igazság. De egyik sem kapta meg. William Castlereagh elmenekült, Seraphina

bántalmazóját pedig sosem akarta senki felelősségre vonni. Mert nem hitték el, hogy létezik. Dorothyt visszahívják a nővérpulthoz, de én még maradok egy kicsit. Érzem, hogy felgyorsul a pulzusom, kezem alatt a csésze aprókat remeg.

Amikor Callum megkérdezte, hogy találkozni akarok-e Ronnal, és azt feleltem, nem tudom, a válasza egyértelmű volt. Azt mondta, nem vár tőlem semmit és én se várjak tőle semmit. Számomra ez azt jelenti, hogy szabad vagyok, amíg másképp nem döntök.

És én még nem döntöttem vele kapcsolatban.

A ma estéről viszont igen. Előveszem a telefonom, és üzenetet küldök Ronnak.

A Velvet pontosan olyan, amilyennek Seraphina leírta.

A bejárat felett a név vörösen villog, úgy, ahogy én is emlékszem rá. A kirakatüvegek feketére fóliázva, a zene mély, lüktető basszusa kiszűrődik az utcára.

A szívem a torkomban dobog, miközben Ron kinyitja előttem az ajtót. Odabent minden impulzív, hangos, fényektől vibráló. Az illat sokféle: parfüm, alkohol, izzadság és valami nehéz, füstös aroma, amitől bizsereg a bőröm. Nem tudom, mit keresek pontosan, csak azt, hogy valaminek értelmet kell nyernie. Hogy a lány, aki most az intézet egyik szobájában ül, nem képzelhette el mindezt, csak ha már járt itt. És ha járt itt, akkor valaki talán ismerheti.

Ron italt rendel mindkettőnknek, majd egy kényelmes bokszhoz vezet, ami viszonylag privátnak tűnik. Közel hajol, hogy a fülembe beszéljen a zene miatt, és a közelsége feszélyez.

– Hogy tetszettek a virágok?

– Csodaszépek. Köszönöm. Igazán meglepett.

– Engem is, hogy eljöttél – mondja, és a szája sarka felfelé kúszik.

A mosolya őszinte. Túl őszinte. Ma is makulátlan: fekete ing, sötét nadrág, a csuklóján drága óra, az arcán magabiztosság. A tekintete végigsiklik rajtam, és egy pillanatra el is felejtem, mit akartam mondani.

– Mint mondtam, kíváncsi voltam erre a helyre – felelem, és a poharam szárát markolom, nehogy lássa, remeg a kezem.

– A tánc után eltűntél – jegyzi meg.

– Nem éreztem jól magam.

– Megértem, Thorne-tól gyomorrontást lehet kapni.

A hangja játékos, de túl feszes ahhoz, hogy csak viccnek szánja.

– Most itt vagyok.

– Valóban. És gyönyörű vagy.

– Te aztán nem köntörfalazol – próbálom elviccelni.

– Az időm drága – vonja meg a vállát. – Miért is tenném?

Közelebb hajol, a hangja lejjebb süllyed.

– Nem titkolt szándékom meghódítani téged, Raven. De a te szándékaid… nem tiszták a számomra. – Egy pillanatra elhallgat, végigmér. – Miért akartál ide jönni? Mert oka van, ebben biztos vagyok. És én, ha jól érzem, belesétáltam ebbe az okba.

Ron mögé pillantok. A csillogó pultra, a tömött bokszokra, a szűrt fényben táncoló jómódú vendégekre, akik gondtalanul élvezik az ittlétet, a jelent, a pillanatot. Elbizonytalanodom.

Megannyi ember fordulhat meg itt nap mint nap. Vajon mennyi esély van rá, hogy találok valakit, aki emlékszik Seraphinára? De azért nyelek egyet, és úgy döntök, őszinte leszek Ronnal.

– Valójában abban reménykedtem, hogy itt választ kaphatok néhány kérdésemre, azonban már nem vagyok benne biztos.

– Ez akár érdekes is lehet.

Ron hátradől, a zenekar valami lassú dallamba kezd. A fényszórók lüktetve váltogatják a színeket, és a bárpult

tükrében egy pillanatra saját, tétova tekintetemmel találkozom.

A táskámba nyúlok, előveszem az egyik fényképet, amit még múltkor az intézetben készítettem Seraphináról. A kezem megáll, mielőtt odacsúsztatnám elé, ám aztán mégis megteszem.

– Esetleg ismered ezt a lányt? – kérdezem, és próbálok semleges hangot megütni.

Ron ránéz a képre. Épp csak rápillant, már a fejét ingatja.

– Nem rémlik. Ki ő?

– Egy lány, akit most ismertem meg.

– Mi történt vele?

– Nem tudom pontosan – vallom be. – De járt itt, emlékszik erre a helyre. Azt hiszem, ha megtudom, mi történt vele, az segíthet neki. Vannak emlékei, azonban összemosódtak, torzak.

Ron megemeli a szemöldökét.

– Várj, ezt hogy érted? – Kicsit előrehajol, és közben a poharában keringteti az italát.

– Ő a betegem – mondom gyorsan.

– És te nyomozni szoktál a betegeid után? – Mosolyog feszesen, majd lehajtja az italát.

Van egy olyan érzésem, hogy lehet, inkább egy csinos szőkére cserélne a másik asztaltól.

– Nos, nem – vallom be. – De most úgy érzem, ezt kell tennem.

– Számítsak rá, hogy utánam is szaglászni fogsz?

– Tudom, hogy ez kicsit furcsa, ne haragudj.

– A fura az, hogy azt hittem, én használom ki a te kíváncsiságodat, azonban úgy tűnik, te használtál ki engem. El kell ismernem, megleptél – húzza össze a szemöldökét, és az asztalon pihenő kezemre helyezi az övét –, de most még jobban vonzódom hozzád, mint eddig.

Nyelek egyet, és lassan kihúzom a kezem az övé alól. Csak az jár a fejemben, ha Callum ezt hallaná és látná, ki akarná tépni a nyelvét, és el akarná törni a kezét.

Ron érzékeli a bizonytalanságom, elhallgat, majd egyenesen a szemembe mered.

– Van bármi fogalmad arról, hogy miről szól ez a hely?

Érzem, hogy a ráncok sorra gyűlnek a homlokomon. Nem akarom megjátszani magam, viszont ki sem akarom mondani.

– Amolyan éjszakai klub?

– A Velvet speciális hely, ahol nem csak a szomjadat oldhatod. – Szünetet tart, vesz egy mély levegőt. Érzem rajta a belső feszültségét. – Szóval, ha egy férfinek azt mondod, hogy téged az ilyesfajta helyek érdekelnek, ő jogosan azt gondolja, tudod, mit akarsz. – Simít végig nagyon lassan zselézett haján. – De azt hiszem, te nem tudod.

– Sajnálom. Nem akartalak félrevezetni.

Kicsit szomorúnak tartom, hogy egy olyan férfi, mint Ron, akinek mindene megvan, ilyen helyen múlatja az időt, és hogy a

lányok ki-be járkálnak az ágyába. De tetszik az őszintesége. Eddig sokkal őszintébb volt velem, mint Callum valaha is.

– Tudod, nem hiszem, hogy itt lelsz rá arra, akit keresel.

– Honnan veszed, hogy nem ül pont előttem az a valaki?

Elvörösödöm, még akkor is, ha a bók nem ér el a szívemig vagy a gyomrom mélyéig.

Ujjaival finoman dobol az asztalon, majd a képre mutat.

– Megnézhetem még egyszer?

– Persze.

– Talán láttam már – mondja hosszú másodpercekkel később, mintha csak magának beszélne. – De nem vagyok benne biztos. Évekkel ezelőtt. Vagy talán több is. Körbekérdezek – ajánlja készségesen.

– Megköszönném.

– Ezt megtarthatom? – Emeli felém a fotót.

– Hogyne.

Rólam az üres poharára pillant, aztán újra rám.

– Hozok még egy italt.

Bólintok.

– Én kimegyek a mosdóba.

A bár zaja tompán szűrődik át a félhomályos folyosóra, miközben a mosdó felé tartok. A fényszórók vöröses derengése vibrál a falon, a levegő édeskés alkoholszaga körbefon. A mosdó elegáns, a tükör előtt egy hosszú, szőke hajú lány igazítja a sminkjét, akinek a Velvet felirat áll a nagyon rövid és kihívó topjának hátulján. Én is megigazítom a rúzsomat.

– Itt dolgozol? – kérdezem a lányt közben.

– Igen.

– Régóta?

A lány rám néz és végigmér.

– Pár éve, miért?

Két fotót hoztam Seraphináról, előveszem a másikat, és felé mutatom.

– Esetleg nem ismered ezt a lányt?

– Nem – vágja rá túl gyorsan.

A torkomban dobog az izgalom…, a lány megindul kifelé, és a folyosó másik irányába halad, követem.

– Kérlek, nem néznéd meg újra, fontos lenne.

Megáll, és ismét a fotóra mered.

– Oké, járt ide egyidőben.

– Úgy tudom, volt valakije akkoriban – próbálok segíteni az emlékezésben.

– Igen.

A fejét ingatja, és ettől azonnal elönt a csalódás. Aztán elmegy mellettünk egy férfi és megszólítja.

– Greg, emlékszel erre a csajra? Hogy is hívták a pasiját?

A Greg nevű pasi úgy néz végig rajtam, mintha eladó lennék, és ő éppen felbecsülné, mennyit is érek a számára. Kezdem frusztráltan érezni magam a sok mustrától.

– Marko biztosan tudja, ő mindenkit ismer.

A szőke lány türelmetlenül a srácra néz, aki röviden bólint, majd lelép. A lány újra rám néz és kinyújtja a tenyerét. Először nem értem, mit akar, aztán leesik. Gyorsan előkotrok a táskámból némi papírpénzt és neki adom. A nadrágzsebébe csúsztatja.

– Gyere velem.

Egy halványan megvilágított folyosón vezet végig. A falak mentén apró lámpák égnek, narancsos fényt vetve a bársonnyal bevont bokszokra. Megállunk egy privát, két oldalról zárt boksznál, amit függönnyel lehet még intimebbé tenni. A függöny mögött félhomály, egy kis asztal, két bőrkanapé, és a sarokban egy pezsgősvödör jéggel. A gyomrom remeg az izgalomtól.

A lány befelé biccent.

– Tőle kérdezd, de nem én mondtam, ha kérdezi – hadarja, majd lelép, én pedig a férfi közelébe merészkedek.

Magas, kisportolt, túl jóképű és veszélyesnek tűnik. Fekete ingben van, ujjai feltűrve, alatta töviskoszorún keresztül tekeredő, fekete, kígyós tetoválás kúszik a karján. A haja sötét, a mosolya széles és veszélyes. Amint észrevesz, végigmér.

Igen, ő is végigmér.

– Miben segíthetek, szépségem? – habzsolja a látványomat, mint aki épp felméri a lehetőségeket.

– Egy férfit keresek.

– Megtaláltad.

A fejemet ingatom.

– Ezzel a lánnyal volt együtt – mutatom meg neki is a fotót. – Úgy hallottam, sokat jártak ide.

Csak egy pillantást vet a képre.

– Mit akarsz tőle?

– Csak beszélni.

Marco szeme kissé összeszűkül, ám mielőtt hátraléphetnék, elém áll. Az illata nehéz, édes és veszélyes. Ujjai megérintik egy hajtincsemet.

– Kétlem, hogy ő akarna veled beszélni.

Izgatottan faggatom tovább.

– Tehát ismered? Tudod, hol van? Tudod, ki ő?

– Kevés dolog van, amit nem tudok.

– Akkor elmondod?

Felnyúl a fejem felett, és elhúzza mögöttem a függönyt, így kettesben maradok vele a szűk térben.

– Nem kellene ilyen helyeken kényes kérdéseket feltenned. Messziről bűzlik, hogy nem vagy idevalósi.

– Tudsz valamit, vagy sem? – emelem meg a hangom türelmetlenül.

– Óvatosan kislány, ez nem az a hely, ahol következmények nélkül így beszélhetsz.

– Nem félek tőled.

De igen.

– Akkor miért remegsz? – súgja a fülemhez hajolva. – Tehát hogy értsd, itt mindennek ára van.

Újra a táskám után nyúlok, hogy pénzt kotorjak elő az aljáról. Bár tudom, hogy nem sok van nálam.

– Mennyi? – nézek Marco várakozó tekintetébe.

– Nem a pénzed kell, husi, egy menet az ára…

A szám tátva marad, minden hang elakad a torkomban. Ám ekkor a függöny hirtelen félrerándul a hátam mögött. Ösztönösen megpördülök, és talán jobban félek most az előttem állótól, mint attól, aki szexért cserébe szolgáltatna információt.

Callum.

A levegő kiszorul a tüdőmből. A tekintete jéghideg, a vonásai feszesek.

– A hölgy nem élne a lehetőséggel.

Marco lassan kihúzza magát és elmosolyodik, mintha szórakoztatná a helyzet.

– Ki vagy te, a szócsöve?

– Az a kibaszott faszi vagyok, aki mindjárt eltöri az orrcsontodat, ha sokat értetlenkedsz.

– Oké. Lenyugodhatsz. Nekem nem ér ennyit. Egyébként is csak beszélgettünk.

– A beszélgetésnek vége – vágja rá Callum, és a hangjában van valami, amitől a szobában a hőmérséklet pár fokot esik.

Marco széttárja a karját, hátrál, de a mosolya nem halványul.

– A tiéd. – Ad át Callumnak, mintha a tulajdona lennék. – De én a helyedben pórázon tartanám, túl sokat kérdezősködik.

– Majd azt én eldöntőm. – Ránt ki a bokszból és húzza be Marco orra előtt a függönyt.

Pár méterrel arrébb húz a sarokba, túl dühös ahhoz, hogy tovább hallgasson. Rám néz. A tekintete sötét és hisztérikus.

– Mégis, hogy a büdös francba jutottál be ide? – A hangja mély, halkan dörög, minden szava vádló.

Felszegem az állam. Nem felelek. Valójában hálás vagyok, amiért megmentett Marcótól, de hogy itt van, az azt jelenti, hogy ő ugyanúgy ide jár, mint Ron és azok a kétes alakok. A nők… És ha beleegyezett volna, hogy elhoz magával, akkor eleve nem kerülök ilyen helyzetbe.

– Ron hozott be, igaz?

Bólintok.

– És most hol van?

– Italért ment.

És már biztosan vissza is ért vele.

– Bájos. Talán úgy felizgattalak tegnap, hogy bárki megfelel neked, hogy befejezze, amit elkezdtem?

– Ezt én is kérdezhetném. Talán visszanyalt a fagyi a velem való játszadozás után, és jöttél egy kis megkönnyebbülésért?

Callum orrlyuka kitágul. A teste a falhoz présel.

– Ó, meg fogok könnyebbülni, abban biztos lehetsz, abban a pillanatban, ahogy megkötözlek és betömöm végre a szádat a farkammal. – Megtámasztja a kezét a fejem mellett és a fülembe suttog, visszatartom a lélegzetem. – Egészen a torkodig tolom majd, hogy érezd a hosszát, a vastagságát, a forróságát, és te befogadod, mert kurvára vágysz rá.

A bőröm izzik a szavaitól, ha akarom, ha nem. Hatással van rám, még akkor is, ha felháborít. A pillantásom összecsap az övével, azonban a testem elárulni készül.

– Az a hajó elment, Callum – mondom halkan, mert túlságosan is bizonytalan vagyok magamban. – Tudod, nem vármy tőlem semmit…

– Azt úgy értettem. – szólal meg –, hogy nem akarok tőled olyasmit, amit ne adnál magadtól.

– És most mit akarsz?

– Azt, hogy ne keveredj bajba. Hogy ne lépj be olyan ajtón, ami mögött nem tudod, mi vár.

Nem válaszolok azonnal. A levegő vibrál köztünk. Callum szeme sötét, dühös és zavarodott egyszerre.

– Te is egy ilyen ajtó vagy, és mégis azt várod, hogy vakon rohanjak a sötétségbe.

– De velem.

Hát persze, ez aztán a magyarázat.

– Ron már biztosan keres, talán jobb lenne visszamennem hozzá.

– Talán jobb lenne lekoptatnod.

Dühösen meredek rá.

– Ezt nem te döntöd el, Callum.

– Nem bízom benne. Nem akarom, hogy a közelében légy.

Egy pillanatra lehunyja a szemét, majd úgy mered rám, mint aki legszívesebben megrázna, amiért ezt hangosan be kellett vallania.

– Azért ez elég különös tőled – mondom végül –, meg akarsz védeni, pedig állítólag nem is kedvelsz.

– Fel sem fogod, mi folyik itt, de feltételezem, hogy nem a saját károdon akarod megtanulni – a hangja halk, de kemény.

– Talán felfognám, ha segítenél.

Pár másodpercig csak nézünk egymásra. Van valami kimondatlan feszültség kettőnk között, ami tapintható a félhomályban.

Megfogja a karomat, nem durván, ám elég erősen ahhoz, hogy odahúzzon egy hozzánk közel eső bokszhoz, amit ugyanúgy függöny takar. Félrehúzza, épp csak annyira, hogy mi belássunk, de a bent lévőknek ne tűnjön fel, hogy kukkolunk.

– Ez nem magyarázat semmire.

– Amit meg kell értened… – közelebb hajol, a hangja alig több egy leheletnél –, hogy a kielégítetlen vágy veszélyes dolog.

Odabent két nő táncol egy férfinak.

Lassan mozognak, mintha a zene a bőrük alatt lüktetne. A fények végigsiklanak a testükön, kiemelve minden ívet, minden

finom rezdülést. Az egyik hátulról simul a másikhoz, a csípőjük ritmusban ring, miközben a kezeik lustán vándorolnak egymás derekán, combján.

A férfi hátradől a kanapén, a szeme csillog, az erekciója nyilvánvaló a gatyája alatt. A nők egymás felé fordulnak. Az egyik ujjai végigsiklanak a másik karján, a vállán, egészen a nyakáig. A másik lehunyja a szemét. Aztán csókolózni kezdenek. Lassan, érzékien. A testük egymáshoz préselődik, comb a combhoz, mell a mellhez, miközben a kezeik felfedezik egymást a bőrön, a csípőkön, a hát íven. A mozdulataik egyre merészebbek, egyre mohóbbak.

Elakad a lélegzetem. Nem azért, mert nem láttam még ilyet, hanem mert most érzem meg először, miért veszélyes ez a hely. A bűn, a vágy, az elérhetetlen izgalom még egy szüzet is rontásba taszítana, én pedig kielégítetlen és frusztrált vagyok. És nem segít, hogy Callum ott lélegzik a fülemnél, forrón, közelről.

– Tetszik, amit látsz? – suttogja.

– Ez…

– Izgató, igaz? – A hangja mély, dörmögő, tudja, hogy igaza van. – Ne légy álszent, Raven. Az emberek pénzt fizetnek azért, hogy a titkos vágyaikat kielégítse valaki. Neked csak ki kell nyújtanod érte a karodat.

Hátulról nekem nyomja magát. A farka kemény.

Kőkemény.

Ösztönösen megfeszülök, azonban nem húzódom el. Nem tudok. A mellkasom gyorsabban emelkedik, mintha a levegő is nehezebb lenne. Odabent a jelenet még merészebbé válik. Az

egyik lány felkap egy poharat az asztalról. A benne lévő ital mély, elektromos kék színben csillog a pulzáló fényekben. Játékos mosollyal a másik lány melle közé önti, és ahogy végigcsorog a bőrén, lehajol és a nyelvével végigköveti a kék csík útját. Egyetlen cseppet sem hagy elveszni.

A mozdulatai lusták, szinte kihívóan lassúak, miközben a csípője megállás nélkül ring a férfi arca előtt. A pasi szeme szinte ég. A keze a térdén feszül, mintha minden erejével visszatartaná magát attól, hogy közéjük nyúljon. A másik lány hátrahajtja a fejét, a haja sötét hullámként omlik a vállára, miközben a teste finom ívbe hajlik.

A látvány nyugtalanító vágyat ébreszt bennem. Először csak halk bizsergés a gyomrom mélyén, aztán lassan terjed szét, mintha parázs izzana a bőröm alatt.

Túl közel áll Callum.

Túl közel lélegzik.

A forróság rajta keresztül is átszivárog belém.

– Látod? – morogja halkan a fülem mellett. – Az emberek ezt akarják.

A hangja érdes, tele visszatartott feszültséggel.

– A tiltott dolgokat.

A szavai végigsiklanak rajtam, mint egy lassú, láthatatlan érintés, ami tovább hevül és lüktet bennem.

És villámgyorsan el kell oltanom, mielőtt teljesen elragad.

Mi van, ha Ron már a keresésemre indult?

Mi van, ha meglát?

Pánikszerűen rántom vissza magam a valóságba.

– Seraphina járt itt – bukik ki a számon a kéretlen vallomás.

Callum először megdermed, aztán megpördít, megszorítja a karomat, és szinte elemel a padlótól. Az arcából süvít az indulat, szeme dühtől lángol, ám a fizikai fájdalom legalább felszabadít a sóvárgás alól.

– Mi van?

– Megmutattam pár embernek a fényképét és felismerték. Volt valakije. Valakije, aki talán tudhat valamit, ha megtaláljuk…

– Elment a kibaszott eszed?

A kezemet elengedi, de még nem enged szabadon, én pedig megdermedek a hirtelen hangulatváltástól. A tekintete kemény, és most először nem dühöt látok benne, hanem valami mélyebb, fájóbb dolgot.

– Mondtam, hogy hagyd abba.

– Nem hagyhatom. Segítenem kell.

– De nem segítesz! Nem érted. – a hangja elcsuklik a remegéstől.

– Te nem érted! Seraphina.

– Ő a húgom.

Tizenkilencedik fejezet

CALLUM

Bassza meg, elmondtam…

A zene úgy lüktet, mint egy túl erősen verő szív. Raven szeme tágra nyílik, mintha nem akarná elhinni, amit hall.

– Mit mondtál? – kérdezi és hangjában ott vibrál a totális sokk. – A húgod? Seraphina a húgod?

Érzem, az állkapcsom megfeszül, a pánik eluralkodik rajtam. A tenyerem a szájára szorítom.

– Nem lehetne diszkrétebben? Nem akarom, hogy más is hallja.

Bólint, így engedek a szorításon, aztán lassan elhúzom a kezem az ajka közeléből.

– Magyarázd meg! – követeli.

Frusztráltan meredek rá.

– Nem itt és nem most – mondom végül. – Addig semmiképp, amíg az a pöcs Ron a közeledben van.

Raven hátralép, a szeme dühösen villan.

Rendben van, de ne hidd, hogy ezt annyiban hagyom. – Összefonja a karját mellkasa előtt, és ettől a mozdulattól egy pillanatra úgy fest a szűrt fényben, mint egy morcos kislány.

Egy nagyon morcos kislány, akinek fogalma sincs arról, hogy

én mennyire vagyok morcos.

- Hogy is hagynád…

Seraphina a húgom.

Most már tudja.

És ezzel valami végérvényesen megváltozott köztünk. Most már nemcsak a vágyaim láncolnak hozzá, hanem a múltam is. A titkom. A gyengeségem.

Későre jár, mire hazaérkezik. Látom, ahogy kiszáll, elbúcsúzik, aztán meg, hogy Ron kocsija eltűnik az utcán.

A bejárati ajtó zárja halk kattanással enged, ő pedig belép a félhomályos lakásba, a cipősarkai alatt megnyikordul a padló.

A táskáját már épp a komódra dobná, amikor megszólalok:

– Reméltem, hogy nem akarja behívatni magát!

A táska a földre zuhan. Rövid sikoly hagyja el az ajkát, majd a mellkasához kap.

– Te hogy a fenébe jutottál be? Lecseréltettem a zárat!

– Aha. – A hangom higgadt, de a szám sarkában ott bujkál a mosoly. – Szánalmas, milyen könnyen feltörhetőt választottál. Sokkal több figyelmet fordíthatnál a biztonságra. A paprikaspray is ott van a táskádban, és még csak eszedbe sem jutott használni.

Egy pillanatig csak néz rám.

– Ha éppen tudni akarod, be akart jönni.

– Akkor miért nincs itt?

– Semmi közöd hozzá.

Nem reagálok a megjegyzésre.

A mopsza ekkor ugrik le a kanapéról, aztán hangtalanul, de meglehetősen erőszakosan Raven lábához dörgölőzik.

Lenézek rá.

– Egy újabb hím, aki az ágyadba akar jutni – dörmögöm halkan.

– Ő nem csak akar.

A kutya morogni kezd, mintha fitogtatni szeretné, hogy ő a főnök.

Raven felveszi, majd ledobja a táskáját a komódra, megfordul, összefonja a karját a mellkasa előtt.

– Beszélj! – mondja.

Egy pillanatig csak állok. A tekintetem a padlóra szegezem, az ujjaim ökölbe szorulnak, aztán lassan kiengedem őket. A gondolat, hogy Seraphináról kell beszélnem.

Mintha szögesdrót tekeredne a mellkasom köré.

A szavak bennem rekednek. Sokáig csak állok ott, aztán hátat fordítok kíváncsi tekintetének, és az ablakhoz sétálok. Kibámulok a sötétségbe. A mellkasom megemelkedik, és mielőtt bármit átgondolhatnék, kimondom:

– Seraphina évekig Londonban élt. Ott tanult és végzett az egyetemen. Okos volt, fegyelmezett, gyönyörű. Nem ivott, nem drogozott és sosem hozott haza senkit. Nem volt oka rá, hogy bajba kerüljön. mégis megtörtént.

A hajamba túrok, és visszapördülök felé. Tekintete megremeg, azonban nem szól közbe.

– Egy este hazafelé tartott, de sosem érkezett meg – folytatom. – Napokig kerestük. A rendőrség tehetetlen volt, a hírekben is csak egy újabb eltűnt lányként szerepelt. Aztán egy nap, amikor mentem haza. a kastély előtti feljárón feküdt. Koszosan, sárosan, összegabalyodva, reszketve, megtörve.

A hangom elakad.' Az ujjaim remegnek, úgyhogy a zsebembe csúsztatom a kezem, nehogy észrevegye.

– Nem emlékezett rá, hogy került oda. Arra sem, ha megszökött, honnan szökött meg. Nem ismert meg – mondom fájdalmasan. – A teste tele volt zúzódással, bántalmazást égési nyomokkal. Az orvosok szerint kínozták, szerekkel tömték, hogy engedelmes legyen, hogy. hogy használni tudják.

Raven szeme elkerekedik, a szája elnyílik, de nem jön ki hang belőle. Csak a légzése gyorsul. Az igazságot akarta, hát megkapja. Még ha mindkettőnknek fáj is.

– Többszörösen megerőszakolták. – A szó kimondása után érzem, hogy a harag újult erővel roppant össze. – Seraphina vallomása nélkül viszont a rendőrség semmire sem ment. Nincs nyom, nincs tanú, nincs semmi. És én. – lehajtom a fejem –, én sem találtam semmit.

Csend. Csak a mopsz türelmetlen trappolása hallatszik még mindig Raven lába alól.

– Fizikálisan visszatért, ám sosem tért vissza a lelke. Depressziós lett – folytatom. – Teljesen bezárkózott. Aztán. háromszor próbált meg véget vetni az életének. Mindannyiszor én találtam rá és mentettem meg. Már ha ezt annak lehet nevezni. A harmadik után már nem volt választásom. Az Ashcroftba vittem. Tudva, hogy ott biztonságban van. Vagyis. eddig biztonságban volt.

A hangom vádló, és ezt még úgy sem tudom elrejteni, hogy tisztában vagyok vele, valójában nem tehet róla.

– Már nem? Miattam? – Raven hangja remeg, mikor megszólal. – Miért titkoltad, hogy a húgod? Hogy ott van az

intézetben?

– Mert nem tudom, ki bántotta. – A szavaim ridegen csattannak. – És azt sem, hogy mennyire van biztonságban. Még most sem, ennyi idő elteltével sem. Abban bíztam, visszatérnek az emlékei, és elmondja. Dr. Stewart volt az egyetlen, akit beavattam. Azonban nem lett jobban. Idővel egyre inkább nem. Ő az, de mégsem ő. És ez kibaszottul igazságtalan.

Raven lassan közelebb lép.

– De Seraphina anyaga.

– Tiszta, tudom. Semmit sem találhattál erről.

– Még ott él benne – mondja gyengéden. – A húgod, akit szeretsz, aki viszontszeret. Ha elmondtad volna nekem.

– Minden egyes ember, aki hozzá közeledik, kockázat. És te. – elakadok, aztán lenyelem a szót –, te túlságosan kíváncsi vagy. Az, hogy kérdezősködsz utána, veszélybe sodorhatja őt. Mit gondolsz, ha a bántalmazója fülébe jutna, hogy él, mit tenne? Szóval kurvára hagyd abba! – A hangom elmélyül, rekedt és dühös, viszont mögötte ott a könyörgés is. – Már csak én maradtam neki. Csak én. És ha kell, az életem árán is megvédem attól, hogy bárki újra hozzáérjen.

– Segíthetek. – Meg akar érinteni, de én kikerülöm.

– Eleget segítettél – dörrenek rá, és a konyha felé veszem az irányt.

Szó nélkül nyitom ki a hűtőt, aztán a szekrényekben kutakodom.

– Mit keresel? – kérdezi Raven, miközben karba tett kézzel figyel.

– Valami erőset, mielőtt teljesen megőrülök – morgom, és

benézek a konyhapultra, hátha találok egy üveg whiskyt vagy legalább bort.

– Van fekete teám – feleli komolyan.

Felé fordulok, hitetlenkedve nézek rá.

– Fekete tea? Lazítani akarok, nem gyomorrontásom van.

– Ez erős – védekezik. – Assam tea, három percig áztatva, fém szűrővel, nem a filteres vackok közül való.

A szemöldököm felszalad, és ha nem ennek az abszurd helyzetnek a közepén lennénk, talán magamhoz vonnám és kicsókolnám belőle az értetlenségét.

– Csodás! A koffein majd biztos elzsibbasztja az agyam.

– Örülök, hogy legalább valamelyikünkben maradt humorérzék – szúrja vissza, és már fordul is vizet forralni.

Egy pillanatra elmosolyodom, ám aztán elkomorodom. A teáskanna hangja valahogy idegenül szelíd ebben a pillanatban.

– Most már érted végre, hogy miért akartalak megállítani?

Megáll a mozdulatban, felém fordul és a háta mögött megtámaszkodik a konyhapult szélében.

– Megértem, de komolyan mondtam, hogy segíthetek. Seraphina bízik bennem, és egyre közlékenyebb. Igaz, indirekt módon, de az. Mit gondolsz, miért akartam a Velvetbe menni? Mert az, amit mesélt, rávezetett arra, hogy ott történt valami. Volt valakije, már csak ki kell derítenünk, hogy ki.

Felvonom a szemöldököm.

– Derítenünk? Nem, nekünk maximum dugnunk kell együtt, Raven, semmi több. Az egyetlen dolgod, hogy könnyebbé tedd a húgom életét a falakon belül. Ne felejtsd el, csupán egy szavamba kerül, hogy ne te légy a kezelőorvosa. Csak azért

engedtem meg, hogy a közelében maradj, mert úgy véltem, hogy te, mint nő, sokkal jobb hatással leszel rá, mint dr. Stewart volt. A kis magánakciód veszélyes volt, és szükségtelen. Az a fickó ott nem üres fenyegetéseket pufogtatott. Marco egy bűnöző. Ronnal pedig szintén nem stimmel valami, minden porcikám érzi. És a legkevésbé sem akarom, hogy ő tudjon róla.

– Szükséged van rám, Callum, akár belátod, akár nem. Ő az én betegem.

– És az én húgom.

– Akivel nem törődsz! Felé sem nézel.

A vád a hangjában egyértelmű és tapintható.

– Minden héten meglátogatom őt.

– Hazudsz! A nyilvántartás szerint senki sem látogatója Seraphinát.

– Mert sosem akkor megyek, amikor mások megláthatnak. Hanem éjszaka.

– Az lehetetlen. Nem juthatsz el a szobájáig úgy, hogy ne találkozz a biztonsági őrrel és legalább egy nővérrel.

– Rendelkezek belépési jogosultsággal, hidd el, az őr és a nővérke okoz a legkevesebb problémát nekem.

– Te lefizeted őket?

Bólintok.

– És te vagy a fekete angyal.

– Hogy mi?

– Így beszél rólad, legalábbis azt hiszem, rólad beszél. Az őrangyalának tart, Callum.

Az állkapcsom megfeszül. Azt hittem, nem érzékel, hogy nem fogja fel, ki vagyok, és erre kiderül, hogy mindvégig tudta.

Tudta, csak egy szerepet formált nekem. A szívem hevesen dobog, próbálok küzdeni az érzésekkel és a haraggal. A szemöldököm összeráncolom, hosszan nézek Ravenre.

– Mert azt hitte, mindentől megvédem. De nem tettem. Cserben hagytam. Most már csak annyit tehetek, hogy elrejtem őt a világ elől. Azért nem Thorne-ként szerepel az intézetben. És a kartonján is ezért nincs semmi, ami a történtekre utal. Elővigyázatosságból.

A víz felforr. Raven elzárja alatta a lángot, és a fémszűrőben lévő teafűre önti, majd három hosszú kibaszott percig szótlanul mered a csészékre. A szűrőt kiveszi egy kistányérra és felém nyújtja az egyik csészét. Ő is megfogja az övét, megkerül és leül a nappaliban álló fotelbe. Követem, én a kanapéra ereszkedem.

– Hagytad, hogy azt higgyem, semmit sem érzel azok iránt, akik… – elakad, keresgéli a szavakat –, …akik mentálisan sérültek. Mint Seraphina.

A torkom összeszorul, mégis megszólalok:

– Mert így könnyebb volt. Ha gyűlölöm őket, akkor nem kell arra gondolnom, hogy a saját húgom is közéjük tartozik. A gyűlölet egyben tart.

Csend.

– Tehát ezért. – suttogja. – Mert ha elismernéd, hogy a testvéred is áldozat, akkor be kéne ismerned azt, hogy te sem vagy érinthetetlen, te sem vagy lelketlen.

A mellkasom összeszorul, de nem válaszolok. Csak ülök ott, és érzem, ahogy minden, amit eddig magam köré építettem, lassan szétporlad. Belekortyolok a teába. Tényleg baromi erős. Keserű, fanyar, mintha szénport oldott volna fel forró vízben,

valahogy mégis megnyugtat.

– Nem kell beismernem semmit.

– Nem leszel tőle kevesebb, csak emberibb. Válaszokra van szükséged, neked is és a húgodnak is.

– Te komolyan elhiszed, hogy ki tudsz szedni a húgomból bármit? Bármit, ami hasznos?

Leteszem a bögrét az asztalra.

Raven összefonja a karját.

– Nem akarok „kiszedni” belőle semmit. Azt akarom, hogy magától felszabaduljon, hogy Seraphina ne legyen többé a trauma foglya. Hogy biztonságban elmesélhesse, ami történt, és végre kontrollt szerezhessen a múltja fölött, akkor lassan visszanyerheti az identitását, a hangját, az erejét. És nem a félelem, a szégyen, a bűntudat és a fájdalom határozza meg minden gondolatát.

– Felszabaduljon? – visszhangzom keserűen. – Raven, a húgom összetört. Az ilyen törésekből nem lehet csak úgy „felszabadulni”.

– De lehet velük élni – feleli halkan, ugyanakkor határozottan. – Ha nem próbáljuk meg, akkor biztosan nem fog változni semmi. A beszéd, a tudatosítás, az emlékezés az első lépés a gyógyulás felé.

– Tényleg így gondolod? – kérdezem. – Hogy pár terápiás beszélgetéssel helyre lehet hozni azt, amit tettek vele?

– A trauma utáni gyógyulás általában három fő szakaszban történik. Az első a biztonság megteremtése, aztán emlékezés és gyász, és végül az újrateremtés, amikor a páciens elkezd újra hinni abban, hogy lehet jövője. Nem mindenki gyógyul meg

teljesen, de látok esélyt visszahozni Seraphinát, ha kitartunk mellette.

Rám néz, és valami van a tekintetében, nem szánalom, nem is együttérzés. Inkább makacs hit abban, amit én már rég eltemettem magamban: hogy valamit még meg lehet menteni.

Belekortyolok újra a teába. Most már nem érzem olyan keserűnek. Raven szavai még mindig ott zúgnak a fejemben.

– A rohadt megérzéseidre alapozol? – pattanok fel a kanapéról, mire a kutya felmordul. – Mert nekem ez nem elég.

Raven is feláll és farkasszemet néz velem.

– Azért, mert nem érted, attól még nem ostobaság. Minden, amit elmondtam, igaz, és jelenleg a te bizalmatlanságod gátolja a leginkább Seraphina gyógyulását.

– Érzelmi manipulációval nálam nem mész semmire.

– Hát persze, mert nincs szíved, amit megérinthetnék vele? Ezt ismerem, ez csak egy újabb ócska kifogás.

A makacssága már-már az idegeimre megy, de valahol mégis elérnek a szavai, és legnagyobb meglepetésemre majdnem rábólintok erre az őrületre.

– Nem! Hagyd békén őt. Nincs magánakció, nincs semmi, ami kockázatot jelent rá nézve. Semmi közöd hozzá.

– De, ha…

– Nem, és lezártam a témát. Ez csak rám tartozik, és semmi szükségem rá, hogy beleavatkozz. Vannak dolgok, amiket nem kell értened.

– Valójában értem. – A hangja puha, viszont minden szava hidegen vág belém. – Úgy gondolod, az érzések hátráltatnak. Ezért nem engeded meg magadnak őket. Hideg vagy és

távolságtartó, hogy ne láthassanak a páncélod mögé. Irányítás- és kontrollmániás vagy, mert félsz, ha nem te irányítasz, akkor kicsúsznak a kezedből a dolgok.

A tekintetem az arcán tartom, de belül remeg a gyomrom.

Azt hiszi, megfejtett.

Azt hiszi, a „miérteket" ismeri, pedig csak a felszínt kaparja.

– Tévedsz – felelem halkan. – Nem azért akarok irányítani, mert attól félek, hogy kicsúszik a kezemből valami. – Teszek felé egy fél lépést, épp csak annyit, hogy lássam, visszatartja tőlem a lélegzetét. – Hanem mert tudom, hogy a legtöbb ember nem képes rá.

Elnyílik az ajka, de aztán nem mond semmit. Látom, ahogy megfeszül a torka, ahogy lenyeli a választ.

– Az emberek azt hiszik, döntéseket akarnak hozni – folytatom. – Ám valójában csak azt akarják, hogy valaki más döntsön helyettük.

Az ujjam megérinti az arcát, aztán elidőzöm az állkapcsán, mintha önmagamnak is időt akarnék adni.

– Mert az felszabadító. Mert a felelősség kibaszott nehéz teher, és ha valaki leveszi rólad, az mámorító megkönnyebbülést hoz.

A pillantásom az övébe kapaszkodik.

– Te is vágysz erre a megkönnyebbülésre. – Egy apró szünet, csak egy lélegzetvételnyi, de érzem, igazam van. – Hogy valaki más döntsön helyetted. Hogy megtehesd, amitől máskor visszariadsz. Hogy végre ne mások gondjai legyenek az első helyen, hanem te. Csakis te… Igazam van?

A csend fojtó. Raven szeme sötét, a pupillája kitágult, a

mellkasa gyorsabban emelkedik.

Végül megszólal, de a hangja rekedtebb, mint az előbb:

– Néha igen – suttogja, már nincs benne harag. Csak kíváncsiság. Talán félelem.

– Most is – mondom, és szorosan magamhoz rántom. – Érzem minden porcikádon. Át akarod adni magad a gyönyörnek, nekem, de a félelmeid még mindig visszatartanak. Érdekelne, vajon attól félsz, hogy bántani foglak, vagy attól, hogy annyira élvezni fogod a felszabadulást, hogy soha többé nem akarsz majd visszatérni a valóságba? – suttogom a fülébe.

Lesüti a szemét, de nem hagyom, hogy elrejtőzzön előlem. Összeszorítom az állkapcsát és magam felé emelem az arcát. A tekintete lassan visszatér rám, és akkor először nem látok benne védekezést. Csak azt a törékeny pillanatot, ami mindent megváltoztat.

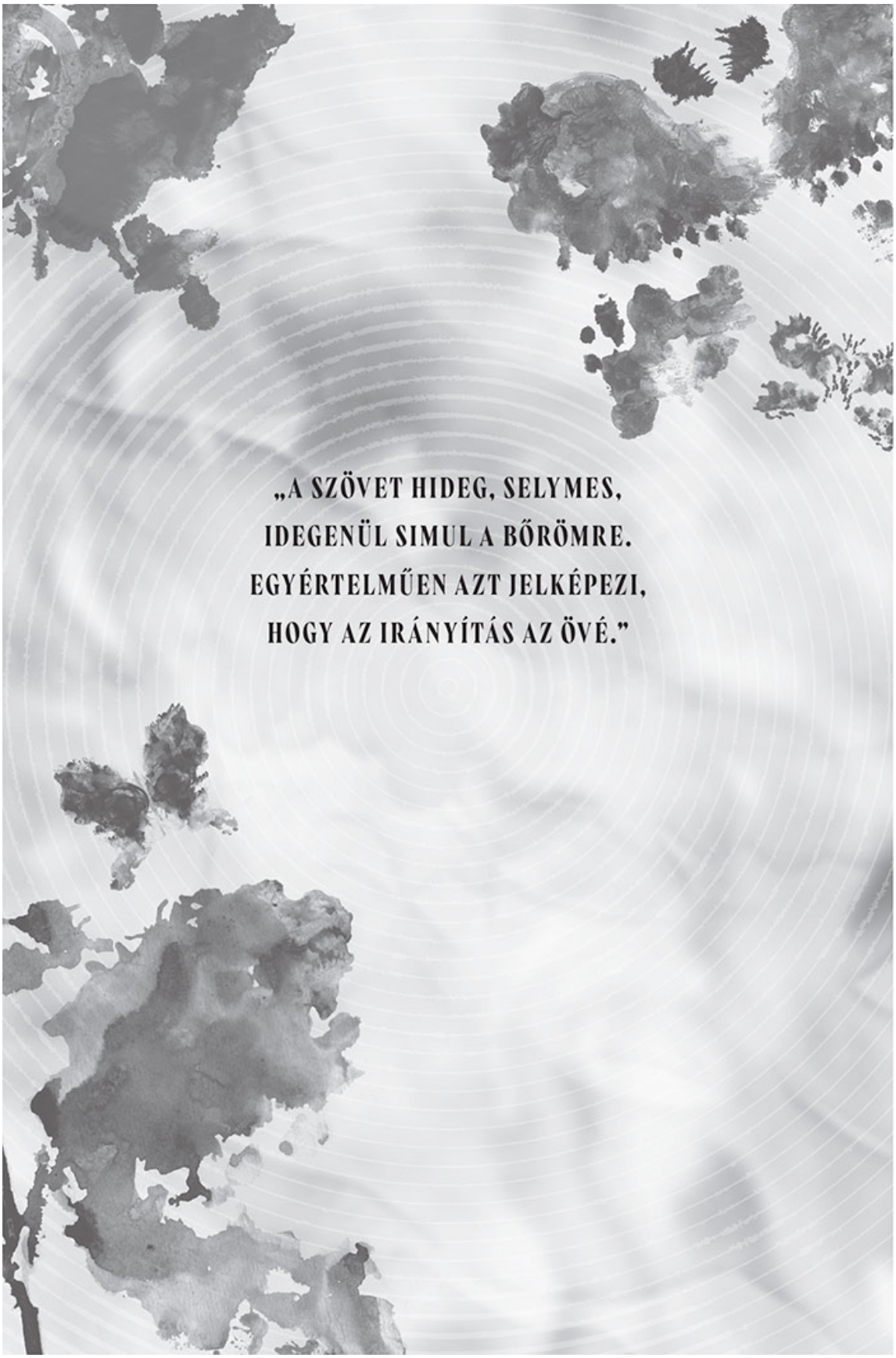
Megcsókolom, mert nem bírom tovább a közelében anélkül, hogy ne kóstolnám meg. Raven a karomba kapaszkodva megemelkedik és visszacsókol. Azonnal, készségesen, gondolkodás nélkül. A megadás gyönyörű jele ott van minden mozdulatában, a csókja ízében, a nyelve játékában, a vágy hangjában, ami a torkából tör elő. A hajamba túr, hogy közelebb húzzon magához. Engedem, mert én is közelebb akarom érezni magamhoz. Mélyen visszacsókolom, keményen, visszavonhatatlanul leigázom a nyelvemmel. Nem adok neki elég teret, sem levegőt vagy szünetet. Fulladásig kínzom, mielőtt hagyom levegőhöz jutni.

Raven szeme lázasan csillog, a mellkasa gyors ütemben emelkedik. Nem bírom tovább. Egyetlen mozdulattal kapom fel,

a karomban könnyűnek tűnik, mintha csak a saját akaratom súlya lenne, amit viszek. Meg sem próbál tiltakozni, a meglepetéstől és a feszültségtől szinte mozdulatlan. Lassan lépkedek vele a hálószoba felé. A kutya kíváncsian ugrik felénk, miközben a lábammal betolom magunk mögött az ajtót, kizárva őt, a külvilágot és minden józanságot.

Leteszem a puha szőnyegre, az ágy előtt. Egy pillanatig csak nézem, ahogy előttem áll, a tekintete még mindig dac és vágy között ingadozik.

– Most pedig… – a hangom mély és parancsoló, mégis gyengéd –, térdre!

„A SZÖVET HIDEG, SELYMES,
IDEGENÜL SIMUL A BŐRÖMRE.
EGYÉRTELMŰEN AZT JELKÉPEZI,
HOGY AZ IRÁNYÍTÁS AZ ÖVÉ.”

Huszadik fejezet

RAVEN

Nem tudom, mikor veszítettem el a fonalat. Egyik pillanatban még haragudtam rá, a másikban meg… itt vagyok előtte, a hálószobámban, és a szívem vadul ver.

Callum olyan közel áll, hogy érzem a belőle áradó hőt. Szeme vágytól szikrázik, teste nyugalmat áraszt.

Azt hittem, kiismertem. Azt hittem, csak egy arrogáns, öntelt hím, aki mindent irányítani akar, mert ehhez szokott hozzá.

De most. most, hogy már tudom a titkát, értem a motivációját, másképp nézek rá.

Hisz bármire képes azért, akit szeret.

És ez a felismerés egyszerre ijeszt el és vonz hozzá.

A torkom elszorul. A büszkeségem, a józanságom sikolt, hogy ne engedelmeskedjek. De valahol mélyen tudom, ez most nem a hatalomról szól. Hanem arról, hogy képes vagyok-e elengedni a kontrollt, ami az egész életemet uralja. A pszichiáter oldalamat, mely minden nap mindent kézben tart, döntéseket hoz, és mások életének terhét cipeli.

Egy hosszú lélegzetvétel. Aztán lassan engedek a testemnek. A térdem a szőnyeget érinti, a kezeim meg-megremegnek, de a pillantásom rajta marad.

Mozdulatlanul áll, árnyéka rám vetül, mégsem fenyegető. Inkább olyan, mint egy a frissítő nyári zápor előtti pillanat, amikor a levegő tele van várakozással, feszültséggel, kimondatlan ígéretekkel.

És ahogy lenéz rám, először érzem úgy, hogy nem engem, hanem az engem fogva tartó korlátokat akarja elpusztítani.

– Tudod, amikor megmutattad a húgom fényképét és előálltál az ötlettel, hogy nyomozni kezdesz azután, hogy mi történt vele, egyszerre akartalak megfojtani és megcsókolni. Az indulataim állandók veled kapcsolatban, a bőröm alatt izzanak és azonnal lángra kapnak a közeledben. – Tenyere rásimul forró arcomra, hüvelykujja az ajkamra téved. – És ez elviselhetetlenül frusztráló.

A szívem a torkomban dobog, a mozdulat olyan könnyed, mintha pusztán a levegőt érintené, mégis beleremegek. Nem húz magához, nem kényszerít semmire. Csak ott tart, hogy érezzem az önuralmam peremén táncoló szenvedélyt. Lesütöm a szemem.

– Gyönyörű látványt nyújtasz – duruzsol tovább. – Az arcod izzik, a mellkasod hullámzik, és a csókomtól duzzadt szád a gatyámban meredező farkammal néz farkasszemet. Ha tudnád, hányszor elképzeltelek már, ahogy így térdelsz előttem…

A dicséret furcsán illetlen, mégis forrósággal tölt el, hogy kíván, hogy mindig is kívánt.

– Nézz rám! – szólal meg halkan, olyan tónusban, amitől a gyomrom összeszorul. – Ha most továbblépünk, annak szabályai lesznek.

Egy pillanatra nem értem, mire gondol. Aztán látom a

szemében azt a sötét, határozott villanást.

– Szabályai?

– Igen. Mert lehet, hogy olyan dolgokat kérek, melyek próbára tesznek. Amihez teljesen át kell adnod magad nekem és megbíznod bennem. – Egy pillanatra elhallgat, mintha mérlegelne. – Ha bármikor úgy érzed, hogy nem bírod tovább, csak mondj egy szót. Egy biztonsági szót. Bármit. Akkor azonnal megállok.

A torkomban gombóc nő. A gondolat egyszerre megijeszt és furcsamód megnyugtat.

– Mégis… mi az, amit kérnél, amiért ilyesmi szükséges? – kérdezem óvatosan.

A szeme sötétebb lesz, mint eddig bármikor.

– Olyan dolgok, amiktől talán megijedsz, pedig csak meg akarom mutatni, milyen az, amikor teljesen elengeded a kontrollt, és átadod nekem – feleli. A hangja mély, minden szava veszélyesen csábító. – Minden fájdalom gyönyörhöz vezet, minden próba a kettőnk közti bizalmat építi, és a saját határaid átlépését. De ezt néha nem könnyű elviselni.

Egy pillanatig hallgatok, aztán nagy levegőt veszek.

– És ha nem akarom?

Felvonja a szemöldökét.

– Nem térdelnél most előttem, ha nem akarnád. Tudom, hogy te is vágysz rá.

– Pisztácia – csúszik ki a számon az első gondolat.

Callum egy pillanatra elbizonytalanodik, aztán felvonja a szemöldökét. Mintha egyszerre lenne döbbent, szórakozott és teljesen kizökkent.

– Pisztácia? – kérdezi, és egy apró mosoly suhan végig az arcán. – Komolyan?

– Igen – felelem szemlesütve. – Szeretem az ízét. Egyszerre sós, ropogós, édes. tökéletes egyensúlyban.

Callum tekintete megváltozik.

– Pisztácia – ismétli, és a hangja elmélyül.

Callum ledobja a zakóját, lassan a nyakkendője után nyúl. A mozdulat nem sietős, pontosan tudja, mit csinál, és azt is, mit vált ki vele. A szövet sercenve csúszik ki az inggallér alól. A pillantásom akaratlanul követi a kezét. Aztán kigombolja az ingét. A torkom kiszárad, a levegő túl sűrű és forró ebben a pillanatban. A mellkasa emelkedik, miközben elhúzza az anyagot; a bőrén megcsillan a holdfény. Nem teljesen vetkőzik le, mégis úgy érzem, mintha minden gomb egy-egy réteg lenne, amit rólam is lehánt. A nadrágját is kigombolja. A pulzusom a fülemben dübörög. A nyakkendőt a kezében tartja, először azt hiszem, eldobja. Ehelyett lassan, szinte szertartásosan a nyakamba teszi, majd az ökle köré húzza a végét, és addig teker rajta, míg a szövet megfeszül a torkomon. A pulzusom felgyorsul, nem félek, tekintetem az övébe kényszeríti.

A szövet hideg, selymes, idegenül simul a bőrömre. Egyértelműen azt jelképezi, hogy az irányítás az övé.

És én elengedem.

Callum arca közel van. A szeme sötét, mély és könyörtelenül éber.

– A tested nem több, mint eszköz, hogy szolgáljon, és már az enyém – mondja, és a nyakkendőt megrántva szorosan felhúz magához. A mozdulat durva, a levegő egy pillanatra elakad a

torkomban, a gerincemen forró bizsergés fut végig.

Szabad keze a derekamra fonódik, ujjai olyan erővel szorítanak, hogy szinte érzem, ahogy a bőröm alatt lüktet a vérem.

– Készen állsz rá?

– Igen – felelem vágyakozva.

A lehelete forrón csap az arcomra, mielőtt ajka az enyémnek ütközik. A csók nem gyengéd. Egyszerűen elvesz tőlem mindent, amit adni tudok. A szívem úgy ver, mintha menekülne, közben pedig nem tud elég közel kerülni hozzá. A világ beszűkül: csak a lélegzetünk marad, az ütközés ritmusa, a sós, fémes íz, ahogy a fogaink összekoccannak. A keze szorosan a nyakkendő körül, a nyelve kitölt, az íze megrészegít. A mellkasába kapaszkodom, mert másképp szétesnék. A vágy nem nő, hanem robban köztünk, és minden, ami körülöttünk van, a martalékává válik. Az idő, a hely, a tér, a valóság. Csak mi ketten létezünk, a lángok, és az éhség, amit egymás iránt érzünk. A nyelve minden egyes csapásával belém hatol, kínoz, felemészt. Végül belenyögök a csókba, és ettől csak még inkább megvadul. Mintha benzint locsoltam volna a nyílt lángra. A testét az enyémnek nyomja, erekciója kiéhezett ölemnek feszül. Az ő torkából is morgás tör fel. Érzem a nyakkendő szorosabban feszül a nyakamon, és ettől minden ködösebb lesz. Hirtelen megharap, majd megnyalja ott, ahol felsértette a bőrt. Ajka közé szívja az alsó ajkam. A fájdalom és vágy összemosódik bennem. Mindenütt lüktetek. A haját markolom, a nyakát, a mellkasát. A szenvedély magával ragad, és teljesen elveszek benne. A mellem súlyossá, a mellbimbóm keménnyé, a lábam közötti

lüktetés elviselhetetlenné válik. Nem vagyunk más, csak sóhajok, nyögések és nyelvcsapások visszhangja, melyet készen állok megpecsételni, akár azonnal.

Ám Callum váratlanul elszakad tőlem, elenged, tekintete úgy tapad rám, mintha minden rétegen átlátna. Tökéletes mellkasa éppolyan vadul hullámzik, mint az enyém. Egyetlen durva rántással szétszakítja a blúzomat. A gombok szerteszét röpülnek a hálóban. Az ajkam elnyílik a döbbenettől. Callum ujja az alsó ajkamra tapad, onnan siklik le az államra, a nyakamra, a mellkasomra, a mellem közti völgyre, majd ott megáll és egyenesen a szemembe néz.

– Akarod, hogy újra megbasszalak?

Bólintok.

Ujját a melltartómba akasztja, és a fülemhez hajol.

– Akard jobban – éri el rekedt hangja testem legintimebb pontját. – Mondd ki! Szavakkal, bébi!

A szexuális frusztrációm kongatja az átkozott kolompot.

– Akarom.

Megpördít. A blúzomat lesodorja a vállamról, a szoknyám cipzárját lehúzza, ami így a bokám köré esik. Hallom, ahogy vetkőzik és látom a szemem sarkából, hogy az inge, majd a nadrágja is a földön landol. Mozdulatlanná dermedek. Kikapcsolja pánt nélküli melltartómat, majd lecsúsztatja a bugyimat. Nyelek egyet, és magam köré fonom a karomat, amikor megérzem csupasz bőrét a hátamnak, kemény farkát pedig a fenekemnek préselődni.

– Jó kislány!

– Mit fogsz tenni velem? – bukik ki belőlem a kérdés.

Bal keze a csípőmet markolja, a jobbal megtalálja a csiklómat.

– Maradj nyugton, és jól figyelj arra, amit mondok. -A foga a fülcimpámat súrolja, miközben ujjai odalent simogatnak, ingerelnek, finoman izgatnak. – Most nem te irányítod az eseményeket, nem te adsz utasításokat. Követed őket. Tőlem függ, hogy mi történik, hogy milyen irányba viszlek. Aki odakint vagy, az most nem létezik. Felejtsd el, és engedelmeskedj! Ez az egyetlen dolog, amit tenned kell. Higgy nekem, jobban fogod élvezni, mint gondolnád.

Alig fogom fel, amit mond, hisz még mindig erotikus köröket rajzol a csiklómon. A nyakkendőt kioldja a nyakamból, és a kezem pillanatok alatt a hátam mögé kötözi vele. Újra a mellkasához ránt, és figyelmeztetés nélkül csatakos hüvelyembe nyomja mutató- és középső ujját.

– Valahol itt hagytuk abba legutóbb, igaz? – húzza ki lassan és tolja be újra még őrjítőbb lassúsággal.

Kínoz.

– Igaz – helyeslem.

– Mennyire gyűlöltél, hogy nem adtam meg a kielégülést? – kérdez, közben folyamatosan ugyanazt teszi velem. Ki-be, ki-be… Megduzzadok körülötte.

– Most is gyűlöllek miatta – felelem szinte fájdalmasan.

Hátulról megragadja az állkapcsom, majd nedvemtől sós ujjait egyszerre tolja a számba.

– Szopd!

Még csak meg sem fordul a fejemben ellentmondani. Úgy szopom, nyalom és ízlelgetem, mintha a farkát tette volna az ajkam közé. Elégedett morgással jutalmaz, aztán visszavezeti

nyáltól csöpögő ujjait belém.

– Most pedig lovagold meg szépen. – Ad rá engedélyt.

A fejem hátrahanyatlik a vállára, a hátam ívbe feszül az érzéstől. A testem önálló életre kelve siklik fel-le a gyönyört hajszolva.

– És a jókislányból így lesz rosszkislány – dörmögi.

Még csak nem is szégyellem. Callum erősen tart, még erősebben dug varázslatos ujjaival, amit csodálatos helyen és időben görbít a megfelelő pontot elérve. Az orgazmus felé hajt. Érzem, a küszöbén vagyok. Kéjesen nyögök, sóhajtozok, vonaglok, de mielőtt elélvezhetnék, leállít.

– Könyörgök, ne hagyd abba – zihálom, a hangom remeg, elcsuklik.

Fuldoklom a kielégítetlenségtől, mely szinte az őrületbe kerget. Keményen a mellemre suhint. Fájdalom és kéj egyszerre szakad fel a torkomból.

– A könyörgésed nem hat meg, bébi.

Kínozza a mellbimbóimat, addig csipked, csavar, míg már csak a fájdalmat és a sajgást érzem, semmi mást.

– Könyörgöm, hagyd abba! – sikítok fel.

– Könyörögsz, hogy ne hagyjam abba, aztán meg, hogy hagyjam abba.

Miközben ezt mondja, dörzsölni kezd odalent. Intenzíven, gyorsan, pillanatok alatt újra a gyönyör kapujáig rántva.

– Most akkor melyik?

A nyakamba morog.

Az idegeim sisteregnek, a levegő megfeszül köztünk. A testem tiltakozik, mégis követi minden mozdulatát, mintha a saját

akaratom már régen az övé lenne.

– Ne hagyd abba! – szakad ki belőlem kétségbeesetten, mielőtt még gondolkodhatnék, de újra elvágja az élvezet útját.

Érzem, ahogy elmosolyodik a nyakamnál. A kegyetlensége egyértelmű, ahogy a szándéka is. Büntet, és nem tudom, meddig vagyok képes még elviselni. Darabokra zúzza az érzékeimet. Elveszítem önmagam, nem fizikailag, hanem valahol mélyen, belül. Már nem vagyok ura a pillanatnak, csak sodródom Callum akarata szerint. Elengedem a gondolataimat, a kétségeimet, és csak azt érzem, amit ő akar, hogy érezzek, bármilyen utat is szán nekem. Ad és elvesz. Újra és újra, mígnem a térdeim megrogynak a kimerültségtől.

Nem bírom tovább.

- Kérlek, kérlek!

– Mondd ki! – duruzsol mély hangon.

– El akarok élvezni.

– Én azt akartam, hogy ne menj a Velvetbe, és szót fogadtál? Nem… – mély morgás tör fel a torkából. – Soha többé nem teheted be oda a lábad, megértetted?

– Igen.

– Helyes – közli, majd a hajamnál fogva hátrarántja a fejemet, és mire felfognám, mi történik, már az ágyra nyom.

Arcom a matracba fúródik, megmarkolja a derekamat, majd egy erőteljes mozdulattal magához húz. A fenekem az égbe magasodik, tenyerével erősen rácsap. Időm sincs feldolgozni, a farkát már a puncim bejáratánál érzem.

– Oda csak ribancok járnak – szűri a fogai közt. – És te nem lehetsz senki ribanca. Csak az enyém. Mondd ki szépen nekem!

Úristen! A szavai lángra kapnak bennem. Hogy képes ilyesmire?

– A ribancod vagyok.

Összekötözött csuklómba kapaszkodik, és a semmiből felnyársal. A testem megfeszül. Sikít az érzéstől, ahogy végre kitölt, bekebelez és totálisan az uralma alá vesz.

Nem finomkodik. Az övé vagyok itt, ezen az ágyon, ebben a pillanatban.

És azt tesz velem, amit csak akar.

Ujjai mélyen belenyomódnak a bőrömbe, nem gyengéden, hanem birtoklóan. Minden lökésnél szorosabban fogja a csípőmet, erősebben húz magára. A testem engedelmes, minden mozdulatát követi az övének. Hajamat az ökle köré tekeri, magához ránt. Mozdulatai egyre vadabbak, a szoba megtelik szaggatott lélegzetünk és testünk csattanásainak tompa hangjaival. Érzem, közel járok, a hüvelyem a farka köré szorul, és amikor eltalálja a G-pontomat egy áruló nyögés szakad ki belőlem. Rettegek, hogy ismét megtagadja a kielégülést.

– Még nem! – parancsol rám.

– Nem bírom tovább.

Belém csapódik, a testem irányíthatatlanul sodródik alatta.

– Hallani akarom, ahogy a nevemet sikoltod.

Újabb becsapódás, újabb döfés, és a valóság kisiklik alólam, hogy átrepítsen egy nem létező világba, ahol a gyönyör hosszan elnyújtott hullámokban szaggat apró darabokra.

A világ leszűkül a lélegzetemre, az érintésére, a nevére, ami valahol a torkom mélyén formálódik, mielőtt elszabadulna. Aztán a matracba sikítom. A csúcspont elragad, a testem

megremeg, Callum állatias morgással követ a csúcsra, és amikor végül megáll, hangosan zihál a csendben. Kiszabadítja a csuklómat, és magához von. A vállgödrömbe csókol. Az agyam tompa, a testem súlytalan, könnyű, a csontjaim megolvadnak, a lelkem, az elmém teljesen felszabadul.

– Ez hihetetlen volt – pihegem.

Mély csókba ránt, még mindig éhes, mohó csókba, mintha az éhsége csillapíthatatlan lenne irántam. A szám szinte eltűnik az ajkai között, a testem a karjában. A farkát még mindig keménynek érzem, készen áll, míg én az iménti orgazmus hullámaiban úszom. Amikor végül elválik tőlem, a levegő ég a tüdőmben, a szám duzzadt, és csak a tekintetébe kapaszkodva vagyok képes a felszínen maradni.

– Ez csak a kezdet volt – morran a számba. – Csak a kibaszott kezdet.

És valóban az volt, mindezt hajnalba nyúlóan bizonyította életem legextrémebb módon megélt orgazmusaival. Sohasem hittem volna, hogy lehetséges elélvezni oly módokon, ahogy ő élveztetett el. A csuklóimat egy gerendára hurkolta, a testem megemelte, a lábaim ösztönösen a vállára simultak, míg a súlyom a kötélen és rajta oszlott meg, hogy ne zuhanjak hátra a semmibe, miközben kinyalt, akár egy tál fagyit. Kiszolgáltatott a gravitációnak és alárendelt az akaratának.

ÉPP úgy, ahogy ígérte.

Huszonegyedik fejezet

CALLUM

A szoba félhomályos, csak az utcai fények vibrálnak a függönyön keresztül, szelíd árnyékokat húzva Raven hátára.

Mellettem fekszik lehunyt szemmel. Lassan, mélyen lélegzik. A teste ellazult, a vonásai kisimultak, az átélt orgazmusoktól teljességgel kielégült.

Óvatosan végigsimítok a hátán, ujjbeggyel követem a gerince vonalát. Minden apró remegése bennem is visszacseng. Csodálatos nő, törékeny és erős egyszerre, mint egy megfeszített húr, amely csak érintésre vár, hogy zenévé váljon.

A bőre meleg, a lélegzete lassú, mégis érzem alatta a finom feszültséget, a törékeny éberséget. A tenyerem követi a lapockája ívét, mintha rajzolnék rá, mintha a testének minden egyes részét így próbálnám az agyamba vésni. Nem tudok betelni vele. Folyton érinteni akarom, közel lenni hozzá. Marcangol a vágy, mindazok ellenére, hányszor kaptam meg őt ma éjszaka. Egyfolytában birtokolni akarom.

És ez túlmutat a puszta vágyon.

Van benne valami, nem tudom megfogalmazni, hogy mi, de vonz, akár a gravitáció.

Megmozdul. Lassan nyitja ki a szemét, és kissé rekedten

szólal meg:

– Elmész?

– Igen. Csak még beszélni akartam veled.

– Wow, Callum Thorne beszélni akar – csipkelődik fáradt mosollyal.

– Bár szívesen kefélnélek reggelig, pár óra múlva tárgyalásom lesz, még le kell zuhanyoznom és átöltöznöm előtte.

Elpirul. Gyönyörű, ahogy elpirul. Most, hogy már nem homályosítja el a vágy, zavarba hozza az őszinteségem. Csend lesz köztünk. Felkelek. Meztelen vagyok, és a farkam máris startra készen áll, hogy bármikor belemerüljön újra, látom, hogy észreveszi. Az ajkam megrándul, ahogy elkapom a tekintetét. Felül, a takarót a mellkasáig húzza, a párnának dől. Mutatóujjammal végigsimítok az arca ívén.

– Folyton kemény vagyok miattad. Szokj hozzá! Mert ezentúl minden éjjel úgy leszel az enyém, ahogy én akarom. A végletekig kiaknázva az érzékiséged, a kíváncsiságod és a tűrőképességed. Tudom, hogy vonz a sötétség, a tiltott izgalom. Engem is. – Ujjam az ajkán jár, finoman érinti, aztán durvábban, végül az arcát szorítom satuba vele. – Lassan haladunk majd. A te tempódban, de az én szabályaim szerint. Pislogj, ha megértetted!

Megteszi.

– Sosem bántanálak csupán a saját élvezetemet hajszolva. Sosem tennék olyat veled, amit nem akarsz, de feszegetni fogom a határaidat. Bíznod kell bennem, és nekem is bíznom kell benned.

Bólint, én pedig megcsókolom. Mohón és újra éhesen, ám mielőtt elmélyíteném a pillanatot, elhúzódom.

Nyel egyet, végignézi, ahogy felhúzom a nadrágomat, és már az ingemet gombolom, amikor megszólal.

– Még sosem találkoztam hozzád hasonló férfival.

– Talán jobban jártál volna, ha ez így is marad – vallom meg őszintén. – Senki sem tudhat a húgomról, és kettőnkről sem. Te és én továbbra is idegenek leszünk egymásnak mások előtt, és az ajtók mögött is csak szeretők. Semmi több nem lehet köztünk, érted?

Tudom, hogy kegyetlen vagyok, azonban csak így védhetem meg a csalódástól.

– Miért?

– Mert így biztonságos a számodra.

– Folyton ködösítesz. Ez mégis mit jelent?

– Pontosan azt, amit mondtam.

Ránézek és megrázom a fejemet. Sok mindent nem árulhatok el, amit tudni akar.

– Emlékszel, hogy éreztél velem kapcsolatban, amikor megismertél?

– Szörnyetegnek tartottalak – vallja be szégyenkezve, és ez keserű mosolyt csal az arcomra.

– Az a szörnyeteg most is bennem él. Ott lapul a bőröm alatt, az ereimben áramlik, a lelkemben lakozik. Ezt sose felejtsd el!

Csendbe burkolódzik, én pedig hagyom. Hisz van mit megemésztenie, van mit megbánnia, valójában lenne oka sikítva elmenekülni előlem. A gondolataimba merülve öltözöm tovább, amikor egyszer csak megérzem az érintését a kezemen.

– Kell, hogy legyen ott valami más is.

Ujjaimat a csuklójára kulcsolom és lesodrom magamról, egy pillanatra lehunyom a szemem, mielőtt újra ránéznék.

– Ne légy naiv, bébi, az az oldalam sokkal kegyetlenebb.

Az öltönyöm már a kezemben van. Indulásra készen állok, de a hangja megállít, mielőtt kiléphetnék a szobája ajtaján.

– Miért nem maradsz?

Visszalépek, és a melle elé szorított takarót lassan lehúzom róla. Karját ösztönösen maga elé zárja, a lábát összeszorítja. A tekintetem szégyentelenül járja végig meztelenségét.

– Hogy hozzám bújva aludj el, és mellettem ébredj? – kérdezem, de nem nézek a szemébe.

– Igen – hallom bizonytalan válaszát.

– Ha ágymelegítőre van szükséged, arra ott van Krumpli. – Megrándul az arca, ahogy a szavak megsebzik. – Én azért vagyok itt, hogy mocskos dolgokat tegyek veled, nem játszom kapcsolatosdit, Raven, ezt vésd az eszedbe.

Nem életem csúcspontja, amikor kimosdatom Ron Devereuxot a hűtlen kezelés vádja alól, de az igazság mellette szól, akkor is, ha az ellene irányuló bosszúért saját magát okolhatja.

A vizsgálat véget ért.

A kihallgatások, a jegyzőkönyvek, a könyvelési szoftverből kinyert belépési adatok, mind a helyükre kerültek.

Az emeleti tárgyaló hosszú tölgyfa asztala mellett állok Ronnal. Az állát kicsit feljebb emeli, mintha méregetne. Tekintete végigsiklik rajtam, és a levegőben ott vibrál a kölcsönös ellenérzés.

A feszültség.

Az ösztönös rivalizálás.

- Hát. úgy tűnik, megúsztam – mondja, farkasszemet nézve velem. A hangja könnyed, azonban túl feszes, hogy természetes legyen. – Elismerem, szép munka volt.

– Nem volt különösebben nehéz – felelem hűvösen.

A szemében villan valami.

– Persze. Akkor ez azt jelenti, hogy nincs már szükségem ügyvédre, igaz?

– Nincs.

– Ezt örömmel hallja a farkam is, és én is, mert, hogy is mondtad., á megvan. Nem kell tovább a gatyámban tartanom.

Nem tudok nem gúnyos képet vágni.

– Tégy magadnak egy szívességet, és legközelebb válogasd meg, kibe mártogatod.

Ron ajka megrándul, kezét lazán zsebre teszi, az állkapcsát felemeli, a tekintetét egyenesen rám szegezi.

– A titkárnő csak hirtelen felindulás volt – rántja meg a vállát, mintha nem számítana, hogy egyetlen meggondolatlan dugása meddig fajult. – De mit szólsz a psziho dokinőhöz? Te magad is láttad, milyen dögös, kedvem lenne többször is megízlelni őt.

Érzem, hogy megfeszülök. Tudom, hogy szándékosan hozta fel Ravent, és azt is, hogy nem kellene reagálnom, azonban képtelen vagyok csendben maradni.

– Tudod. – állom a tekintetét. – A Devereux név sem véd meg mindentől. A dokinő nem a te súlycsoportod.

– Talán a tiéd? Azt hiszed, nem láttam, hogy néztél rá a bálon? Szándékosan rám licitáltál. Magadnak akartad.

Összeszorítom az ajkam, mielőtt olyan dolgok csúsznak ki rajta, amiknek nem kellene.

– Tévedsz! Nem az esetem – felelem elfojtva minden kikívánkozó indulatot. – Csak a te seggedet védtem. Ahogy mondtad, az a nő nem egyéjszakás.

– Akkor feltételezem, nem bánod, ha megdugom. Elvégre már szabad a vásár.

Gondolatban millió darabra töröm a csontjait, viszont a valóságban csak veszek egy mély levegőt.

– Tartsd magad távol a bajtól, Ron. Ez minden.

Egymásnak feszülve nézzük a másikat. Sem ő, sem én nem akarunk engedni.

Ekkor érkezik meg Cordelia.

A belépője nőies és elegáns, olyan, amiben több évtizednyi gyakorlás rejlik. A mosolya nyugalmat sugároz, ám amikor a fiára siklik a pillantása, egy pillanatnyi törést látok benne.

– Vége? – kérdi Ronra nézve.

– Igen – válaszolok helyette. – A rendszerhibát a könyvelési modul frissítésének inkompatibilitása okozta. A valós tranzakciók sértetlenek. A téves bejegyzések nem emberi mulasztásból eredtek.

Ez a fedősztori. Egyszerű, hihető, és tökéletes arra, hogy a valódi tettesek titokban maradjanak.

Ron rám néz. A tekintete keményen villan. Az állkapcsa megfeszül. Nem a megkönnyebbüléstől, hanem attól, hogy kimondatlan dolgok lógnak a levegőben és az anyja is itt van.

– Szóval… ártatlan vagyok? – kérdi rám meredve, némi gúnnyal és éllel a hangjában.

– Igen – bólintok. – Ártatlan vagy.

– Látod, anya? – fordul felé vigyorogva, a karját széttárva. – Nem én voltam.

Cordelia lassan körbejárja az asztalt, és megáll a fia előtt.

Finoman végigsimít a karján, egy olyan érintéssel, amelyben ott van a szeretet, az aggodalom, és az a kimondatlan elvárás is, amely most a fia minden porcikájára rátelepszik. A magabiztossága előttem omlik porrá.

– Tudom, Ron – mondja halkan. – Mindvégig hittem benned.

Ron felnevet, de anyja pillantása elnémítja.

– Persze – motyogja alázatosan.

Cordelia közelebb lép, és gyöngéden megérinti a vállát.

– Most pedig, magamra hagynál egy kicsit Callummal? Hamarosan utánad megyek, és megünnepeljük a dolgot egy közös ebéddel.

Ron aprót bólint, aztán tétován vet felém egy utolsó pillantást, mielőtt kimegy.

– Callum, ez egyszerűen. Köszönöm. – Cordelia hangja őszinte, tele megkönnyebbüléssel. – Tudtam, hogy ártatlan. De a világ annyira kegyetlen. Hogy egy titkárnő ilyen messzire merészkedjen. Már nem is tudom, kiben lehet bízni. Biccentek.

Mosoly nélkül, ám elég tisztelettel ahhoz, hogy megnyugtassam.

– A női bosszú a legkegyetlenebb igazságszolgáltatás – mondom halkan, de határozottan.

Lassan biccent.

– Igen – suttogja. – Van benne igazság. A nők sosem

felejtenek. És sosem bocsátanak meg teljesen. Ron még túl fiatal, hogy ezt megértse, és még sosem tapasztalta a saját bőrén az árulást. Az én hibám. Sajnos nem volt férfi, aki példát mutasson neki.

Cordelia viszont nagyon is erős példát mutat. A pillanat csendjében egy gondolat villan át rajtam: neki meg kellett tanulnia túlélni, amikor a saját férje cserben hagyta őt azzal, hogy a halált választotta.

– Nem lehetett könnyű. Egyedül felnevelni Ront.

Feljebb emeli a fejét, a szemében furcsa érzelem csillog.

– Nem volt időm ezen gondolkodni. – Söpri le magáról a szánakozásomat. – Az alapítvány vele együtt nőtt naggyá, és ez teljes odaadást igényelt. Hittem abban, hogy jobb jövőt teremthetek nemcsak a fiam, de mások számára is. Ahogy most is hiszem.

Erős nő, aki sosem törik meg.

– Apám hasonlóan ambiciózus volt. Csak ő a bűnözők ellen harcolt.

– Épp olyan szélmalomharc, mint azt hinni, hogy nem lesz többé éhes, árva vagy bántalmazott gyermek a földön.

– Magányos küldetés ez egyetlen nőnek.

– A magányról te is sokat tudnál mesélni, igaz? – mondja bársonyosan, túl selymesen ahhoz, hogy véletlen legyen. – Abban az óriási kastélyban… egyedül. Hidegek lehetnek az éjszakák.

Szavai furcsán direktek. Összeráncolom a szemöldököm, kérdőn nézek rá.

– Miről akart még velem beszélni, Cordelia?

A mosolya finom, nőies, érett, és nem fél használni. A kezét a mellkasomra helyezi, hüvelykujja végigsimít az öltönyöm anyagán.

– Tudod, néha. jó lenne valakivel megosztani a gondokat, az érzéseket. – Egy rövid szünet. – Az ágyat.

Mély levegőt veszek, és lassan a csuklója köré fonom az ujjaimat, hogy leemeljem onnan, kimért távolságot tartok.

– Nagyra tartom a munkáját, Cordelia, mi több, becsülöm érte. – A hangom udvarias, de kemény. – És megtiszteltetés a bizalma. Azonban nem áll szándékomban megosztani semmit.

A hangsúly világos.

Egyértelmű.

Egy lélegzetvételnyi ideig némán néz, aztán lassan, méltósággal elmosolyodik.

– Hát persze. Kár – simítja meg a jegygyűrű nélküli ujját. – Ha fiatalabb lennék, valószínűleg másképp alakulna ez a beszélgetés.

– Nem életkor kérdése – vágom rá.

Cordelia felvonja a szemöldökét, de nem faggat tovább, egy ideig az arcomra mered, aztán szelíd mosollyal biccent és hátralép.

– Valaki már belopta magát a szívedbe – mondja, finom tényként megállapítva.

– Nem erről van szó. Csupán nem tartom jó ötletnek a köztünk lévő baráti kapcsolatot kockára tenni.

Sokatmondó pillantást vet rám, aztán finoman megérinti a haját, és mielőtt kilépne az ajtón, még visszafordul hozzám.

– Remélem, megéri a lány.

Megéri.

Huszonkettedik fejezet

RAVEN

Az elmúlt napok valószerűtlenül ködösek voltak.

Álmodtam, de álmomban az álarcos már csak a háttérből figyelt, helyét és érintéseit hús-vér kezek, zavarba ejtően birtokló együttlétek vették át. Krumplit már teljesen figyelmen kívül hagyja a jelenléte. Minden éjjel a magáévá tett. Lehetetlen időpontokban állított be. Úgy közlekedett a házamban, mint egy árnyék, és számtalanszor ébredtem rám nehezedő teste súlyától, kikötözve, nedvesen, kemény farkával a lábam között. Legtöbbször késő éjszaka, vagy a hajnali órákban némán tett a magáévá.

Szenvedélyes volt, követelőző, kíméletlenül jelenlévő, mégis távoli. Akár gyors, feszült vagy lassú tempót diktált, a lelke máshol járt. Mintha folyton a sötétségből tért volna vissza hozzám. Nyomokat hagyott rajtam a szorítása, a harapása, a vadsága.

Szüksége volt rám.

Nem beszélt róla. Soha. De éreztem, és hagytam, hogy menedékre leljen bennem, hogy uraljon, mintha az érintésem lenne az egyetlen gyógyír, ami visszahozhatja őt a jelenbe. Voltak pillanatok, amikor azt hittem, ez jelent valamit, azonban

sosem maradt. Soha, és ez egy idő után egyre inkább bántott. Még akkor is, ha nem ígért ennél többet, még úgy is, hogy tudtam, mibe vágok bele.

Egy rohadt szexuális szövetségbe egy olyan pasival, aki nem kér a közelségből, a gyengédségből vagy az érzelmekből. Csak a testemből…

A nappalok ettől kissé torzak lettek, kábák és ködösek.

A folyosón sétálva tartok ki az épületből, amikor meglátom Dorothyt és Pete-et. A férfi nevetve, de mohó sürgetéssel húzza magához, a lány pedig elolvad attól a félpercnyi, lopott csóktól, amit úgy osztanak meg egymással, mintha a világ nem létezne körülöttük. Ez melegséggel és örömmel tölt el, és talán egy leheletnyi irigységgel is, mert bármi van köztem és Callum között, az nem tiszta és ártatlan szerelemből fakad, hanem sötét és felemésztő vágyból, ami előbb-utóbb óhatatlanul megsebez.

Nem… nem is irigység. Talán inkább sóvárgás, amit érzek.

Így néz ki egy normális szerelem.

Két ember, akik bátran felvállalják egymást, mert nincs mit titkolniuk. Nem kergetik őket démonok, ellenségek, vagy egy olyan múlt, ami felemészthetné őket vagy a hitüket egymásban.

Éjszakákat töltök egy férfival, akinek tekintete úgy éget, mint a parázs, mégis hideg érzékiséggel bánik velem. Megad mindent, amire vágyom, élvezetet, figyelmet, gyönyört, viszont a szívét távol tartja. Ami köztünk van, az csupán egy alku, ami túlságosan sötét ahhoz, hogy normálisnak lehessen nevezni.

Izzok, ha rám néz, lángolok, ha hozzám ér, és mindent, amit velem tesz, bűnös módon élvezek.

Szinte elpirulok attól is, amit tegnap éjszaka művelt.

Meggyújtott egy vörös paraffin gyertyát, majd megvárta, amíg a viasz lassan megolvad a peremén. A láng fénye táncolt a falon, ahogy megforgatta a tartójában.

– Ne mozdulj – mondta halkan.

A csuklóm már a kötél fogságában volt, ami a fejem fölött futott fel a gerendára, a testem enyhén megemelkedett tőlük, a lábam alig ért a padlóhoz. Ő lassan körbejárt. Nem sietett. Egy pillanatig csak a melegét éreztem a levegőben, aztán az első csepp viasz a kulcscsontom fölött landolt, és azonnal szétterült a bőrömön. Forró volt, de nem égetett. Inkább olyan érzés volt, mintha egy apró villám futott volna végig rajtam.

A csuklóm megfeszült a kötélben.

– Bízz bennem, bébi – mondta.

Újabb csepp hullott rám.

A viasz vékony csíkban futott végig a bőrömön, mielőtt megszilárdult volna. Callum közelebb lépett, éreztem a jelenlétét, a testének melegét, a tekintetét. Minden reakciómat figyelte.

A következő csepp már a bordáimnál ért. Ösztönösen megfeszült a hasam. Rögtön ezután a mellemen éreztem a forróságot. Megérintett, ujjai végigsimítottak a megszilárdult viasz apró peremén.

A mellkasom hullámzott, ahogy a gyertyát ismét megdöntötte. Tudtam, mi következik, és furcsa módon mégis vártam.

Az erotikus, forró, édes kínzást…

– Látod? – mondta csendesen. – Ez az egész játék a várakozásról szól.

Emlékszem, semmi más nem hallatszott a szoba csendjében, csak a láng sercegése és a saját lélegzetem.

A következő csepp a szeméremdombomon landolt.

Dorothy halkan felkuncog, ahogy Pete elsiet, épp kisimítja a haját, mielőtt észrevesz, én pedig észhez térek az élénk emlékből, de a testem akaratlanul is a vágyott forróságban ragad.

– Ó! – kapja a mellkasára a kezét. – Nem hallottalak. Mi csak elbúcsúztunk egymástól. Lejárt a műszakom.

– Persze – mosolygok rá. – Nem kell magyarázkodnod.

Elpirul.

Nagyon aranyos, ahogy próbál kimagyarázni valamit, amit nem is kell.

– Hát. Pete egy kicsit. heves ma. Na jó, nagyon heves. Végre összejöttünk. Úgy is.

– Gratulálok. – Nézek rá sokatmondón, és együtt indulunk tovább a lépcső felé.

Dorothy oldalra billenti a fejét. Tanulmányoz. Azt hiszem, lát rajtam valamit, de nem tudja, mit. A szívem kihagy egy ütést.

Ha tudná.

– Serpahinánál voltál? – kérdez rá, miután elköszönünk az őrtől is az ajtóban.

– Teljesen bezárkózott előttem – sóhajtok. – De ez rendben van. Legutóbb sok volt neki. Idő kell, amíg megint kinyílik. A gyógyulás ritkán lineáris.

– Talán holnap jobb lesz.

Épp válaszolnék, amikor az intézet ajtaján kilépve megpillantom Ront a kocsija mellett állni. Elegánsan és

magabiztosan közeledik felém, ahogy megpillant. Dorothy, akiről hirtelen meg is feledkeztem, halkan felmordul.

– Ó, ne már! Ő? – kérdezi halkan.

– Igen – sóhajtok. – Szerintem hozzám jött.

– Sok szerencsét – suttogja, majd nézem, ahogy eltűnik a parkolóban.

A teám fölött lassan emelkedik a gőz, kesernyés jázminillat csapja meg az orromat. Nem akartam eljönni. Callum világosan értésemre adta, hogy álljak le, azonban amikor Ron azt mondta, tud valakit, aki ismerte azt a lányt, a gyomrom rögtön összerándult, a józan eszem pedig elcsöndesedett.

Ron mosolyogva hátradől a kávézó bőrfotelében.

– Kérdezhetek valamit?

A hangja könnyed, a tekintete komoly.

– Persze.

– Miért nem mondtad el, hogy ki ez a lány?

– Elmondtam, egy betegem.

– De azt nem, hogy Callum Thorne húga.

Megdermedek.

– Honnan veszed ezt?

– Az emberek megnyílnak nekem, Raven, és nem volt túl nehéz rájönni, hogy Seraphina nem más, mint Callum Thorne ritkán látott húga. Külföldön élt, és az itt élők hajlamosak elfeledkezni azokról, akiket nem látnak nap mint nap. Azt hallottam, azért küldték el, mert az anyja halála után megbomlott az elméje, és az apja nem akarta, hogy az itt élők megtudják, mennyire labilis. Nem tudom, mit gondolsz róla, de lehetséges, hogy amit mond, nem valóságos?

– Igen, lehetséges.

– Ennek ellenére hiszel neki?

– Miért kérdezed ezt?

Ron hosszan tartja rajtam a pillantását.

– Tudod… – Bizonytalan, mintha még azon morfondírozna magában, kimondja-e. – Hallottam néhány pletykát.

A gyomrom összehúzódik.

– Pletyka?

Ron finoman megdönti a fejét.

– Azt mondják, hogy az apja halála mintha még jobban megbomlasztotta volna az elméjét. Felejteni akart, és ehhez… Nos, kapaszkodókat keresett.

– Úgy érted szerekhez nyúlt?

Megrántja a vállát.

– Talán. Sok mindenről beszélnek.

|i A kezemben megfeszül a csésze.

– Azt mondtad, nem ismered.

– Nem ismertem föl. Az elmúlt évek nagy részét én is külföldön töltöttem. Csak ritkán jöttem haza. Sokat változott, mióta utoljára láttam. És tudod – folytatja –, azon morfondíroztam, miért nem a drágalátos ügyvéd bátyjának tetted fel a kérdéseidet. Aztán rájöttem. Ő nem tudja, hogy a húga múltjában kutakodsz, igaz?

Megrázom a fejemet.

– Nem tud róla – hazudom. – Remélem, számíthatok a diszkréciódra.

– Természetesen, igen. Callum meglehetősen indulatos és agresszív férfi hírében áll, ráadásul ügyvéd. Ha tudomást

szerezne minderről, tönkretenné az életedet. Talán a húgáét is ő tette tönkre. Az apjuk temetésén többen látták, hogy Seraphina a bátyjára támad.

Érzem, hogy a szívem gyorsabban ver.

– Testvérek között előfordulnak konfliktusok – jegyzem meg csendesen. – A gyász pedig olyan oldalunkat is előhozhatja, amit előtte nem ismertünk.

Ron halk, ironikus sóhajt hallat.

– Én is így vélem. Csak. érdekes, hogy pár nappal azután eltűnt. Fura, nem?

A szavaiban nincs konkrét vád.

– Ron, miért mondod el mindezt?

– Mert tudom, hogy érdekel a lány sorsa. – Könyökeit az asztalra támasztja. – És hogy okolni akarsz valakit a helyzetéért, de az én meglátásom szerint annak a lánynak tévképzetei vannak, semmi több.

– Hidd el, ezzel az opcióval is számoltam.

– De teljes bizonyosságot akarsz, igaz?

– Igen.

– És ha valaki ugyanazt mondja, amit én, akkor hiszel neki?

Megfeszül bennem valami.

– Tehát tényleg van valaki.

– Igen. – Ron komoran bólint.

Ujjaim a csészém köré fonódnak. Tudom, hogy nemet kellene mondanom, tudom, hogy le kellene állnom, de képtelen vagyok rá.

– Találkozni akarok vele – csúszik ki a számon meggondolatlanul.

A teám kihűlt, a mellkasom szorít, a félelem és a kíváncsiság valami furcsa, veszélyes szövetséget köt bennem. Ron elmosolyodik. Nem szélesen, de elégedetten.

– Tudtam, hogy így lesz. – Előrehajol, arcán finom árnyék suhan át, és halkan hozzáteszi: – És nyugi, nem árullak el Callumnak.

A bőrömön átfut a hideg, mert abban a pillanatban jövök rá, hazudnom kell Callumnak.

Először járok Callum kastélyánál, és amikor meglátom, ösztönösen megállok. Dekadensen emelkedik a tenger feletti sziklákon, sötét kövekből rakva, komoran a halvány ég alatt. Az a fajta épület, amely előtt az ember valahogy kisebbnek érzi magát. A falak magasak, az ablakok keskenyek és mélyen ülnek a kőben, mintha évszázadok óta figyelnék a világot. Nem hivalkodó szépség ez. Inkább súlyos, méltóságteljes és egy kicsit melankolikus.

Mégis van benne valami furcsa vonzerő, akárcsak a gazdájában.

Belépek.

A kastély szívéből kiszűrődő zongoraszó már az ajtóban körém zárul, azonban még mindig Ron szavainak hatása alatt állok.

Tudom, hogy Callumnak nem beszélhetek róla. Nem így. Nem most. Valójában fogalmam sincs, hogyan mondhatnám el neki, hogy nem álltam le, anélkül, hogy ne zúdítanám magamra a haragját. Talán ha közelebb jutok, ha kiderítem mi történt, megérti, hogy nem állhattam le.

Talán…

A levegőben régi fa, könyvek és halvány füst illata keveredik. Jobbra nézve hosszú folyosó húzódik, felfelé nézve hatalmas belmagasság, a falakon mindenhol sötét keretű portrék sorakoznak. Mindez túl nagy egy embernek, már innen is látszik.

A lépcsőhöz érek. Széles, ívelt, a korlátja sötétre fényesedett az évek érintéseitől. Végighúzom rajta az ujjaimat, de aztán a hang felé indulok. Lassan lépek át a küszöbén. A tapétás falon megcsillan a fény, a kandalló parazsa vörösen izzik, a tér eleganciája fojtó, mintha nem is egy házban, hanem egy másik világban járnék. De valahogy. illik hozzá ez a hely. Régi, kissé komor. Aztán megpillantom. A zongoránál ül, ő az, aki játszik.

A szám tátva marad, a szívem meglódul. Mély, lassú, fájdalmasan gyönyörű dallamot játszik, amely úgy kúszik végig a gerincemen, mintha valaki belülről húzná végig az ujját a csigolyáim mentén. A játéka épp olyan, mint *ő:* fegyelmezett, ugyanakkor a felszín alatt valami fékezhetetlen vadság lapul. Nem bírom levenni róla a tekintetemet. Annyira hihetetlen látványt nyújt.

Fekete póló van rajta, vékony anyagú, a vállán, a karján kirajzolódik izmai feszessége. A haja még kicsit nedves a zuhanytól. Minden mozdulata nyugodt, kimért, és mégis ott vibrál benne az a kontrollálhatatlan, sötét energia, amitől ellentmondást nem tűrően férfi.

Megállok az ajtóban.

A vállai szélesek, mozdulatai határozottak, ám a zenéje gyengéd. Ahogy hosszú ujjai a billentyűkhöz érnek… Hirtelen

megértem, miért vonzódom hozzá, annak ellenére, hogy tudom, mennyire veszélyes. Mert a sötétségét pont ugyanazzal az erővel képes gyengédségre fordítani.

A veszély izgalmat szül, és én egyszerűen nem bírom levenni róla a szemem.

A zene váratlanul elhalkul. Megáll, a feje picit oldalra fordul.

– Tetszik, amit látsz? – kérdezi halkan, rekedten.

A hangja végigszántja a bőröm. A tekintetét a billentyűkre szegezi, de tudom, hogy érzi minden lépésemet.

– Hihetetlen, ahogy játszol. Még sosem hallottalak.

Ekkor megfordul, és a szeme azonnal rám talál. És az a pillantás. levegőt sem kapok tőle. Mély, vad sötétség van benne.

– Seraphina is játszott – mondja lassan. – Anyánk vette ezt a zongorát. Azt akarta, hogy mindketten megtanuljunk rajta. Ő. nos, mindig is jobb volt nálam.

– Emlékszik arra, hogy az édesanyátok zongorázott – mondom őszintén.

– Beszélt neked anyánkról?

– Csak egyszer. – A hangom lágy, őszinte.

– Gyere ide! – utasít.

Engedelmeskedem.

Nem tudok nem engedelmeskedni.

Amikor megállok előtte, feláll, a keze finoman a hajamhoz ér. A levegő azonnal felizzik körülöttünk. Végigsimít a tincseimen, lassan, elhúzva a mozdulatot, mintha élvezné a struktúráját, a jelenlétemet. Az ujja a fülem mögé simít egyet, majd az államhoz ér. A hüvelykujjával végigszánt az arccsontomon. Egy hosszú másodpercre elveszek kutató tekintetében, és elfelejtem,

milyen jól olvas bennem.

– Bánt valami?

– Semmi… csak hosszú nap volt.

– Raven. – Már ahogy a nevemet kiejti, beleremeg a gyomrom. – Ne hazudj nekem! Ha valami bánt, tudni akarom.

Zavarban vagyok Ron miatt, Seraphina miatt, a kétségek miatt, amit érzek, de nem akarom Callumra zúdítani. Vagy talán nem merem.

Nem kérdez tovább, nem faggat, nem szorít sarokba, ahogy várnám. Egyszerűen elenged és visszaül a zongorához. Aztán játszani kezd. A dallam ismeretlen, mégis ismerős. Mintha egy régi altató torzult, felnőtt változata lenne. Lassú, mély, körkörös mozdulatokkal járja be bennem az összes eldugott sarokban lappangó feszültséget. Mintha minden egyes hang egy kérdés lenne, amit fel sem kell tennie hangosan.

– Ne csináld ezt velem! – suttogom.

A zene nem áll meg.

– Mit? – kérdezi, a pillantása végig a billentyűkön marad.

A torkom kiszárad.

– Mintha mindent tudnál.

– Nem tudok mindent. – A hangja lassú, mély. – De mindent érzek rajtad.

A dallam vált. Sötétebb lesz. Magába húzó. Zsigeri. A gyomrom összerándul. A mellkasom is. A kétség, amit hoztam magammal… valami mássá kezd átalakulni. Valami meleggé, égetővé. Vággyá.

Callum még néhány ütemet játszik, aztán a zongora fölött lassan összezárja az ujjait. A csend súlya rázuhan a szobára.

Feláll. Megáll előttem.

Hüvelykujja végigsimít a szám alsó ívén, a sarkához ér, majd az államon siklik tovább, finoman, de követelően emeli fel a fejem, hogy ránézzek. Az a fajta nézés ez, amitől a levegő besűrűsödik, amitől érzem, hogy már nemcsak a testem, hanem a gondolatom is az övé.

– A tested mindig őszintébb nálad.

A szeme egy árnyalatnyit elsötétedik, a tekintete egy pillanatra elárulja magányát. A gyomrom összerándul. A rajtam átfutó forró, égető vágytól nem tudom, hol végződöm én, és hol kezdődik ő. A zongora hosszú, fekete teste fenségesen magasodik mögötte. A kandalló fényében úgy áll előttem, mint valami tragikus hős egy régi festményről.

Érzéki, veszélyes és magányos.

Pszichiáterként látom benne a sebet, a veszteséget, a kontroll iránti kényszeres vágyat. Folyton elemzem őt.

Nőként?

Csak azt érzem, hogy hozzám nyúl, és én elolvadok.

A lélegzetem elakad, ahogy szája az enyémre talál és elvesz mindent. Mindent. Az életem összes oxigénjét, az önuralmamat, a józan eszemet, mindent, ami eddig voltam. A kezem ösztönösen a mellkasára simul, hogy kapaszkodjak, de csak még közelebb húz. A csókja mély, mohó, olyan, mintha hetek óta éhezett volna rám.

A világ a háttérben elmosódik.

A kandalló fénye csak vörös villanás, a kastély sötétje árnyék, a zongora fekete tömbje díszlet.

Mi ketten vagyunk a valóság.

A többinek semmi jelentősége.

A csók közben érzem, hogy halk, morgó sóhaj tör fel belőle. Az ujja a tarkómra siklik, a tenyere a hajamba mélyed, úgy tart, mintha attól félne, hogy elszököm. A teste melege átsüt rajtam, a keze a derekamra csúszik, és egy finom, de ellenállhatatlan mozdulattal magához húz.

– Callum… – tör fel belőlem a neve, amikor elszakad a számtól. A hangom rekedt, idegen.

A szeme tucatnyi árnyalattal sötétebb, mint korábban.

– Raven – morogja a szám fölött, aztán megint megcsókol. Most lassabban. Mélyebben. Úgy, hogy a térdem megroggyan alattam.

Egy gyors, erős mozdulattal a csípőmhöz nyúl, aztán megpördít. Mire felfognám, mi történik, a zongora lapja hidegen simul a mellkasom alá. Előrehajolok, tenyerem a lakkozott felületre tapad, a levegő bennem reked. A teste ott van mögöttem.

Erős, biztos, forró.

A keze végigfut a gerincem vonalán, lassan, érzékien, de tudom, hogy a legdurvább szenvedélyt ígéri.

Megfeszülök az érintésétől. A ruhám alá nyúl, és feltűri a derekamig. A fehérneműt lesodorja a csípőmről. A keze végigsiklik a combjaim belső ívén, finoman, lassan, egészen addig a pontig, ahol a testem lüktetve reagál az érintésére.

– Mindig ilyen nedves vagy, ha egy férfi hozzád ér, vagy csak nekem?

– Csak neked – búgom.

– Akarod, hogy folytassam?

– Igen.

Visszapördít maga felé. A homloka az enyémhez ér.

Halkan, rekedten töri meg a csendet.

– Még egyszer megkérdezem. Mi bánt?

Elkapom róla a tekintetemet, próbálok elhúzódni tőle, de nem hagy. A csuklómra fonja az ujjait és helyben tart. Újra próbálkozom, ám satuként szorít, mire könyörgő pillantást vetek rá.

– Dühös leszel.

– Ha nem mondod el, biztosan.

Nem mondhatom el, hogy találkoztam Ronnal, ahogy azt sem, hogy miért, azonban szükségem van rá, hogy tudjam az igazat. Méghozzá tőle.

– Hallottam pletykákat.

Azonnal elenged, a tekintetét rám szegezi.

– Miféle pletykákat?

– A húgodról, amiket te nem mondtál el.

– Kitől?

– Az nem számít.

– Csak ez számít. A kíváncsiságod veszélyes. Nem tudod, mit okozhatsz vele.

– Az egyik nővérkétől. Látott téged kijönni az irodámból, és beszélni kezdett a családodról. Kíváncsivá tett, főleg miután a húgodról kezdett mesélni.

Elönt a bűntudat, amiért szemrebbenés nélkül az arcába hazudok, de ha nem találok ki valami mesét az igazság helyett, akkor kiszedi belőlem azt, és arra most nagyon nincs szükségem.

– Senki nem ismerheti ott a húgomat, nem tudják, hogy ő az.

– Nem is ismeri, de az nem tartotta vissza attól, hogy a Thorne család történetéről meséljen nekem.

– Százszor elmondtam már, hogy ne üsd bele az orrod olyan dolgokba, amikről fogalmad sincs.

Dühösen nézek rá.

– Máskor talán fogalmazz kicsit tisztábban, mert a Grimm-mesékből nem értek. Miért titkoltad, hogy Seraphina labilis volt?

– Mert nem volt az. – Csattan össze az állkapcsa.

– És függő?

– Mi? Nem.

– Honnan tudod?

– Tudom és kész.

– Ez nekem nem elég, Callum. Azt hittem, őszinte voltál legalább vele kapcsolatban.

– Őszinte voltam – fakad ki indulatosan.

– De van, amit elhallgattál, igaz? Mi történt közted és a húgod között?

– Semmi közöd hozzá – köpi a szavakat, mint a mérget.

– Tényleg azt akarod, hogy meggyógyuljon, vagy valójában lemondtál róla?

A düh villanásnyi idő alatt mozdul benne. Rongybabaként ráz meg.

– Seraphina a családom. – A hangja kemény. Üres. – Vagyis, ami maradt belőle. Azt hiszed, nem akarom őt visszakapni?

– Úgy gondolom, félsz visszakapni – suttogom. – Olyan régóta gyűlölhetsz mindenkit a téged ért veszteségek miatt és

magyarázod ezzel a viselkedésed, hogy már el sem tudod képzelni, milyen az, amikor már nem táplál harag.

Remegek a kezében, lazít a szorításon, de nem enged el azonnal. Lassan, fokozatosan ereszti el a karomat.

– Fogalmad sincs, miről beszélsz – sziszegi.

– Dehogynem – válaszolom halkan. – Félsz attól, mi történik, ha Seraphina jobban lesz. Mert akkor. akkor szembesülnöd kell vele, hogy mi maradt belőle. És mi maradt belőled.

– Nem ismersz eléggé ahhoz, hogy ítélkezz – mondja, ám nem olyan keményen, mint szeretné. Hangjának remegése áruló. – Nem ismered a fájdalmam, vagy az utat, amit választottam. Nem tudod, mit kellett feláldoznom. Olyan düh van bennem, amivel te sosem találkoztál. Az egész világra haragszom, hidd el, bőven akad kit gyűlölnöm azokon kívül is, akik tönkretették a húgomat. A harag a kibaszott életem része, az épített újjá, az tett olyanná, aki most vagyok.

Közelebb lépek. Ostoba, bátor, ártatlan mozdulat, amitől minden idegszálam megfeszül.

– Engedd, hogy megismerjem – kérem.

A mellkasára teszem a kezemet. A hangom halkabb lesz.

– Engedd, hogy közelebb.

A szívem egy ütemet kihagy.

– Elég – mondja, lesöpri magáról a kezemet, és kissé eltávolodik.

– Tetszik vagy sem, igazam van. A haragod a félelmedből fakad. Félsz szeretni. Mert mindenkit elveszítettél, akit szerettél. – A hangom már alig több suttogásnál. – A viselkedésed. az ellenségességed. a kontrollvágyad. mind ugyanarra utal. Hogy a

fájdalom irányít. Az tart távol mindenkitől, az tart távol tőlem.

– És azt hiszed, ha tudod az igazat, az segít? – kérdi cinikusan.

– Igen.

– Engem okolt apám haláláért, ezt akartad hallani? Most elégedett vagy? Engem hibáztatott érte. Ez a nagy titok. Ezért nem tudok semmit arról, mi történt vele. Mert látni sem akart. Sosem bocsájtott meg nekem, és már nem is tud.

– Ezt nem hiheted el. Callum! Amikor veszteség ér minket nem látunk tisztán, és olyan dolgokat mondat velünk, amiket nem gondolunk komolyan. Ő így védte magát. Nem kell cipelned az ő fájdalmát. Főleg nem kell vezekelned miatta.

Dühösen mered rám.

– Mássz ki a fejemből! – parancsolja és távolabb lép tőlem.

– Nem, amíg nem nézel szembe a tényekkel. Azért viselkedsz így, mert félsz.

– Te viszont ostoba módon nem félsz eléggé tőlem. Talán túl óvatos voltam veled, túl engedékeny, és ezért azt feltételezed, van szívem, hogy könyörületes vagyok. Pedig nem.

– Tudom, hogy nem bántanál.

– Rosszul tudod. Ne akard próbára tenni a szerencsédet.

– Hogy…, hogy érted?

– Úgy értem, hogy eddig csupán egy vékony réteget láttál belőlem, ám fogalmad sincs róla, mi lapul bennem, mélyen. Hogy bármire hajlandó vagyok, ha el akarok érni valamit. Ha meg akarok kapni valamit.

Szinte megfagyok, amikor felém lép.

– Tudod, honnan tudtam, hogy hol laksz? Mert éjszakákat töltöttem a házad előtt, hogy leskelődjek utánad, hogy nézzem,

ahogy ágyba bújsz, ahogy alszol. Közben végig arról fantáziáltam, hogyan foglak megkapni, hogyan törlek meg, és vonlak véglegesen az uralmam alá.

Hogy mi?

- Leskelődtél utánam? – kérdezem döbbenten, ösztönösen hátrálok.

– Azon az éjszakán is ott voltam, amikor túl sok bort ittál. Emlékszel? Emlékszel, ahogy ott álltál az ablakban és simogattad magad? Mintha tudtad volna, hogy figyellek. Kemény voltam tőled, felajzott, gondolatban az ablaküvegnek préselve keféltelek meg hátulról. Kibaszottul meg akartam tenni.

Az emlékeim között kutakodok, míg ő egyre közelebb kerül. Az érzéseimmel küszködöm. Tudom, hogy ez nem normális, hogy félelmetes, beteges, és ebben a pillanatban egy kicsit felfoghatatlan.

– Te voltál, te fektettél az ágyamba?

Bólint, a tekintete szinte felnyársal.

– Ez, ez… – A fejemet rázom. – Ez igaz?

A távolság megszűnik, és ő olyan erővel markol a hajamba, hogy felszisszenek.

– Védtelen voltál akkor – mondja halkan. A hangja mélyebb, mint valaha hallottam. – Teljesen kiszolgáltatott. és mégis kibírhatatlanul kívánatos.

A szavak lassan, szinte veszélyesen gördülnek le a nyelvéről.

– Akkor nem értem hozzád. Csakhogy most más a helyzet.

Egy pillanatra megfeszül az állkapcsa, a tekintete végigsiklik rajtam, és ettől a levegő is sűrűbb lesz körülöttünk. A hangjában

ott vibrál a nyers frusztráció, amitől a szavai még veszélyesebbek lesznek.

– Most dühös vagyok, Raven. És küzdök ellene. Minden egyes másodpercben. Az ellen, hogy ne bánjak veled úgy, mint egy ragadozó a zsákmányával. Hogy ne vadásszalak le. Hogy ne szorítsalak sarokba, hogy ne félemlítselek meg, csak azért, mert megtehetem.

A levegő elviselhetetlenül forró, fojtogató.

– Tudod. – folytatja halkan – csak az jár a fejemben, hogy darabokra szedjelek. Hogy szétcincáljam a határaidat, hogy halljam, ahogy könyörögsz, hagyjam abba. De én nem hagynám, mert élvezném, amit teszek veled. Mert betegesen uralni akarlak.

Egy hosszú pillanatig tomboló tekintettel néz. A hangja végül suttogássá halkul.

– Mondd csak. ez sem félemlít meg, Raven? Nem rémít halálra?

Félnem kellene. És félek is. De közben valami egészen más is mocorog bennem. Valami sötét, izgatott kíváncsiság.

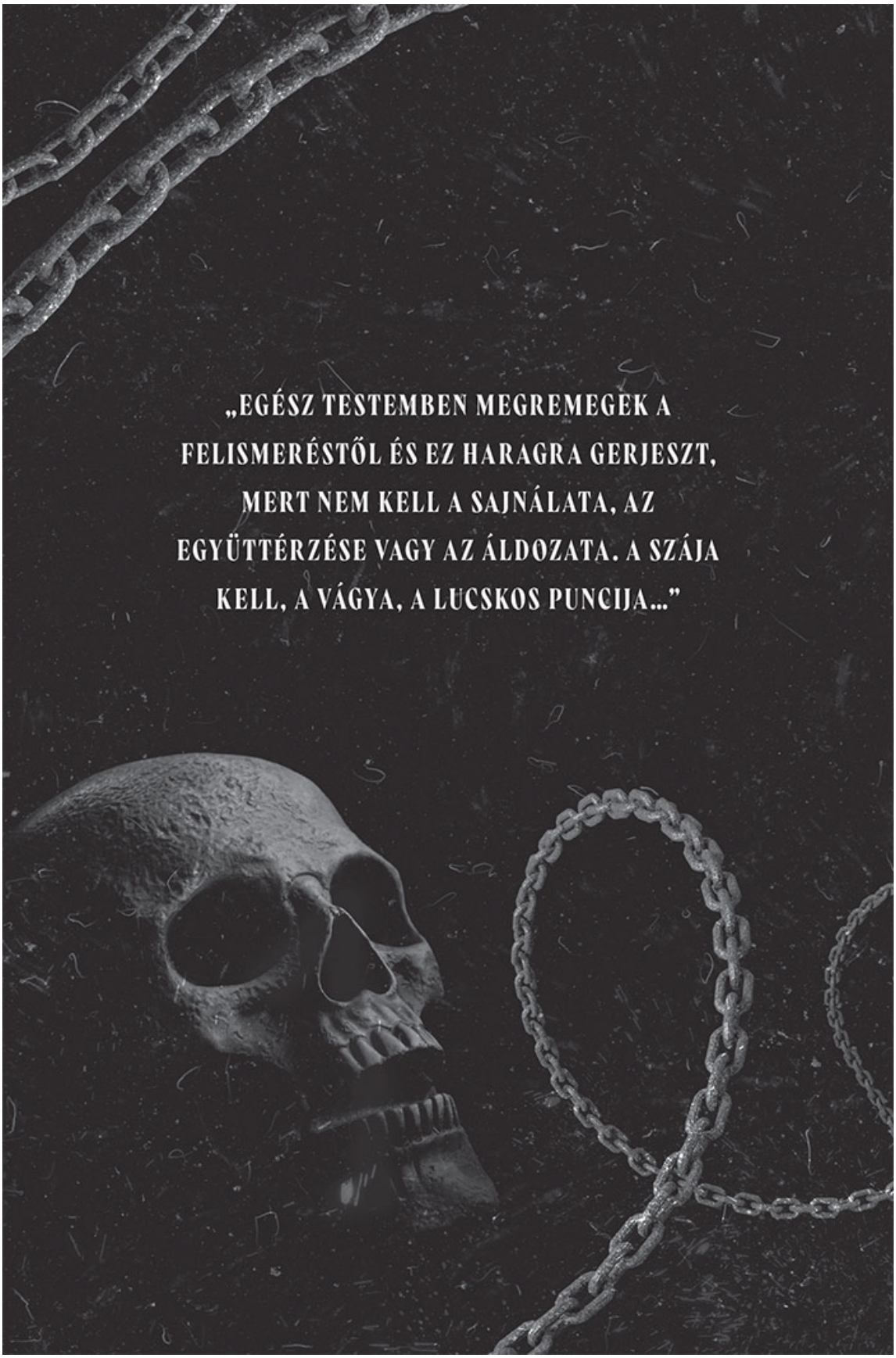
– Nem – hazudom, pedig valójában belül remegek. Viszont nem akarom, hogy lássa.

A pillantása az enyémbe fúródik. Veszély és harag határának vékony, remegő vonala lángol benne. Összerándul a torka, amikor nyel egyet. Aztán bólint. Én pedig tudom, hogy most hibát követtem el. Remegő, vészjósló sóhaj szakad ki a torkából.

– Akkor.

A hangja rekedt.

– Fuss.

„EGÉSZ TESTEMBEN MEGREMEGEK A
FELISMERÉSTŐL ÉS EZ HARAGRA GERJESZT,
MERT NEM KELL A SAJNÁLATA, AZ
EGYÜTTÉRZÉSE VAGY AZ ÁLDOZATA. A SZÁJA
KELL, A VÁGYA, A LUCSKOS PUNCIJA…”

Huszonharmadik fejezet

CALLUM

Fuss!

Üvölt bennem.

– Mi…? – rebben meg.

– Azt akarom, hogy érezd a veszély izgalmát, a félelem ízét, ahogy a testedet átjárja az adrenalin, felkúszik a gerinceden, és a torkodban dobogva ér véget. Azt akarom, hogy egy sötét sarokban bujkálva reszkess, ahol levegőt sem mersz venni, mert attól tartasz, hogy meghallom. Mert ha rád találok, már nem állíthatod meg a szörnyet, amit magadra szabadítottál.

Csupán egy másodpercet habozik. Lenyelem a késztetést, hogy azonnal utána menjek, és letöröljem róla a lázadás minden árnyalatát. De először hagynom kell futni, hagynom kell elbújni. Hagynom, hogy a teste átvegye az uralmat az esze felett.

A bárpulthoz sétálok. Kiveszek egy kristálypoharat, és töltök magamnak egy pohár whiskyt. A borostyánsárga folyadék megcsillan a kandalló fényében, de nem sokat gyönyörködöm benne, egyetlen mozdulattal kiürítem. A torkomon végigcsúszó égő érzés jólesőn emlékeztet arra, hol húzódik bennem a határ az ember és a vadász között. Valahol mélyen tudom, hogy azért

vállaltam magamra az álarcos igazságszolgáltatást, mert úgy éreztem, tartozom, hogy bűnhődnöm kell. Azonban miközben megtettem, a kötelességből meggyőződés vált, a vadászatból pedig élvezet.

A vadászat többé nem csak eszköz volt.

Vártam az éjszakát.

Vártam azt a pillanatot, amikor a prédám rájön, hogy nincs hova menekülnie.

Vártam a félelmet a szemében.

És amikor rájöttem, hogy élvezem…

Ezen a ponton vesztettem el önmagam, és vált a lelkem örökre kárhozottá.

Tíz perc.

Ennyit kap.

Ennyi idő kell ahhoz, hogy az adrenalin teljesen eluralkodjon a vérében.

Amikor leteszem a poharat, érzem, ahogy belém simul a másik énem. a gyilkos, aki tudja, hogyan kell valakit sarokba szorítani.

Aki nem hibázik.

Aki nem ismer kegyelmet.

Kilépek a szalonból, és elkezdem keresni a kastélyban, aminek minden zegzugát úgy ismerem, mint a tenyeremet. A lépteim némák a puha szőnyegen, a sötét faborítás hangtalanul nyeli el a visszaverődést. A falakon tükrök futnak végig, és minden tükröződésben kicsit hosszabbnak látszik az árnyékom. Benézek a vendégszobákba. Semmi. A konyhába. Csak a félhomály és a hideg kőpadló. A konditeremhez vezető ajtónál

elidőzöm, de nem érzem a jelenlétét, sem a dolgozószobámnál. A feszültség vibrál bennem: ez a keresés túlságosan is emlékeztet arra, amikor azokat vadászom le, akik miatt maszkot húzok.

Ugyanaz a pulzusnövelő izgalom.

Csak most nem egy bűnöst hajtok, hanem Ravent.

És *ez*… veszélyesen jó érzés.

A könyvtár felé indulok. Még mielőtt megérinteném az ajtót, már érzem: itt van. A levegő sűrűbb. Megül benne az illata: meleg, nőies, fűszeres *Bourbon.*

Benn tartom a levegőt, és akkor meghallok egy apró, sietve visszafojtott lélegzetvételt. Olyan halk, hogy más talán észre sem venné. De én nem más vagyok. Beljebb lököm az ajtót. Nem túl erősen, csak annyira, hogy érezze: megtaláltam. A könyvtárszobát csak a hold és kandallóban lobogó tűz fénye világítja meg. A polcok magasra tornyosuló, sötét tömbök. A létra a polc mellett stabil vasfelfüggesztéssel támaszkodik a sínhez. A függöny mögül vékony árnyék mozdul. Belépek. Közelebb megyek. Hallom, ahogy a lélegzete megtörik. Nem sietek. Hadd érezze az időt. A feszültséget. A pillanat hosszúságát, míg oda nem érek, és félre nem rántom a rejtekhelyéül szolgáló anyagot.

Raven felsikít, én pedig egy pillanat alatt kikapom onnan és magamhoz szorítom. A mellkasa szabálytalanul emelkedik és süllyed. A szeme fénylik, ahogy az enyémbe mered. A szája nyitva. Buja és ideges egyszerre.

Pont, ahogy szeretem.

– Megvagy, bébi. – Oldalra biccentem a fejemet, miközben

ujjaimat a nyakára fonom. – Ideje szembenézni a szörnnyel.

– Nem vagy fair.

– Sosem ígértem, hogy az leszek.

A pupillája kitágul.

– Olyan nagy bűn, hogy meg akarom érteni, mi zajlik benned?

Ez pontosan úgy hangzik, mintha meg akarna menteni, de nekem nincs szükségem erre.

– Azért vagy itt, hogy megbasszalak. Keményen, sokszor, hosszan. Téged és engem a vágy köt össze, semmi több. Ne kergess illúziókat, ez nem fog megváltozni.

Könyörtelenül töröm össze a reményt, amit irántam táplál.

Az ajkam az övé fölé hajol. A kezem a tarkójára simul. És mindketten tudjuk, hogy innen nincs visszaút. Úgy csókolom, mintha levegőt lopnék tőle, úgy falom, mintha a sötétség, ami bennem van, el akarná nyelni a fényt, ami belőle árad. A csókunkban összefolyik minden harag, félelem és vágy.

Amikor elszakadok a szájától, a mellkasa piheg, az ajkai nedvesen csillognak, és úgy néz rám. amitől azonnal meg akarom dugni. A kezem a derekára siklik, és egyetlen mozdulattal kapom fel a vállamra. Felnyög a meglepetéstől, ám a tenyere ösztönösen a hátamra simul.

– Callum. – A hangja remeg, félúton a kérés és a könyörgés között.

– Hallgass! – morranok, miközben átlépek a folyosón, a hálószoba ajtaját a vállammal lököm be.

Leteszem az ágy elé a szőnyegre, és egy pillanatig rajta tartom a szememet. Olyan törékenynek tűnik. és mégis olyan

rohadtul erősnek. Sokkal erősebbnek, mint bárki, akit valaha ismertem. Bárcsak ne akarná megérteni mindenáron, mi zajlik a lelkemben.

Lassan hámozom le róla a ruhát, majd a sajátomat is, ő szótlanul figyeli. Amikor az utolsó réteg anyag a földre hullik, az állát két ujjam közé fogom, és a tekintetemet az övébe zárom.

– Tisztában vagy vele, hogy ezért te vagy a felelős? – suttogom rekedten. – Minden pillanatért. Mindenért, ami most történik.

A farkam elviselhetetlenül kemény, az erek kirajzolódnak a selymes bőrön, a makkom végén ott csillog hevültségem bizonyítéka. Raven hajába markolok, és térdre kényszerítem. Szabad kezemmel lassan végigsimítok magamon, szétkenem az előváladékot, majd az ajka közé dugom az ujjam.

– Kóstolj meg, bébi – morgom reszelős hangon. – Mert hamarosan ezzel az ízzel fogom megtölteni a szádat, hogy elhallgass.

Hosszú pillái alól tekint fel rám, szeme lávaként örvénylik, miközben befogad és lenyal minden cseppet, amit adok neki.

– Jó kislány – simogatom meg az arcát gyengéden. – Most pedig szopj le! – utasítom a mozdulatommal ellentétben keményen.

Ajka úgy nyeli el a farkam tövét, ahogy a puncija szokta. Arra számítok, hogy óvatos lesz, de ehelyett erősen megszívja, és ettől vehemensebben tépek a hajába. Hangosan felnyögök, ahogy végighúzza a fogát az érzékeny bőrön, majd alulról végignyalja a makkot és egyre beljebb és beljebb enged az élvezet útján. Mintha ő is türelmetlen lenne, ő is úgy akarná ezt,

mint én. Mintha valamit bizonyítani akarna azzal, hogy megad nekem mindent, amit csak akarok. Büszkeséget, alázatot, irányítást és gyönyört.

– Baszki… – hörgöm élvezve a ritmust, amit lassan felveszünk.

Nem vagyok képes másra, csak őt nézni. Minden egyes lökéssel a . határait feszegetem, de könnybe lábadt szeme ellenére sem próbál ellökni magától, pedig olyan mélyen vagyok benne, amilyen mélyen csak bírok. A tekintetében megvillan valami, és ekkor rájövök, a kibaszott bizalmát adja oda, a hitét bennem. Egy olyan férfiban, aki megszállott, dühös és legbelül elveszett. Mert a világ, ami ellen harcolok, lassan felemészt.

Egész testemben megremegek a felismeréstől és ez haragra gerjeszt, mert nem kell a sajnálata, az együttérzése vagy az áldozata. A szája kell, a vágya, a lucskos puncija…

Erősen tépem a haját, a fájdalomtól ívbe feszül a háta, azonban nem állok le.

– Csak ki kell mondanod a biztonsági szót. és leállok – vicsorgom belenyögve a levegőbe.

De nem hátrál meg. Ó, nem! Épp ellenkezőleg. Olyan hévvel szív és nyal, hogy ha lehet, még inkább megduzzadok. Hátravetem a fejem, egy pillanatra elszakadok a külvilágtól, és belemerülök a milliónyi érzésbe, ami elönti a kurva lelkemet és szívemet. A dühöm felperzsel mindkettőnket. A farkam lejjebb csúszik a torkán és selymes csapdába zárul. Képtelen vagyok elszakadni tőle, és véget vetni az őrületnek, amit teszünk. Rámarkol a farkam tövére, és miközben fáradhatatlanul szop, a

keze is kényeztet. Az arca behorpad, miközben újra és újra enged és szorít az ajka. Erősen tartom, felnyársalom a száját, ám valójában nem tudom, ki kit tart fogságban. Érzem, hogy fuldoklik, hogy elzárom a levegője útját.

– Mondd ki, Raven!

Mindketten bizonyítani akarunk a másiknak. Én a kegyetlenségemet, ő az odaadását, mintha így akarná megmutatni, hogy hisz bennem. Megrészegít az érzés. Hiába akarom, hogy feladja, hogy elbukjon, ő nem teszi.

Az orgazmus közelít, érzem, ahogy egyre erősebben épül bennem, és kúszik felfelé.

– Cseszd meg!

Megadom magam, mert nem tehetek mást. Eláraszt és széttép, ahogy rám tör. Az erejétől elnyílik az ajkam és állatias morgásban török ki. Úgy élvezek el, hogy őt nézem, teljes áhítattal, ahogy lenyel minden csepp gyönyört.

A légzésem szaggatott és felületes, de nincs időm megállni. Megragadom Raven tarkóját, magamhoz húzom, egy durva mozdulattal letörlöm a szája sarkán maradt ondót, aztán felkapom. Vele az ölemben a matracra térdelek és feljebb csúsztatom a testét. Csak addig engedem el, amíg az ágy támlája mögül előhúzok egy fekete selyemszalagot.

Raven pupillája kitágul.

– Callum… mit művelsz?

A mellkasa gyorsan emelkedik-süllyed, a szája résnyire nyílik, én pedig közelebb hajolok, az ajkammal súrolom a fülét.

– Az enyém vagy, emlékszel? Az én ribancom – felelem halkan, miközben a csuklóját finoman felemelem és a szalaggal

a kerethez kötöm. – Azt csinálok veled, amit csak akarok.

Huszonnegyedik fejezet

RAVEN

A kötés nem fáj.

Csak tart.

Pont annyira, hogy érezzem, a foglya vagyok. és azt, hogy ő dönti el, mikor enged ki a markából. A keze még mindig a csuklómon van, a teste felettem lebeg. Nem bánt, viszont a pillantása súlyosabb mindennél, mintha azt akarná mondani, hogy lássak át rajta, ha van merszem.

Tudom, hogy a viselkedése irracionális, hogy szándékosan durva és agresszív velem, mintha csak így akarna elűzni magától, meggyőzni a lelke romlottságáról, de én nem hiszek neki. Talán kívül nyers és érdes, ám a rétegek alatt ott van az igazi Callum is. A férfi, aki ugyanúgy vágyik a békére, mint bárki más. A szex az ő eszköze, hogy kommunikáljon, és tudom, hogy most az őrületig akar kínozni. És fog is.

– Beszélj hozzám! – könyörgöm.

Szinte megfulladok a szemében lángoló tűztől, és az iránta érzett vágytól. A testemet elárasztó adrenalin nem csitul, a puncim lüktet. Folyton éhes, kielégíthetetlen, függő. Úgy érzem magam, akár egy zabolázatlan csikó, akit csak az ő érintése tud lecsillapítani.

– Túl sokat beszéltünk – morogja, majd a mellemet megmarkolva ajka a mellbimbómra tapad. Gyúr, simogat, felfedez. Nyelve köröz az érzékeny keménységemen, megszívja, harapdálja, majd könyörtelen módón újra megismétli a sorozatot, én pedig homorítva próbálom enyhíteni a rám törő érzéseket.

A karomat rángatom, ám hiába, így a testemet dobálom enyhülésért fohászkodva, de csak helytelenítő morgást kapok. Callum érintése eldurvul. Ajka befejezi az édes kínzást, helyette lenyomja a csípőmet, szétfeszíti a lábamat és közé helyezkedik. Ujjai a combomba fúródnak, szája a csiklómba csókol. Hátravetem a fejem, és levegőért kapkodok.

– Semmi mást nem akarok hallani, csak a kibaszott nevemet, amikor élvezel. – Parancsoló hangja a gyomromban hagy nyomot, és a hasamban ér véget, ahogy beleveti magát a puncimba.

Ha tehetném, belemarkolnék a hajába, és olyan erővel tépném, ami biztosan fájdalmat okozna neki, de ő azt is élvezné, mert tudná, hogy darabokra zúzta az önuralmamat.

Bekapja a csiklómat, mélyen beszívja, miközben nyalogatja is. Egy rohadt mély örvénybe ránt, aminek sosincs vége. Elhomályosul minden, csak ő van, a nyelve, és a vad érzések, amiket oly könnyedén csal elő belőlem.

Még széjjelebb tárja a combomat, lefog, két ujjával belém hatol és dugni kezd, nyelve teljesen elmerül bennem. Aztán behajlítja az ujját és eltalál egy olyan pontot, amitől elhomályosul a látásom. Éles, torz nyögés hagyja el a számat.

Istenem!

Megvonaglik a csípőm és önkéntelenül is a szája felé nyomom magam. Elviselhetetlenül intenzív minden. Pillanatok, csupán ennyi jut, míg felfogom a közelgő orgazmusom érkezését.

– Callum! – sikítom a nevét. – Ó Istenem, Callum.

Felfal és dug egyszerre, és én zuhanni kezdek. Nem áll le, nem hagyja abba. Sőt. Atyaég! Teljesen lucskos vagyok, remegek, reszketek. Aztán elveszítem a testem fölött az irányítást. Nem vagyok más, csak az orgazmus áldozata, mely kénye-kedve szerint rángat, szaggat szét belülről, mint egy rongybabát. A csontjaim elolvadnak, a testem kimerül, az ájulás széléig táncolok a lejtőn, de ő még mindig a csiklómat ostromolja, mintha ki akarná szívni belőle az élvezetem minden cseppjét.

– Nem bírom tovább! – Hanyatlik oldalra a fejem.

A lelkem összeroskad. Túl sok és még mindig túl intenzív. Hánykolódom az utórengésektől. Mindenem érzékeny, túl érzékeny. Jézusom! Belehalok, ha tovább folytatja. És folytatja. Amikor szája végre elszakad a puncimtól, szinte azonnal megérzem a farkát a helyén. A szemem tágra nyílik. Pánik és rémület költözik bele.

– Még nem végeztem veled. – Támaszkodik meg karjával a fejem mellett.

– Nem bírok többet – nyögöm.

– Kibírod! – csattan fel, ujjaival összepréselve az állkapcsomat. – Mert azt akarom, hogy élvezz el a farkamtól is.

Kettőnk közé nyúl, és mielőtt egy hang is kijöhetne a torkomon, belém hatol.

– Látni akarom, és te megadod nekem – hörgi a számba, és én nem tehetek mást, mint befogadom őt teljes nagyságában. – Mert addig nem hagyom abba.

Te jó ég!

Pisztácia! Pisztácia! Pisztácia!

Súrolja a biztonsági szó a nyelvem hegyét, de mielőtt kimondhatnám, Callum mozogni kezd bennem. Telt vagyok, érzékeny, mégis olyan könnyedén siklik bennem, mint kés a vajban. Bizsergető és égő érzés egyszerre.

– Fond a derekam köré a lábadat – utasít, és én megteszem.

A csípője lágyan, majd egyre hevesebben ring az enyémmel. Kipirulva lihegek. Őt nézem. Az arcát, ahogy megfeszül minden lökésnél, az ajkát, ahogy résnyire nyílik az enyém felett, mégsem csókol meg, mikor arra számítok. Nem… Valami sokkal bensőségesebb dolgot csinál. Rabul ejt a tekintetével, a szeme végtelen sötétjével, amely most oly ismerősen merül az enyémbe. Olyan otthonos, végtelenül mély és egy kicsit szomorú.

Egy furcsa emlékkép tör elő a semmiből, mintha már korábban a mélyére nézhettem volna, és valahogy mégis új érzés, mert ebben a pillanatban megnyitja felém a szívét. Talán nem tudatosan, talán, csak mert nem tudja kontrollálni a tetteit, én pedig áhítattal nézem őt.

– Olyan kicseszettül szűk vagy.

A szemem fennakad, amikor felvesz egy olyan tempót, amitől borzongás fut végig a gerincemen. Nem hittem, hogy képes erre, hogy a testem képes újra éledni az iménti orgazmusom után, mégis remegéshullám tör rám. És mintha megérezné,

keményebben pumpál. Nyögve fogadom a lökéseit, és a nyögéseim lassan kiáltásokba fordulnak. Egyik kezével beletúr a hajamba és hátrafeszíti a fejemet, a nyakamba csókol, másikkal lefogja a csípőmet, miközben tovább dug. Egymásnak feszülünk, fuldoklunk, remegünk mindketten.

Tagadhatatlanul épül bennem a gyönyör, és félek, még nagyobb erővel ránt majd magával, mint a korábbi.

– Érzem, ahogy összeszorul a puncid a farkam körül.

– El fogok élvezni – lihegem elfúló hangon.

Állatias morgással felel, én pedig vulkánként robbanok fel a gyönyörtől. Kéjben és verejtékben úszik a testünk. A világ elsötétül, de a mozgása nem áll le. Callum fájdalmas szintig fokozza bennem az orgazmust. Irányíthatatlanul remeg a lábam a csípője körül, miközben ő egyre nagyobbra duzzad bennem. Homorítok, mert még mindig egyik hullám söpör végig rajtam a másik után.

– Újra! – parancsol rám.

Alig vagyok a tudatomnál, ő pedig közénk vezeti az ujjait és dörzsölni kezdi a csiklómat. Képtelenség, amit művel. Roncs vagyok, kába és erőtlen, mégis alig párszor simít végig a csiklómon, én máris a csúcs felé száguldok. Nem bírom tovább, mégsem szán meg, nem könyörül, addig masszíroz, míg a vihar újra szét nem szaggatja a lelkemet. Sikolyom a levegőbe hasít.

Rángatózva hozzápréselem magam, ő torokhangon felmordul, a pokol tüze lángol a tekintetében, amikor engem követve elélvez és belém spricceli a magját.

Hosszú időbe telik, míg lecsillapodunk, és ő rám zuhan. A csuklóm még mindig az ágy fölé kötözve, a testemet az ő teste

szorítja le. Mintha egyszerre tartana fogva és óvna.

– Szabadíts ki! – kérem halkan, kimerülten.

Callum felnéz rám, azonban nem siet. A pupillái még mindig kitágultak, a mellkasán érzem, ahogy lassan visszanyeri a légzését.

– Még nem – feleli.

– Dühös vagy még rám?

– Folyton dühös vagyok rád.

Egy pillanatra megijedek, hogy a kielégülés oltárán akar feláldozni, de aztán csak megrázza a fejét, mintha magában belső csatát vívna, aztán homlokráncolva, orrával megböki az enyémet. Tudom, hogy már csillapodott a haragja.

– Gondolsz még az álarcosra?

A kérdés úgy hasít belém, mint a kés. Leginkább azért, mert még mindig bennem van, fizikailag, érzelmileg, minden szinten.

– Nem. – hazudom.

Callum tekintete veszélyesen elsötétül. Nem félelemből. A fájdalomtól. Férfias, makacs, büszke fájdalomtól. És talán féltékenységből. Megfeszíti a karját a fejem mellett és fölém nyomja magát.

– Persze, hogy eszedbe jut – mondja halkan átlátva rajtam. – Titkos. Tiltott. Veszedelmes. Az ember mindig azt akarja, amit nem kaphat meg. Hősnek gondolod, amiért megmentett. De mi van, ha nem az? A hősök csak a mesékben léteznek, Raven, és ő a legkevésbé sem az. Belegondoltál már, miért rejtőzik maszk mögé? Ha látnád az igazi arcát, ha tudnád, mire képes. Soha, de soha nem fantáziálnál arról, hogy hozzád érjen.

A hangja mély, hideg és elkeseredett.

– Úgy beszélsz róla, mintha ismernéd – bukik ki belőlem.

Callum arca megkeményedik, látom, mielőtt elfordítaná tőlem. És ekkor jövök rá, valójában nem az álarcosról beszél.

Hanem saját magáról.

A levegő kihűl közöttünk. Ha tehetném, megérinteném, viszont nem tehetem, csak azt, hogy rávegyem, figyeljen rám.

– Nézz rám, kérlek – esdeklem. – Te nem vagy rossz ember, hiába akarsz meggyőzni az ellenkezőjéről.

Én is meglepődöm, milyen lágyan mondom, mintha magamat is győzködném vele. Azonban Callum tekintete nem enyhül. Egyetlen pillanatra sem.

Lassan, kimérten húzza ki magát belőlem. A szemében valami mély, sötét villan.

– Ahogy jó sem – a hangja pengeéles.

A gyomrom összeugrik. A kötél a csuklómon mintha szorosabb lenne.

Ő pedig folytatja:

– És csak hogy tudd, ha Ron Devereux még egyszer a közeledbe megy, eltöröm az istenverte lábát, hogy többet ne tehesse meg.

Callum leszáll az ágyról és egy heves rántással felhúzza a csípőjére a nadrágját. Aztán a pólóját is, és közben nem néz rám. A meztelenségem kezd zavarni. Összeszorítom a lábamat, hogy eltakarjam, legalább a testem középpontját.

– Oldozz el! – kérem.

Elnéz a válla felett, majd szó nélkül mellém lép, és kiszabadítja a csuklómat. Azonnal felülök, és a mellkasomhoz húzom a térdeimet.

– Ronban nem bízol vagy bennem?

Elgondolkozva néz, majd kinyúl felém és a tenyerébe fogja az arcomat.

– Azt hiszed, féltékeny vagyok rá? – kérdez, vadul cikázó tekintete ellenére a hangja lágy.

– Úgy vélem, már a puszta említése is dühöt vált ki belőled, de nem tudom, miért.

– Mert egy patkány, aki évek óta az anyján élősködik, és húz hasznot belőle. Egy szavát sem hiszem el, és egy percig sem veszem be, hogy segíteni akar. Neked sem kellene. Nem szabadott volna beszélned vele a húgomról. Sőt, senkivel sem.

– Amikor megtettem, még fogalmam sem volt róla, hogy a húgod. Azt hittem, nincs senkije. Tudom, hogy vétettem, de mit számít, hogy Ron vagy valaki más vezet célra, ha így megtaláljuk a hiányzó kapcsot?

Hüvelykujja az ajkamat súrolja. Összeráncolja a szemöldökét.

– Nincs olyan, hogy mi, Raven.

Később, amikor egyedül vagyok a saját ágyamban, alig találok magamra. A szeretkezés intenzitása, a dühe, a mohósága, a kegyetlensége úgy hat rám, mintha egész este egy hullámvasúton ültem volna, amin nincs fék. A pulzusom visszatalál a saját ritmusába, de a lelkem nem. A függőségem iránta túl erős. Tudom, hogy tönkretesz, hogy elpusztít, mégsem vagyok elég erős, hogy küzdjek ellene.

Krumpli bevackolja magát mellém, és élvezi, hogy a fülét vakargatom.

Callum vallomása zúg a fejemben.

Leselkedett utánam.

És ez nyomot hagy bennem. Önkéntelenül is látom őt minden árnyékban, érzem a közelemben, akkor is, amikor távol van.

Másnap reggel az intézet a megszokott, tompa nyugalmával fogad. Semmi sem változott, csak én nem vagyok ugyanaz, aki voltam, én nem tudok már ugyanúgy nézni a világra, ahogy korábban.

Seraphina csendben ül, de nem a szokásos, álmos tekintettel néz, olyan, mintha valami távoli dolgon merengene.

A karjával körülöleli a testét, de nem védekezve. Inkább úgy, mint aki kapaszkodik valamibe, ami nincs ott.

Megvárom, amíg elhelyezkedik. Nem siettetem. Seraphinát nem lehet. Ha túl gyors vagyok, visszahúzódik; ha túl lassú, elsodródik a maga világába.

A szokásos felvezető kérdésekkel kezdem, és a komfortzónáján belül mozgok, egy ideig hagyom, hogy arról meséljen, amiről ő szeretne, és csak akkor terelem más irányba a beszélgetést, amikor már úgy érzem, készen áll rá.

– Volt valaki, aki közel állt hozzád?

Megérinti a vállára omló haját, és heves mozdulatokkal simogatni kezdi.

– Valaki…?

– Aki több volt, mint barát.

Elmosolyodik, aztán elkomorodik.

– Egy fiú. – A szeme nem találja az enyémet. – Régebben. Azt hiszem. vigyázott rám.

A hangja olyan, mint amikor egy gyerek mesél valamiről,

amiben maga sem biztos, hogy szabad-e kimondania.

A szívem kihagy egy dobbanást.

– Mesélnél róla? – kérdezem óvatosan.

Törékeny dac villan a szemében, amiről egyből eszembe jut Callum. Most, hogy tudom, testvérek, sok mindent felfedezek Seraphina mozdulataiban, ami rá emlékeztet. A fejére szorítja a kezét, mintha az emlékei közt kutatna.

– Nem tudom a nevét. Azt hiszem. elfelejtettem. Sokat sírtam valamiért. – A szeme most ködös, de nem rémült. Inkább bánatos. – Ő pedig megvigasztalt.

– Emlékszel miért voltál szomorú?

– Nem.

Bólintok, folytatom a kezelést.

– Biztonságban érezted magad vele?

A válasz lassan születik meg.

– Igen. Azt hiszem. – A kezét tördeli. – Ő kedves volt. Mondta, hogy szép vagyok.

Elnéz oldalra, és valósággal a saját vállgödrébe bújik, mintha zavarba jött volna, aztán a következő emlék miatt láthatóan összerándul.

– Csak. amikor az a másik férfi megjelent. – Felnéz. A tekintete tiszta, átható, mintha a múlt hirtelen életre kelne a szeme előtt. – Megváltozott.

Izgatott leszek ezektől az információktól, mert lassan értelmet nyer a jelentésük. Olyan, mintha apró foszlányokat sodorna elém a szél. Seraphina nem tudja, hogy összetartoznak, de én megtalálom bennük a logikát.

– A másik férfi milyen volt?

– Gonosz.

A pillantása keresztülsiklik rajtam, mintha mögöttem valami láthatatlant figyelne.

– Féltél tőle? – kérdem óvatosan.

– Azt hiszem. – Hátrafeszíti a vállát, mint aki így akarna menekülni az érzéstől.

– Hogy nézett ki az a férfi, Seraphina?

Kivár. Aztán lassan, töredezett hangon megszólal.

– Magas volt. nagyon magas. – A haja a vállára omlik, ahogy előrehajol. – Mindig az árnyékból figyelt. Soha nem láttam a fényben az arcát, de. – A hangja megremeg. – Azt hiszem. dühös volt. Mindig dühös.

– Mire gondolsz, amikor ezt mondod?

– A szeme. – Megint rám néz, azonban nem engem lát. – Valamiért haragudott rám, de nem tudom, miért. – A vállát felhúzza, mintha hűvös szél érné. A tekintete vibrál. – Egyszer azt mondta, tartozom neki. De nem mondta, miért.

– Mit érzel most, amikor rá gondolsz?

Egy pillanatnyi csend után válaszol:

– Hogy még mindig figyel. – A hangja fájdalmasan tiszta. – De azt is érzem, hogy nem akarja, hogy emlékezzek. És én sem akarok…

Rázni kezdi a fejét, hevesen.

– Nem biztonságos. – Hintázik a teste. – Az nem biztonságos.

A pillantása ismét elcsúszik valahova mögém, és most már biztos vagyok benne, hogy Seraphinának nem hallucinációi vannak, hanem emlékei.

Terápiás feljegyzés
Páciens: Seraphina Campbell
Dátum: 2025.11.14.
Terapeuta: Dr. Raven Whitmore, pszichiáter
Kezelés típusa: Egyéni pszichoterápia
Időtartam: ~50 perc
A páciens először adott részletes, vizuális leírást a trauma egyik szereplőjéről („másik férfi”). A jellemzők: magas testalkat, árnyékban való jelenlét, érzelmileg intenzív tekintet, harag, mint domináns érzelmi asszociáció, kontrolláló dinamika.

A páciens hanghordozása és testtartása a beszélgetés során nem pszichotikus élményt idézett, hanem emlékalapú disszociációt.

Nem tűnik téveszmének: a részletek túl konkrétak, túl érzelmi-érzékszervi alapúak ahhoz, hogy puszta fantáziák legyenek.

A fiú és a „másik férfi” közötti különbség ismétlődően megjelenik. A fiú: vigaszt nyújtó, de labilis, hirtelen haragváltásokkal. Az idegen férfi: fenyegető, kontrolláló, dühös.

Seraphina hangsúlyozta: „Úgy érzem, még mindig figyel. De azt is érzem, nem akarja, hogy emlékezzek.”

Ez kifejezetten poszttraumás hipervigilanciára utal, de az érzés intenzitása megkérdőjelezi, hogy csupán pszichés eredetű lenne. Feltételezhető, hogy a páciens traumája külső fenyegetéshez is köthető lehetett.

Előrehaladás: A narratív foltok egyre kivehetőbbek. A

páciens már képes konkrét fizikai jellemzőket társítani a szereplőkhöz. A haladást azonban továbbra is törékennyé teszi, hogy a páciens bűntudatot él meg az emlékezés miatt.

Kezelési irány: a két férfialak pontosabb elkülönítése, a függőségi dinamika feltárása, a félelem és védelem összemosódásának oldása, kontroll és biztonság visszaépítése.

Érzem, hogy Seraphina egyre közelebb kerül egy emlékhez. És ezzel együtt egyre közelebb kerül valamihez, amit valaki biztosan nem akarná, hogy megtudjunk.

Amikor kilépek az intézet ajtaján, hűvös, kora esti szél csap meg. A nap már lemenőben, hosszú árnyékokat nyújtva az utakra, és hirtelen olyan érzésem támad, mintha nem lennék egyedül.

Úgy érzem, mintha a gerincem mentén lassú, vékony, hideg kígyó tekeredne fel egészen a tarkómig. A táskámat szorosabban fogom, de továbbindulok a parkoló felé. Ösztönösen hátranézek. Semmi. A szívem mégis vad ritmusban dobog. Amikor beszállok az autóba, az érzés nem múlik. Mintha a levegőben rezegne valaki más légzése is, és minden mögöttem haladó autóról azt képzelem, engem követ. Csak akkor nyugszom meg, amikor rákanyarodom a felhajtómra, ahol már Callum kocsija áll.

Lehunyom a szemem egy pillanatra. Ez csak paranoia. A rengeteg érzés és a fáradtság váltja ki belőlem.

Le sem nyomom teljesen a kilincset, mikor már hallom a halk, mély férfinevetést belülről. Amint belépek, Krumpli

csapódik nekem, farkát csóválva, mintha hónapok óta nem látott volna. Callum a nappali közepén ül a padlón, az egyik kezében Krumpli játékbotja, a másikban.

Egy tál pisztácia.

Megtorpanok a küszöbön. Callum felnéz. A tekintete rám szegeződik. És az a tekintet.

Éhes. Perzselő. Birtokló.

Olyan, hogy a szívem minden aggodalma egyszerűen elpárolog tőle, még akkor is, ha tegnap éjszaka eltökélt szándéka volt, hogy megfélemlítsen.

– Késtél – jegyzi meg, miközben feltör egy szem pisztáciát és a szájába dobja. – Krumpli már a fél tálat felfalta volna, ha hagyom.

Krumpli, a kis áruló, csalódottan vakkant, mintha most tőlem várná, hogy megszerezzem, amit ő nem tudott.

– Kérsz? – kérdezi ártatlan mosollyal.

De a szeme. nem ártatlan. Elmosolyodik. Lassan, veszélyesen, amitől meleg, tiltott áramlat fut végig a hasamon.

Leveszem a kabátomat és felvonom a szemöldököm.

– Ez most… csak pisztácia? – kérdezem óvatosan. – Vagy. pisztácia?

A szeme összeszűkül a szórakozott, kaján csillogástól. Feláll, odasétál hozzám, és úgy tartja felém a tálat, mintha valami komoly döntés előtt állnánk. Egy arasznyi távolságra van tőlem, érezni az illatát, a jelenlétét, azt a csendes erőt, ami mindig átjárja.

– Csak sós nasi. Semmi több. – De. – teszi hozzá, és a hangja mélyebbé, súlyosabbá válik –, ha elszabadulnak dolgok, nem

tudok garantálni semmit.

A torkom kiszárad, ahogy közelebb hajol hozzám, lehelete végigsiklik az arcomon.

– Szóval. – suttogja. – Mit szeretnél, hol tegyelek a magamévá először? A zuhany alatt, a kanapén, a konyhaszigeten vagy mindenhol, ebben a sorrendben?

Huszonötödik fejezet

CALLUM

A tál pisztácia félretolva hever a padlón, Raven pedig az ölemben fekszik a kandalló előtti szőnyegen, combjai átvetve az enyéimen, kezeit a mellkasomon nyugtatja. A csuklóján még virít a bilincs nyoma, amit az utolsó menetnél használtam. Azzal kínoztam őt, hogy nem tudott megérinteni, miközben én kiszívtam belőle gyönyöre minden cseppjét. Végül a harmadik lehetőség mellett döntöttem. Megkeféltem a zuhany alatt, aztán a kanapén, majd a konyhapult hideg márványán is.

Háromszor tört szét alattam és rajtam.

A kezem a derekán pihen, az ujjaim lustán köröznek rajta, miközben hozzám simul. A bőréből áradó Bourbon és a szex édes illata a levegőben kavarog. Túlságosan bensőséges és intim, ahogy egymáshoz simulva lel békére a testünk, mégsem akarom, hogy most megszűnjön ez a kapocs. A tegnap este kimerítő volt és talán túlzásba estem vele kapcsolatban. Nem akartam tudomásul venni, hogy igenis kötődöm hozzá, hogy az, ami vágynak indult, már valami sokkal több annál. Látom, ahogy formálódik mellettem, és kár tagadnom, ő is hatással van rám.

…és ez mindkettőnkre veszélyes.

Nem itt kellene lennem, nem vele kellene töltenem az időt, hisz veszélyes és több szempontból is rizikós dologra készülök.

Betartottam a szavam Vale-nek, a számlán, amit megadott, már biztosan jóváíródott az általam átutalt összeg, és tudom, hogy hamarosan jelentkezni fog. És ha ez megtörténik, észnél kell lennem, Ravent pedig a lehető legtávolabb kell tartanom magamtól.

De még nem vagyok képes elengedni, mert ahogy a karjaimban fekszik, ahogy a testemhez bújik, ahogy a mellkasomon érzem törékeny sóhaját, bezárnám egy ketrecbe, amihez csak nekem van kulcsom.

És ez rossz.

Ez kibaszottul rossz…

Mert Ravennek fogalma sincs, ki vagyok, amikor leszáll az éj. Nem tudja, mivé válok. Nem tudja, hogy nem csak üldözöm a szörnyeket, hanem egy vagyok közülük. Nem tudja, hogy vér tapad a kezemhez. Hogy a saját igazságszolgáltatásomat végzem. Hogy élvezem, ahogy a világ megtisztul egy újabb rohadéktól.

Tudtam, amikor belevágtam, hogy mindent feláldozok, tudtam abban a pillanatban, amikor először öltem meg valakit, hogy a lelkem közben elkárhozik. De közben rájöttem, hogy kényelmes számomra ez a szerep.

Az ellenséget nem kötik szabályok, így engem sem.

Annyira belemásztam azok életébe, akiknek a vesztét akarom, hogy már szinte én is eggyé váltam velük.

A karom szorosabban fonódik Raven köré. Túl szorosan. Az élet benyújtja a számláját, mint mindig. Ezekért a pillanatokért,

és a következőkért egyaránt.

– Mesélsz a szüleidről? – kérdezem halkan.

– Apám sokat utazott, keveset volt otthon. Anyám meg folyton elvitt magával a templomba, ahol takarított és segédkezett, mert nem tudott kire hagyni. Unalmamban az embereket figyeltem, akik folyton bűnbocsánatért fohászkodtak a sorok között, de én már gyerekként is úgy hittem, hogy nem másoktól kell várnunk a megbocsájtást, hanem saját magunktól.

– Szerinted minden bűn megbocsájtható?

– Nem tudom. – A hangja halk, de nem bizonytalan. – De hiszem, hogy a legtöbb bűn azért marad büntetés, mert mi magunk nem tudunk vele együtt élni.

Nem tudom, hogy igaza van-e, de nem most akarok a végére járni. Raven felnyúl, végigsimít a mellkasomon, mintha ezzel rendezné a saját gondolatait.

– Tudod, minden eltelt évvel egyre kevésbé emlékszem a szüleimre. Lassan elhalványul az arcuk, ahogy az emlékük is. Félek, hogy egyszer teljesen elvesztem őket – mondja.

Megigazítom előrehulló haját, a füle mögé tűröm. A tenyerem az arcára simítom.

– Én alig emlékszem az anyámra. Ha lehunyom a szemem, az arca olyan, mint egy elmosódott festmény. De a keze melege, a ruhájának illata, a hangja bennem él, és ez még a mai napig képes megnyugvást hozni. – A szám sarkában keserű mosoly bujkál. – Azt hiszem, nekem ez maradt belőle.

Egy lélegzetnyi csend után hozzáteszem, halkan, mintha nem is akarnám, hogy hallja:

– Furcsa… de amikor veled vagyok, hasonló békét érzek a

lelkemben. Talán ezért nem bírtam távol maradni tőled. Ahogy most sem tudok.

Lágyan elmosolyodik, és a tenyerembe simul.

– Nehéz volt bevallani?

– Ez semmin sem változtat. Attól még hiba veled lennem. Minden, amit tegnap mondtam, áll.

Lélegzetnyi csend telepszik közénk. A szavak lassan ülepednek benne, de ha bántja is, nem mutatja.

– A nevelőintézetről élesebb emlékeim vannak. Nem volt olyan rossz. Mármint… nem mindig. Sokakat örökbe fogadtak az évek során. Engem nem. – Elmosolyodik, ám ez a mosoly olyan törékeny, hogy széthullik, alighogy megjelenik. – Mindig azt hittem, velem van a baj.

Az ujjam végigsimít a lapockáján, lassan, óvatosan.

– De nem így volt.

– Nem – mondja halkan, majd fejét visszahajtja a mellkasomra. – Viszont sokáig tartott, míg megértettem. Sokszor bántottak. Nem fizikálisan, szavakkal. Azzal, hogy senkinek sem kellek, hogy felesleges vagyok, hogy túl halk, túl furcsa. Később jöttem rá, hogy egyszerűen csak nem értenek, ahogy én sem értettem őket. Elkezdtem válaszok után kutatni. És amikor megkaptam őket. megnyugodtam. Rájöttem, hogy ha értem az okokat, ha tisztán látom a motivációkat, amiket ők maguk nem, akkor a fájdalom, a veszély elveszti az élét, kezelhetővé válik. És amikor ez megtörtént, már nem volt kérdés: segíteni akarok másoknak is megérteni. Gyógyítani. Visszaadni azt a tisztánlátást, amit én a saját sebeimen keresztül tanultam meg.

– Azt gondolod, ha érted, mi zajlik egy őrült fejében, akkor

nem leszel veszélyben? Ők nem logikusak, nem tankönyvi minta szerint viselkednek. És a legkevésbé sincs a homlokukra írva, hogy milyen sötétség lakozik a lelkűkben.

– Nem oktathatsz ki a munkámról, Callum – jelenti ki határozottan. – Pontosan tudom, hogyan viselkedik egy mentálisan labilis ember. Ez a hivatásom. Szembe kellett már néznem súlyos paranoid téveszmékkel élő páciensekkel, kontrollvesztett borderline állapotokkal, antiszociális személyiségzavaros emberekkel, pszichotikus epizódokkal. Láttam, mire képes az elme, ha eltorzul.

Egy pillanatra elhallgat, majd halkabban folytatja:

– Hiszem, hogy ha megfelelően bánunk velük, ha időben felismerjük a jeleket, akkor sok mindentől megkímélhetjük őket, és azokat is, akik körülöttük élnek. A veszélyt gyakran nem ott látjuk, ahol valójában van. Megfelelő kommunikációval helyzetek menthetők meg. Emberek menthetők meg.

Keserű mosolyra húzódik a szám.

– Azt hiszed? – kérdezem. – Azt hiszed, hogy az a lány, akinek a halála miatt idáig menekültél, még mindig életben lenne egy nyamvadt beszélgetéstől?

Raven nem kapja fel a fejét. Nem védekezik ösztönből. Gondolkodik.

– Az a lány megcsalta Williamet – mondja végül csendesen. – Aztán megalázta azzal, hogy kinevette. William erre reagált.

– Akkor az ő hibája? – csúszik ki belőlem élesen. – A lányé?

Azonnal megrázza a fejét.

– Nem. Dehogy. – A hangja már nem szakmai, hanem emberi. – Csak azt hiszem, ha akkor a lány tudta volna, hogy veszélyben

van, ha felismeri a jeleket, mielőtt William átbillen… akkor a tragédia elkerülhető lett volna.

– A veszély nem lineáris.

– Tudom, és tévedhetek. És néha tévedek is. Ezzel csak azt akartam mondani, hogy a tudatlanság mindig jobban megfélemlített, mint az igazság. Még akkor is, ha az igazság sötét.

Van valami ebben a nőben, ami zavarba ejt. Mert egyszerre bátor és törékeny. Egyszerre logikus és nyugtalan. Egyszerre az enyém és mégsem.

– Szóval még nem bocsájtottál meg magadnak?

Nem néz rám, de érzem, a légzése kihagy.

– Nem. Észre kellett volna vennem a veszély jeleit, de nem láttam rajta. Rossz döntést hoztam.

– Te csak zárt szobában, biztonságos körülmények között találkoztál vele.

– Ez nem mentség.

– Mondd csak, felismernél egyetlen szörnyet is az utcán azok közül, akiket felsoroltál? Ha előtted állna? Ha a szemedben nézne, megérintene, a karjában tartana?

Felemelkedik, hogy a szemembe nézzen.

– Te nem vagy olyan, mint ők.

Összeráncolom a szemöldököm.

– Nem, én sokkal rosszabb vagyok.

Mert mindent, amit teszek, tudatos, és előre megfontolt szándékkal követek el.

– Tudom, hogy ezt akarod elhitetni a világgal, velem. – Ujjait a mellkasomra helyezi. – De igazából miért csinálod? Miért

viselsz álarcot?

Bár tudom, hogy átvitt értelemben kérdezi, ennél találóbban nem is fogalmazhatott volna. A kezem megfeszül a derekán.

– Mert a maszk alatt nem gátol semmilyen erkölcsi dilemma, nem kell visszafognom magam, mérlegelnem. A maszk… szabadság. Általa nem kell megkérdőjeleznem a döntéseimet, nem hallom visszhangozni a saját bűneimet. Ott… csend van.

Raven arcán fájdalmas együttérzés villan, amit nem akarok látni. Lassan végigsimít a mellkasomon, mintha az érintésével akarná felfedni a rétegeket, amiket nem engedek látni.

– Ugye tudod, hogy ez csak védelmi mechanizmus? – suttogja. – Elbújsz, hogy ne lássanak.

Két tenyerem közé fogom az arcát, az állkapcsom megfeszül, ahogy beszélni kezdek.

– Ne elemezz, Raven, esélyed sincs kibogozni a lelkemet átszövő csomót, bárhogy is próbálkozol. Nem akarok erről beszélni – sóhajtok fel. A hangom rekedtté válik, sürgetővé. – Sőt. egyáltalán nem akarok beszélni. Mennem kell.

– Most meg elmenekülsz.

– Én nem menekülök – felelem darabosan.

– Akkor miért nem maradsz? Talán attól tartasz, meglátok benned valamit, amit nem akarsz, hogy lássak?

Szavai úgy hatnak rám, mintha nyílt lángra öntenének olajat.

– Ne gondold túl. Ami bennem van, az nem több, mint üresség, káosz és harag.

– Ami kezelhető – suttogja.

– Kösz, már megtaláltam rá a gyógyírt.

Egy kis időre.

– És mi lenne az?

Közel hajolok a szájához, épp csak súrolom az enyémmel.

– A dugás. Veled – lehelem az ajkára.

Összeszedem a cuccaimat, a tekintete követi a mozdulataimat. Érzem a frusztrációját, a kimondatlan kérdések súlyát.

– Elárulod valaha, hogy hol jársz éjjelente? – Állít meg az utolsó pillanatban.

Az ujjaim lassan záródnak ökölbe, aztán elengedem őket, mintha csak fáradt lennék. Mintha ez lenne az egyetlen bűnöm. Lehajtom a fejemet.

Ha megszólalnék, hazudnék.

Ha igazat mondanék, összetörném.

Ezért csak állok ott, és hagyom, hogy a csend közénk feszüljön.

A tárgyalás késő délutánig húzódik. A levegőben elfojtott indulat keveredik, amikor a halálos kimenetelű munkahelyi baleset kapcsán a felmentés mellett dönt a bíró.

Szétszedtem a szerződési láncot, ami kimutatta, ki hagyta jóvá a költségcsökkentést, és ki profitált belőle. Sosem tévedek. Amikor először a szemébe néztem az alvállalkozónak, tudtam, hogy ártatlan. Bár minden bizonyíték ellene szól, valójában a fővállalkozó csak spórolt a biztonságon, ám kellett egy bűnbak. A bíró nem szereti, ha hazudnak neki.

És én se különösen.

Az igazság lassú, de ha elég mélyre ásol, mindig ott van. Csak idő kérdése, mikor válik a tiszta felszín alatt minden véresen

láthatóvá.

Visszamegyek az irodába, ahol Tyler a gép előtt dolgozik. A redőny félig leengedve, a monitor fénye sápadtra mossa az arcát, miközben rámered. Amikor észlel, felnéz rám. Elégedett és egy kissé gúnyos mosolyt villantok felé.

– Megnyerted?- kérdez hitetlenkedve.

– Igen – felelem.

Tyler bólint.

– Nekem is van hírem. Több is – kezdi, és a monitor felé biccent. – Kerestem a közös pontokat, Sir Malcolm Harrow, Lady Eveline Crawford és Richard Halden között. Látszólag semmi. Nem állnak üzleti kapcsolatban, nincs közös érdekeltségük, még csak közös klubba sem járnak, az egyetlen, ami elmondható mindannyiukról, hogy éppúgy részt vettek és adományoztak Cordelia alapítványi estélyén, ahogy te is.

Felvonom a szemöldököm.

– Akkor ez zsákutca?

– Úgy tűnik. Viszont lekövettem a pénz nyomát.

Grafikonok, számlaszámok, egymásba fonódó vonalak jelennek meg.

– Három lépcső. Először egy alapítvány. Papíron rehabilitáció, oktatás, társadalmi felzárkóztatás. Innen egy ingatlanfenntartó cégbe csorog. Nem egyből. Apránként. Aztán… – megáll, nagyít. – Eltűnik.

– Nem tűnik el – mondom. – Valahol ott kell lennie.

Tyler félrepillant rá.

– Pont ezt gondoltam.

Pár másodperc csend. A gép halkan zúg.

– Megnéztem az ingatlanokat – folytatja Tyler. – A legtöbb papíron eladva, lebontva, átminősítve. Egy kivétel van.

Egy új ablak nyílik meg.

– Nem könyvelik tovább. – Tyler hangja lapos. – Mintha az épület lenne a végállomás.

– Ki a tulajdonosa? – kérdezem.

Tyler nem válaszol azonnal. Az egérrel görget, visszalép egy szintet, majd megáll.

– Itt nem frissül semmi – mondja végül. – Archív státusz.

– Az mit jelent? – kérdezem, bár már sejtem.

– Hogy nem aktív ingatlanként kezelik. Nincs használatban, nincs forgalomban, nincs mozgás. Papíron több, mint húsz éve üres. Ami azt is jelenti, hogy a tulajdonosi adatok nem kerülnek elő az aktív nyilvántartásban.

– Valahol lennie kell egy névnek.

– Van is – feleli Tyler. – Régi tulajdoni lapon, irattárban. Papíron, ami nem lett digitalizálva az adatbázisban.

– Előásható?

– Mint minden, de időbe telik.

– Két éve várok egy ilyen nyomra, Tyler, tudok még egy kicsit várni.

Az ablakhoz sétálok, és a félig lehúzott redőnyökön át a fényben úszó városra meredek. Raven jár a fejemben. Az, ahogy tegnap éjszaka magára hagytam, az, ahogy minden éjszaka magára hagyom. Azért teszem, mert nem akarok se emlékekkel, se érzésekkel kötődni hozzá. Amíg képes vagyok kurva falak közé zárni mindazt, ami köztünk van, csupán addig lehetek a közelében.

Egy feszült sóhaj szakad ki belőlem.

– Akarsz róla beszélni? – kérdezi Tyler.

– Mégis miről? – fordulok felé.

– Ravenről.

Megfeszül a vállam.

– Ne keverd őt ide.

– Te már belekeverted mindenbe – feleli. – Azért kérdezem.

– Ez csak szex. Semmi más. Miután megkapom, nincs maradásom. Ez a lényeg.

– Ha ez tényleg csak szex lenne – folytatja Tyler –, akkor nem számítana, hogy maradsz, vele alszol, mellette ébredsz. Az sem kellene, hogy bármit jelentsen neked.

Felnevetnék, de a hang megakad bennem.

– Pont ez a lényeg – mondom élesen. – Az már jelentene, és én nem akarok érzelmeket – vágom rá azonnal. – Az érzelmek gyengévé tesznek.

– Nem – rázza meg a fejét Tyler. – Csak emlékeztetnek rá, hogy még ember vagy, és van mit veszítened.

Hallgatok. Mert ha megszólalnék, el kellene ismernem, hogy már most gyengébb vagyok miatta.

Huszonhatodik fejezet

RAVEN

Nem tudom, miért élvezek annyira vele lenni, de függő lettem, vágyom a vad érintésére, a nyers pillantására, és a karizmatikus uralmára. Épp olyan erős megszállottság ez, mint az, hogy folyton birtokolni akar. Olyan robbanásszerű élményeket élek át vele, amihez hasonlót korábban sosem tapasztaltam meg senkivel.

Annyira másképp látjuk a világot, és mégis… az ő magánya bizonyos szinten az én magányomhoz hasonló. Mindketten egyedül vagyunk a démonainkkal, az érzéseinkkel, a vágyainkkal.

Azonban minden porcikám érzi, hogy őt valami sokkal mélyebb, sokkal sötétebb tartja fogva. Valami, ami felemészti, és amiről nem akarja, hogy bárki tudjon. Én viszont ennek ellenére látni akarom őt, tudni, hogy mi zajlik benne, megérteni és segíteni, hogy ne egyedül kelljen szembenéznie vele. Elérni, hogy higgyen bennem, bízzon bennem.

De előbb Seraphinánál kell valahogy áttörnöm a falat.

A mai alkalom előtt hosszabban ülök a jegyzeteim fölött, mint általában. Mélységes, ösztönös bizonyosság van bennem: Seraphina elérkezett ahhoz a ponthoz, hogy

a lelkének mélyebb rétegeiből hívjam elő az emlékeket. Óvatosan. Kontrolláltan.

Hipnózissal.

A traumája komplex. Nem egyetlen eseményből áll, hanem egy folyamatból. A testemlékezete dominánsabb, mint a narratív emlékezete: fagyérzet, hirtelen hő, fájdalom, füstszag, csörgő láncok. Disszociáltsága erős, de nem pszichotikus. A valóság és a múlt között lebeg.

A rendelő ma sötétebb. Direkt.

Csak egy állólámpát hagytam égve, így oldalról meleg fény vetül a fotel mellett álló heverőre, ahol Seraphina fekszik.

A szeme alatt karikák gyűrűznek, a válla feszülten húzódik össze.

– Ma egy kicsit másképp fogunk dolgozni – mondom nyugodt hangon a fotelből, és kissé oldalra fordulok, hogy lássam az arcát.

– Figyelj a hangomra – kezdem csendesen. – Csak rám. A levegőre, ahogy ki-be áramlik a tüdődben. Kövesd a ritmusát. Nem kell sietned. Nincs hova menned. Most csak. vagy.

Látom, ahogy az izmai fokozatosan elernyednek.

– Jó. És most képzeld el, hogy egy lépcső tetején állsz. Tíz lépcsőfok. Minden lépés lefelé könnyebbé teszi a testedet. Nyugodtabbá a gondolataidat. Minden lépéssel közelebb kerülsz egy helyhez, ahol biztonságban vagy.

Seraphina halkan számolni kezdi a lépcsőfokokat, minden rezdülésére figyelek.

– Tíz.

– Kilenc.

A válla, a teste ellazul.

– Nyolc.

A hangja már lebegő.

– Hét. hat.

Hallom a légzése ritmusát, egyre mélyebbé válik.

Minden szám, amit kiejt, egyre közelebb viszi őt ahhoz a kapuhoz, ami mögött ott lapul, amit megpróbál elrejteni a tudata elől.

– Öt.

Megfeszül. Egy pillanatra levegőt sem vesz. Odahajolok hozzá, de nem érintem meg. Nem szabad kizökkentenem.

– Jól van, Seraphina. Ha készen állsz rá, menj tovább.

Hosszú másodpercek telnek el.

– Négy. – A hangja remeg, törékeny.

– Három.

– Kettő.

– Egy.

Visszatartom a lélegzetem, mintha csak ott állnék mellette.

– Most ott vagy a lépcső alján. Egy ajtó előtt. Nem kell kinyitnod, csak mondd el, milyen.

Seraphina nyel egyet, a keze ökölbe szorul.

– Sötét.

A szemhéja megremeg, és tudom: átlépett.

– Milyen a kilincs? Hideg? Meleg? Hallasz valamit odabentről?

– Hideg. nagyon hideg.

A légzése megakad egy pillanatra, majd kapkodva újraindul.

– Érzed a kezedben? – kérdezem csöndesen.

Bólint.

– Jó. Vedd el a kezed róla. Nem kell bemenned. Csak figyeld. Kívülről.

De Seraphina mintha nem hallana engem. A teste megmerevedik, a szemei a belső képre tapadnak.

– Kinyílik _ – suttogja.

A gyomrom görcsbe rándul.

– Seraphina… maradj kint.

– Ott vannak.

A hangja üres, olyan üres, amitől fagyos lesz a szoba levegője.

– Kik vannak ott? – Tudom, hogy egyetlen rossz kérdés és szétesik. – Csak azt mondd el, amit látsz. Neveket nem kell.

A mellkasa gyorsabban emelkedik. Arcán átsuhan egy megkönnyebbült mosoly, aztán egy feszes rémület.

– Ő az. Ide hívott.

Egy pillanatra megkönnyebbülök, de valami nem jó, valami történik. Óvatosan előrébb hajolok, hangomat puhára formálom.

– Mit csinál?

Hosszú csend.

A torkomban dobog a pulzusom. Hirtelen felszisszen, mintha valami hozzáért volna.

– Megfogja a karom. – A hangja torz, reszket. – Erősen. nagyon erősen szorít.

A körme a saját térdébe mélyed. Gyorsan jegyzetelek magamban: poszttraumás rekonstrukció, teljes disszociatív bevonódás.

Túl mélyre megy.

– Seraphina, nem történik veled semmi. Csak emlék.

A részleteket figyeld. Nem kell átélned.

De már késő. Nyel. Hangosan. Fájdalmasan. A légzése felgyorsul. A következő szavai úgy törnek fel belőle, mint egy elfojtott sikoly:

– Nem tudok mozdulni.

– Jól van. Itt vagyok. Biztonságban vagy.

Nem csak mondom, követelem, hogy elhiggye.

– Mi történik?

A szemhéja ráng. A hangja vékony, gyerekes.

– Valaki. más is ott van. A hold árnyékából lép elő a sötétség.

Megdöbbenek.

– A hold?

Seraphina remegő lélegzettel válaszol, fél.

– Most másként viselkedik, mint szokott. Nem gyengéd, nem kedves. Összezavar. El akarok menni. Most azonnal. Megpróbálom.

Seraphina mellkasa hirtelen megemelkedik, mint aki fuldoklik.

Megütötték?

A következő másodpercben a teste összerándul, mintha tényleges ütést kapna.

– Seraphina. Lassíts. Velem vagy. Itt vagy. – Finoman megérintem a csuklóját, ahogy tanultam. – Csak nézed. Nem éled át. Nézed. Mondd el, mi következik.

A teste ívbe feszül. Lélegzete megtörik, mintha egy láthatatlan kötelék pattanna el a mellkasán.

– Felemel. – Egy nyers, gyermeki nyögés szakad ki belőle. –

Felemel és visz. érinti. fáj. Kérem, engedjen. kérem.

Elérkeztünk a ponthoz, ahol elkapják.

– Seraphina, most visszalépünk egyet – mondom halkan, de határozottan. – Biztonságban vagy. Visszamész a lépcső tetejére. Velem vagy. Nem vagy ott. Hallod a hangom?

– Bántani fog. – suttogja. – Bántani fognak mindketten.

– Nem, Seraphina. Ez az emlék már nem tud bántani. Kilépsz belőle. Most azonnal. Ide jössz vissza.

A teste hirtelen összeomlik, mint egy tartását vesztett bábué, és kitör belőle a sírás. Mély, fájó, hangtalan remegés. Nem lehet tovább menni. Megfogom a kezét, és lassan visszahozom.

– Seraphina, hallasz engem? Most azonnal elengeded az ajtót. Egy… kettő. három. nyisd ki a szemed. Gyere vissza.

Nem reagál.

Közelebb hajolok, élesebb tónusban:

– Seraphina. Hallod a hangomat. Háromra kint vagy. Egy. kettő. három.

A teste elernyed. A keze lecsúszik a térdéről. A pillái megrezzennek, és lassan kibomlik mögülük a tekintete. Elkésve, zavartan, de itt van. Az arca nedves, a mellkasa zihál.

– Sajnálom. – suttogja. – Sajnálom.

– Semmi rosszat nem tettél – mondom határozottan. – Rendkívül bátor voltál.

Megfogok egy takarót, ráterítem a vállára. A keze ösztönösen kapaszkodik belém, ahogy a tekintete is. Ilyen közelségből, mintha Callum nézne vissza rám, és ez melegséggel tölti el a szívemet. Ha tudná, hogy ma Seraphina többet adott ki magából, mint az eddigi hetek alatt együttvéve.

És bár a történet mélyére még nem értünk el, de. *a kapu kinyílt.*

Terápiás feljegyzés
Páciens: Seraphina Campbell
Dátum: 2025.11.24.
Terapeuta: Dr. Raven Whitmore, pszichiáter Kezelés típusa: Mélyvezetéses hipnoterápiás ülés Időtartam: ~50 perc

Megjegyzés: Az ülés a vártnál mélyebb disszociatív regresszióhoz vezetett. A pácienst biztonságos protokoll szerint visszavezettem, stabil állapotban zárta ► az órát.

Eddigi ismeretek összegzése:

Seraphina emlékei továbbra is fragmentáltak, erősen érzelmi alapúak. Az első férfi, akit korábban védelmező, gyengéd alaknak írt le, stabil pontnak tűnt az emlékeiben. A másik férfi következetesen félelemhez, fájdalomhoz és fenyegetettséghez kapcsolódó élménymorzsákban jelenik meg.

Eddig ez a két alak élesen elkülönült Seraphina pszichéjében. Ma ez a struktúra megingott. A felismerés mindent megváltoztatott. A teste úgy reagált, mintha két külön inger érte volna egyszerre, egy fizikai jellegű traumaemlék és egy érzelmi árulásból fakadó összeomlás.

A biztonságot nyújtó személy is részese volt a bántalmazásnak, akár aktívan, akár passzívan.

A mai ülés után Seraphina erős utórezgésre számíthat: könnyek, kimerültség, időzavar, érzelmi túlcsordulás.

Felügyeletet igényel. Egy ideig nem szabad ismét mély hipnózis alá vonni, amíg a pszichés stabilitása nem nő.

A felismerés lassan, de kegyetlen pontossággal áll össze bennem. Az a férfi, akiben megbízott, elárulta. Biztos vagyok benne, hogy ő a kulcsfigura a traumájában. Ha ő megvan, akkor a másik férfi is meglesz.

A hipnózis utórezgése még mindig bennem vibrál, mikor becsukom magam mögött az intézet ajtaját. Az a fajta kimerültség telepszik rám, ami nem fizikailag, sokkal inkább lelkileg terhel meg. Seraphina összeomlása nem hagy nyugodni. Még útközben is, miközben a motor monoton dorombolása tölti be az autó belsejét, vissza-visszagondolok arra a rengeteg traumára, amin rövid idő alatt át kellett mennie. Először szembe kellett néznie az apja halálával, aztán eltávolodott a bátyjától, az egyetlen embertől, aki megmaradt neki a családjából. Elárulta a férfi, akiben megbízott, akit talán szeretett is. És végül ugyanez a férfi és egy másik bántalmazta őt.

De vajon miért?

Fojtó érzés tör rám. Sokáig azt hiszem, még mindig Seraphina miatt, de aztán rájövök, hogy ugyanaz a furcsa súly ül a tarkómon, mint múltkor a parkolóban.

Mintha valaki követne.

A visszapillantó tükörbe nézek, kissé megviselt az arcom, állapítom meg, de nem látok senkit mögöttem jönni. A tudat, hogy Callum leselkedett utánam, hogy követett, hogy betört a házamba többször is, helytelensége ellenére inkább

érthetetlenül intim érzéseket váltott ki belőlem, de ez most valami más. Más és kellemetlen, mi több frusztráló, és ahogy egy fekete SUV húzódik be mögém a következő kereszteződésnél, egy kicsit ijesztő is. Közel jön, túl közel, annyira, hogy a fényszórója elvakít. A mellkasom megfeszül, a szívem vadul ver, és nem is képes lecsillapodni a házamig vezető útig, ahol a kocsi elhúz mellettem, és továbbhajt az országút felé.

A levegő, amit addig bent tartottam, hirtelen kiszökik belőlem.

Istenem!

Totál paranoiás lettem.

Huszonhetedik fejezet

CALLUM

A fájdalom tompán érkezik, késéssel, mintha a testem hezitálna eldönteni, mi történt vele. A kabátom alatt meleg nedvesség tapad a bőrömhöz, minden lépéssel emlékeztetve rá, hogy ezúttal hibáztam. A figyelmem megoszlott a gyilkosság és a Raven körül kavargó gondolatok között. És ez a pillanat majdnem az életembe került.

Elővigyázatlan voltam.

Magabiztos és óvatlan. Csak a cél lebegett a szemem előtt, egy újabb név, egy újabb ellenség kiiktatása. Biztosra vettem, hogy egyedül van, így nem vettem észre a társát.

Nem a fájdalom a baj.

Ahhoz hozzá vagyok szokva.

A baj az, hogy vérzem. A penge nem mélyen talált el, inkább hosszan vágott. Égő, lüktető csík van az alhasamon, mintha valaki izzó vasat húzott volna végig rajtam. A kabátom alatt meleg vér folyik, a mozdulataim darabosak. Elvonszolom magam a kocsimig. A lehetőségeimet latolgatom. Távol vagyok a kastélytól, és Tyler holnap délutánig nincs a városban. Kórházba nem mehetek, de otthon van minden, amivel el tudom látni a sebet. Bassza meg, ez nem hiányzott.

Ha ezt túlélem, megiszom egy üveg whiskyt, az biztos.

De túl sok a vér. A kezem remeg, amikor beindítom a motort, az utcák összefolynak előttem, a világ pillanatok alatt szűk, pulzáló alagúttá válik. A fájdalom minden lélegzetvétellel mélyebbre mar, figyelmeztetve rá, hogy nem vagyok sérthetetlen. Mindkét férfi halott. Az is, akire vadásztam, és az is, aki megsebesített. Lezárt ügy. Így kellene éreznem. Mégis folyton a visszapillantóba nézek. Nincs ott semmi. Mögöttem csak koromfekete üresség tátong.

Az elhatározásom ingatag. Bárhová máshová mehetnék, mégis, amikor a következő kereszteződésnél a kormányhoz érek, a döntés kicsúszik a kezemből. Vérzem, és fáradt vagyok más megoldás után kutatni.

Csak egyetlen dolog tart tudatomnál, hogy minden egyes utcával közelebb kerülök hozzá.

Gyűlölöm magam ezért. Mert segítségért menni hozzá azt jelenti, hogy átlépek egy határt, amit én húztam meg. Azt jelenti, hogy bevonom abba, amitől távol akartam tartani.

A maszkot, a kesztyűt és a kabátomat a csomagtartóba rejtem, miután leparkolok a felhajtóján. A kezem ökölbe szorul, amiért az ajtaja előtt állok. Tudom, hogy amit most teszek, veszélyes, azonban nem tudok tiszta fejjel gondolkodni.

Talán azóta nem, hogy ő belépett az életembe.

Amikor bekopogom, már késő visszafordulni. Raven ajtót nyit. Egy pillanatig csak néz rám, aztán a tekintete lecsúszik, és meglátja a sötét foltot az ujjaim körül, amit a sebre nyomva tartok.

– Te jó ég… – szívja be a levegőt. – Mi történt?

– Elestem – felelem reflexből.

Kétkedve néz rám, de azonnal félreáll, hogy beengedjen. Amint becsukja, az ajtólapnak dől és felvonja a szemöldökét.

– Egy fájdalomcsillapító és egy sebtapasz, ennyit kérek – próbálom elbagatellizálni.

Rémület fut át az arcán, a ruhám teljesen átázott, gyakorlatilag úszok a saját véremben.

– Vedd le az ingedet!

Amikor közelebbről meglátja a sebet, felszisszen.

– Feküdj a kanapéra! – utasít határozottan.

– Raven…

– Most.

A szája vékony vonallá szorul.

– Szóval elestél?

– Késsel a kezemben – hazudom teljesen feleslegesen, miközben élénkpiros vér szivárog a kanapéjára.

– Orvoshoz kellett volna menned.

– Doktor vagy, nem?

Egy pillanatra felnéz rám, élesen.

– Pszichiáter. Az elmét gyógyítom, nem a testet. Te is tudod.

– Akkor. imádkozom, hogy kidumáld belőlem a fájdalmat.

– A seb nem túl mély, nem sérült artéria vagy izom, de össze kell varrni – mondja, miközben tenyere meztelen hasamhoz ér és körbetapogatja a vágás környékét.

Akaratlanul is felvonom a szemöldökömet.

– Csináltál már ilyesmit?

Bólint.

– Évekkel ezelőtt orvosi alapképzésen, viszont ne várj tőlem

túl sokat. Fájni fog.

– Kibírom.

Elindul a fürdőbe. Hallom, hogy pakol, majd steril tűvel, fonallal, fertőtlenítővel tér vissza. Letérdel elém, gumikesztyűt húz, fertőtlenítős vattát nyom a seb köré. Az izmaim megfeszülnek, mert még csak ezután jön a rosszabb része.

– Szólj, ha nem bírod – mondja halkan.

Bólintok, bár mindketten tudjuk, hogy nem fogok.

A tű átszakítja a bőrt. A testem ösztönösen rándul, az állkapcsom összeszorul, a fogaim között szűröm ki a levegőt. A fájdalom gyors, tiszta, de az adrenalin még dolgozik bennem. Nem szisszenek fel.

– Mit csináltál, Callum? – kérdezi halkan.

– Csupán játszottam a tűzzel, és most megégetett.

A keze egy pillanatra megáll.

– Ez nem válasz.

– Ez az egyetlen, amivel szolgálhatok.

Újra dolgozni kezd, de már nem olyan finoman. Nem is durván, viszont épp eléggé indulatosan ahhoz, hogy érezzem, mennyire dühös. Minden egyes öltésnél erős, vad hullám fut végig rajtam. Ég, feszül, lüktet. A látásom peremén fekete foltok táncolnak. Egy pillanatra az ájulás szélére ránt.

– Kérlek, bízz bennem – hallom a hangját.

Megérintem az arcát. Csak hogy biztosan tudjam, figyel rám.

– Megbízom benned – vallom be. – Szerinted itt lennék, ha nem?

– Akkor nem értelek.

Nem adok neki választ, nem adok neki semmit, csak

bámulom a szemében gyülekező könnyeket.

Kurvára hiba itt lennem.

Fel akarok ülni, elmenni, ám amikor megmozdulok, a mellkasomra teszi a kezét és visszanyom.

– Ne mozogj! – utasít halkan, miközben új vattát vesz elő. Az utolsó öltések előtt még egyszer alaposan áttörli a sebet, a fertőtlenítő csípése végigfut rajtam.

– Most már parancsolsz is? – kérdezem rekedten.

– Nem mintha hallgatnál rám…

– Kiállok a döntéseim mellett.

– Ahogy kiállsz az önpusztítás mellett is? – csattant fel, és most igazán rám néz. – Nem vagy halhatatlan, Callum – folytatja. – És ne mondd, hogy „tudod”, mert pontosan látom, hogy nem érdekel.

– Tévedsz.

– Akkor mondd el, mi történt.

– Nem.

A keze megáll. Lassan leteszi a tűt.

– Veszélybe sodrod magad, csak hogy a szíved érezzen valamit? Kergeted a halált? Mit művelsz, amiről nem tudhatok?

– Az istenért, ne elemezz még most is – szűröm a fogam között.

– Te meg ne vérezd össze a nappalimat – vág vissza.

Steril gézt nyom a sebre, majd feszes kötéssel rögzíti.

– Ez önpusztítás. És ne próbáld kimagyarázni.

– És te mit csinálsz? – kérdezem váddal a hangomban.

Felnéz, tekintetében zavar ül.

– Én? – vonja fel a szemöldökét. – Miről beszélsz?

Megfogom a csuklóját.

– Olyanok lelkét próbálod megmenteni, akik nem kérik.

A pillantása keménnyé válik. Könnyedén kirántja a kezét az enyémből. Érzem, hogy gyengülök, hogy valami ismeretlen ólomsúly nehezedik a testemre. A seb lüktet, miután befejezi a kötést. Feláll, eltávolodik tőlem. Minden erőmet össze kell szednem, hogy fel tudjak ülni. Éles szúrás hasít végig az alhasamon.

Bassza meg!

Odakapok a kezemmel, mintha bármit is segítene. Ez jobban fáj, mint hittem. Érzem, hogy figyel, azonban nem szól. Izzadságcseppek gyöngyöződnek a homlokomon, egyszerre rázkódik a testem a hidegtől és lángol a hőségtől. Félresöpröm a testemet kínzó fájdalmat, mert a kurva lelkemben sokkal nagyobb káosz tombol.

Megmarkolom a véres inget, amit korábban a kanapé végébe dobtam, és fogcsikorgatva felállok.

– Hiba volt ide jönnöm – ráncolom össze a homlokom, miközben próbálok kiegyenesedni.

A térdem megremeg.

– Ha el akarsz menni, menj. De ne várd el, hogy tétlenül nézzem, hogy megöleted magad.

– Nem öletem meg magam.

– Akkor mi ez? – Int a kötésem felé, ami máris átvérzett. – Hobbi?

Csend. A szívverésem túl hangos, a fülemben dobog, a látásom elhomályosul. Nem értem, mi történik. Ennél erősebb vagyok.

Megoldom. Mindig megoldottam.

– Megoldom – mondom ki hangosan is, de a hangom nem olyan magabiztos, mint szeretném.

A következő pillanatban elveszítem az egyensúlyomat, és Ravennek kell megtartania a vállamnál fogva. Túl közel van hozzám ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjam. Az illata eléri a tudatomat, és ettől még rosszabb lesz. Nem a fájdalom miatt. Hanem mert jólesik.

Gyűlölöm magam ezért.

– Feküdj vissza – mondja határozottan.

Képtelen vagyok az ellenkezésre. A mellkasomból kiszökik a levegő, ahogy a testem megkönnyebbülve a kanapéra dől. Raven újra bekötöz, összeszorított fogakkal tűröm. Egy szót sem szól hozzám közben. Az arca merev, megbántott. Meg akarom érinteni, azonban úgy érzem, ahhoz is gyenge vagyok, hogy felemeljem a karomat. A szemhéjam elnehezedik. Nem tudom, mennyi ideje vagyunk így a saját gondolatainkba zárva. Tompábbak az érzékeim, de az érintésének hiánya és a lemondó sóhaja azonnal feltűnik.

Betakar, vizet, gyógyszert hoz, segít bevenni. Mielőtt újra eltávolodna, megszólalok.

– A bizalom néha az, hogy hallgatok, nem bírnám elviselni, ha miattam esne bajod.

Megérinti a homlokomat.

– Lázas vagy.

– Attól még igazat mondok.

Ujjai a hajamba simulnak, meleg, barna tekintete az enyémet keresi. Próbálok ráfókuszálni, ám a szemhéjam lecsukódik.

– És azt el tudnád viselni, ha pont a hallgatásod miatt történne valami?

– Nem – felelem, de a válaszom már nem több, mint elmosódott hangfoszlány.

– Akkor nem akarom, hogy megóvj. Azt akarom, hogy mellettem maradj.

Még hallom őt, de végül a láz legyőz.

Amikor felébredek, valami nedves érinti a kezemet. Kinyitom a szemem, és egy ráncos pofa néz vissza rám.

Krumpli.

A kutya nyalogatja a kézfejemet, aztán az orrával bökdös, mintha ellenőrizné, élek-e. Alighanem annak örülne a legjobban, ha megszabadulna tőlem.

– Komolyan? – morgom rekedten.

A kutya prüszköl egyet, de folytatja.

– Úgy látom, kedvel – hallom meg Ravent a konyha felől.

– Megmondanád neki, hogy hagyja abba?

– Nem hallgat rám – von vállat. – Makacs. Mint te.

A fejem kába, izzadságban úszik a testem, úgy érzem, minden végtagom ólomnehéz. Lassan tolom el magamtól Krumpli nedves orrát, aztán lerúgom a plédet. A mozdulat aránytalanul sok energiába kerül. A kötés tiszta a duzzadt, lángoló bőr körül.

– Egy órája cseréltem újra – válaszol Raven a kimondatlan kérdésre.

Bólintok, bár a mozdulat beleszúr a halántékomba. A szemem lassan fókuszál, a szoba kontúrjai késve állnak össze. Odakint már világos van. A felismerés furcsán érint.

– Mennyi ideig aludtam?

– Nagyjából három órát.

Fel akarok ülni, reflexből, megszokásból, azonban a fájdalom visszatart.

– Miért nem ébresztettél fel? – kérdezem frusztráltan és türelmetlenül.

Tálcával a kezében áll meg mellettem.

– Mert szükséged volt a pihenésre – vágja rá.

Felhúzom magam félig ülő helyzetbe. Raven teát, gyógyszert és ételt tesz elém. Bekapom a pirulát, ami reményeim szerint újabb adag fájdalomcsillapító, és tompítja a fejemben zúgó ködöt, de az ételhez nem nyúlok, pedig jó illata van. A gyomrom üres, mégis tiltakozik. Kiszolgáltatottnak érzem magam.

Raven egy idő után felsóhajt és csendben elteszi a tálcát.

– Nem vagy jó beteg – jegyzi meg neheztelve.

– Nem vagyok beteg – csattanok fel, mintha ő tehetne arról, hogy megsebesültem.

– Én meg nem vagyok bokszzsák, Callum. Éppen segíteni próbálok, viszont nem könnyíted meg a dolgomat. Nem én vagyok az ellenséged.

A seb lüktet, akár a halántékom.

– Tudom – vallom be sokkal nyugodtabban és keserűen felsóhajtok. – Én csak…, egyszerűen megőrjít, hogy belekevertelek ebbe. Nem kellene itt lennem. És nem kellett volna, hogy így láss. Mindkettőnknek szívességet teszek, ha most elmegyek.

Összeszorítja a száját. Egy pillanatra azt hiszem, vitatkozni kezd velem, de csak hátat fordít és a konyhába megy. A tálca

hangosan csattan, amikor leteszi. Mély levegőt vesz, talán erőt gyűjt, hogy szembenézzen velem, talán elege lett belőlem, és végre belátja, hogy igazam van.

– Nem fogom újra megkérdezni, mi történt tegnap este, ám tudom, hogy valami olyasmit üldözöl, ami kockázatos. – A hangja fáradt. – Tudom, hogy felemészt, ahogy azt is, hogy okkal hallgatsz, de nem tehetek úgy, mintha vak és süket lennék, mintha nem látnám a szemedben, nem érezném az érintéseidben, amikor velem vagy. És megrémít a tudat, hogy legközelebb talán elvérzel a kanapémon.

Eddig bírja, hogy ne nézzen rám. Hogy ne tartson elém kibaszott tükröt, amiben végre látom, mit művelek vele. A felismerés keményebben üt, mint egy ökölcsapás.

Nem vár választ. Csak kimondta, amit már túl nehéz volt magában tartani. A mellkasom megfeszül. Nem tudok hazudni tovább se neki, se magamnak.

– Sosem volt esélyem arra, hogy ne láss át rajtam.

Egy pillanatra elkapom a tekintetem. Ha tovább bámulom, kimondanék olyasmit is, amit már nem lehetne visszavonni.

– Pszichiáter vagyok – feleli szárazon. – Ez benne volt a pakliban.

A sebem lüktet, mintha egy ütemre verne a szívemmel.

– Ha akarod, vége lehet – kezdem halkan, de egyenesen. – Nem foglak zaklatni, nem állok az utadba. Megérteném.

Úgy mered rám, mintha egyenesen a lelkem mélyére akarna látni. A szeme lángol, és most már fellobban benne a vád, a düh, a szorongás. Nem mond semmit, és ez jobban frusztrál, mint hittem. Számtalanszor hagytam már őt kétségek között, és most,

hogy a saját bőrömön érzem a súlyát, keserű pirulaként nyelem le.

– Mennem kell. – Rászorítom a kezem a kötésre, hogy elnyelje a fájdalmat, miközben felülök, és a telefon után kutatok a tekintetemmel.

– Maradj! – mondja csendesen, de a hangjából így is kiérzem a küszködést. – Maradj itt éjszakára. Nem azért, mert erőltetem. Nem azért, mert könyörgöm. Hanem mert így döntöttél.

Huszonnyolcadik fejezet

RAVEN

Nem maradt.

És az azóta eltelt éjszaka nem hozott megkönnyebbülést. Újra és újra visszatért bennem minden perc, minden másodperc, amit maga után hagyott. Makacsul, kitörölhetetlenül.

Segítséget kért tőlem, és tudom, hogy ez nem kis dolog. Ennek ellenére… Nem mondott el semmit.

Ott feküdt előttem, sebesülten, lázasan, kiszolgáltatva, és közben falak álltak közöttünk, amik néhány pillanatra leomlottak, aztán újra épültek. Azt mondta, bízik bennem. De a bizalom nála nem az, hogy mindent megoszt.

Talán ez a maximum, amit várhatok tőle.

Ez emészt. Nem a titkai önmagukban, hanem a tudat, hogy bárhogyan közelítek hozzá, mindig marad egy része, amit nem érhetek el. Egy sötét szoba, aminek az ajtaját sosem nyitja ki teljesen.

És mégis. amikor rám nézett fájdalom és láz közepette, volt benne valami nyers és csupasz. Valami, amit nem lehet megjátszani. A fájdalom mögött ott volt ő. De mikor a láz már nem kínozta, újra bezárult előttem.

Nem tudom, most mi van vele, milyen állapotban van,

azonban láthatóan nincs szüksége rám.

Inkább viseli egyedül a kínt, mint hogy rám támaszkodjon. És ez csendes, lassan maró fájdalomként terül szét bennem.

A gondolataimból a csengő hangja ránt ki.

Összerezzenek. Senkit nem várok. Amikor kinyitom az ajtót, egy futár áll ott. Udvarias, gyors, rutinos. Egyetlen aláírás, és egy új kanapé díszeleg a nappalimban. Makulátlanul tiszta, nem csúfítja el Callum vére. Eltűnik a bútor, és vele együtt az éjszaka bizonyítéka arról, hogy történt valami több, ami túlmutatott azon a felszínen, amit Callum eddig látni engedett magából.

Bezárom az ajtót, és csak állok. Nézem a kanapét, amit nem kértem, de pontosan tudom, miért kaptam.

Ez olyan Callum-féle gesztus.

Épp olyan, mint a defekt utáni. Leülök az új bútoromra. Kemény. Hideg. Nem az enyém. És hirtelen nagyon világos lesz, ha itt maradok, ha hagyom, hogy távol tartson tőle a félelem, sosem érhetek el hozzá igazán.

A kocsifeljárón ott áll a fekete autója. Bent csönd fogad, de a lámpák égnek, a kandallóban lobog a tűz. A kastély csendje beljebb húz. Leveszem a kabátomat, és a táskámat is hátrahagyom. Kutatva indulok Callum után. A cipőm kopogása hangosabb, mint bármilyen más zaj körülöttem. A kastély most kísértetiesebb a maga végtelen némaságával, mint legutóbb, a hatalmas terek elnyelik apró alakomat. Mintha csak egy porszem lennék benne.

A konyha felé indulok, de megakad a tekintetem egy résnyire nyitott sötét faajtón, amin át fény szűrődik a folyosóra. Gondolkodás nélkül nyomom le a kilincset, mert arra számítok,

hogy Callummal találom szembe magam.

De tévedek.

Nincs ott. Egy hatalmas faasztal áll a tér közepén, ellepve iratokkal. Dossziék, jegyzetek, széttolt mappák. Mögötte robosztus szekrények, polcok. A szemközti falon egy nagyméretű térkép feszül. Jegyzetekkel, dátumokkal, piros fonalakkal átszőve. A szálak mind ugyanarra az egy pontra futnak össze. Közelebb lépek.

Időpontok.

Koordináták.

Vonalak.

Nevek.

Helyszínek.

A térkép alatt dossziék hevernek.

Ügyvédi akták?

Lehetséges.

De valahogy kétlem. Ez a valami itt előttem túl kiterjedt, túl mély, túl… kényszeres. Nem ügyvédi munka, annál sokkal több. Ez valami nagyobb, valami komplex, amit nem értek. Közelebb lépek. Az ujjam megérint egy fekete szöget, amellyel egy férfi arca van feltűzve a térképre. Egy vastag X húzódik át rajta. Felismerem. Őt ölték meg azon az éjszakán, amikor az álarcos megmentett. Tudom, mert amikor Dorothy elmondta, mi történt, utánanéztem.

A gyomrom összerándul.

– A neve Victor Hensley – szólal meg mögöttem. – És rossz ember volt.

Megfordulok. Callum az ajtóban áll. Sötét póló, sötét nadrág.

A testtartása óvatos, a törzse merev. Fekete szeme vérágas, kialvatlanság ordít belőle.

A tekintete rövid időre végigszalad rajtam, aztán a térképen.

– Én csak. – kezdem halkan. – Azt hittem, itt találllak.

– Tudom. – A hangja nyugodt, de fakó. Nem friss fáradtság ez. Régi.

Elindul felém. A léptei lassúak, megfontoltak. Ahogy közelebb ér, észreveszem az apró szünetet a járásában. Még fájdalmai vannak. A keze ökölbe szorul, majd elernyed, megáll előttem.

– Mi ez az egész? – kérdezem, miközben ösztönösen hátrébb lépek, egészen az asztal széléig. – Ez az, amiről beszéltél? Amitől távol akarsz tartani?

Odalép hozzám, a mozdulatai lassúak, mintha minden lépést átgondolna. A tekintete sötétebb, súlyosabb, mint bármikor, és olyan feszültség vibrál körülötte, amitől a levegő eleven hullámként táncol a háttérben.

A pillantásunk összeakad. Én hangosan nyelek, az ő torka megrándul és a szeme egy pillanatra lecsukódik, mintha mérlegelne. Végül halkan felsóhajt.

– Igen. – Egyetlen szó, de áttöri a falat. – Az apám halála nem baleset volt – mondja végül.

Egy lépéssel közelebb jön, és akkor megérzem enyhén édes whiskys leheletét, a szívem nagyot dobban.

– Callum. – szólalok meg halkan, de ő csak megrázza a fejét, jelezve, hagyjam beszélni. A hangja mélyebb és rekedtebb a szokásosnál.

– A temetés után. – kezdi lassan –, találtam dolgokat az irodájában. Nyomozott valami után. Valami nagy után. És. rájött

valamire, amire nem kellett volna – Feszülten felsóhajt. – Az apánkat nem egy ember ölte meg. Hanem egy rendszer. Egy rothadt, korrupt gépezet, aminek, mint utóbb kiderült, a társa is fogaskereke volt. A döntései, a pénzéhsége, a kapcsolatai. – A hangja dühösen elcsuklik. – Elsöpörték apám munkáját. Az igazságszolgáltatás, amiért harcolt, amit védett. szembefordult vele, és végül őt temette maga alá. Ezért halt meg. – az állkapcsa megfeszül, a düh, a tehetetlenség és a fájdalom egyszerre játszik az arcán.

Ráteszem a kezem fel-le hullámzó mellkasára. A szíve gyorsabban ver. Ez most nem vágy. Ez valami sokkal bensőségesebb. Homlokát az enyémnek dönti. Talán az alkohol miatt nyílt meg, viszont úgy kapaszkodom ebbe a vallomásba, ebbe a pillanatba, mint haldokló az életbe.

– Az a férfi volt a társa, akit védtél, amikor először találkoztunk az intézetben. Az, akiben a legjobban megbízott. Érted?

A torkom elszorul.

– Hát ezért voltál vele olyan erőszakos.

Nem kérdésnek szánom, csupán megállapítom, és ezzel a Callummal kapcsolatos kirakós egy újabb darabkája kerül a helyére.

Fájdalmas pontossággal áll össze a kép. A dühe nem indulat. A kontrollmániája nem felsőbbrendűség. A megszállottsága nem választás. Ez mind arra szolgál, hogy ne kelljen megélni a veszteséget. Hogy ne kelljen gyászolni. Hogy ne kelljen újra bízni. Egyetlen irányítható érzés köré építette fel magát, mert azt még uralni tudja.

A haragot.

És most értem meg azt is, miért nem enged közel. Miért zárja el előlem a szívét. Mert sebezhetővé válna.

Nemcsak engem véd, önmagát is.

– Talán azt hiszed, mindent értesz, ám valójában sosem értheted igazán. Ez egy befejezetlen történet, és lehet, hogy örökre az marad.

– De mi lesz belőled a végére?

– Az sosem volt fontos…

A kezem ösztönösen az arcához emelkedik. Végigsimítok az állkapcsán, nem vigasztalni akarom. Csak jelezni: itt vagyok.

Callum lehajtja a fejét, és egyetlen pillanatra a tenyerembe ereszti a súlyát, és ezzel közelebb enged, mint valaha.

Huszonkilencedik fejezet

CALLUM

Látom a szemében az őszinteséget, a kétségbeesett vágyat az iránt, hogy megnyissam előtte az elmém. Valahol mélyen én is erre vágyom, de arra nincs felkészülve.

És soha nem is lesz.

– Nem szólhat erről az életed – mondja halkan. A hangja fájdalmas, de határozott.

Ösztönösen mozdulnék felé, de a seb azonnal figyelmeztet. Élesen, könyörtelenül. A fájdalom egy pillanatra áttöri azt a tompa ködöt, ami órák óta ül a fejemben. A számban még mindig ott a whisky enyhén édeskés íze, amivel annak az estének a keserűségét próbáltam leöblíteni. A hiba, amit vétettem, nemcsak az én életemet sodorta veszélybe, hanem Ravent is. Belerántotta az életem azon részébe, ahová nem akartam, hogy belelásson.

A levegőt az orromon fújom ki, mielőtt a kezem végül mégis a hajához emelem, és ott tartom az ujjaimat a fürtjei között, mintha kapaszkodnék.

– Tényleg? – kérdezem halkan. A hangom rekedtebb, mint szeretném. – Akkor mit tanácsolsz? Hogy törődjek bele?

– Bízd olyanokra, akiknek ez a hivatásuk.

Felnevetnék, de inkább lenyelem.

– Nem bízom a rendőrségben. Nem tudom, ki korrupt, és ki nem. Nem bízom senkiben. Csak Tylerben.

– Tyler tud róla?

Bólintok.

– És egyetért veled?

– Tyler nem élte át azt, amit én. Tőle nem vettek el mindent.

– És ha csak nem akarja, hogy bajod essen? – csattan fel. – Ahogy én sem.

– Miért? Talán fontos vagyok neked?

Nem gondolkodik, azonnal válaszol.

– Igen.

Őszinte.

Mintha belém vágna.

A kezem lassan az arcára csúszik. Nem birtokló mozdulat. Inkább könyörgő. Úgy nézek rá, mintha ezzel az egyetlen pillantással akarnám magamban tartani azt a másodpercet, ami egyszerre emel fel és húz a mélybe.

– Ne pazarold rám az érzéseidet, bébi – mondom fáradtan. – Én semmit sem tudok neked adni. Bármit is hiszel rólam, nem úgy van. Bármit is vársz tőlem. ne tedd. És ne dédelgess álmokat olyasmiről, aminek nincs jövője.

– Miért akarsz ennyire távol tartani magadtól?

– Mert így könnyebb lesz elviselni, amikor véget ér.

Megérinti a kezemet, a szeme fátyolos, a hangja alig több suttogásnál, amikor megszólal.

– Nem kell, hogy véget érjen.

– Hidd el, nincs olyan kibaszott szerencsém, hogy örökké az

enyém maradj.

– Engedd, hogy megértsem, mi zajlik benned. Bármi is az, tudni akarom.

Lehunyom a szemem, és amikor kinyitom, érzem, belülről lángolok.

– Most ezt gondolod. De valójában nem akarod, higgy nekem.

Távolságra van szükségem, azonban amikor megpróbálok ellépni, Raven a karomba kapaszkodik.

– De igen! – vágja egyenesen az arcomba. – De igen! – Ismétli meg olyan makacssággal, aminek nem tudok ellenállni.

Megfogom a derekánál, és nem törődve a fájdalommal az asztal széléhez rántom. Felnyársalom a tekintetemmel. A mellkasom hullámzik, a testem megfeszül.

– Mindenki, akit szerettem – mondom rekedten –, halott. Vagy félig az. Nem akarom, hogy te is közéjük tartozz csak azért, mert túl közel engedtelek magamhoz.

Nehéz kimondani. Még nehezebb bevallani.

Nem érdemlem meg őt. Soha nem érdemeltem meg. És ezt már az elején is tudtam.

Raven nekem dönti a homlokát, úgy ingatja a fejét rajtam, közben apró tenyerét a hasfalamnak nyomja, ujjai legyezőként terülnek szét a kockáimon, elkerülve a seb környékét.

– Ez a félelem hangja. Azé a részedé, amelyik hozzászokott a veszteséghez, így előre megpróbál megvédeni tőle. Az agyad elhiteti veled, hogy te vagy a kiváltó ok, viszont a veszteség nem azért történt, mert szerettél valakit. És nem fog azért megtörténni, mert közel engedsz magadhoz valakit.

Felemeli a fejét, hogy a szemembe nézzen.

– A félelmeid próbálják átírni a valóságot. Azt mondják neked, hogy veszélyt jelentesz rám. pedig te vagy az első férfi, aki mellett biztonságban érzem magam.

A tenyerembe fogom az arcát és a hüvelykujjammal megsimogatom puha bőrét.

– Biztonságban? – rázom meg a fejemet. – Látod, ez meg csak a te illúziód.

– Tudod, amikor a szüleimet elvesztettem. – kezdi elszántan. – Eleinte próbáltam barátkozni. De minden alkalommal, amikor megkedveltem valakit, érte jött egy rokon, egy új család. és elvitték. Én pedig maradtam. Egyedül. Néhányszor még próbálkoztam. Aztán már nem. Féltem attól, hogy megszeretek valakit, és újra elveszítem. Így hát választottam valamit, ami biztosnak tűnt: a magányt. Ahogy te, mert azt hiszed, a magány biztonságos.

A torkomban valami megmozdul, düh és szánalom keveréke. De főleg düh.

– Valójában nem az, hanem. lassú mérgezés. Csendben tesz tönkre, anélkül, hogy észrevennéd. Te pedig. – a hangja alig hallható. Rám néz. Mélyen. Túl mélyen. – Te vagy az első, akit nem akarok elveszíteni. Ne adj fel kettőnket ilyen könnyedén. Ne tedd!

Baszki!

Egy pillanatra mintha minden levegő kiszakadna a mellkasomból. Elfordítom a tekintetemet. Lassan hátralépek, de a mozdulat fájdalmat ébreszt a sebemnél. Reflexszerűen odateszem a kezem, mintha enyhíteni akarnám a lüktetést. Raven észreveszi.

– Egyébként miért jöttél ide?

– Nem egyértelmű? Tudni akartam, élsz-e még.

– Amint látod.

Raven közelebb lép. Óvatosan felém nyúl. Sóhajtva engedem, hogy felhúzza a pólómat és ellenőrizze a kötést.

– Átkötözted?

Bólintok.

Lenézek rá. A düh még ott van bennem, de most már fáradtság ül rajta.

– Ettél, ittál ma valamit egyáltalán? – kérdezi kíváncsian.

– Whiskyt. és paracetamolt. Aztán még egy kis paracetamolt.

A szám sarka keserűen megrándul.

– Miért? – akarja tudni ezt is, ahogy mindent.

Hát legyen.

– Hogy kiverjelek a fejemből téged. Magamat. Azt, ami történt – kifújom a levegőt – De csak még ingerlékenyebb leszek tőle. Ez a rohadt seb mindenben gátol. Nem tudok mozogni, gondolkodni, elmenekülni előled.

Nem érintem meg. Ez most a legnehezebb része.

– Nem tudlak távol tartani magamtól – vallom be őszintén, nyersen. – Nem megérinteni. Nem akarni. Nem elképzelni, milyen lenne elfelejteni mindent benned. Megdugni.

Keserű félmosoly húzza el a szám.

– A vágy az egyszerűbb része. Azt mindig tudtam kezelni. A probléma az, hogy most. – nyelek egyet – .nem csak a testedre reagálok. Hanem rád. Arra, ahogy itt vagy, hogy nem félsz attól, amit megláttál bennem.

Egy pillanatra lehunyom a szemem.

– És ez az, ami igazán kiborít. Mert erre nincs stratégiám. Szóval igen. Itt állok, fájdalomcsillapítóval és whiskyvel a véremben, és az egyetlen dolog, amitől nem tudok megszabadulni, az te vagy.

– Akkor ne tedd!

„...MOST MÁR BIZTOS VAGYOK
BENNE, NEM CSAK ÉN NEM TUDOK
LÉTEZNI NÉLKÜLE.”

Harmincadik fejezet

RAVEN

A vallomás a fülemben lüktet, és szorosan a szívemre telepszik. Talán fel sem fogja bódultságában a szavak jelentőségét, de én józan vagyok, éber, és mindent elraktározok magamban. Mindent, amit ma megtudtam róla, amit láttam, és amit még alig fogok fel.

Callum veszélyes. Valahogy az elejétől kezdve tudtam ezt, éreztem, de sosem rettegtem tőle. És most, hogy nyilvánvalóvá vált, épp úgy nem félek. Mert nem hiszem, hogy ártani akar, hogy rossz ember, és főleg nem, hogy gonosz. Callum egyszerűen egy sebzett, magányos férfi, aki megvadult az életét folyamatos sújtó tragédiáktól. Sosem láttam még őt ilyen állapotban, ennyire emberinek, ennyire őszintén gyengének.

És bármennyire is gyűlöli ezt az érzést, nem megyek el. A konyhája felé veszem az irányt. Miközben kinyitom a hűtőt, érzem a hátamon a tekintetét. Hallom a lélegzetét. Tojást veszek elő és szalonnát. Csurig van étellel, de mind érintetlen, ahogy minden más is. Nem tudom nem észrevenni. Gyönyörű, tiszta és érintetlen.

– Enned kell – mondom végül, hátra sem nézve.

Leakasztok egyet a konyhasziget felett logó serpenyők közül.

Olajat öntök bele. Valami egyszerű, fehérje, szénhidrát kombót készítek. Olyasmit, ami nem terheli meg, de nem is hagyja üresen a gyomrát.

A serpenyő halk sercenéssel reagál, amikor belecsúsztatom a szalonnát. A hang túlságosan hétköznapi ahhoz képest, ami pár perccel ezelőtt elhangzott közöttünk. Mintha nem vallott volna be valamit, amit eddig elzárva tartott magában. Mintha nem láttam volna meg egy repedést azon a páncélon, amit visel.

Érzem, ahogy mögöttem megmozdul. Ahogy az önpusztító fegyelmét is, amivel még mindig azt hiszi, hogy egyedül kell mindent elbírnia. Nem jön közelebb, de a jelenléte betölti a teret, állandó nyomást helyezve a mellkasomra.

A tojás héja koppan a pulthoz, amikor feltöröm. A kezem biztos, rutinos. Ez az egyetlen dolog, ami most stabilnak tűnik.

– Tudod – szólalok meg végül –, a paracetamol és az alkohol csak rövid ideig űzi el az érzéseket.

Megfordítom a szalonnát. A zsír illata betölti a konyhát.

– És te most mindent érzel – teszem hozzá halkan. – Akkor is, ha utálod.

A tojást a serpenyőbe csúsztatom, figyelem, ahogy a fehérje lassan kifehéredik, megszilárdul.

– Leülsz? – kérdezem, továbbra is háttal neki.

Bár a tojásfehérje már megszilárdult, a sárgája még remeg. Pont olyan, mint ő most: kívül tartja magát, belül törékenyebb, mint hinné. A tányérra csúsztatom, mellé teszem a szalonnát, majd az asztalra rakom elé.

– Egyél – mondom, és most már ránézek.

Leül. Nem azonnal, de aztán enged. Ez apró dolognak tűnik,

viszont tudom, nem az.

– Mikor használtad utoljára ezt a konyhát főzésre? – kérdezem, miközben vizet töltök neki.

Egy pillanatra megáll a villája a levegőben.

– Nem emlékszem – feleli végül.

– Mikor engedted utoljára, hogy valaki gondoskodjon rólad? – kérdezem óvatosan.

Nem néz rám. Eszik. Lassan, koncentráltan, de én boldog vagyok, mert mintha minden falat visszahozna belé valamennyit abból, amit tegnap hajnalban elveszített.

– Sosem engedtem.

Bólintok. Nem elemzek, csak ott vagyok. Figyelem, ahogy az arca lassan színt kap, hogy a válla már nem annyira feszült. A frusztrációja nem tűnik el, de már újra kezdem látni őt.

Elmosolyodom. Szomorúan.

– Édesanyádnak sem?

– Tudod, hogy értettem. Raven. – Ráncolja a homlokát. – Ő volt az utolsó.

Amikor végez, leteszi az evőeszközt. Felnéz rám. És ott van. Az a Callum. Akit én ismerek, aki mindig és mindenhol uralni akarja a teret.

– Most én kérdezek – mondja nyugodtan. – Miért vonzódsz hozzám?

Megfeszülök.

– Azért, mert titokzatos vagyok? Mint az álarcos? – folytatja. – Vagy mert ugyanazt a veszélyt látod bennem, mint benne?

Közelebb lépek. Nem tudatos döntésből, inkább reflexből.

– Te vagy a legrosszabb dolog, ami valaha történt velem. És

én mégis akarlak. Sokkal veszélyesebb vagy, mint ő – felelem. – Mert melletted az ember könnyen elveszíti önmagát. Nem játszod meg magad. Amit akarsz, azt megszerzed, elveszed, birtoklod. Nem érdekel, hány akadály áll közéd és a célod közé. Az álarcosnak az anonimitás ad erőt, te szemtől szemben is erős vagy, nem bújsz el. – Egy pillanatra elhallgatok. – És miközben kívülről egyszerűen csak ridegnek, kegyetlennek tűnsz, belül pontosan tudod, miért harcolsz foggal-körömmel. Ez az, amit látok benned, és ez tesz igazán veszélyessé is. Melletted minden pillanat valóságos, éles, igazi. Az erő, amit képviselsz, nem csillog és nem szép. Sebekkel teli. Veszteségekből épült. Nálad kitartóbb és félelmet nem ismerőbb férfival még nem találkoztam. Bármi is a titkod, nem rettegek tőle.

Belül még tompán érzem a tiltakozást, hogy ez helytelen, de a bennem élő nő már rég másként döntött: akarom, hogy tudja, ami köztünk van, már nemcsak kíváncsiságból, hanem valami mélyebb, irányíthatatlan vágyból, megszállottságból fakad.

Csend ül közénk. Sűrű. Callum a szemembe néz. A tekintete sötét, hideg, mégis birtokló. A szája sarka alig rezdül.

– A bátorságod egyszerre vonzó és elemésztő.

A hangja nyugodt, de érzem mögötte a figyelmeztetést. Megrázom a fejem.

– Nem vagyok bátor. Minden észérv, minden józan gondolat ellened szól – mondom halkan. A szívem gyorsabban ver a kelleténél. – Csakhogy már jó ideje részeg vagyok a közeledben, és nem akarok kijózanodni.

– Iszonyú fejfájásod lesz, amikor ez mégis megtörténik – jelenti ki tompán, mintha már most tisztában lenne a

következményekkel.

Felemelem az állam.

– Vállalom a kockázatot.

Callum szeme lángba borul. A testem mellett lévő keze a lábam közé csúszik, és eltűnik a szoknyám alatt, megtalálva forró ölemet.

– Vedd le a bugyidat és ülj fel az asztalra. – A hangja mély, parancsoló, érzem a súlyát, a dominanciáját, mégis visszafogottabb az utasítás, a teste határt szab neki.

– Callum – ingatom a fejem. – Nem hiszem, hogy ez…

– Azt mondtad, ennem kell – szakít félbe. – A desszertet akarom.

Félretolja maga elől a tányért, majd a széktámlának dől és kihívó pillantást vet rám.

A szívem zakatol, ahogy lassan engedelmeskedem. A tekintetem nem kerüli el az övét; érzem a birtokló éhséget benne. Nem érint meg, nem ment meg attól, amit kér, mégis minden arra késztet, hogy átadjam magam neki. A lábam kissé megremeg, de nem a bizonytalanságtól. Attól, ahogy figyel.

– Húzd fel a lábadat és tárd szét – utasít.

A levegő megfeszül közöttünk. Tudom, hogy most nem a testemről van szó. Hanem arról, hogy látni akar, irányítani, jelen lenni anélkül, hogy a seb újra szétszakítaná őt. Érzem a felelősséget és a határt, amit kimondatlanul szab. Mégis. minden sejtem azt súgja, már ő sem tudja visszafordítani, kordában tartani, ami köztünk van.

Lassan engedek a vágynak és kitárulkozom a konyhájában, az étkezőasztalán, csupasz puncival, mintha én lennék a

következő fogás. A tudat zavarba ejtő, mégis valahol elképesztően erotikus.

– Gombold ki az ingedet és nézz rám – utasít.

Megteszem. A szeme sötét, fókuszált.

– Érintsd meg magad – teszi hozzá halkan. – Lassan.

A kezem engedelmeskedik, felcsúszik a combom belső ívén, a hajamra, majd a mellemre. Simogatom magam. Elnyújtva, az érzésre fókuszálva.

– Csípd össze a mellbimbódat.

A kéj a lábam között robban be és hullámzik végig rajtam, ahogy engedelmeskedem. Ez egy másodpercnyi zárlatot okoz bennem. Lehunyom a szememet.

– Ne csukd be a szemed – parancsol rám azonnal. – Engem nézz. Csakis engem.

Izzik a levegő, ahogy összekapcsolódik a pillantásunk. Látom, hogy áll a farka a nadrágja alatt, ahogy biztos vagyok abban is, hogy a hasizmai megfeszülnek tőle és fájdalmai vannak a látványom okozta izgalomtól. És ez a tudat egyszerre áraszt el hatalommal és felelősséggel. Aggódva nézek arra a pontra, ahol a kötés fölé szorul a tenyere.

– Callum – lehelem a nevét.

– Csak csináld, bébi! Ne aggódj értem! Imádom, amit művelsz. Folytasd!

A mellkasomban feszültség gyűlik. Látni akar. Azt akarja, hogy jelen legyek, az övé legyek, úgy ahogy ő diktálja.

– Izgasd magad!

A szeméremajkam duzzadt, nedves a vágyamtól. Ujjam könnyedén siklik rajta le-föl.

Ahhhh… Le és föl.

– Így jó – mondja, amikor észreveszi a légzésem ritmusának változását. – Ne gyorsíts. Nem az a cél. Ez a látvány baszottul gyönyörű, kínzó, és keménnyé tesz.

Nem a gyönyörre tanít. A kontrollra.

Érzem rajta, hogy fáj neki. Nem a seb, hanem az, hogy nem érhet hozzám. És pontosan tudja, hogy nekem is fáj.

– Mártózz meg a nedvedben.

Amint magamba dugom a középső ujjam, a hüvelyem úgy zár össze, mint kihűlt lélek körül az otthon melege. Egy sóhaj szakad ki belőlem, és még két ujjam követi az elsőt. Megfeszülök az érzéstől, ahogy kitöltöm saját magamat és gátlástalanul hullámzok az élvezetért perzselő tekintete alatt. Az egész vadító, új, és hihetetlenül intenzív, mégis hiányérzet gyötör.

– Jó kislány!

Dicséretétől megrészegülten dugom magam.

– Kicseszettül kívánatos, amit csinálsz.

– A szádat akarom – siránkozom utána.

– Tudom.

– A farkadat – nyögöm elnyújtottan, miközben lassan eszem vesztem a saját ujjaimtól.

Ó, istenem!

– Most egyiket sem kaphatod meg, bébi, de a gyönyört igen. Képzeld azt, mintha az én farkam töltené ki a hüvelyed, mintha az én keménységem és vastagságom súrolna és dörzsölne minden lökésnél. Képzeld azt, hogy miközben keféllek, a csípőd az enyémnek csapódik. A melledet markolom, szopom a bimbódat, és amikor a kéj már eluralkodik az egész testeden,

amikor már nem tudod elviselni a kínzó hullámokat, a fogam beléd mar, és a fájdalom a gyönyöröd közepette tép szét.

– Érezni akarlak magamban – remegek minden porcikámban az orgazmus határát súrolva.

Callum mellkasa is hullámzik, az ujjai ökölbe szorulnak, az arcán kín és áhítat egyszerre fut át. Kíván engem. Most is, ahogy mindig.

– Benned vagyok, bébi! Baszottul benned vagyok. Élvezz el nekem…

A szavai átlöknek a túlsó partra, földön túli pillantása pedig magával rántja a testemet, a lelkemet és a szívemet egy olyan állapotba, ahonnan sosem akarok visszatérni, csak zuhanni. Az ekszẗázis felemésztő, irányíthatatlan, hosszan elnyúló. Mintha nem is az én élvezetem volna, nem az én testem, nem az én hangom, hanem valakié, aki ismeri önmagát és a vágyait.

Amikor végül csend lesz bennem, nem töri meg azonnal. Hagyja, hogy visszatérjek. Hogy megértsem, mi történt.

Aztán megszólal:

– Ha létezik valaki – mondja reszelős hangon –, aki miatt valaha más életet választanék, az te vagy.

A tekintetében olyan őszinte megszállottság lobog irántam, amit nehéz felfogni is. Callum ebben a pillanatban csupasz előttem, védtelen, és amit megmutat, az felemésztő. Leengedem a lábam. A kezem remeg, a légzésem akadozik. Az arcom lángol. A szívem őrülten zakatol. Amikor végül elcsendesedik bennem minden, nem szégyent érzek, nem megkönnyebbülést, hanem valami mást.

Kapcsolódást.

Mert most már biztos vagyok benne, nem csak én nem tudok létezni nélküle.

Harmincegyedik fejezet

CALLUM

Az elmúlt két hétben megtanultam valamit magamról. Hogy a gyengeségem nem abból fakadt, hogy kötődöm Ravenhez. Hanem abból, ha hagyom, hogy a miatta érzett aggodalmam elhomályosítsa a terveimet. Most már látom, tévedtem, Raven nem elhalványítja a célt. Nem elveszi az éhséget, inkább irányt ad neki.

Nem akarom, hogy olyan nők, mint ő, áldozatok legyenek. Nem akarom, hogy a világ továbbra is csendben nézze, hogy az erőszak győz. Ahogy nem akartam azt sem, hogy kicsússzon a kezemből, ami végre benne van.

Vale pontosan akkor jelentkezett, amikor számítottam rá, de a rohadt sérülésem miatt ki kellett találnom valami mesét, hogy időt nyerjek. Azt hazudtam, autóbalesetem volt, és ez adott némi egérutat.

Már csak a vágás okozta seb emlékeztet arra az éjszakára. Raven nem egy szörnyet látott bennem, annak ellenére, hogy pontosan azzal állt szemben. Azt mondta, az álarcosnak az anonimitás ad erőt, nekem viszont nincs szükségem maszkra, hogy harcoljak a céljaimért.

De tévedett…

Mindkettő én vagyok, és egyik énem sem létezhet a másik nélkül.

És ha egyszer mindennek vége lesz…, ha lesz olyan…, talán majd megérti, mindez nem rólam szólt.

Hanem az áldozatokról.

Seraphináról.

Apámról.

És most már róla is.

Eddig úgy történnek a dolgok, ahogy szeretném. Vale biztosított mindenről, és most végre a szálloda szobájában várok.

Kortyolok a whiskyből, de nem érzem az ízét.

Amikor kifizettem a felárat, láttam a villanást Vale arcán. A meglepetést. A mohóságot. Elhitte, hogy olyan ember vagyok, aki a perverziójáért bármennyit hajlandó fizetni.

A smasszer lép be először.

A lányt maga előtt tolja. A tekintete végigpásztázza a szobát, a fürdőt. Centiről centire ellenőriz mindent. A kabátja alól kivillan a fegyver markolata. Megmotoz. Tűröm, mert nem tehetek mást. Mikor végez, taszít egyet a lányon, hogy közelebb lépjen hozzám. Megbillen a magassarkúban. A mozgása lassú, bizonytalan. A szeme tompa, vizenyős. Biztosra veszem, hogy be van gyógyszerezve.

Kinyúlok felé, és szétnyitom a kabátját. Az arcom merev, ám a mozdulataim biztosak, miközben ellenőrzöm az árut. Vörös haja a háta közepéig van fonva, a teste sovány, mintha még soványabb lenne, mint amikor először láttam. Az arca ki van festve, az ajka vastagon rúzsos, a szeme finoman árnyalt, de

még így is iszonyú fiatal. Látom a fedett foltokat, a gondosan eldolgozott elszíneződéseket. A smink nem takar el mindent.

Szándékosan durván fogok a nyakára. A smasszernek szól a gesztus. A lány alig észrevehetően összerezzen.

– Nézz rám! – utasítom halkan, hidegen. – Mutasd a fogaidat, látni akarom, hogy egészségesek-e.

A hangom idegen még a saját fülemnek is.

Megteszi. És abban a pillanatban majdnem elrontok mindent. Meg sem próbál ellenkezni. Csak… vár. Mintha már nem számítana, mi történik vele. A mellkasomban ezernyi repedés keletkezik.

– Maradj kint – mondom a smasszernek. – Ha végeztem vele, szólok.

A férfi bólint és átnyújtja a pórázt, ami a lányhoz tartozik. Az ajtó becsukódik.

Amint az ajtó bezárul mögötte, nem változik meg a viselkedésem. Bár nehezemre esik, de ez fontos. Ha hirtelen kedves lennék, az engem figyelő szemek kiszúrnák. Azt kell látniuk, hogy ami történik, látszólag tőlem független.

– Hogy hívnak?

– Vivian – felel gépiesen.

Bólintok, aztán a falhoz vezetem és megpördítem, a hajába markolva hátrarántom a fejét és olyan közel hajolok a füléhez, amennyire csak tudok.

– Figyelj rám – suttogok. – Nem akarlak bántani, azonban a szobában elhelyezett kamerák figyelnek.

A teste megfeszül. A lélegzete kapkodó, a tekintetével az enyémet keresi.

– Ne beszélj, csak figyelj, és pislogj hármat, ha megértetted.

Megteszi, és én kifújom a levegőt. Eddig jó.

– Hamarosan meg foglak ütni, nem durván, de meg kell tennem. Látod a fal mellett húzódó asztalon azt . a szobrot?

Fejbe kell vágnod vele. Ne aggódj, nem lesz semmi bajom tőle, csak úgy néz ki, mintha fém lenne, de valójában nem az. Felszíni sérülést fog okozni, mást nem. Amint a padlóra zuhanok, te a teraszhoz rohansz. Nyitva van. Az elsőn vagyunk, a terasz alatt áll egy teherautó, aminek le tudsz ugrani a tetejére. Az utca túloldalán egy ételszállító furgonban pedig egy emberem vár rád, és elvisz innen. Tudom, hogy nem ismersz, azonban meg kell bíznod bennem.

Bólint.

– Ne habozz! Gyorsnak kell lenned. Egyetlen esélyed van, Vivian.

Látom a rémületet a szemében, a félelmet, és tudom, hogy mindez sok neki, de muszáj megértenie, hogy kiutat kínálok számára.

– Vetkőzz! – mondom hangosan.

Megrázza a fejét. Könnyek gyűlnek a szemében. Újra a füléhez hajolok.

– Megölnek… – leheli. – Nem tudom… nem tudom megtenni…

Az adrenalin száguld az ereimben.

– De igen, csak tedd azt, amit mondtam. Bátornak kell lenned!

Elkapom a csuklóját. Durván. A kamera kedvéért. Ő felszisszen, ám a szájára tapasztom a tenyeremet. Befogom vele az orrát is. Látszólag nem hagyom levegőhöz jutni.

– Készen állsz?

Hármat pislog, és én egy pillanatra visszatartom a lélegzetem.

Okos kislány.

– Harapj meg! – morranok a nyakába, ahogy ajkam a bőre felett libeg.

Egy pillanatnyi habozás után megteszi, én pedig elrántom tőle a kezemet és felpofozom. Borzasztó érzés, de szükséges. Vivian teste az asztal felé pördül, megragadja a szobrot, és amint lépek egyet felém lendíti. A fejemet éri az ütés, pontos, maró, nem veszélyesen fájdalmas, azonban érzem, hogy felhasítja a bőrömet. A padlóra zuhanok, és imádkozom, hogy Vivian ne blokkoljon le, hisz nézőközönségünk van.

Hallom a lépteit, hogy elhúzza a teraszajtót, de nem hallom az ugrás hangját. A teherautó alig két lábnyira van a terasz alatt. Gyerekjáték elérni, még az ő apró termetével is. Jól átgondoltam, működnie kell a tervnek. Feszülten hallgatózom, az érzékeim kiélesednek.

Számolom a kurva másodperceket, amik egyre csak fogynak. A fejemhez kapom a kezemet, látszólag éledezni kezdek, de óvnom kell az álcámat.

Amikor jobbra sandítok, megpillantom őt. A terasz peremén áll. Hátranéz a válla fölött. Habozik.

A kurva életbe.

A szívem egyetlen vad ütést ver, olyan erővel, mintha ki akarna szakadni a mellkasomból.

Ne állj meg. Ne gondolkodj. Most. Most. Most.

Felhúzom magam ülő helyzetbe. A szoba ajtaja ekkor

kivágódik. A smasszer ront be, fegyverrel a kezében. Felugrom, az útját állom. Úgy teszek, mintha szédülnék.

– Ezért valaki kurvára meg fog fizetni – förmedek rá a kabátját markolva, és akkor végre meghallom az ugrás tompa hangját.

A faszfej egyetlen őrült pillantást vet rám, aztán kiviharzik a teraszra.

Már el kellett, hogy tűnjön. Már ott kell lennie. Már…

A tekintetem a hústoronyra siklik. A fülére tapadt telefonnal pásztázza az utcát, üvölt valakinek. Közelebb lépek hozzá, ordítva kérdezek, követelőzöm, még mindig játszom a szerepem. De belül számolok.

Egy.

Kettő.

Három.

Igen, seggfej. Ő már megmenekült.

Majdnem vigyorogni támad kedvem. Majdnem, amikor egy lövés összetéveszthetetlen hangja hasít a levegőbe. Éles. Fémes. Visszhangzik az éjszakában, és úgy csap belém, mintha engem talált volna el.

– Mi a fasz volt ez? – ordítok.

Kilépek a teraszra, és akkor meglátom. Vivian ott fekszik az utca közepén, a testét takaró kabát szétnyílt rajta, közszemlére téve törékeny alakját. A vér sötét tócsában terül szét alatta. Nem mozdul, nem lélegzik. A körülötte gyűlő emberek hangja tompán ér el hozzám, mintha víz alatt lennék. A világ összes hangja elhalványul.

Elcsesztem.

A tucatnyi ember mögött megpillantom Tylert, aki diszkréten visszavonul a furgonhoz, és elhajt.

A gyomrom összerándul. A kezem ökölbe szorul. A fejem zúg. Ez az én hibám. Kurvára az enyém. Nem Vale-é, nem a smasszeré, nem a rendszeré, az enyém. Én voltam az, aki azt hitte, elég gyors, elég okos ahhoz, hogy kijátssza őket.

A smasszer hangja hidegen, szinte udvariasan hasít bele a csendbe.

– Mr. Vale beszélni akar önnel. – A telefonomat nyújtja felém. Ránézek. Nem veszem el azonnal.

Egyetlen gondolat zakatol bennem könyörtelenül, megállíthatatlanul. Vivian vére az én kezemhez tapad. Belül tombolok, üvöltök, káromkodom, de lehűtöm magam. Mély levegőt veszek, és úgy szólok bele a telefonba, mint valaki, akinek kurvára elvették és tönkretették a méregdrága, limitált kiadású játékszerét, amiért sokat fizetett.

– Hallgatom – mondom hidegen.

Vale hangja sima, nyugodt.

– Sajnálatos incidens történt.

Felnevetek. Röviden. Élesen.

– Incidens? – visszhangzom. – Egy vagyont fizettem. Egy kibaszott vagyont, Vale. Extra díjat. Diszkrécióért. Biztonságért. Profizmusért. Ezt ígérte.

Egy pillanatnyi csend.

– A lány pánikba esett – mondja végül. – Ilyen előfordul. Ritkán, de előfordul.

– Nem. – A hangom most már pengeéles. – Olyan nincs, hogy egy áru meghal, mielőtt egyáltalán használatba vehetném. Nem

így működik az üzlet.

– Kárpótolni fogjuk – feleli azonnal. Túl gyorsan. – Már megtaláltuk az igényeinek megfelelő… tökéletes lányt.

Az állkapcsom megfeszül.

– De ezért is fizettem.

– Tudom – mondja nyugodtan. – Ez jobb lesz.

– Mikor? – kérdezem.

– Napok kérdése. Már előkészítés alatt áll.

A szemem újra Vivian felé siklik.

– Ha még egyszer ekkora hibát követnek el, Vale. – hagyom félbe a mondatot. – A hírnevük fogja bánni.

Egy lélegzetvételnyi szünet.

– Értettem – feleli. – Nem lesz több probléma, ígérem.

Bontom a vonalat.

Egy másodpercig még állok. Mozdulatlanul, aztán megfordulok, és a fürdőszobába megyek. Bezárom az ajtót. A mosdókagyló fölé hajolok. A tükörből egy vesztes néz vissza rám. A kezem ökölbe szorul. Egyetlen ütés. A tükör pókhálósra reped. A hang tompán visszhangzik a csempékről. A csuklómon végigszalad a fájdalom, a bőr felhasad, a vér lecsorog az ujjaimon, de nem állok meg. Újra ütök. És újra. A szilánkok lehullanak, a kép darabokra esik, mint az a kibaszott illúzió, hogy elég kemény vagyok ahhoz, hogy mindezt végigvigyem veszteség nélkül. A homlokomat a hideg csempének támasztom, behunyom a szemem. Vivian arca ott van mögötte, és most először nem tudom elhallgattatni a hangot, amely azt suttogja:

Álljak le, amíg nem késő!

Harminckettedik fejezet

RAVEN

Callum bizalma az enyém, mégsem tudok felhőtlenül örülni. Vallomással tartozom neki, méghozzá súlyos és fájdalmas vallomással. Annyi mindent feltártam Seraphinával kapcsolatosan, amit tudnia kellene, de fogalmam sincs, hogy kezdjek bele. Hogy mondhatnám el, hogy egy karnyújtásnyira vagyok attól a fickótól, aki nagy valószínűséggel bántalmazta a húgát, és hogy mondhatnám el azt, hogy mindebben Ron Devereuxszal szövetkeztem?

De joga van tudni, véget kell vetnem a titkolózásnak, és nem találkozhatok azzal a férfival sem. Veszélyes és őrültség volna. Viszont már elindítottam a lavinát, amit meg kell állítanom, mielőtt Ron lép az érdekemben. De hiába keresem, nem érem el napok óta.

Kicsit remélem, hogy már nem érdeklődik irántam, és reménykedem abban is, hogy mégsem tudja összehozni a találkozót azzal a férfival. Bármennyire szeretném tudni az igazat, belátom, hogy ebben Callumnak kell dönteni.

Amikor az utolsó betegről is felrögzítem a jegyzeteimet a gépbe, Callum üzenete villan fel a kijelzőn.

A szívem meglódul. Már jól van, a vágáson kívül nem maradt

más nyoma annak az éjszakának. Csupán pár napot adott magának a felépülésre, mielőtt újra azzá a domináns és szexéhes pasivá nem változott vissza, akit megismertem. Sőt, ha lehet még éhesebb és uralkodóbb azóta.

Azt akarom, hogy meztelenül várj rám ma este, a hajadat engedd ki, és hagyd az éjjeliszekrényen az ajándékot, amit küldtem neked.

Ui.: A Mopszot száműzd az ágyból. Ideje hozzászoknia, hogy már én vagyok az alfahím.

Megmosolyogtat az utóirat, és felforrósít az üzenet mögötti ígéret, de arról fogalmam sincs, milyen ajándékról beszél.

Ebben a pillanatban kopognak, és Dorothy lép be az irodámba. A kezében egy keskeny és hosszú bársonydobozt tart, ami egy vörös szalaggal van átkötve.

– Miért vigyorogsz? – kérdezem, mert egyszerűen nem akar leolvadni az arcáról a mosoly. – És mi az nálad?

– Ez kérlek, a tiéd. – Helyezi le elém az asztallapra. A szemében vibráló kíváncsiság lyukat éget a homlokom közepére. – Most hozta a futár. A kártyán pedig ez áll:

Imádni fogod.
C.

– Nem akarsz valamit elmondani?

– Jó, rendben – suttogom, mintha attól félnék, hogy valaki meghallja. – Munka után vacsi?

– Alig várom – trillázza, azonban nem mozdul. Tekintetét a dobozon tartja. – Nem nyitod ki?

– De… – húzom magam felé. – Amint egyedül leszek.

Lebiggyeszti az ajkát, ám a szemében továbbra is vidámság csillog.

– Biztosan gyönyörű rózsát rejt, és abban is biztos vagyok, ha virágot küld neked, akkor már volt köztetek valami.

– Én pedig abban vagyok biztos, hogy aki kíváncsi, hamar megöregszik.

Percekig csak farkasszemet nézek a bársonydobozzal, mielőtt tényleg kinyitnám. A vörös madzag halkan serceg az ujjam alatt, ahogy végigsimítok rajta. Már ez feszültséget kelt bennem, és amikor végre kibontom., a levegő bennem szorul.

Egy lovaglópálca fekszik a selyembélésen. Vagy valami olyasmi, mert a végén nem rojtok, hanem széles, varrott párna van.

Karcsú, fekete, kecses, bűnös. A markolata sima, fényes. A szívem úgy ugrik meg, mintha belülről próbálná áttörni a bordáimat, a testem különös melegségbe süpped. Ahogy nézem a pálcát, a fantáziám beindul. Nem is kell megmozdítanom. már attól elönt a forróság, hogy elképzelem, Callum mit tervez vele.

Az övé leszek, ahogy parancsolja, ahogy akarja.

Még meg sem érint, de már ural. Így hat rám. Bárhol, bármikor képes uralkodni felettem. Óvatosan visszacsukom a dobozt. Nem merem tovább nézni, mert attól félek, az arcomra lenne írva az a túlságosan őszinte, túlságosan gyúlékony vágy, amit a látványa kelt bennem.

A Portobello Arcadia nevű éttermet választottuk, Dorothy

ötlete volt. Kicsit távolabb esik a belvárostól, de még így is part menti. Igazán jó hangulatot áraszt magából.

Dorothy energikus, beszél, kérdez, gesztikulál, ahogy mindig. Jólesik a jelenléte, mégis el-elkalandozok, miközben hallgatom.

A pálcára gondolok.

És arra, hogy Callum ma este használni fogja a testemen.

– Szóval. – Dorothy közelebb hajol. – Te és az ügyvéd pasi?

Megadom magam. Félig. Csak mert tudom, hogy úgyis hiába tagadnám.

– Igen – mondom halkan.

Dorothy szeme felcsillan.

– De hogy? Mikor? Miért nem mondtad el? – Aztán összehúzza a szemét. – Ugye jól bánik veled?

– Tévedtem vele kapcsolatban. Mindketten tévedtünk. – Erősítem meg a kijelentésemet. – Igazságtalan voltam vele és előítéletes.

– Hát, mindenre fogadtam volna, de erre nem. Elisa megpukkad majd az irigységtől, ha megtudja.

– Ne – emelem fel a kezem védekezően. – Nem akarom, hogy kiderüljön. Ő az intézmény jogásza és támogatója. Több szálon kötődik a helyhez. És még nem biztos semmi. Nem akarom, hogy bárki tudja. Ez most. magánügy.

Dorothy bólint. Megérti.

Mindig megérti.

– De boldoggá tesz? – kérdezi csendesen.

A mosoly, ami kibújik belőlem, őszinte, valódi, és félelmetes, ahogy rájövök mit jelent.

Az, ahogy tegnap este rám nézett. olyan volt, mintha valami

elszakíthatatlan kötelék fonódott volna körénk.

– Igen – válaszolom.

Dorothy bocsánatot kér és feláll, kimegy a mosdóba. Egyedül maradok, és egy pillanatra megengedem magamnak, hogy összeomoljak a sok érzelem alatt. Az asztalra könyökölve a hajamba túrok. Boldogság. Tényleg boldog vagyok? Vagy egészen máshogy hívják azt, ami bennem tombol? Vágyom rá, tisztelem, felnézek rá, bízom benne, viszont érzek valami mást is. És ha erre gondolok, a gyomromban feszülő csomó egyre nagyobbra nő.

És ekkor valaki megáll az asztalom mellett.

– Helló, Raven.

Felnézek.

Ron az. Megfeszülök. Kérdés nélkül elfoglalja Dorothy helyét.

– Láttam, hogy kerestél – mondja zavartalanul, miközben le nem veszi rólam a szemét.

Kényelmetlen érzés fog el. Honnan tudta, hogy hol vagyok?

– Nos, igen – felelem. – Beszélni akartam veled.

– És láss csodát, beléd botlottam.

Elég furcsa véletlen. Ron hátradől, mintha az asztal az övé lenne.

– Seraphináról van szó.

Elmondom, hogy meggondoltam magam, és kérem, hogy ne beszéljen róla senkinek.

– Miért? Találkozni akartál vele.

– Már nem akarok – magyarázom. – Rossz ötlet volt, és nagyon sajnálom, hogy belerángattalak.

– Mi változott? Nem visszakoznál, hacsak. hacsak, már nincs

rá szükséged. Seraphina emlékei visszatértek. Erről van szó?

Érzem, a vér megfagy bennem. A pillantása túl intenzív, fenyegető, amit meg sem próbál elrejteni. Bekapcsol bennem a védelmi ösztön. Ez a Ron teljesen más, mint akit eddig láttam, akit eddig engedett láttatni.

– Nem – vágom rá, talán túl gyorsan. – Csupán be kellett látnom, hogy őrültség és veszélyes más múltjában vájkálnom. És szakmailag sem korrekt.

Ron összehúzza a szemét.

– Szakmailag? – visszhangozza gúnyosan. – Most hirtelen ennyire érdekel a protokoll?

– Igen – felelem keményen. – Hibáztam, nem jutottam előrébb, és nem akarok többet ártani neki.

Pár másodperc csend. Ron halántéka megfeszül. Valami fenyegető csillan a szemében, ami eddig sosem. Látom, érzem, hogy nem hisz nekem.

– Már nem szállhatsz ki, drágám!

– Ezt hogy érted? – kérdezem halkan, miközben ösztönösen kihúzom magam. Nem akarom, hogy lássa, menynyire szíven ütöttek a szavai.

A gyomrom összerándul.

Ron előrehajol. Már nem játssza a lazát.

– Úgy értem, hogy rossz embereknek tettél fel kérdéseket, és közben belenyúltál valamibe, amibe nem kellett volna – adja tudtomra halkan. – Vannak, akik nem akarják, hogy az a lány elkezdjen összerakni dolgokat – folytatja nyugodtan.

Csend telepszik ránk. Súlyos. Nyomasztó.

– Hát akkor megnyugodhat mindenki – vágom rá azonnal. –

Nem jutottam közelebb senkihez.

– Nem számít – von vállat. – Már felkavartad az állóvizet.

A szavai lassan ülepednek le bennem, mint valami mérgező por.

– Kérlek… Mondd el neki, hogy leálltam.

Felnevet. Röviden. Hidegen.

– Én segíteni akartam neked…

Ez nem értem. Már semmit sem értek. Feláll, megkerüli az asztalt, és mögém lép. Nem ér hozzám, de érzem a jelenlétét.

– Bármit is értél el Seraphinánál, az törékeny és veszélyes. Most még könnyű visszalökni oda, ahonnan nagy nehezen kikapartad. Ajánlom, tedd meg!

– Nem félsz, hogy mindent elmondok Callumnak?

– Nyugalom – emeli fel a kezét. – Én nem akarok neki ártani. Ahogyan neked sem. De mások. nem ilyen empatikusak. Ahogy Callum Thorne sem lesz az, ha valami mégis történne miattad a húgával.

– Állítsd le! Kérlek, állítsd le, tudom, hogy képes vagy rá.

– Állítsam le?

– Igen – felelem sürgetve.

– Rendben.

– Tényleg?

Megérzem az ujjait a tarkómon. Megfeszülök, de zavartalanul továbbhalad a gerincem mentén. Le, egészen addig, ameddig a ruhám anyaga enged.

– Csupán egyetlen veled töltött éjszakát kérek cserébe – suttogja a hajamba. – Elvégre, ennyi jár nekem a rengeteg fáradozásért.

A szavai mögött ott a fenyegetés, csupaszon, szárazon és egyértelműen. Dorothy közeledik az asztalhoz. Ron észreveszi.

Dorothyra, majd rám néz és pénzt dob az asztalra.

– A vendégeim voltatok.

A lány udvariasan biccent. De látom rajta, hogy össze van zavarodva. Ron visszafordul hozzám, és olyan közel hajol, hogy csak én halljam:

– Még találkozunk.

A szavai hidegen simítják végig a gerincemet, mint egy ígéretbe rejtett figyelmeztetés.

A lakásom túl csendes.

Nem az a békés fajta, hanem az, amelyiknek a nyugalma szétfeszít. Ron hangja még mindig a fejemben visszhangzik, a fenyegetés ott ül a bőröm alatt, mint egy idegen test.

Krumpli boldogan fogad, ám túlságosan magamba vagyok zuhanva ahhoz, hogy igazán észrevegyem. Csupán egy ösztönös simogatás telik tőlem. Ledobom magamról a cuccaimat, és a zuhany alá állva próbálok észhez térni ebből a rémálomból. A hálóingemre csak lazán húzom fel a köntösömet, ami félig lelóg a vállamról. Nem érdekel. A szőrös papucsomba lépek és egyenesen a hálóba megyek, ahol megpillantom az ágyam közepén heverő lovaglópálcát.

Callum ajándékát.

Az ajándékot, ami bűnös ígéretekkel van tele. Édes, élvezetes ígéretekkel, amit reggel még olyan könnyű volt várni. Most csak nézem, aztán az ágy szélére térdelek és a kezembe veszem. Azt kívánom, bár valóban használná, de nem a gyönyör kedvéért,

hanem azért, hogy bántson vele. Igazán bántson, ahogy én bántom őt a hallgatásommal.

Ebben a tébolyult állapotban telik el egy óra, kettő vagy talán több is, amikor… Az ajtó zárja kattan. Hallom, Krumpli morran egyet, aztán elhallgat. Nem mozdulok, képtelen vagyok rá. Visszatartom a levegőt. Félek, amint meglát, tudni fogja, valami nem stimmel. Félek, hogy megtör, és hogyha mindent bevallok, kisétál az ajtón és soha többé nem tér vissza.

De Callum nem szól egy szót sem. A kabátját ledobja. A mozgása darabos, a tekintete végigfut rajtam, azonban nem lát igazán.

Valami gond van. Valami nem stimmel vele.

– Jól vagy? – kérdezem, de nem válaszol.

Ahogy közelebb lép, meglátom a halántékán a felszíni sérülést. A pulzusom megugrik, viszont nincs idő megszólalni. Bal keze úgy simul a derekamra, úgy ér hozzám, mintha én lennék az egyetlen szilárd pont a világon, amibe kapaszkodhat. Felhúz magához. Ott térdelek előtte, a pálcát pedig még mindig a kezemben szorongatom.

A homlokát a vállamhoz nyomja. A légzése szabálytalan. Megfeszülök, majd engedek. Ebben a pillanatban nem lát tisztán, és ennek most örülök.

A jobb ökle félig zárt, mintha elfelejtette volna kinyitni, úgy lóg a teste mellett. Aztán meglátom, miért. A bőr a bütykök felett feszes, enyhén lilás, az ujjpercek mentén vékony, sötét csík húzódik. Nem friss vér. Rémület fut végig rajtam.

– Jézusom, Callum… – szakad ki belőlem, mielőtt megállíthatnám. – Mi történt, máshol is megsérültél? –

kérdezem, és őrült módjára végigtapogatom a mellkasát, a hasát, a vállát, de amikor a kezéhez akarok érni, lefog. Nem engedi, hogy közelebbről megnézzem.

A tekintetem megkeresi az övét. Nem értem. Pár másodpercig csak ott vagyunk egymással szemben. A pillantása sötét, túl mély, mintha nem is lenne itt egészen. Mintha a kérdésem meg se hallaná. A következő pillanatban sérült keze már a tarkómon van, és mielőtt újra megszólalhatnék, megcsókol. Nem szenvedélyesen, nem birtoklóan, inkább úgy, mintha tiszta levegőre lenne szüksége, amit csak én tudnék megadni neki. És én megadom. A pillanat elveszi a kérdést, a szót, a gondolatot. A gerincem ívbe feszül, a nyelvem mohón ízleli az övét.

Ebben a másodpercben oly könnyű elhinnem, hogy az irántam való érzései túlmutatnak a vágyon. Oly könnyű táplálni a szívemet bolond reménnyel, és hinni abban, hogy az övé és az enyém egy. És oly könnyű elfeledni a valóságot, mely sötét felhőként gomolyog körülöttünk arra várva, hogy beboríthassa mindazt, ami összeköt minket.

Az ajka remeg, a lélegzete szabálytalan, érzem benne a feszültséget. A kimerültséget. A dühöt, amit nem enged ki. A fájdalmat, amit nem mond ki, mégis minden rezdülése azért könyörög, hogy vegyem el. És csak alig fogom fel, hogy mindez talán többet jelent, mintha kimondaná.

Az ujjaim ösztönösen az ingjébe markolnak. Nem kérdezek tovább. A testem pontosan tudja, mit kér tőlem. Amikor elválik a szája az enyémtől, a homlokát az én homlokomhoz érinti. A lélegzetünk összekeveredik. A szeme csukva marad.

– Itt vagyok – lehelem az ajkára. – Itt vagyok, és nem kell

mondanod semmit. Nem azért, mert mindent értek, hanem mert mindent érzek.

Tekintete újra rám talál. Sötét írisze lángra lobban, de nem vágy, hanem szükség parázslik a mélyén. Rám van szüksége, és ez most elég. Mert ez a pillanat ajándék, ahogy minden pillanat az, amíg még az enyém…

A pálcára néz, én is odakapom a fejemet. Megfeledkeztem róla, hogy még mindig a kezemben tartom. Megmarkolja az állkapcsomat és maga felé fordítja.

– Nem vagyok benne biztos, hogy most képes lennék megfékezni az indulataimat.

– Akkor ne tedd! – sütöm le a szemem, miközben felé nyújtom a pálcát.

A hajamba markol, és hátrarántja a fejemet. A szeme füstöl, a hangja fojtott, amikor megszólal.

– Fájni fog! – figyelmeztet dühösen, mintha azt akarná, hogy ne kérjem tőle azt, amit kérek.

– Nem számít.

– Miért?

– Mert akarom, hogy fájjon.

A világ beszűkül. Ron, a félelem, a kérdések háttérzajjá válnak. Csak a vágy marad meg bennünk, hogy átlépjünk egy olyan határt, ami talán mindkettőnket szétszaggat, de olyan nagyon szükségünk van rá, mint lélegezni.

Harmincharmadik fejezet

CALLUM

Szüksége van a fájdalomra,

Nekem is szükségem van a fájdalomra, Szükségünk van egymásra…

Nem tagadom, és nem küzdők ellene, csak megadom mindkettőnknek.

– Érezni akarod a kínt, bébi? – kérdezem önkívületi állapotban.

Bólint.

A pálca a kezemben hideg, de Raven akarata forró hullámokban árad felém. Reggel még játék volt, egy újabb eszköz, amivel gyönyört csalhatok az ajkára, ám ő most teljesen más jelentőséggel ruházza fel. Valami emészti, valami, amit nem akar kimondani, amit nem akar bevallani. A finom bőrt az ajkához érintem, lassan végighúzom rajta az anyagot, majd a szájába dugom, megízleltetem vele. Csak egy röpke pillanatig élvezem a látványt, ahogy szopás közben eltűnik, majd előbukkan belőle. A farkam máris kemény és duzzadt.

Megnedvesítem az ajkam, aztán a füléhez hajolok.

– Vetkőzz!

Oldalt állok, míg ő az ágy szélén térdel, immár meztelen,

felhevült testtel.

– Emeld a magasba a kezedet!

A pálcát felvezetem az oldalán, a mellén körözök vele, majd lejjebb siklok a hasán, egészen a puncijáig. Lehunyja a szemét. Önkéntelenül is nekifeszül, és ahogy a finom bőr a csiklóját izgatja, felnyög.

Megragadom az arcát, és kényszerítem, hogy a szemembe nézzen, miközben hagyom, hogy a bőrpálca fel-le járjon a rózsaszín húson.

Megcsókolom, vadul, birtoklón, elnyújtva a pillanatot. Nem engedem levegőhöz jutni, gyakorlatilag megdugom a nyelvemmel. A hajamba markol, tép, húz, vonaglik. Nyöszörögve hullámzik, többet követel. Élvezi, de én elrántom a számat, és keményen ágaskodó mellére suhintok. Egy időben fosztok meg tőle minden érzést és adok neki újakat. A fájdalom és kéj hangja egyszerre szakad ki a torkából.

A mozdulat közben minden tombol bennem, mégis fegyelmezett maradok, mert ha elveszítem az irányítást, szétesek. És most nem engedhetem meg magamnak. Raven nem tudja, mit hallgatok el. Én sem tudom, ő mitől fél, mert minden porcikám érzi, hogy valamitől retteg, de van köztünk egy hallgatólagos egyezség, amit most mindketten tiszteletben kell, hogy tartsunk.

Rásuhintok a puncijára, amitől megrándul a teste.

– Simogasd magad! – utasítom.

Levetkőzöm, azonban a pálca a kezemben marad. Megmarkolom Ravent a hajánál fogva és az arcát egy arasznyival az enyémtől tartva hörgöm a szavakat.

– Nem leszek se finom, se türelmes, Raven! – figyelmeztetem. – Ha nem használod a biztonsági szót, nem állok le.

Alig észrevehető a bólintása, de nekem elég. Levegőt sem hagyom venni, a következő pillanatban a farkamra húzom a száját, és olyan mélyen tolom magam egyenesen a torkára, hogy attól azonnal fulladozni kezd, viszont én nem mozdulok onnan. Sőt, ahogy a csípőmbe kapaszkodva próbálja eltolni magát, csak még inkább nekifeszítem magam.

– Szopj! – morranok rá fentről, engedve a szorításon. Ő pedig engedelmeskedik. A csodálatos feneke a kibaszott égbe emelkedik közben.

A csípőmbe kapaszkodik, és ahogy könnyes szemmel felnéz rám, az majdnem megöl. A szája mozogni kezd a lüketű, duzzadt ereken, a nyelve ingerel útközben, nyal, akár egy kibaszott nagy és vastag, kemény fagyit. A körmei a bőrömbe vájnak, szinte megbabonázva néz szopás közben, mintha egyetlen pillanatot sem akarna elvesztegetni belőlem.

Ez kölcsönös, mert én is a rabja vagyok.

– Azt mondtam, simogasd magad! – dörrenek rá, és a pálcával erősen rácsapok a jobb farpofájára.

A teste megremeg, de ujjai azonnal simogatásba kezdenek. A torka elnyeli a farkamat, újra és újra.

A bal farpofájára csapok.

– Gyorsabban! Hallani akarom, ahogy nyögdécselsz – sziszegem a fogaim közt és hátrahajtom a fejem, hogy összeszedjem magam.

Egy kósza mozdulattal megsimogatom könny áztatta arcát, aztán kihúzom magam ajka fogságából, megmarkolom a haját

és az ágyra lököm.

– Fordulj! – parancsolom. – És négykézlábra.

Amikor megteszi, rácsapok a fenekére és a belső combjára, hogy szélesebbre tárja a lábát. Felnyüszít, én durván rántok magamon párat, elnyomom az érzést, hogy azonnal beléhatoljak. A nyílásához közel újra megütöm.

Simogatom és megütöm, hol a punciját, hol a seggét éri a csípés. Ezt ismétlem.

A végén már sikít a kéjtől és a fájdalomtól, a teste automatikusan elhúzódik, majd azonnal visszatér. A légzése szétesik, a mozdulatai kapkodóbbak lesznek. A bőre piros és hurkás, ahol a paskoló a húsába mar.

Minél hangosabb, annál kevésbé fékezem magam. A gyönyörét fájdalommal egyensúlyozom. A bőre forró, érzékeny, minden ütésem nyomot hagy rajta. Az én lélegzetem is elnehezül a látványtól.

Nem gyönyör ez, hanem beteges szükség. Menedék egymásban. Egy rövid, kegyetlen szünet a zuhanásban.

– Ez kínoz?

Ingerlem odalent, majd a pálca végét a hüvelyébe nyomom, és kihúzom. Vinnyogva nyüszít fel.

– A lucskos puncid eláztatta a bőrt – hörgöm. Egy gyors mozdulattal a csiklójára ütök, majd visszavezetem belé a pálcát.

A kicseszett lovaglópálcával dugom, simogatom és ő élvezi.

– Igen.

– Elélveznél tőle, bébi?

Megint lesújtok, ezúttal a kéjnedvben úszó puncijára. A párnába fojtja a sikolyát.

– Igeeeen – nyüszíti, ám ekkor eldobom a pálcát, a felső testét a matracra szorítom, feltérdelek mögé, a karját hátrarántom és a csuklójánál fogva az ujjaim közé szorítom a gerincénél. Elveszem tőle a megkönnyebbülés esélyét.

– Kínoz már? Megőrjít a vágy? A kielégülés utáni sóvárgás?

– Igen – hörgi kéjtől megfosztottan.

– Azt akarod, hogy fájjon is?

Csatakos hüvelyébe nyomom mutató- és középső ujjamat, de még véletlenül sem érek hozzá a csiklójához. Belenyög a levegőbe. Érezem, hogy szenved. Úgy pulzál, úgy szorít, hogyha a farkam lenne most benne, megfojtaná.

– Azt akarom, hogy keményen megbassz. Azt akarom, hogy ne érezzek mást, csak a fájdalmat és téged. – Mohón, az ujjaimnak feszül. Többször megismétlem a mozdulatot, hagyom, hogy kiélvezze, majd egyszer csak lucskos puncija nedvét feszes farpofája közé kenem.

Ez megdermeszti. Próbál elhúzódni, de feltör belőlem a morgás, megragadom a csípőjét, visszatartom.

– Bízz bennem – duruzsolom, és ujjaim újra megteszik a puncija és feneke közti útvonalat. Ezt ismétlem, míg újra el nem lazul, és én betörhetek a tiltott helyre.

Raven teste reagál, azonban nem úgy, ahogy máskor. Mintha nem gyönyört keresne, hanem feloldozást. Mintha minden érintésnél azt mondaná magában: büntess meg, de tarts meg közben.

Bármi is váltja ki belőle ezt.

Eszem ágában sincs eldobni őt magamtól.

– Bízom – adja át magát nekem.

Elviselhetetlenül forró és szűk odabent. Már a gondolattól, hogy a farkam a feneke szoros fogságába kerül, el tudnék élvezni. Körözve tágítom, és simogatom mindkét helyen egyszerre.

Raven felnyüszít a feszítő és új érzéstől. A félelem eluralkodik rajta, de tudom, hogy csak az ismeretlen rémíti meg. Ahogy azt is tudom, hogy pontosan ettől lesz neki még nagyobb élmény.

Egyre könnyebben, és egyre mélyebbre jutok. A teste már hullámzik a kemény lökéseimtől, és nem telik bele sok idő felveszi a ritmust. Fogad és élvez, mert nem tehet mást. A kín felemészti. Sóhajai nyögésbe fordulnak. Kihúzom belőle az ujjaimat és a farkamat az ánuszához igazítom, rácsurgatom a nyálamat, majd elkenem a makkomból szivárgó előváladékot. Hallom, ahogy élesen beszívja a levegőt, és bent tartja. Várja a fájdalmat, a nyomást, ami szétfeszíti a szűk izomgyűrűt. Lassan, fokozatosan engedem bele magam. Az érzés, ahogy minden centimet satuba fogja, szürreális. Ujjaim a csípőjébe markolnak, elfehérednek, miközben fogcsikorgatva koncentrálok, hogy ne legyek túl heves és túl sok neki.

– Callum!

– Mindjárt könnyebb lesz.

Áttörök az izmon, és farkam eltűnik Ravenben. Elengedem a csuklóját.

– Ha tudnád, milyen kibaszottul gyönyörű látvány ez. Te vagy a legszexibb, legbátrabb, legcsodálatosabb nő, akivel valaha találkoztam.

Ráhajolok, a kezem a hasára simítom, aztán lejjebb csúsztatom a puncijára. Raven hátraveti a kezét, a hajamba tép,

én pedig a nyakába csókolok. A háta ívbe feszül. Mozogni kezdek benne, miközben a kezemmel dörzsölöm odalent.

Kurva jó érzés, még ha a hasfalamat csúfító sebet apró szúró fájdalom is árasztja el.

Mindketten felnyögünk, és ebben a kitekert pozícióban maradva ringatózunk. Izzadságtól sós vállgödrét apró harapások és az ajkam finom érintésének egyvelegével halmozom el. Mocskos, perverz ritmust lejtünk egymással. A csípőm Raven fenekéhez csapódik minden lökésnél, ő pedig igyekszik minél jobban az ujjaimra feszülni. A fülemben lüktet a pulzusom, a szívem vadul kalapál, a farkam erősen pulzál. Nem lehet sokáig bírni azt a pokoli hőséget, amiben lángolok. Tudom, hogy pillanatokra vagyok az orgazmustól, de még nem akarok elélvezni. Nem, amíg Raven nem tart ott. A háta a mellkasomnak feszül, a hajamat tépi, miközben még inkább magamra húzom őt. Keményebben dörzsölöm, másik kezemmel pedig megszorítom a nyakát és nyomást helyezek rá.

Nem állunk le, de érzem azt a pillanatot, amikor rájön, mit teszek. Tudom, hogy ettől az adrenalin csak még inkább elhatalmasodik rajta, és az érzékei felerősödnek. Minden sokkal intenzívebb, sokkal erősebb hatással lesz rá. Elszorítom a torkát, de tovább pumpálom. Fogcsikorgatva sistergem a bőrébe a szavakat.

– A segged úgy élvez engem, ahogy te élvezed ezt a fájdalmas játékot.

Raven a nyakát szorító kezembe kapaszkodva csapódik a farkamnak, a csiklója pedig a tenyeremnek nyomódik. Minél kevesebb oxigénhez jut, annál gyorsabban csinálja.

– Nem bírom tovább – sóhajt szaggatottan.

– Akkor tegyél ellene – szűröm a fogam között rekedten –, mert amíg te levegőért küzdesz, én mindjárt a seggedbe engedem magam.

Nem használja a biztonsági szót, helyette szembemegy a lökéseimnek, az érintéseimnek. Mindent akar, épp úgy, ahogy én is. Az élvezetet és a kínt is.

– Az édes…

Lökés.

– Kibaszottul szűk.

Lökés, lökés.

– Forró seggedbe.

Raven felsikít, és egy pillanatra elveszek a látványban. A fuldoklás és a gyönyör egyszerre rángatja a testét. A csúcsra érve minden izma körém feszül, minden porcikája életre kel. Pulzáló, varázslatos. Állatias morgással feszülök neki. Magamon kívül, extázisban jutok el ennek a páratlan gyönyörnek a csúcsára.

A karomat markolássza, mire kitisztul az agyam, és rájövök, még mindig a torkát szorítom. Elengedem, és bensőséges ölelésbe vonom. Érzem, hogy a szíve hangosan, az enyémmel egy ritmusban kalapál. A légzése érdes, szaggatott, ugyanakkor végtelenül kimerült, mégis valahogy az enyémmel együtt nyugszik meg.

– Callum. – leheli. – Ez.

– Ez kibaszottul csodálatos volt.

A mellkasomat korábban feszítő, szorító, vad indulat lassan elcsendesedik. Nem eltűnik, hanem helyet talál. Átalakul.

Átfolyik bennem, majd ki belőlem, bele ebbe a csendes, szinte szertartásos közelségbe. Mert akár bevallom magamnak, akár nem, Raven a menedékem, az eltorzult lelkem csakis miatta képes gyógyulni, a szívem érte verni, és lassan érezni is. Olyan dolgokat érezni, amiket még talán sosem. Nem vagyok vak, tudom, hogy ami köztünk van, átlépett egy határt, de elnyomom magamban. Bárkit is lát bennem, az nem az, aki valójában vagyok, és fájdalmas bevallanom, azonban soha nem is lehetek az. Jobbat érdemel nálam, sokkal-sokkal jobbat.

Amikor mellém fekszik, a hátamhoz simul, én pedig ösztönös mozdulattal átölelem. Az egész bensőséges, de ebben a pillanatban nekem is szükségem van erre. Tartozni valakihez, osztozni, megkönnyebbülni, bármilyen rövid ideig is tartson. Az ujjaival a sérült öklömet keresi. Végigsimít a bütykeimen, mindegyik felett megáll egy pillanatra. A lehelete meleg, a csókja finom. Aggódik. Érzem. És mégsem szól. Régen már túl lenne az első „mi történt” kérdésen. Most hallgat. Teret hagy.

Talán mindkettőnknek.

– Ma elbuktam egy ügyet – csúszik ki belőlem.

Nem teljes igazság, de nem is hazugság. Raven hosszú másodpercekig nem reagál, viszont érzem, ahogy ellazul a karomban, és erősebben szorítja az ujjaimat.

– Sajnálom – leheli a tenyerembe egyszerűen.

– Azt hittem, nem fordulhat elő, hogy mindenre fel vagyok készülve. De ma vesztettem, és ez kibaszottul nyomorult érzés.

– Megmentettél ezer másik életet, Callum – mondja csendesen. – Nincs miért hibáztatnod magad.

Nincs benne szemrehányás.

– Ezt mondd annak a lánynak, akit ma cserben hagytam.

– Vannak dolgok, amik kicsúsznak a kezünkből, bármennyire szeretnénk az irányításunk alatt tartani. Vezessen minket bármilyen jóindulat, bármilyen cél. Te legalább képes vagy megküzdeni vele, én nem.

– Semmivel sem vagy gyengébb nálam, Raven, viszont veled ellentétben én a jó dolgok mellett rossz dolgokat is teszek.

– Mi van, ha én is?

– Kétlem, hogy bármilyen rossz dologra képes lennél.

– Callum…- mondja ki a nevem hevesen, de aztán elhal a hangja, mintha meggondolta volna magát.

– Igen? – kérdezem lágyan. – Mondani akarsz valamit, bébi?

Hallom, ahogy másodpercek elteltével kilélegzik, mintha egészen idáig visszatartotta volna a levegőt.

– Csak, hogy maradj! – suttogja.

A hangja rés, amin beáramlik valami veszélyesen meleg. És én hagyom, mert nem tehetek ellene semmit, és most az egyszer nem is akarok. Nem mondok igent, viszont nemet sem. Nem mondom ki hangosan, amit én is akarok. Átölelem, úgy ahogy talán még soha. Nem a vágy hevében, hanem mert jólesik. Lehunyom a szemem, és már nem látom Vivian vérét magam előtt, hanem Raven lélegzetével burkolom körbe magam.

És nem megyek sehova.

Harmincegyedik fejezet

RAVEN

Callum maradt!

Az elmúlt éjszaka nem volt gyógyír a fájdalomra, sokkal inkább egy terápia, amit ketten, külön sebekkel, egymásba kapaszkodva éltünk át. Tudom, hogy ő olyan, mint a szikla, áthatolhatatlan és megtörhetetlen, mégis valami megpattant benne tegnap este, egy apró kavicsszem elindult, és rést képzett a szívében. Mert ő is csak ember, valaki, akinek ugyanúgy szüksége van támaszra, megértésre, és akár beismeri, akár nem, szeretetre…

Érzem a fáradtságot a szemem alatt, az ujjaim enyhe remegését, a kimerültséget, de egyetlen ébren töltött pillanatot sem bánok. Nem kérdeztem, nem faggattam. Ő sem. És ebben a hallgatásban több volt az intimitás, mint bármilyen vallomásban.

Egy vallomásban, amivel tartozom neki, bármennyire félek tőle.

Seraphina ma az első betegem. A hipnózis óta sokszor ellenőriztem az állapotát, de most először tartok vele beszélgetést. Akkor túl mélyre ástam, időt és teret kellett

adnom, hogy az újra átélt fájdalommal megbirkózzon.

– Hoztam neked valamit – mondom halkan, és leteszem mellé a kedvenc csokiját.

Felnéz, a szája sarka megrezdül. A tekintete tisztább, mint legutóbb. Nem zavart, csak. óvatos. Ez már javulás. Apró, de valódi.

Leülök vele szemben. Most az a cél, hogy ő irányítson, hogy visszavegye a saját történetét.

– Hogy érzed magad azóta?

Nem azonnal válaszol.

– Fáradt vagyok – mondja végül – Folyton fáradt. Akkor is, ha alszom.

– Ismerős ez az érzés?

Bólint.

– Néha. emlékek jönnek fel. Nem képek. Inkább érzések. A testem emlékezni akar valamire, azonban az agyam még nem mer.

Bólintok. Ez pontosan az, amit vártam. És amitől félek is.

Jegyzetelni kezdek, de csak pár szót írok le. Seraphina érzelmileg kiegyensúlyozottabbnak tűnik, mint korábban. A kontaktus jelen van. A disszociáció csökkent.

Ahogy beszél, látom rajta a finom változásokat. A kezei már nem görcsösen összekulcsolva pihennek az ölében. A vállai nem húzódnak fel minden hangosabb zajra. Amikor elhallgat, nem zuhan bele az emlékbe, jelen marad.

Haladunk. Lassan. De valóban haladunk.

– Ez rendben van – felelem. – Nem kell sietned.

Rám néz. Hosszasan. Mintha mérlegelne valamit.

– Érzem az érintéseket. mindenhol. A szorítást. A torkomnál. Mintha. nem kaptam volna levegőt. Hallom magam. sikítani. De nem látok arcokat. Csak villanásokat.

Egy pillanatra elakad.

– És egy függőt. Hold alakú. Mindig ott van… az arcom előtt.

– Ezek az emlékek gyakran így térnek vissza – felelem. – Töredezve. A tested próbál biztonságosan emlékezni.

A tekintete elsötétül.

– Nem akarom érezni ezt – mondja halkan. – Soha többé.

– Nem is kell – nyugtatom.

Láthatóan megkönnyebbül, aztán a szobában lévő dolgokra fókuszál, a sarkokra, a falakra, tárgyakra, aztán rám, kicsit olyan, mintha zavar állna be a tekintetében, mintha nem tudná eldönteni, hol van, és én ki vagyok.

– Minden rendben?

– Nem tudom – feleli. – Valójában mi ez a hely? Meddig kell még itt lennem? Hiányzik az otthonom, a szobám, az ágyam, a családom.

– Tudod hol laktál, Seraphina?

– Egy szép helyen, ahol nem voltak rácsok és gyógyszerek. Miért kapok gyógyszereket?

– Hogy ne vessz el képzelet és valóság között. Tudod, mi a valóság? Tudod, mi van a falakon kívül?

– Persze, angyalok és démonok. A démonokat nem szeretem, félek tőlük. Ők bántottak.

– Egyszer azt mondtad, egy fekete angyal vigyáz rád, most is látod őt?

Elnéz a vállam felett, pontosan oda, ahová legelső

alkalommal, amikor beszélt róla. Csakhogy akkor még képzelgésnek hittem, most már nem vagyok benne biztos, hogy nem létezik. Nem válaszol, így máshonnan közelítek.

– Seraphina, emlékszel arra, hogy ki vagy?

– Milyen buta kérdés ez? – Nevet fel könnyedén, mintha tényleg valami bolondságot kérdeztem volna. – Én vagyok apa egyetlen lánya, a szeme fénye, a hercegnője.

– És mi van a testvéreiddel? Van húgod, esetleg bátyád?

Mint egy szurikáta, úgy nyújtja ki a nyakát, és figyel, mintha attól félne, hogy meghallhat valaki minket.

– Már mondtam, hogy nem beszélhetek róla, akkor elmegy.

– Szóval most is itt van? Elmondanád nekem, ki ő?

Seraphina gyermeki izgatottsággal fogja össze a kezét a szája előtt és onnan suttogja nekem. Előre-hátra ring a székében, felszínes transzba vonja magát.

– Ő a fekete angyal, és meg fogja ölni őket… – ezt már mosolyogva mondja, mintha valami régi ígéretet mantrázna –, egytől egyig.

Terápiás feljegyzés
Páciens: Seraphina Campbell
Dátum: 2025.12.02.
Terapeuta: Dr. Raven Whitmore, pszichiáter
Ülés típusa: Egyéni pszichoterápia (hipnózist követő stabilizáló ülés)
Időtartam: ~50 perc

Szubjektív állapot (páciens beszámolója):

A páciens fokozott fáradtságról számol be, mely alvás mellett is fennáll. Elmondása szerint időnként emlékszerű élmények jelentkeznek, melyeket nem képi formában, hanem testi érzetek szintjén él meg.
Kifejezetten elutasítja az emlékek átélését, verbalizálja, hogy „nem akarja érezni" ezeket az élményeket.

Később a beszélgetés során térben és időben bizonytalanná válik. Otthon és család iránti vágyát hangsúlyozza.

Objektív megfigyelések:

Affektus összességében stabilabb, mint a korábbi üléseken. Kontaktus megtartott, szemkontaktus többnyire adekvát. Disszociatív tünetek csökkent intenzitásnak, de továbbra is jelen vannak. Testtartás kevésbé védekező. Traumaemlékek felidézésekor jelenlétét megőrzi. Az ülés második felében átmeneti dezorientáció, identitásbizonytalanság. Pszichotikus jellegű tartalmak megjelennek.

Tartalmi elemek:

A páciens részletekben számol be testi érzetekről, melyek szexuális és erőszakos trauma lehetőségére utalnak, azonban arcokat, konkrét eseményeket nem tud felidézni. Egy visszatérő vizuális elem („hold alakú függő") jelenik meg, mint lehetséges trauma-horgony.

Identitásmegerősítés során a páciens gyermeki, idealizált önmeghatározást ad („apa egyetlen lánya, hercegnő"), testvérek említésekor fokozott szorongás és titoktartási kényszer jelenik meg. A „fekete angyal" alakját

védelmezőként, egyben agresszív megváltóként írja le („megfogja ölni őket”).

Terápiás intervenciók:

Stabilizáló, validáló visszajelzések. Tempó lassítása, kontroll visszaadása a páciensnek. Orientációs kérdések alkalmazása (hely, szerepek tisztázása).

Pszichoedukáció a gyógyszerezés céljáról (realitás-képzelet határainak megtartása). Tudatos elhatárolódás a részletek erőltetésétől.

Hipnózist ezen az ülésen nem alkalmaztam, tekintettel a páciens fokozott érzékenységére.

Elmentem az anyagot, de a gondolataim nem állnak le. A „fekete angyal” nem képzelgés, hanem egy alak, akire Seraphina támaszkodott, amikor már senki más nem maradt. És ez számomra azt jelenti, hogy a psziché dolgozik, nem omlott össze végleg.

A fekete angyal, aki nem hősnek látja magát. Nem megmentenek, csak valakinek, aki elvégzi, amit más nem mer. És most már tudom, hogy ő *Callum, de arról csak sejtéseim vannak, ez pontosan mit takar.*

Alighogy ez kimondom magamban, Dorothy ront be az ajtómon kopogás nélkül.

– Raven… – a hangja túl kontrollált. – Baj van.

Egy pillanatra nem értem a szavakat. Mintha idegen nyelven mondaná. Aztán a gyomrom megindul lefelé, mintha kihúzták volna alólam a talajt.

– Milyen baj? – pattanok fel.

– Seraphina! Már úton van a mentő.

A kórház folyosója vakítóan fehér, mintha gúnyt űzne a sötét gondolatokból, amiket érzek.

Callum már a sürgősségi folyosóján áll, mire én beérek a kórházba. Vészjósló látványt nyújt a maga szoborszerű állapotában. Nem ül, nem járkál, csak áll, mozdulatlanul, mint akit odaszögeztek. Amikor meglát, nem lép felém. Csak rám néz.

És már abból a pillantásból tudom, nem hallgathatok tovább.

– Mi történt? – kérdezi.

– Valaki megpróbálta megmérgezni – mondom ki hangosan. – A tünetek alapján gyors felszívódású szert kaphatott.

A keze ökölbe szorul. A sérült ujjai ellenére. Mintha nem is érezné.

– Nem. Ezt tudom. Azt kérdeztem, hogy a faszba történhetett meg?

– Callum.

– Ez lehetetlen – rázza a fejét. – Senki nem tudhatta, hol van. Senki nem tudhatta, hogy ki ő. – elakad. – És, ha tudta volna, miért, miért pont most? Hiszen ártalmatlan, és egészen mostanáig.

És ebben a pillanatban rájön. Rám néz. Hosszan. Mélyen. Nem kérdez rá, tudja. A tekintete kínoz. A szívem a torkomban dobog, a csontjaim elporladnak, de a hangom tiszta.

– Nem akartam mást, csak segíteni – hadarom. – Egyszerűen. csak nem álltam le. Tovább nyomoztam. A múltja után. Azt hittem, ha óvatos vagyok,. ám ehelyett inkább naiv voltam. Valaki összekötötte a szálakat.

Egy izom megrándul az állkapcsán. Ennyi az egész, de a szeme, az, ahogyan rám néz, az maga a halálos ítélet.

– Menj el – mondja.

– Callum, kérlek, én.

– Menj. El. Innen.

Nem kiabál. Nem fenyeget.

– Nem bírom most ezt – teszi hozzá halkan. – Téged. A magyarázatodat.

– Kérlek, ne küldj el – könyörgöm, és próbálom megérinteni, azonban elkapja a karomat és leszorítja. – Aggódom…

– Van is rá okod, mert ha miattad meghal, téged öllek meg!

Egy pillanatig még ott állok. Mintha attól, hogy nem mozdulok, visszavonná a szavait.

De nem vonja vissza.

– Nem vagy igazságos – ingatom a fejem és küzdök a szemem sarkába gyűlő könnyekkel. – Te sokkal rosszabb dolgokat teszel, és ki tudja, miket tettél meg eddig is.

– Sosem titkoltam, hogy nem játszom tisztességesen.

– Én nem ítéltelek el soha. érted, de beismerem, hogy hibáztam.

– Ez a hiba a húgom életébe kerülhet, és ez felülír minden szörnyűséget, amit elkövettem. És ha valaki veszélybe sodorja őt. az megszűnik létezni a számomra.

A tekintete egyetlen másodpercre végigsiklik rajtam, lassan, súlyosan.

– Bárki legyen is az. – A szavak után csend ül közénk, aztán halkan hozzáteszi. – Ne hidd, hogy kivétel vagy.

A mondat nem hangzik fenyegetésnek, sokkal rosszabb

annál.

Egyszerű tény.

Megfordulok. A lépteim tompán koppannak. Magam mögött hagyom a sürgősségi folyosóját, Callum tekintetét, de a bűntudat az velem marad.

Nem megyek haza, csak vezetek, míg a város zaja elhalkul, és a tenger szaga átveszi a kórházi fertőtlenítő szagát. A sziklás part elnyeli a gondolatokat, a hangokat, és egy idő után az érzéseket is. Az órák elrepülnek, az ég sötétbe borul, és egy idő után a szél csontig hatol. A kabát, ami rajtam van kevés, a kezem zsibbad, az ujjaim merevek, de jólesik a hideg. Büntet. Kitisztít. Legalább ideiglenesen. Mégis egy idő után furcsa érzés kerít hatalmába. Rajtam kívül senki nincs a sziklán ebben az időben, mégis azt érzem, mintha bámulnának.

A hullámok sötéten verik a szikla oldalát, az alatta elterülő kikötő mólóját. A víz fekete, mérges, mint az ég, amin se csillag, se hold. Csak a szél, és az az érzés, hogy minden, amit eddig biztosnak hittem, kicsúszott a kezemből.

Callum gyűlöl, és én is gyűlölöm magamat.

És hibáztathatnám érte Ront, vagy bárki mást, de valójában az én hibám, és valahogy helyre kell hoznom.

A tarkóm megfeszül, amikor egy pár nevetése hasít a csendbe, akik abba az irányba tartanak, amerről jöttem. Megrázom a fejemet, a kulcsomba kapaszkodom.

Megint az az érzés.

A parkolóig fél mérföldes gyalogút vezet, a kocsimhoz érve megnyugszom. De túl korán. Nem hallom meg azonnal a lépteket. Talán mert nem akarom, és amikor mégis, már túl

közel vannak.

– Hé

Megállok, de nem fordulok meg rögtön. A gyomrom összerándul.

– Késő van egyedül sétálni – folytatja egy másik hang. Közelebb. Oldalról.

Megfordulok.

Ketten vannak. Arcukat csuklyás árnyék fedi. Az első kéz a karomra fonódik, mielőtt futni tudnék. Megtorpanok, ösztönösen kitépem magam, de a másik már mögöttem van, mielőtt sikíthatnék, a számra tapasztja vaskos kezét.

A szívem a torkomban ver, a hideg eltűnik, helyét forró, vak pánik veszi át.

– Ne sikíts! – sziszegi.

A tüdőm görcsbe rándul, a látásom beszűkül, a világ alagúttá zsugorodik körülöttem. Mégis, valahonnan mélyről bekapcsol az életösztön. A gázspray a kocsim csomagtartójában a táskámban, hasztalan, de eszembe jut, hogy a kezemben még ott a kulcs. Vak dühvel lendítem a támadóm felé. Felkiált, a szorítása meggyengül egyetlen pillanatra. Elég. Kirántom magam a karja közül – azonban már késő.

A másik férfi hátulról kap el. A karomat kegyetlenül a mögém csavarja, a hajamnál fogva rántja hátra a fejem, majd teljes erejével az autómnak vág. Tompa csattanás. A kulcs kicsúszik az ujjaim közül, fémesen csörren az aszfalton.

Csillagok robbannak a szemem előtt. A halántékomba éles fájdalom hasít, meleg vér csorog le az arcomon. A testem tehetetlenül csúszik végig a kasznin, de még mielőtt

összerogynék, a hajamnál fogva újra felrántanak. Az a férfi, akit megsebesítettem, dühösen üt arcon. A világ megfordul. A következő pillanatban a motorháztetőn landolok.

Levegő után kapok. Súly nehezedik rám, lenyom. Nem tudom, melyikük az. A másik lefog. Mozdulni sem bírok.

Nem tudom legyőzni őket.

Lehetetlen.

Felpillantok arra, aki a csuklómat szorítja. Sötét van. Kapucni árnyékolja az arcát, az orrától felfelé eltűnik a félhomályban. Hideg szél vág át a parkolón – hidegebb, mint a tenger fuvallata.

Aztán a semmiből felvillan egy kés pengéje. Egyetlen gyors mozdulat. A fém végigsiklik a férfi torkán. A vér az arcomra fröccsen. Összeszorítom a szemem. Nem értem, mi történik.

A rám nehezedő súly hirtelen eltűnik, mintha valami láthatatlan erő tépné le rólam. A felszabadulás olyan hirtelen, hogy beleszédülök. A következő lélegzetnél már talpon vagyok.

Pislogva próbálom felfogni a látványt. Eldönteni, valóban itt áll-e előttem, vagy az agyam menekül valami ismerős rémálomba. De amikor a szemem láttára térdre kényszeríti a másik támadómat, hátrarántja a fejét, és az éles penge felhasítja a torkát, a valóság könyörtelenül csap arcon.

A test az aszfaltra zuhan. Ő félrerúgja, mintha csak útban lenne. A vér szétfröccsen, sötét foltokat rajzol a kövezetre. Nincs habozás. Nincs bizonytalanság. Pillanatok alatt végez mindkettővel.

Reszketek. Már nem a támadók miatt, hanem miatta.

Hidegvérrel megölt két embert.

Az álarcos elindul felém. Félek tőle. Valami megváltozott.

Nem olyan, mint az álmaimban. Nem olyan, mint azon az éjszakán, amikor először néztem szembe vele. Most… sötétebb. Valóságosabb. Vészjóslóbb.

Hátam a kocsimnak ütközik. A levegő bennszorul a mellkasomban. Sikítani akarok, de nem jön ki hang. Csak kapkodom a levegőt, a szívem vadul ver, mégis tudni akarom, kivel állok szemben.

A kezem ösztönösen a maszk felé lendül.

Egy pillanat alatt megállít. Elkapja a csuklómat, és ott tartja kettőnk között. Az álarc üres szemgödréből érzem a pillantását, a feszültség erős hullámait. Egy rövid, morgó hang szakad fel belőle, ahogy megrázza a testemet. A másik kezével az állkapcsomat ragadja meg, maga felé fordítja a fejem.

A maszk mögül mély, szabályos légzés szűrődik ki. A körülöttünk heverő testek ellenére ő maga a nyugalom. Veszélyes, sűrű, mozdulatlan nyugalom.

Becsukom a szemem. Azt képzelem, hogy a szemhéjam alatti sötétség elrejt. Megvéd mindattól, ami rám vár.

A világ hirtelen megpördül. A testem elnehezül, mintha ólmot öntöttek volna belém. A félelem és a sokk egyetlen, villámszerű hullámban csap át rajtam.

Zuhanok.

Az utolsó, amit érzek, hogy elkap, mielőtt elérném az aszfaltot.

Aztán minden elsötétül.

Álomba zuhanok, egy olyan álomba, ahol már régen jártam.

A félelmem megszűnik.

Hallom a lépteket. Nem siet. Soha nem siet. Az áldozata felől lép hozzám. Hosszú, fekete kabát, kesztyű, álarc. A maszk mozdulatlan, mégis érzem mögötte vad, indulattól izzó tekintetét.

Megáll előttem. A térdem megremeg, ám nem hátrálok. Nem is tudnék, a kocsim és az ő teste közé szorulok. De valahogy nem bánom. Az érintése óvatos, ahogy meggyőződik róla, hogy jól vagyok-e. Keze kétoldalt satuba fogja a fejemet, aztán a fém hideg felülete a homlokomhoz ér.

Az ő maszkkal fedett homloka az enyémhez.

És esküdni mernék rá, hogy egy megkönnyebbült sóhaj tör át az álarca alól. A mellkasom megemelkedik. A lélegzetem elakad. Nem félek, inkább azt érzem, most már biztonságban vagyok. Vele… Ez a felismerés olyan hirtelen, olyan mélyről jön, hogy belesajdul a szívem. A testem megkönnyebbül, aztán. átvált.

Felmorran. A keze lejjebb csúszik, a nyakamra, amitől felemelkedik a fejem. A mozdulat most már durva, fenyegető, mondhatni dühös. Torkomra szoruló ujjain keresztül érzem a frusztrációját, az aggodalmát, de még a pórusaiból áradó birtoklási vágyat is.

Nem beszél.

Soha nem beszél, mégis tökéletesen értem.

Az álarca közel van az arcomhoz. Érzem a leheletét, forró, szabályozott. A világ beszűkül. Nincs parkoló. Nincs támadás. Nincsenek hullák körülöttünk. Vagy másik valóság.

Csak ő van és én vagyok. A védelmezőm.

És az a furcsa, perzselő, őrült bizonyosság, hogy hozzá tartozom. Olyan, mintha mindig is így lett volna, mintha ott a sikátorban megpecsételődött volna a sorsunk. Istenem, de az nem

lehet. Ugyanezt érzem Callum közelében is. Az álarc súrlódik a bőrömhöz, miközben a testemet kétséget kizárólag az övéhez vonja. A mozdulat ismerős. Túlságosan. Nem idegen többé.

Az álarc eltűnik.

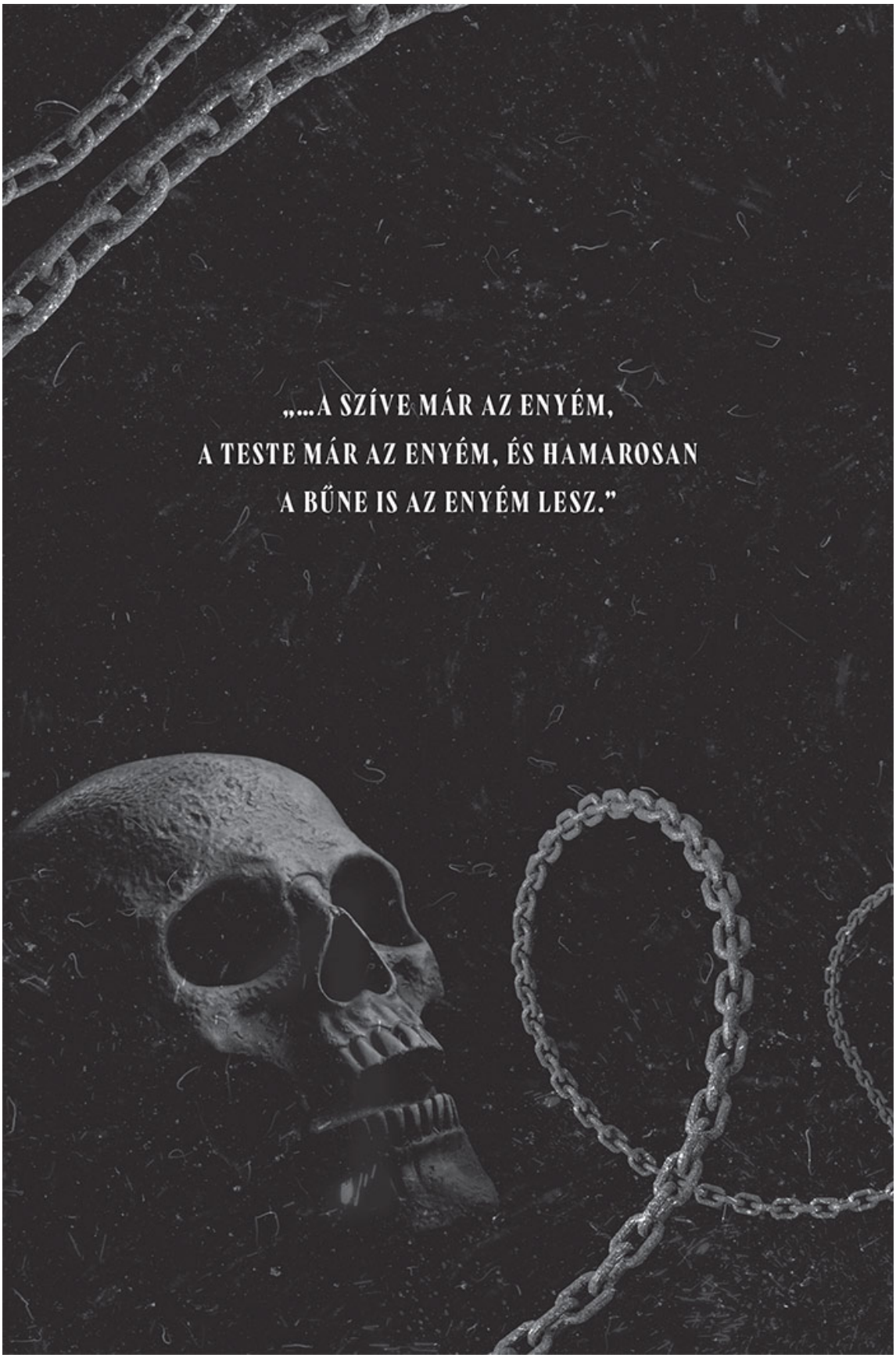
És alatta Callum arca van. Folyton őt látom benne.

Ugyanaz az ember, ugyanaz a tekintet, amit ismerek, akit szeretek.

Akit szeretek…

A felismerés egyszerre gyönyör és sokk. Mintha az elmém végre utolérné azt, amit a testem kezdettől fogva tudott. Nem két férfi iránt vonzódom. Nem két vágy szakít szét belülről. Mindez egy, egész. Nem a maszkos férfit kívánom, hanem az érzést, amit megtestesít.

Felriadok.

„...A SZÍVE MÁR AZ ENYÉM,
A TESTE MÁR AZ ENYÉM, ÉS HAMAROSAN
A BŰNE IS AZ ENYÉM LESZ.”

Harmincötödik fejezet

CALLUM

Krumpli idegesen köröz körülöttem. Az arcomat nem látja, de érzi a szagomat. Amikor megsimogatom, felnyüszít, és gombszemével az álarcomba bámul, végül úgy dönt, nem foglalkozik velem, kivonul.

Raven pedig felriad.

És én még mindig ott állok a bőrkabátomban, kesztyűben, álarcban az ágya mellett, mert hiába indultam el számtalanszor, nem voltam képes itt hagyni. Nem, azok után nem, ami vele történt.

Nem számítottam rá… Nem miatta voltam ott. Vadászni indultam, hogy a düh, ami bennem tombolt, olyanokra sújtson le, akik valóban megérdemlik. Vale egyik emberét követtem, amikor megtámadták, és én gondolkodás nélkül hagytam szem elől téveszteni a célpontomat, hogy megmentsem.

A szívem majd kiugrott a helyéről. Olyan harag és tehetetlenség öntött el, hogy nehezen tudtam lélegezni. A torkomban dübörgött a vér, az agyam hirtelen csak őt látta: az arcát, a kezét, ahogy próbálta kitérni, védekezni. Láttam a fájdalom csillogását a szemében… és ez megtört. A düh, a félelem és a vágy, hogy semmi rossz ne érje, összekeveredett

egyetlen, éles érzelemmé. Az akartam, hogy biztonságban legyen, bármi áron. És a gondolat, hogy bántódása eshet, szinte fájdalmasabb volt, mint a seb, amit korábban szereztem.

Raven ijesztően könnyű volt a karomban, ahogy haza cipeltem. A feje a mellkasomnak dőlt, a haja csapzott volt, a vér már megszáradt benne. Élt. Lélegzett A pulzusa gyors, zaklatott, de erős volt.

Az ágyába fektettem. Aztán kerestem fertőtlenítőt, vattát és óvatosan megtisztítottam és bekötöztem a fejsérülését, anélkül, hogy felébredt volna. Valami mély álomba zuhant, ami fogságban tartotta, és szó szerint leláncolta. El akartam menni, és már majdnem megtettem, amikor rólam kezdett motyogni álmában. Olyan dolgokat, amit nem hittem volna, hogy valaha hallani fogok bárki szájából is.

És azóta képtelen vagyok mozdulni innen.

Amikor elküldtem, a harag beszélt belőlem, amikor megfenyegettem, a félelem, és most a bűntudat tart vissza attól, hogy magára hagyjam.

Seraphina nincs életveszélyben.

A szavak ott lebegnek bennem megkönnyebbülést hordozva, mégis szét vagyok esve. A húgom majdnem meghalt. Majdnem elvesztettem. Újra., mert valaki eldöntötte, hogy elhallgattatja. Ökölbe szorul a kezem. A dühöm tiszta, éles, és pontosan tudom, hová irányul. Azokra, akik ezt tették vele. Azokra, akik évek óta rabolnak és használnak ki lányokat, és azt hiszik, megúszhatják.

És. Ravenre.

Tudom, hogy nem ártani akart. Tudom, hogy mindvégig

segíteni próbált. És mégis, ha hallgat rám. Seraphina most nem feküdne kórházban.

A gondolat mérgező. Igazságtalan. És mégis ott van.

Haragszom rá.

Nem azért, amit tett, hanem, mert ő tette. Mert fontos a számomra, és fáj az árulása. Ugyanakkor mindaz, amit a fejemhez vágott, igaz. Én sokkal rosszabb dolgokat tettem, mégis könnyebb őt hibáztatni mindenért, mint szembenézni önmagammal.

Kapaszkodom a hibába, amit elkövetett, mert okot ad arra, hogy ellökjem, hogy meggyűlöltessem magam vele, hogy örökre kitaszítsam a szívemből, mielőtt túl késő.

Már így is túl késő.

Minden porcikám akarja, vágyja őt, mint éjszaka a csillagokat. És minden józan és még emberi részem azt kántálja, tegyem őt szabaddá, távol tartva a sötétségtől, távol tőlem, a mérgező szívemtől, a lelkemet uraló kárhozattól.

A pupillája kitágult, zavart tekintettel fókuszál. Először csak néz. Aztán a maszkom láttán a rémület, a zavar, a felismerés egyszerre fut át az arcán.

– Te? – a hangja elcsuklik.

Hirtelen felpattan az ágyról, és mint egy őzgida, a sarokba húzódik.

– Te voltál az. – suttogja, de nem fejezi be a mondatot. Nem is kell.

Látom, ahogy összerakja. Látom azt a pillanatot is, amikor tényleg elhiszi, hogy a maszkos férfi egy gyilkos. A szeme sarkában félelem remeg.

– Te. Te. megölted őket.

A levegő megfeszül körülöttünk. Nem kérdés. Tényszerű megállapítás. Mégis ott vibrál mögötte a bizonytalanság.

Bólintok. A torkán megfeszül egy izom. A keze remeg, ahogy beletúr a hajába, és tüntetőleg megrázza a fejét. Még sosem láttam ilyen elesettnek, ilyen gyámoltalannak, ennyire széttörtnek.

Lassan teszek felé egy lépést, óvatosan nehogy elriasszam.

Megpróbálok hozzáérni, finoman, egy vigaszt nyújtó kézmozdulattal, de amikor újra találkozik a tekintetünk, a szüntelen vágy, amit érzek iránta, mintha lángra lobbanna a mellkasomban. A testem akaratlanul reagál, és rájövök: nemcsak vigaszt akarok adni, mindent oda akarok adni magamból, mert lehet, hogy nem lesz több alkalmam megtenni.

Az ösztönöm azt súgja, hogy közelebb kell lennem hozzá, hogy a kétségbeesését magamba olvasszam, hogy a félelmét elmossam, hogy a lelkét meggyógyítsam. Úgy, ahogy képes vagyok rá.

Megérintem a haját, és hallom, hogy visszatartja a lélegzetét. Kilélegzem az álarc mögött, és magamba szívok minden apró részletet az arcából. Lágyan merülök el finom fürtjeiben, közben figyelem a mellkasát, ami újra mozogni kezd. Küzd a levegőért, a tiszta lélegzetért, a megnyugvásért.

Mindennél jobban vágyik rá, hogy a lelke békére leljen.

– Engem nem bántottál. Megmentettél. Újra…- mondja elmélázva.

Nem felelek, nem is fogok. Amint megszólalnék, tudná, ki vagyok, és az álarcos köré épített illúziója kipukkadna. Az

álarcos, aki sosem bántotta, sosem vádolta, sosem taszította el, csak védelmezte, ellentétben Callummal, aki alig pár órával ezelőtt törte őt apró darabokra. És ekkor rájövök, hogy ez lehet az eszközöm. Az ujjaim megérintik a homlokát, az arcát.

Ez őrült ötlet, gondolom, miközben a légzését hallgatom.

A szeme tágra nyílik, a tekintete kavargó, máris félelem és bűntudat között lebeg. Tudom, hogy álmodott erről a pillanatról, tudom, hogy titokban mindvégig vágyott rá. Most is vágyik rá. Pont úgy, ahogy rám szokott vágyni. Látom rajta, érzem a pórusaiból, még akkor is, ha a bizonytalanság, a szégyen ott lebeg körülötte.

– Sosem tudtam megköszönni.

Beszél, mert én hallgatok. A hangja törékeny és mindent elárul: a magányt, a fájdalmat, a tehetetlenséget, a lelkiismeret-furdalást, ami egyszerre nyomja miattam és Seraphina miatt. De nem tudom megállítani magam. A szívem zakatol, a levegő forró és sűrű. Raven próbál hátrébb húzódni, ám a tekintetéből látom, hogy meginog.

Kesztyűs kezemmel megérintem az ajkát, és idegőrlő lassúsággal csúsztatom rajta végig a hüvelykujjamat. Érzem a testében rejlő feszültséget és azt a finom vágyat, amit retteg megmutatni. Mert az már a valóság, én ha valóság vagyok, akkor ez a pillanat is azzá válik.

Ő nem akarja, hogy ez megtörténjen, és én sem akarnám, mégis, minden porcikám azt sugallja, hogy most együtt kell lennünk ebben a sötétségben, ebben a titokban, a rettegés és a vágy között kell megérintsük egymást.

Megmarkolom a derekát és magam felé húzom. Reszket,

remeg, némán küzd ellenem, miközben a szíve már az enyém, a teste már az enyém, és hamarosan a bűne is az enyém lesz. Nem teljesen enged, de vadul cikázó írisze mindent elmond, nem tudja, hogy ki vagyok, de azt érzi, hogy valami elengedhetetlenül vonzza hozzám.

Lassan hozzá hajolok. A légzésünk összefonódik, a szívünk üteme egy ritmusra lüktet, nincs szenvedély, csak feszültség, szükség, közelség. Minden másodpercben érzem a határait és a rettegését, minden mozdulatban ott van a bizalom és a félelem határán táncoló érzés.

Remeg, de nem menekül. Én pedig tudom, hogy ezt az éjszakát nem a vágy, hanem a közös szükség vezérli, hogy a másikban eltemessük a szívünket uraló haragot és bűntudatot.

– Álmodtam rólad – rebegi. – Olyan, mintha ismernélek.

Nem távolodik, hangja elmélázó, ahogy megérinti csontvázszerű álarcomat. Olyan nagyon mögé akar látni.

– Mintha fontos lennék neked… – Érzem ujjait a hajamba simulni, és látom a szemében a veszélyt és a vigaszt egybeolvadni.

Ez rohadtul szétmarcangol.

Akarja, hogy fontos legyen a számomra, mindig is ezt akarta, vágyta, ebbe kapaszkodott és ezért küzd most is. Hogy valaki őt válassza, miközben én ellöktem magamtól.

Megpördítem, kezét a hasán egymásra helyezem és a tenyeremet szorosan rányomom, hogy ne tudjon megérinteni. Leveszem az egyik kesztyűmet, de ügyelek rá, hogy ne lássa sérült kezem.

– Miért vigyázol rám? – bukik ki belőle a kérdés remegve,

mégis követelve a választ, mint aki elvesztette a türelmét mindennel szemben.

Ahogy a hitét bennem…

A teste az enyémnek feszül. A saját bűntudatát és a kimerültségét próbálja megszelídíteni, hasztalanul.

Az ujjaim a ruhája alá hatolnak, felkúsznak reszkető combján, és veszélyesen közel kerülnek forró puncijához.

- Kérlek, ne! – suttogja a semmibe, reményvesztett gyengeséggel.

A bugyija alá nyúlok, és érzem a nedvességét, amit szégyell, ugyanakkor kínozza is. A csiklója felé mozdulok, megpöccintem az érzékeny pontot.

– Ezt nem szabadna… – sóhajtja.

Beleremeg, széthullik a karomban. A tiltott vágy valami mássá alakítja a félelmet. Bizalom, kapaszkodás, szükség. Bármi is az, mindent letarol benne. Mindent elmond, amit nem mer kimondani, és én minden rezdülését értem. A vonzódását irántam és a haragját ellenem. Teljesen összetörtem.

Talán az álarcost látja bennem, az ő ujjai érintik, de az biztos, hogy közben rám gondol.

A maszk hideg a bőrömön, a tekintetem minden rezdülését figyeli. Raven teste feszül, minden érintésemre, simításomra reagál, a légzése gyorsul, a combja enyhén remeg a kezem alatt. Egyre hangosabban sóhajt, a csípője enyhén emelkedik, minden apró mozdulatából érzem az örömöt, amit én váltok ki, a néma haragját, amit szintén miattam érez.

A kimondatlan szavak a torkomba tódulnak és egy állatias morgásban törnek ki az álarc mögül. Minden szándékom a

jelenben maradni, figyelni, kényeztetni, biztonságot adni, közben nem elárulni magam, de egyre nehezebb megtennem.

Hallom elfojtott nyögéseit, és érzem, ahogy átadja magát a bűnnek, amit nyújtok neki. Talán megvetést kellene éreznem, amiért úgy vonaglik az ujjaim alatt, mintha joga lenne hozzá, ám valójában örömömet lelem benne, bármilyen groteszk és beteg is ez a helyzet.

Mert ha ő tiszta maradna, akkor minden bűn az enyém lenne. Így viszont… már nem csak én léptem át egy határt.

Ő is.

És ez a gondolat, bármilyen torz, megnyugtat. Mert ha ő is vétkes, akkor nem vagyok egyedül a sötétben.

Amikor elélvez, minden feszültség, minden sötét gondolat, amit magammal hoztam, elszáll, mert csak ő van és a gyönyöre, amit az álarcos és én együtt váltottunk ki belőle. A teste megrándul, a lélegzete elakad, a szeme résnyire nyílik, majd lassan lecsukódik.

És aztán. csak elengedem.

Egyetlen gyors visszavonhatatlan mozdulattal, és eltűnök a szobából. Semmi nyomot nem hagyok magam után.

Ő ott marad a csendben, a saját pulzusa és a pillanat élményeivel, én pedig a maszk mögött, miközben a saját gondolataim tombolnak, mert nem tudom, hogy Raven támadása véletlen volt-e, vagy valaki szándékosan akarta őt megfélemlíteni.

Bármi az igazság, tudnom kell.

Amikor a kastély falai elnyelnek, hangosan kiengedem a

levegőt. A csend nagy, hangosabb, mint várnám. Az álarc súlya már nem nyom, de most először húzott a saját mélységembe.

Nemcsak azok ellen használtam, akik ellen megteremtettem, hanem Raven ellen is. Megrontottam, bemocskoltam. Dühből. Önzőségből. Kegyetlenségből. Miért? Mert már fogalmam sincs, ki vagyok mellette.

Az biztosan nem, aki voltam.

Akaratlan vallomása megrepesztett bennem valamit. Holnap, amikor újra szembenézek Ravennel, már ő sem lesz ugyanaz.

Túl messzire hagytam menni a dolgokat, és ennek ideje véget vetni.

Előveszem a telefonom, és nem érdekel, hány óra, küldök egy üzenetet Vale-nek, aztán leülök az egyetlen dologhoz, ami képes megnyugtatni.

A zongorához.

Nem gondolkodom. Az ujjaim maguktól ütik le a Holdfény szonáta első akkordjait.

De valahogy disszonáns a dallam. A bal kezem túl gyors. A jobb késik. A zene küzd ellenem. Már egyre ritkábban gondolok anyámra, de most eszembe jut, vajon mit érezne, ha tudná, mi maradt a családjából. A férje halott, a lányának meghasadt a tudata, a fia gyilkos. A gyerekkori boldog emlékeket már rég elmosta a veszteség, téboly és megszállottság.

Összeszorítom az állkapcsom, és tovább játszom. A falak beleremegnek a dallamba. Seraphina mérgezése, Raven megtámadása, valahogy úgy érzem, összefügg. Kinyitott egy olyan szelencét, amit nem szabadott volna, és csak isten tudja, milyen szellemeket engedett ki. És bassza meg, ha ez igaz, talán

most sincs biztonságban.

A dallam egy pillanatra szétesik, aztán újra összeáll. Ridegebb. Keményebb.

Leütöm az utolsó akkordot, lecsapom a zongora fedelét, és hagyom, hogy a dallam elhaljon.

Harminchatodik fejezet

RAVEN

Még sosem kívántam ennyire, hogy ne jöjjön el a reggel, még sosem fohászkodtam érte, hogy ne emlékezzek a tegnapi napra oly tisztán, mintha minden részletét a lelkembe égettek volna.

Krumpli szuszogva hempereg a lábamnál, és időről időre a mancsával nekem koppan, még mindig a marhahúsos konzervre vár, ami a kezemben van. Felsóhajtok. Leguggolok hozzá, végigsimítok ráncos fején. Felnéz rám azokkal az aggódó szemekkel, és halkan felnyög, mintha azt kérdezné, mi bajom.

Bárcsak tudnám.

A bejárat melletti tükörbe nézek, összefogom a hajam, de mikor a homlokomon meglátom a sebtapaszt, inkább újra kiengedem. Mert azt bizonyítja, hogy a tegnap szörnyűségei megtörténtek. Vétkeztem. Nem voltam részeg. Nem voltam kábult. Tudtam, mit teszek. Tudtam, mit jelent. És mégis… abban a pillanatban nem volt visszatartó erő.

Még mindig érzem az érintését. A maszk hidegét az arcom közelében. A kesztyű súrlódását a bőrömön. A kesztyűét, amiben a kést tartotta, amivel olyan könnyedén ölt. Mintha az ő életük nem számított volna, csak az enyém.

És fogalmam sincs, miért.

Nem kényszerített semmire, mégis úgy éreztem, nem állíthatom meg. Hogy a testem nem az én tulajdonom, hanem az övé. Hogy ő sokkal jobban tudja, mire van szükségem, mint én magam. És én hagytam, hogy vétkessé tegyen, mert szükségem volt rá, mert jólesett, mert úgy éreztem, ezzel kitéphetem magamból Callumot, hogy felülkerekedhetek rajta, hogy meggyalázhatom az érintéseit egy másik férfiéval, aki vele ellentétben nem lökött el magától. Ez a gondolat újra és újra belém mar.

Ahogy a kórházban rám nézett. A tekintete nem volt dühös, nem volt haragos, sokkal rosszabb volt annál. Mintha meghalt volna benne minden, ami addig számított. Mintha idegenné váltam volna a számára egyetlen pillanat alatt.

Igen, tudom, hogy hibáztam, és talán Seraphina tényleg miattam került kórházba, de az is lehet, hogy az ő ellenségei találtak rá. A mellkasom szétrepedt a tehetetlenségtől, a bűntudattól, amit a tekintete rám rótt, és közben nem láttam benne megbocsájtást.

Callum eldobott, falakat húzott, bizonyíték nélkül ítélt, mégis a lelkiismeret engem marcangol. Mert Callumhoz tartozom. Vagy legalábbis… tartozni szerettem volna.

Krumpli felugrik, az ölembe mászik, és nagy, nedves orrával az állam alá bök. Felnevetek, de a hangom elcsuklik.

– Jól vagyok – suttogom neki. – Csak össze kell szednem magam.

Nem tudom, hogy bűnös vagyok-e. Vagy áldozat. Csak azt tudom, hogy minden megváltozott.

Amint belépek az intézetbe a biztonsági őr vár.

– Dr. Whitmore? Az igazgatónő kéri, hogy azonnal menjen fel az irodájába.

A gyomrom összeugrik.

Biztosra veszem, hogy Seraphináról akar velem beszélni. Talán arról, hogyan folytassam a kezelését, ha már stabilabb lesz, vagy a helyi protokollról, a dokumentációk rendelkezésre bocsájtásáról a hatóságoknak. Bármi is az, örülök, mert tőle talán megtudhatom, milyen állapotban van Seraphina.

Az igazgatónő az asztala mögött ül, egyenes háttal, előtte dosszié.

– Foglaljon helyet – mondja, és meg sem várja, hogy teljesen leüljek. – Rövid leszek.

A keze a papírokra simul.

– Az intézmény azonnali vizsgálatot folytatott le ön ellen a tegnapi incidens miatt.

– Hogy ellenem? – kérdezem, és érzem, ahogy a vér kifut az arcomból.

Röviden bólint.

– Hipnózist alkalmazott egy súlyosan traumatizált páciensnél, a kezelési terv és az én kifejezett iránymutatásom ellenére.

A szívem a torkomban dobog, de az arcom mozdulatlan marad.

– Segíteni akartam – szólalok meg végül. A hangom rekedtebb, mint szerettem volna. – Közel vagyok az áttöréshez. Olyan dolgok kerültek felszínre, amiket… amiket a korábbi kezelések során senki nem vett észre.

– Ez most nem lényeges – feleli az igazgatónő azonnal.

A szavak úgy csapnak belém, mintha hideg vízzel öntenének le.

– Seraphina nem „tévképzetes” – mondom gyorsabban, mint kellene. – Ő erőszak áldozata. Disszociál. A teste emlékszik, miközben az elméje védekezik. Ha hagyjuk ebben az állapotban…

– Doktornő – szakít félbe. – Nem az a kérdés, igaza volt-e. – Felnéz rám. – Hanem az, hogy nem volt joga eldönteni. – A keze az asztalon nyugszik. Nyugodt. Túl nyugodt.

– Ha elhamarkodott voltam, vállalom. Csak hadd fejezzem be a kezelést. Aztán ígérem, betartok minden iránymutatást. Nem térek el semmitől.

– Ez már nem lehetséges.

A szavai élesek. Véglegesek.

– Soha többé nem kezelheti Seraphina Campbellt.

– Miért? – bukik ki belőlem. – De ugye jól van?

Egy pillanatnyi szünet. Aztán feláll, részéről befejezettnek tekinti a társalgást.

– A körülményekhez képest igen, ám ez nem változtat a döntésemen.

– Ezt hogy érti? – Emelkedem fel én is.

– Próbaidős státuszban van – teszi hozzá tárgyilagosan. – Ezért az intézmény azonnali hatállyal megszünteti a munkaviszonyát. Kérem, hogy amint.

Pislogva próbálom felfogni, mit mond, de olyan, mintha egy burkon keresztül hallanám. A hangfoszlányok elhalnak körülöttem, és csak a részletek jutnak el hozzám. A lényeget viszont így is felfogom. Kirúgnak.

– Van bármi, amit mondani szeretne? – kérdezi, nem ellenségesen, inkább fáradtan.

Egy pillanatig gondolkodom. Aztán megrázom a fejem.

– Dr. Whitmore, ön szakmailag tehetséges, de túl heves és túl makacs ahhoz, hogy csapatjátékos legyen. Nagyon sajnálom, hogy így alakult.

Az asztal szélébe kapaszkodom, mielőtt megszólalok.

– Nem én vagyok az egyetlen ebben az intézményben, aki hibázott. Az elmúlt hetekben több alkalommal láttam, hogy a betegek gyógyszerelését automatikusan hosszabbították meg újraértékelés nélkül. – Tartom a szemkontaktust. – Csoportterápiák maradtak el személyzethiány miatt, anélkül, hogy ezt dokumentálták volna. És volt olyan páciens, akit akut disszociatív epizódban egyedül hagytak az elkülönítőben.

Az igazgatónő szemöldöke alig észrevehetően mozdul.

– Ezek mind kezelhető problémák – feleli végül. – Rendszerszintűek.

– Pontosan – értek egyet. – Ahogy az enyém is az. Egy szakmai döntés, aminek vállalom a következményeit. De nem gondolom, hogy ez indokolja…

– Raven – vág közbe először, kimondva a keresztnevem –, maga egyéni kockázat.

Ez arcon vág.

– Mert kérdezek? Mert nem fogadom el gondolkodás nélkül azt, ami le van írva?

– Mert olyan figyelmet vonz magára, amit ez az intézmény nem engedhet meg magának – mondja ki végre nyíltan.

Érzem, ahogy lassan meghal bennem valami, és ebben a

pillanatban összeáll a fejemben minden.

Ez nem a szakmai hibámról szól, nem is az igazgatónő döntéséről. Ez valaki kérése volt. Valakié, akinek van elég hatalma ahhoz, hogy kockázatossá minősítse az ittlétem. És ezt. ezt soha nem fogom neki megbocsátani.

– Értem.

Bólintok.

Az irodámba visszamenni olyan, mintha egy másik életbe lépnék be. Leveszem a kabátomat, majd dobozba pakolom a cuccaimat. A mozdulataim darabosak, élettelenek.

Kopogás hangja töri meg a csendet. Dorothy lép be, és amint meglát, mindent megért. Nem kérdez. Odajön, és átölel.

– Annyira sajnálom – suttogja.

Bólintok, az állam az ő vállán pihen, és rám zuhan a valóság.

Mi a fenét csinálok? Mi lesz velem?

– Ez… ez azt jelenti, hogy… – elakad a hangja. – Callummal is.?

Elhúzódom, és felnézek rá.

– Igen – mondom egyszerűen. – Vége.

A szó üresen koppan a levegőben, de belül szétszakít.

– Hiba volt – teszem hozzá. – Nagy hiba. Az életem legnagyobb hibája volt közel engednem őt magamhoz.

Dorothy megszorítja a kezem.

– Nem vagy egyedül – mondja halkan. – Csak hívj, ha szükséged van rám.

Elmosolyodom. Vagy valami olyasmit próbálok.

– Vigyázz magadra! – mondja búcsúzóul.

– Te is.

Amikor kilépek az épületből, a levegő hideg, tiszta, kegyetlen, és akkor jövök rá igazán, nemcsak a munkámat vesztettem el, hanem azt az illúziót is, hogy Callum soha nem lenne képes ártani nekem.

Az ajtó becsapódik mögöttem, a hang visszaverődik a hatalmas térben. Callum a kapu előtt áll, háttal nekem, mintha pontosan tudta volna, hogy jövök. Mintha várt volna.

– Te rúgattál ki, igaz? – A hangom rekedt, idegen.

Nem fordul meg azonnal.

– Nem hagytál más választást. Miattad találtak rá.

A tekintete hideg. Üres. Egy pillanatra megrándul a szemhéja, amikor észreveszi a sebtapaszt a homlokomon, de nem kérdez rá, mi történt velem.

– Kinek beszéltél róla? Ki tudta, hogy Seraphina az intézetben van?

A fejemet rázom, az éles vád nem ér váratlanul, mégis fáj.

– Csak Ron…, csak ő tudta…

– Ron kibaszott Deveroux? – tép a hajába, miközben őrület költözik a szemébe. – De miért?

– Akkor még fogalmam sem volt róla, hogy a húgod, ahogy azt sem tudtam, ő milyen ember, azt hittem, segíthet, hogy nem lehet baj.

– Mit mondtál el neki? – jön felém egy lépést.

– Semmi konkrétat. Azt mondtam, hogy Seraphina semmire sem emlékszik, hogy nem tudja, ki ő, és mi történt vele. Csak ennyit tud, és akkor sem mondtam többet, amikor Seraphina elméje már visszaemlékezett bizonyos részletekre. De rátalált valakire, aki aztán találkozni akart velem.

– És?

– Visszautasítottam, mert el akartam mondani neked mindent, de valahogy a dolgok nem úgy alakultak. Sosem volt rá jó alkalom. És aztán megijedtem.

– Te? Megijedtél? Mitől?

– Ron megfenyegetett, hogy megkeres téged, hacsak.

– Hacsak?

– Hacsak nem fekszek le vele.

Callum az indulataival küzd, az orrlyuka kitágul, a nyakán kidudorodik egy vastag ér, élesen, hangosan szívja be a levegőt.

– Ez mikor történt?

– Azon az éjszakán, amikor velem maradtál.

– Mondd, hogy nem tetted meg!

– Nem, nem tettem meg.

Durván megdörzsöli az állkapcsát.

– Ha annak a patkánynak bármi köze van ehhez az egészhez, kibelezem.

– Ó, persze, hiszen az megoldás mindenre – felelem lemondóan.

– A húgom majdnem meghalt – emlékeztet rá. – Ki tudja, kit szabadítottál rá, és te még mindig itt állsz, és nem fogod fel, mit tettél.

Ez betalál, de nem tántorít el. Ebben az egészben nem csak én vagyok bűnös.

– Hibáztam, sajnálom, borzasztóan sajnálom, főleg, ha mindaz, ami történt Seraphinával, tényleg az én hibám…

– Rátaláltak. Rajtad keresztül és a ficsúr Devereuxon keresztül. Most vallottad be.

Közelebb lép. Túl közel.

– Nincs erre bizonyítékod! – szakad ki belőlem. – Mi van, ha te sodortad veszélybe? – folytatom, remegve, de nem hátrálva. – Mi van, ha az ellenségeid találtak rá? Miattad? Azért, amiket elkövettél? Ez nem jutott eszedbe? Hogy amit teszel, az rossz?

Nem emeli fel a hangját.

– Ki szerint? – kérdezi halkan. – Szerinted?

A mellkasom összeszorul.

– A világ szerint, Callum. A törvény szerint. Bárki szerint. Elmosolyodik, azonban nincs benne öröm.

– A világ bekaphatja. Hagyta, hogy az apámat megöljék, és a húgomat megerőszakolják. Akkor hol volt a jó? Minden döntésnek ára van, én hajlandó vagyok ezt az árat megfizetni. Megteszem, amit senki más nem hajlandó.

– És közben elveszted önmagad! – A hangom remeg. – Nem látod? Már nem tudod, hol a határ.

Egy pillanatra elhallgat. Amikor megszólal, a hangja tompa.

– Pontosan tudom, hol van. És nyilván nem ott, ahol te szeretnéd. Vannak tettek, amik szükségesek, vannak bűnök, amelyekkel együtt lehet élni, és vannak határok, amelyeket nem véletlenül lépünk át.

Megrázom a fejem.

– Nem vagy isten. Csak egy ember, aki talán túl messzire ment. Ahogy talán én is.

– Én veled ellentétben tudom, hogy mit csinálok.

– És most éppen elítélsz, mert én nem? Én segíteni próbáltam egy olyan embernek, akiről mindenki lemondott. Még te is.

Callum keze ökölbe szorul.

– Ez nem igaz. Sosem mondtam le róla.

– Dehogynem. A lelked mélyén elengedted őt. Helyette a háborút választottad, a gyűlöletet, az érzéketlenséget. És talán ő adott indokot rá… de nem ő tett azzá, aki vagy. Ezt önként választottad, mert élvezel tönkretenni mindent magad körül, és most én jövök. Miért? Mert elkezdtél érezni valamit irántam? Mert elkezdtem fontos lenni a számodra? Valld csak be, Callum, gyáva vagy szembenézni vele, ezért inkább megfutamodsz, ellöksz.

Az arca kemény, de valami megtörik benne.

– Elég – mondja halkan.

Mielőtt felfognám, megragadja a csuklómat, magához ránt. A mozdulat durva, türelmetlen, mintha nem tudná eldönteni, el akar taszítani vagy közelebb húzni. A következő pillanatban a hátam a falnak csapódik.

– Fogalmad sincs, miről beszélsz – sziszegi.

– Engedd el a kezem – kérem, de nem engedi.

Egy pillanatra csak ott állunk, egymás lélegzetében, dühében úszva. A feszültség vibrál köztünk, élesebb, mint bármilyen érintés eddig. Aztán hirtelen lehajol, és megcsókol, ám ebben a csókban nincs semmi gyengédség, kérés, nem úgy csókol, mint aki maradni akar. Ez egy ütközés, amiben düh, vágy, kétségbeesés csap össze. A szája erősen az enyémre simul, mintha el akarná törölni mindazt, amit mondtam. A keze a tarkómra csúszik, nem simogat, csak tart, mintha félne, hogy ha elenged, szétesik.

Egyetlen másodpercre visszacsókolom. Gyűlöletből, vágyból, fájdalomból, aztán ő az, aki elszakad. A homlokát az enyémnek

dönti, a szemét lehunyva tartja.

– Ne kényszeríts rá, hogy olyan legyek veled, amit nem akarsz látni – mondja rekedten.

Felnézek rá.

– Már olyan vagy.

Hátralép. Mintha újra falat húzna kettőnk közé.

– Vége – mondja. Hidegen. Kíméletlenül. – Csak meg akartalak ízlelni utoljára. Menj el ebből a városból, méghozzá azonnal.

Elővesz az öltönyzsebéből egy repülőjegyet, és felém nyújtja. Gépiesen elveszem, ám amikor felfogom, mit tartok a kezemben, a szemem elkerekedik.

A holnap kora reggeli gépre szól.

– Ezt nem gondolod komolyan.

A szám megfeszül.

– Halálosan komolyan gondolom. Első osztály, csak oda szóló jegy. Intéztem neked taxit, ami kivisz a reptérre, holmid nem sok van, két bőröndben elférsz Krumplival együtt, a kocsidat utánad vitetem, és ha ott lesz, elküldetem a címet, ahol fel tudod venni. Mivel nincs munkád, és az ottani életed teljesen felmondtad, mikor ide jöttél, béreltem neked egy lakást a régi közelében. Fél évre előre kifizettem a bérleti díjat, így bőven lesz időd munkát keresni és újra kezdeni. Hallgass rám most először ebbe a kurva életben. Menj vissza Londonba. Ne keress, és ne gyere vissza. Soha.

A szívem beleroppan, de nem mutatom. Fel sem fogom, mi történik, hogy mire kér.

– És ha nem megyek?

A tekintete elsötétül.

– Akkor kényszerítelek – mondja.

Egy pillanatig még nézem. Azt az embert, akit közel engedtem. Azt, aki most eltaszít.

– Tudom, hogy a harag beszél belőled, az aggodalom a húgod miatt. Tudom, hogy megérdemlem a dühöt, amit érzel, de azzal is tisztában vagyok, hogy igazából nem ezt akarod. Nem akarod, hogy elmenjek. Nem teheted ezt velem, nem teheted ezt velünk…

A tekintete végigfut rajtam, lassan, kimérten.

– Velünk? Ne csinálj úgy, mintha lenne olyan. Összeráncolom a homlokom.

– De igen van, csak te még mindig tagadod.

Felnevet. Száraz, humor nélküli hangon.

– Azért, mert megdugtalak párszor, még nem lettél része az életemnek.

A mondat úgy csap belém, mintha pofon lenne. Egy pillanatra nem kapok levegőt.

– Ez hazugság.

– Ez a kibaszott igazság – vágja rá azonnal. – Pontosan ez.

Közelebb lép, azonban most nincs benne vágy. Csak fölény.

– Azt hitted, mert beengedtelek az ágyamba, máris lettek érzéseim irántad? Megmondtam az elején, Raven. A testedre vágyom, nem rád. És azt megkaptam. Hős akartál lenni egy történetben, amihez semmi közöd, és most része akarsz lenni az életemnek? Hát még mindig nem fogod fel? Ahhoz van a legcsekélyebb közöd.

A szeme hideg, kegyetlenül tiszta. A torkom elszorul.

– Ennyire könnyű eldobni engem?

– Amit könnyű megszerezni, azt könnyű elfeledni. És te könnyen kapható voltál.

– Azt hittem, megmentelek. Viszont már látom, egy kárhozott nem akar megváltást. El akartál üldözni? Gratulálok – mondom halkan. – Sikerült.

Megfordulok, mert ha még egy pillanatig maradok, összeomlok előtte, és azt nem adom meg neki, de azt nem gátolhatom meg, hogy közben hallja, ahogy darabokra törik a szívem.

Harminchetedik fejezet

CALLUM

Negyven perc. Ennyibe telik, mire Tylerrel a városból kijutva elérjük a célt. A házak ritkulnak, a fények szórványossá válnak, végül már csak az út marad előttünk és az erdő. Az emelkedőn a motor erőlködik. Lent a város fényei összefolynak. Lejjebb tekerem a rádiót, majd teljesen kikapcsolom.

– Jó hely – jegyzi meg Tyler. – Ha nem akarsz tanúkat. Nem válaszolok.

A bekötőútnál lassítok. Az aszfalt kavicsra vált. A fényszórók megvilágítanak egy sorompót, ami egy hosszú felhajtóra vezet. Kamerák nézik két irányból is. Visszafordulok. Pár száz méterrel odébb állok meg, ahol a bokrok elég sűrűek ahhoz, hogy elnyeljék az autót.

– Innen gyalog – mondom.

A hideg azonnal belém mar. A tél elejét tapossuk. Az erdő nedves, a testes ágak összezárnak felettünk. A talaj sziklás, csúszós, az avar tompítja a lépteinket, de az épület hamar és tisztán rajzolódik ki a fák közül.

A kerítés vonalában maradunk, ahol a növényzet még elég dús ahhoz, hogy elnyeljen minket. Innen az egész hely belátható, anélkül hogy mi látszanánk.

– Külső rendszer – suttogja Tyler. – Kamerák figyelik az udvart, egyenletes távolságban. Újak. A burkolatukon még nem ette meg az idő a festéket.

Az udvar gondozott. A járda tiszta, a fák megmetszve. Az ablakok nincsenek betörve, a falakon nincs repedés. Nincs szemét. Nincs elhagyatottság. Egyetlen részlet sem árulkodik arról, hogy ez a hely elvileg több, mint húsz éve üres.

– Egy hetembe telt – jegyzi Tyler halkan, miközben a távcsövet a falak felé emeli. – Egy kibaszott hét.

Nem nézek rá. Az épületet figyelem. A kéményekből vékony füst száll fel. Fűtenek, és égnek a lámpák.

Továbbhaladok. Lent a bekötőúton egy zseblámpa fénye mozdul. Őrjárat.

Az épület előtt autók állnak.

– Messze vannak ahhoz, hogy a rendszámot lássuk, azonban felismerem az egyiket, mert kirívóan feltűnő a mentazöld fényezés, még ilyen távolságból is – mutatok előre. – Az ott Sir Malcolm Harrow sportkocsija. Ezer közül is megismerném. Az a barom azt hiszi, ha ilyen autót vezet, akkor fiatal marad.

– Stimmel, ő is, Lady Eveline Crawford és Richard Halden adománya egy része is ide futott ki, akárcsak a te utalásod Valenek. Ez a végpont, Callum, ez az a hely, amit kerestünk. És most már tudjuk, kié, és miért nem találtunk rá.

– A végpont? – ismétlem Tylert.

– Igen. A központ, ez nem kérdés. – Lejjebb engedi a távcsövet. – Már leállhatsz, Callum, megtaláltad őket.

Egy ideig csak állunk. Figyeljük a fényeket, a füstöt, a mozdulatlan udvart. Még sosem voltunk ilyen közel ahhoz, amit

üldöztünk. Elindulunk feljebb, a fák takarásában.

A talaj süpped, a levegőben penész és fertőtlenítő szaga keveredik. Aztán megfeszül az állkapcsom.

– Nem állhatok le, Tyler. Már nem.

Megállók. A fal mentén kamera fordul, lassan, lustán. Megvárjuk, míg továbbpásztáz.

Tyler bólint.

– Valószínűleg itt tartják fogva a lányokat, itt tarthatták fogva Viviant is… – elhallgat egy pillanatra – …ez nem egyszemélyes akció, Callum.

A név úgy csapódik belém, mint egy ököl, és egy pillanatra nem hagy levegőhöz jutni.

– Ehhez már kevesek vagyunk, az álarcos is kevés. És őt nem ölheted meg csak úgy. Nem itt. Ez a hely tele van fegyveresekkel. Mégis mi a terv, ha bejutsz? Nem sétálhatsz be csak úgy.

Tudom, hogy minden, amit mond, észérveken alapszik, de ő még mindig zsaruként cselekszik és úgy is gondolkodik. Én viszont vadászként.

A telefon ebben a pillanatban rezzen meg a zsebemben, és amikor meglátom Vale üzenetét, keserű mosolyra húzom a számat, és Tyler felé fordítom a kijelzőt.

– Ami azt illeti de, épp most kaptam rá meghívót.

– És mi lesz Ravennel? Rá nem gondolsz? Mi van, ha nem jössz ki onnan élve?

– Miatta ne aggódj, már nem része az életemnek.

– Mi a fasz? Mégis mit csináltál?

Összetörtem a szívét.

– Felszabadítottam.

Tyler mozdul mellettem, de nem faggat, és most nem is bírnám elviselni, ha bárki kérdezne, mert nem gondolhatok soha többet Ravenre. Koncentrálnom kell, mert hamarosan bemegyek oda.

– Évekig az orrunk előtt volt, játszott velünk, szórakozott, és mi asszisztáltunk hozzá – mondom inkább magamnak, mint neki, de persze ő is hallja.

– Mindig így van – feleli Tyler. – Az igazi bűnözők nem hordanak kitűzőt.

Bólintok. A gyomromban hideg, tiszta düh ül. Ez nem csak egy hely. Ez az a hely. A kígyófészek, ami azt jelenti, hogy senki más nem vághatja le a kígyó fejét, csak én.

Tudom, hogy csapda lehet, tudom, hogy nem én irányítok odabent, ám ez az első alkalom, hogy belépek az ő területükre, és igen, egyedül akarok menni. Mert érteni akarom őket. Belülről. Látni, hogyan működik a rendszerük. A tervem egyszerű. Beolvadok, megfigyelek, feltérképezek és alkalmazkodom.

Már koromsötét van, amikor megállók a háza előtt. Nem szállók ki azonnal. A motor jár, a kezem a kormányon. Mindent elintéztem helyette. Mintha azzal, hogy megkönnyítem az eltűnését, kevésbé fájna, hogy elűzöm.

De fáj, kurvára fáj, még ha én is döntöttem így.

Nézem az épületet. Az ablakok sötétek. A függönyök behúzva. Elment.

Kiszállok. Megállok ott, ahol először álltam hónapokkal ezelőtt, amikor még nem tudtam a nevét sem, csak azt, hogy

valamiért képtelen vagyok levenni róla a szemem. Akkor megtört volt, félt, csapzott, fáradt, és mégis gyönyörű… élő, vonzó és olyan kibaszottul valós.

Most ugyanott állok. Nincs fény. Nincs mozgás. Nincs nyom

Mintha soha nem lakott volna itt, és ami rosszabb, mintha soha nem lakott volna bennem sem.

Pont így akartam.

Mégis, először fut át rajtam a gondolat, hogy talán elhamarkodtam, hogy nemcsak megvédtem, hanem kitöröltem. Magam mellől. Az életemből.

Könnyű volt elüldözni, de nem gondoltam bele, mennyire nehéz lesz elveszíteni.

A kapu mögött minden funkcionális. Vastag, a hangokat elnyelő falak, tompa fény. Egy férfi lép elém, fekete öltöny, fülében diszkrét mikrofon.

– Telefon, óra, minden fém – mondja. Nem kérdés, utasítás.

Átadom. Tudom, hol vannak a kamerák. A bejáratnál mindent látnak. A folyosón már kevesebbet. A bal oldali szárnyban vakfolt van, régi épület, régi infrastruktúra. Tylernek igaza volt. Ezt a helyet toldozták-foltozták évtizedeken át, mindig egy kicsit más célra, mindig ugyanazzal az erkölcstelenséggel.

Egy másik ajtó nyílik, ahol Vale vár. Nem lep meg. Ez az ő terepe. Úgy áll ott, mintha ez az egész egy üzleti tárgyalás lenne, nem pedig egy mészárszék előszobája. A szája sarkában halvány mosoly, a tekintete végigmér, mintha ellenőrizné, minden a helyén van-e rajtam.

– Jó estét – köszön halkan. – Végre eljött ez a nap is.

Nem válaszolok, csak mereven nézek rá, mintha még mindig tüske lenne bennem Vivian miatt. Elindul mellettem a folyosón, és beszélni kezd.

– A szabályok egyszerűek. A vendégek nevei nem hangzanak el. Amit itt látsz, itt is marad. Nincs fotó, nincs rögzítés, nincs kérdés. A személyzet nem létezik. A kiválasztott személy kizárólag a tiéd az időkeretben, amit kifizettél. Ami azt illeti, a tiéd még egészen friss… – egy pillanatra szünetet tart – .még nem használta senki. A tiéd lehet az öröm, hogy betörd.

A szavaira ökölbe szorul a kezem, de gyorsan ellazítom. Villámgyorsan emlékeztetem magam, hol vagyok és miért. Nem hibázhatok. Egyetlen rossz mozdulat, és soha nem jutok ki innen. Egyre beljebb haladunk az épület gyomrába. Itt már nincsenek kamerák, vagy ha vannak is, nem látványosak. Az ajtók zártak. A levegő hidegebb. Fertőtlenítőszag keveredik valamivel, amit nem akarok felismerni.

Megállunk egy ajtó előtt. Vastag. Hangszigetelt. Vale folytatja.

– Amit a falakon belül teszel, arról nem kérdezünk. Fizikai nyomok maradhatnak – teszi hozzá. – De nem olyanok, amik életveszélyesek. Ez nem az a kategória. Mi. vigyázunk az árura.

Áru. Ez a szó megint. Végigsimít a kilincsen, és rám néz.

– A kérésed különleges volt, és nem volt egyszerű beszerezni, de remélem, sikerül kárpótolni ezzel a gyöngyszemmel a korábbi kis bakinkat.

– Majd elválik – mondom nyersen.

Bólint. Mintha pontosan erre számított volna. Vale félreáll, kinyitja az ajtót.

– Akkor a tiéd.

A szoba inkább lakosztály, és kibaszott fényűző, a közepén egy óriási méregzöld bársonykanapé, ami mögött a kandallóban láng lobog. Mindössze ennyit tudok megállapítani, amikor egy ismerős arc lép a látóterembe és széles mosollyal az arcán üdvözöl.

– Helló, Callum!

Harmincnyolcadik fejezet

RAVEN

A bőrönd az ajtó mellett áll lezárva. A függönyöket behúztam, a szekrényeket kiürítettem, Krumplit beteszem a hordozóba, amiben azonnal elalszik. Úgy érzem, az elmúlt hetek minden döntése a vállamon ül, és nem tudom elképzelni, hogy valaha jobb lesz. Sok szörnyűséget éltem meg a betegeimen keresztül, azonban még sosem éreztem egyet sem olyan pusztítónak, mint Callum fájdalma. Talán mert fizikailag kapcsolódtam hozzá, talán mert láttam, amit ő látott, éreztem, amit ő érzett. Megértettem, és reméltem, hogy megmenthetem, de már semmit sem remélek…

Vetek egy utolsó pillantást a helyre, ahol annyi mindent megéltem, aztán a vállamra veszem a táskámat és kinyitom az ajtót, de mielőtt kiléphetnék rajta, a földbe gyökerezik a lábam.

Ron Devereux áll előttem.

– Hová, hová? – kérdezi, a szája sarkában lassú, baljós mosollyal.

– Te mit keresel itt?

– Tartozol nekem egy éjszakával. Elfelejtetted? Megfeszül a gyomrom, de nem lépek hátra.

– Callum mindent tud – mondom. A hangom nyugodtabb,

mint ahogy érzem magam. – Feleslegesen fáradtál, és egyébként is elutazom.

El akarok lépni mellette, azonban megragadja az ajtófélfát és elállja az utamat. Felnevet. Nem hangosan. Inkább csak úgy, mintha kifújná a levegőt. Megrázza a fejét.

– Azt nem hinném.

Összeszorítom a fogam és közben észrevétlenül belenyúlok a táskámba.

– Állj félre az utamból! – utasítom.

– Nem mész sehová. – Közelebb lép. – Addig nem, amíg be nem fejezzük, amit elkezdtünk. A kocka el van vetve, bébi.

A szó olyan ízű a szájából, mint kávé cukor nélkül.

– Én semmit sem kezdtem el.

– Dehogynem. – A tekintete végigcsúszik rajtam, mintha tárgy lennék. – Incselkedtél. Kérdeztél. Kutattál. Áskálódtál. És ez mindig problémát okoz.

A szívem a torkomban ver.

– Közöd van Seraphina mérgezéséhez – mondom ki, és ő meg sem próbálja tagadni.

– Igen.

– Miért? Miért akartad megölni? Hiszen ártalmatlan.

– Mert nem kockáztathattam – feleli azonnal –, hogy kiszedsz belőle valamit.

A levegő elfogy körülöttem. Én szabadítottam el ezt az egészet. Callumnak igaza volt. Az én hibám minden. Nem ők jelentették a legnagyobb veszély Seraphinára.

Hanem én.

– Az én hibám… – A hangom megremeg, ahogy hangosan

kimondom.

Ron elmosolyodik, mert azt hiszi, őt igazolom.

– Végre értjük egymást. Az igazság senkinek sem használt volna.

– Az igazság?

Erre nem felel, csak megdörzsöli az orrnyergét, mintha fejfájást okozna neki a kérdés.

– Értsd meg, Raven, nem hagyhattam, hogy beszéljen, ahogy azt sem, hogy te beszélj.

Mintha jeges vízzel öntenének le.

– Te voltál? Te küldted rám azokat a férfiakat? – kérdezem halkan.

– Igen. De úgy tűnik, az az álarcos bohóc valahogy jókor volt jó helyen. Milyen szerencsés véletlen. Nem? Viszont most nincs itt, szóval velem jössz.

Szemernyi bűntudat sincs benne. Látom, érzem, hiába könyörögnék, nem hatná meg. A tekintete elárulja. A mellkasom összeszorul, rettegek, de az életösztön dolgozik bennem. Az ujjaim rátalálnak a paprikaspray-re a táskámban. Előrántom és egyenesen Ron arcába fújok vele. Azonnal felordít és távol ugrik, én pedig kihasználom és a kocsim felé rohanok, de mindössze a feljáró feléig jutok, amikor egy másik kéz visszaránt a semmiből, és mielőtt láthatnám pontosan, ki ő, arcon vág. Foltok és pacák játszanak a szemem előtt, és bár nem látom, ki az, a hangját kristálytisztán hallom, amikor megszólal.

– Helló, doktornő – duruzsolja. – Rég láttuk egymást.

Ez kijózanít.

– William?

Megfagy bennem a vér, mert ezt a hangot bárhol, bármikor felismerném.

A bűntudatom megtestesítője, a férfi, aki megölte a barátnőjét.

Akiről azt hittem, nem képes bántani senkit.

Aki megszökött, mielőtt az igazságszolgáltatás elérhette volna.

Aki miatt végül én menekültem el Londonból.

És akiről azt hittem, soha többé nem fogom látni.

– A barátaimnak csak Will – feleli könnyedén. – Ugye lehetünk barátok? Elvégre összeköt minket a közös múlt. Ron dühöngve ront nekem, a hajamat tépi, a mellkasához ránt, a fülemhez hajol. Közben a másik kezével a szemét dörzsöli.

– Ki akartad deríteni, mi történt Seraphinával – jegyzi meg gúnyosan, fröcsögve a szavakat. – Már nem kell. Hamarosan megmutatjuk neked.

A világ akkor kezd elcsúszni, amikor a tű a bőrömbe szúr. Nem fáj. Inkább… hideg, ahogy a szer szétfolyik bennem. Pánikolva próbálom elrántani a kezem, amit Will lefog.

– Nyugi – mondja Ron a hátam mögött. – Nem méreg, csak nem akarjuk, hogy útközben ficánkolj.

A folyosók megnyúlnak. A fények elkenődnek, mintha víz alatt lennék. A lépteim nem az enyémek többé, a testem előrehúz, miközben a gondolataim még valahol hátul járnak. Próbálok kapaszkodni valamibe: egy hangba, egy arcba, egy részletbe, de minden szétfolyik előttem. Érzem, hogy szorítanak, tartanak, visznek valahová, és nem tudom megállítani, nem tudok

védekezni ellene.

Egy ágyra löknek. Aztán megpördít valaki. Durván, kíméletlenül. Az arcomba hajol. Felismerem. Ron az. Feljebb rángat az ágyon. Érzékelem, hogy a kabátom már nincs rajtam, és a cipőm sem, Ron súlya viszont rám nehezedik.

Megpróbálok elhúzódni, legalábbis azt hiszem, hogy megpróbálok…

– Ne ficánkolj – hallom Ron hangját. – Csak rontasz a helyzeteden.

A csuklóimhoz ér, hideg bilincs zárul köré, amit az ágykerethez láncol. Az adrenalin harcol a szerrel, amit belém nyomtak. Próbálom kitisztítani a látásom. Egy hatalmas szobában vagyok, egy hatalmas ágyban, amit oszlopok vesznek körül, melyek tetejét rácsszerűen fémrudak kötik össze. Megpillantok egy kamerát a felső sarkában, aztán egy másikat is. A tekintetem körbepásztáz. Mindenhol kamerák vannak.

Will az ágy mellől nézi, mit tesz Ron.

– Tudod – kezdi Ron nyugodtan, miközben durván megmarkolja az állkapcsomat –, az alapítványi bálon tetszettél nekem. És hagytalak volna – folytatja. – Őszintén. Amikor Callum rád tette a kezét, azt mondtam, legyen.

Will elmosolyodik.

– De amikor mesélt rólad, és rájöttem, ki vagy – teszi hozzá –, hirtelen. izgalmas lett a dolog.

A gyomrom összerándul.

– Ezért hívtunk el a Velvetbe – közli Ron. – A sors fintora, nem? Pont abba a városba menekültél, ahol Will is bujkál. Aztán előálltál Seraphinával, és ezzel aláírtad a halálos ítéletét.

– Nem! – A hangom megremeg.

– Akarod tudni az igazat? Elmondhatjuk. Will szedte fel a csajt – folytatja. – Én mondtam neki, hogy ne tegye. Thorne veszélyes. De ő csak nevetett. Azt mondta, annál izgalmasabb.

– Akkor halt meg az apja – von vállat Will. – Sebezhető volt. Dühös, kihasználható, naiv és gyönyörű. Játszani akartam vele.

A szívem vadul ver.

– De aztán egy nap feljött Willhez, amikor nem kellett volna – veszi át a szót Ron. – És meglátott valamit, amit nem kellett volna. Nem hagyhattuk elmenni. Így megtartottuk és használtuk. Kényünk-kedvünk szerint.

Megfagy bennem a vér, a látásom elhomályosul.

– De valahogy mégis megszökött – Ron folytatja. – Azt hittük, meghalt. Hogy valahol összeesett, megfagyott, azonban a kis kurva túlélte.

A kezem ökölbe szorul a bilincsben.

– És nemcsak túlélte, hanem haza is jutott. És Callum az intézetben rejtegette. Egészen mostanáig. Zseniális húzás volt – néz rám. – Amíg te fel nem fedted.

Egy világ dől össze bennem, de nincs időm magamba roskadni. Szétszakítja a blúzomat, addig tépi, míg már semmi sem fedi a melltartómat. Rángatom magam, azonban hasztalan. A nyakam köré simul a keze, aztán egy nyakörv váltja le a helyét.

Hideg. Fémes. Kellemetlen.

– Ő?

– Végtelenül jól áll neked a fém – mondja Ron, miközben leszáll rólam. – Alig várom, hogy ő meglásson így.

Nem kapok választ, csak egy gúnyos mosolyt, és a kétséget, amivel magamra hagynak.

Harminckilencedik fejezet

CALLUM

Pár napja tudom az igazságot, de abban a pillanatban, ahogy meglátom őt, mintha a kirakós utolsó darabja csúszna a helyére. A kígyó, aminek a fejét akartam, most itt áll előttem, és ez a hely, maga a kígyófészek. Amit mindvégig el akartam pusztítani. A mellkasom megfeszül, viszont nem engedem felszínre, ami elő akar törni. Még nem.

– Okos fiú. Az apád is így nézett rám, miután rájött az igazságra – jegyzi meg, mielőtt bármi végzeteset mondanék.

– Cordelia! – mondom ki a nevét szárazon.

A A város legbefolyásosabb filantrópjainak egyike, a Devereux Foundation elnöke. Az alapítvány látszólag a legnemesebb célokat szolgálja. Gyermekotthonok és árvaházak fenntartása, a „jövő reménységeit” gondozza. Hajléktalanokat segítő programok, meleg étel, menedék és munkaerőpiaci

visszavezetés. Drog- és alkoholrehabilitációs központok segítenek a szenvedélybetegeknek új életet kezdeni. Nők elleni erőszak elleni kampányok, menhelyek bántalmazott nőknek. Prostitúció elleni mozgalom. Konferenciákon szónokol arról, hogy a nők nem árucikkek. A közvélemény szemében ő a város anyja, akire mindenki felnéz. A politikusok a támogatását kérik,

a sajtó gyakran interjúztatja, és díjakat kap humanitárius munkájáért. Elegáns, kifinomult, jégkirálynői megjelenésével mindig magabiztos, szinte szentként tisztelik.

És a valóság…

Cordelia épp ezeken a rendszereken keresztül építette fel az emberkereskedelem hálózatát. Az árvaházakból eltűnnek a tizenhat-tizennyolc éves lányok. Valójában eladják őket. A rehabilitációs intézetekben drogfüggők és hajléktalan nők tűnnek el: a nyilvántartás szerint „elhagyták a programot”. A prostitúció ellen hirdetett kampány csak álcázás: miközben nyilvánosan elítéli, titokban luxusárut biztosít a leggazdagabb ügyfeleknek. Mindezt egy jól felépített, hierarchikus rendszeren keresztül, aminek ő áll a tetején.

Cordelia tökéletes példája annak, hogyan fordítható át a jótékonyság a legsötétebb bűnözés eszközévé. Mindenki szereti és tiszteli, miközben ő pontosan azoknak a szerencsétleneknek az életét darálja be, akikről állítólag gondoskodik.

– Azt kérdezed, miért? – Felém sétál elegáns, kávészínű nadrágkosztümjében, és szemernyi aggodalom sincs a szemében.

– Tudom, hogy miért – szólalok meg gépiesen. – Meg kellett halnia. Mielőtt árthatott volna a szervezetnek. Inkább az érdekel, miért vagyok még életben?

– Mert még nem döntöttem el, hogy megöllek. vagy megtörlek. Vagy mindkettő.

– Nincs mit megtörnöd bennem.

– Tudod, mi a legunalmasabb bennetek, férfiakban? – kérdezi halkan. – Mind azt hiszitek, hogy ravaszabbak, erősebbek és

okosabbak vagytok mindenkinél. Egy percig sem hittem el, hogy a perverzió érdekel, amikor felbukkantál Kerrigannél. De tudni szerettem volna, hogy mit akarsz.

Meghagytam Vale-nek, hogy engedjen közelebb, beljebb, ha úgy tetszik – folytatja. – Jobb az ellenséget a közelünkben tartani, nem igaz? El kell ismernem, jól játszottál. Az a szállodai jelenet majdnem meggyőzött, azonban még mindig óvatos voltam veled. Ezért engedtem, hogy külső helyszínen kapd meg a lányt. De a kis magánakciód miatt végül meg kellett halnia. Mi volt a terv, hogy majd elvezet hozzám?

Zsebre teszem a kezem és egyenesen a szemébe nézek.

– Igen.

– Értékes áru volt – mondja szemrehányón, mintha egy eltört műtárgyról beszélne.

– Áru? – akadok fenn, mintha nem hallottam volna elégszer.

– Mind azok vagyunk. Valakinek, valamilyen formában. És megvan az árunk. Neked is, nekem is. Azt, hogy mennyit érünk, a piac határozza meg. Az olyan, mint ember, lélek, erkölcs, ezek luxusfogalmak. A világ nem ezekre épül, hanem pénzre és hatalomra. És nekem mindkettőből van elég. Neked mid van, Callum?

Megkerül, lassan, mintha sakktáblán lépne.

– Vágy. A vágy, hogy megölhesselek a saját két kezemmel.

Cordelia felnevet, mintha jól szórakozna. Egy lépést teszek felé.

– Azt hiszed, életben hagylak ezek után? – mordulok felé.

Mosolyog, hidegen, fáradtan.

– Azt hiszed, egy ujjal is hozzám érhetsz? Te csak egy ügyvéd

vagy, akit az hozott ide, hogy naiv álmokat kergetett a bosszúról, de ha a kezedbe adnék egy kést, vajon tudnád használni? Vagy tévedek, és sokkal több vagy ennél?

– Tégy próbára – mosolyodom el.

– Hadd meséljek valamit – nyúl ki felém, és kósza mozdulattal igazgat az öltönyömön. – Amikor átvettem az alapítványt a férjemtől… – Felnevet, rövid, száraz hangon. – Miután az a szerencsétlen felakasztotta magát, még életbiztosítást sem kaptam utána. Egyedül maradtam Ronnal és egy halom adóssággal. Tudod, mennyibe kerül egy jótékonysági alapítványt fenntartani, kirakatban tartani?

Nem válaszolok. Nem is várja. Sétálni kezd a szobában.

– Nem örököltem semmit – folytatja. – Csak haszontalan árvákat, függőket, hajléktalanokat. Akkor döntöttem el, ha már rajtam maradtak. legalább legyen hasznuk.

– Zseniális álca. Egy özvegyasszony, aki példakép, akit tisztelnek, akiben megbíznak. A semmiből küzdötted fel magad, miközben a birodalmad ezeknek az embereknek a kihasználására épül.

Megáll. Rám néz.

– Akiket senki sem keres, akiktől a családjuk megszabadult, viszont az alapítvány segíti őket. Papíron. Ételt, szállást, reményt kapnak, és közben kiválasztjuk őket. Olyanokat, akik engedelmesek, akik elhiszik, hogy nincs más választásuk. És persze olyanokat is, akiket kár lenne veszni hagyni.

– Kislányokat kényszerítesz prostitúcióra, és lököd oda vén, kiéhezett férgeknek. Drogot terjesztesz köztük, hogy rászokjanak, és amikor nem tudják megvenni, idehozod őket,

mert az anyagért cserébe mindenre hajlandóak.

A kezem ökölbe szorul. A vér dobol a fülemben.

– Ez a hely nem bordély – jelenti ki –, az túl közönséges. Ez privát. Az ügyfelek ellenőrzöttek.

– Azt hiszed, érdekel, a lényegen nem változtat. Eladod őket.

– És semmit sem tehetsz ellene. A pénz tiszta – felnevet. – Legalábbis annak látszik. Mindig vannak rétegek, fedések, közvetítők, ügyvédek, offshore cégek, adományok, amik ezt biztosítják, és közben mindenki jól jár, kap belőle egy darabot. Politikusok, rendőrök, bírák, orvosok, mindenhol ott a megfelelő háló. Ezért működünk. Ez egy olyan hely, amit senki nem figyel. Ez az épület még a dédapámé volt. Magániskola. A falak ugyanazok maradtak. A funkció változott. Évtizedek óta üresen állt, ahogy papíron még mindig. És te, itt vagy egyedül egy birodalom ellen, ami az enyém, és amiért bármit és bárkit hajlandó vagyok eltaposni az útból.

Cordelia nem őrült, hanem ijesztően intelligens és hideg.

– Akkor mi tart vissza?

Megrántja a vállát.

– Tudod, mindamellett, hogy okoztál nekem egy kis bosszúságot, a fiamat kihúztad a szarból. Az javaslom, kössünk egyezséget. Én elfelejtem, hogy itt jártál, és te is elfelejted ezt a helyet.

Összeszorítom az állkapcsom.

– A fiad… – Veszek egy mély levegőt. – Neki milyen szerepe van ebben az egészben?

– Szerepe? Sajnos Ron túl arrogáns, és meggondolatlan, hogy bármi szerepe is legyen ebben a dologban. Ellenben te, igazán

jó képességekkel rendelkezel. Sajnálatos, hogy nem egy oldalon állunk.

– Van bármi köze a húgom bántalmazásához?

– Ezt talán kérdezd meg tőle. Hamarosan találkozhatsz vele és a kis szeretőddel is.

Nem reagálok, csak magam elé bámulok.

– Raven – teszi hozzá nyugodtan. – Így hívják, ugye?

A név úgy csapódik belém, mint egy lövedék.

– Semmi közünk egymáshoz – felelem közönyösen. – Szép próbálkozás.

Elmosolyodik. Nem diadalittasan. Inkább… elégedetten.

– Azt hiszed? Nemcsak neked van jó szemed a dolgokhoz, Callum, én is nagyon jól olvasok a sorok között, és már a bálon láttam, hogy nézel rá. Amikor visszautasítottad a közeledésem, már tudtam, hogy miatta.

Lassan lép közelebb.

– És mivel szükségem volt egy biztosítékra, mielőtt beengedlek ide. nos, ő tökéletesnek tűnt.

A levegő egyszerre eltűnik a tüdőmből. Nem kapkodok oxigén után, csak némán fuldoklom. Mintha valaki belülről szorítaná össze a torkomat.

– Mit csináltál vele? – kérdezem végül. A hangom idegen.

– Még semmit – feleli vállvonva. – De nem garantálhatom, hogy ez sokáig így marad.

– Miről beszélsz?

– Ideje abbahagyni a színjátékot, Callum, vagy hívjalak inkább álarcos gyilkosnak?

– Te megőrültél.

– Először én is azt hittem, viszont már tudom, hogy igaz. Túl sokáig kerestelek, és túl sokáig hagytam, hogy megtorlás nélkül öld az embereimet, de ennek vége. Emlékszel rá, amikor megsérültél?

Nem válaszolok. Nem adom meg neki az örömöt.

– Nyomot hagytál magad után, méghozzá a véredet. Volt pénzed, időd, indokod. De vakon vadásztál. Nem tudtad, kit keress. Fogalmad sem volt róla, ki ül a piramis tetején.

Felkapom a fejem.

– Egészen addig, míg rá nem bukkantál az irattárban erre az épületre. Akkor sem voltál biztos benne. Ezért jöttél ide. Hogy meggyőződj róla.

Honnan tudja?

– Mindenhol van szemem és fülem, és nem okoz problémát elintézni, hogy valaki figyelmeztessen, ha kutakodnak az épület tulajdoni lapja utána. Egyébként gratulálok, még apád sem jutott el idáig.

Végigmér.

– Mondd csak! Egyedül vagy itt? Vannak kint embereid? Ki tud erről a helyről? És ami még jobban érdekel… milyen bizonyítékaid vannak ellenem?

– Szeretnéd tudni, igaz?

– Ó, Callum. – sóhajt fel. – Te és én sokkal jobban hasonlítunk egymásra, mint hinnéd. Mindketten álarc mögé bújunk. Szerepet játszunk. Te az irgalmas humanitárius ügyvédet. Én az árvák megmentőjét. Miközben valójában mindketten ugyanarra vágyunk.

Közelebb hajol.

– Hatalomra mások élete felett.

Elég!

– Hol van Raven?

Felszegi az állát.

– Odaadtam Ronnak, hogy játsszon vele.

– Hol van? – A következő pillanatban már ott vagyok előtte. A kezem Cordelia torkára zárul, keményen, könyörtelenül. Ő hátratántorodik, a levegő kiszalad belőle, a szeme elkerekedik, de még most sem ül benne pánik. Csak meglepetés.

Keze a csuklómra simul. Nem próbálja letépni a nyakáról, csak tartja, figyel.

– Hidd el, a nehezebb utat választottad – préseli ki rekedten, és ugyanebben a pillanatban egy tompa ütés ér hátulról.

A lábam kicsúszik alólam, térdre zuhanok. Lépteket hallok, többet is, de a világ elmosódik. Cordelia fölém hajol. A hangja ismét nyugodt, tiszta. Szinte gyengéd.

– Minden hibának ára van, Callum. És te most megfizeted a tiédet.

Félig tudatomnál vagyok, azonban a fejem előrebillen, egy kéz visszarántja. És ugyan csak egy villanásra látom az arcát, de felismerem. Kerrigan az.

Cordelia a hajamba markol, maga felé fordítja az arcomat.

– Meglátjuk – suttogja –, hogy miután végignézetem veled, mit tesznek vele… megtörsz-e végre.

A látásom beszűkül. Valamit a nyakamra tesznek, majd karok ragadnak meg, és vonszolnak egyre távolabb. Nem beszélek, de belül.

…a lelkem ordít.

Negyvenedik fejezet

RAVEN

A szer, amit belém nyomtak lassan tisztul a véremből. A valóság súlyosan és nehezen fogható fel. Itt vagyok egy idegen épületben, egy idegen szobában, egy ágyhoz bilincselve, és rettegek attól, ami rám vár.

A nyakörv nem szorít, nem fáj, de a súlya emlékeztet rá, hogy rajtam van. Nem vagyok meztelen, de nem is vagyok felöltözve.

Lehunyom a szemem.

Nem sírok. Nem azért, mert erős vagyok, hanem, mert ha elkezdeném, nem tudnám abbahagyni. Próbálok nem arra gondolni, mi lesz, inkább arra koncentrálok, mit tehetek ellene.

Megfeszítem az ujjaimat a bilincsben. Az eszem tudja, hogy lehetetlen kiszabadulnom, viszont a testemnek szüksége van arra az illúzióra, hogy megpróbálom. Aztán a kilincs hangja úgy hasít belém, mint egy kés, és kinyitom a szemem.

Ron lép be. Amennyire képes vagyok rá, felhúzom magam, a testem elfordítom méricskélő tekintete elől, a lábamat szorosan összezárom, nem vagyok hajlandó ránézni.

Megáll mellettem, tenyerét az állam alá csúsztatja és erővel felemeli az arcomat.

– Hamarosan a csupasz tested lesz a játszóterünk – mondja közelebb hajolva. Megpróbálom elrántani a fejemet, de erősen markol. A fogát csikorgatja. – Felesleges szégyenlősködnöd és hasztalan is.

– Miért csinálod ezt, Ron?

Feloldja a bilincset a falnál, de a nyakörvet nem veszi le rólam. Belenyúl az öv elején lógó karikába és maga felé rántja.

– Több okom van rá. Először is, mert nem szeretek felesleges erőfeszítéseket tenni olyasvalakiért, akit aztán nem kapok meg. Másodszor, mert rohadtul hazudtál nekem. És harmadszor, mert azóta meg akarlak kefélni, hogy megláttalak az alapítványi bálon. És meg is keféltelek volna, ha Callum kibaszott Thorne nem bukkan fel. De most nem fog megakadályozni.

– Kérlek, ne tedd ezt, engedj el!

Felránt és taszít egyet rajtam. Arra kényszerít, hogy induljak el. A folyosó hosszú és hideg mezítlábas talpamnak. A fények erősek. Rengeteg ajtó mellett haladunk el, és belegondolni sem merek, mi folyik mögöttük. Aztán megállunk egy előtt, de még mielőtt Ron kinyitná, a fülemhez hajol.

– Színpadra!

Először nem fogom fel, mit látok, csak hallom a tompa ütést, és a visszafojtott nyögés hangját. A szobát elválasztó rács mögött van. A nyakában ugyanolyan nyakörv, mint az enyémben, azon lánc, ami a falhoz van rögzítve. A keze bilincsben. A csuklói vörösek, a bőre felszakadt. Zihál, a mellkasa emelkedik, süllyed. A háta a falnak vetve, mintha az tartaná talpon. Egy férfi áll mellette. Nagy, izmos; és abban a pillanatban gyűlölet áraszt el, hogy megértem, kínozza őt.

Esküszöm, hallom, ahogy Callum csontja megroppan. Térdre rogy, háta a falnak csapódik, nem reagál, de a férfi még mindig üti.

A világ összeroppan bennem.

– Neee! – szakad ki belőlem, mielőtt meg tudnám állítani.

Megindulok felé, ösztönösen, őrülten, csakhogy Ron visszaránt. Elesem, a térdem a padlón csattan, a fájdalom éles, azonban jelentéktelen ahhoz képest, amit belül érzek. Felrángat, de küzdök az érintése ellen, a fogság ellen.

– Milyen megható – mondja halkan, szinte barátságosan a vergődésem láttán –, és milyen szánalmas.

– Hagyd abba! – kiáltom. – Engedj el! Engedd el őt!

Talán a hisztérikus kiáltásaim, talán Callum túlélő ösztöne, de valami magához téríti. Az férfi ökle ismét lecsap. Callum feje oldalra billen, viszont tartja magát. Nem adja meg nekik az örömet, hogy ismét összeessen. Hogy is tenné. Mindig erős, mindig kemény, mindig legyőzhetetlen.

Eljut a tudatáig a hangom, felfogja, hogy ott állok elszakított ruhában, és ettől valami meghal a tekintetében. Tisztán látom. Bármi is történt köztünk ebben a két napban, bárhogy is akartuk gyűlölni egymást, elhinni, hogy gyűlöljük egymást, ebben a pillanatban semmi jelentősége.

– Raven… – szólal meg elgyötörten.

– Itt vagyok – zokogom. – Itt vagyok…

Ron megragadja a hajamat, és durván megtép, felhúz a padlóról. Felsikítok, mert nem számítok rá. Az ágy oldalához lök, ami a ráccsal merőlegesen van elhelyezve, mintha pontosan az lenne a funkciója, hogy aki be van oda zárva,

tökéletesen lássa, mi történik ott.

– Vedd le róla a kezedet! – sziszegi Callum, ám ekkor még egy ütés éri a gyomrát. Felköhög.

A hátam a matracnak csapódik, Ron a hasamra fordít, hátratekeri a kezemet, rám ül, és a hajamat markolva Callum felé fordítja a fejemet. Úgy, hogy tökéletesen lássuk egymást.

– Mert különben mit teszel? Megölsz a szemeddel?

– Megöllek ez nem kérdés, csak gyere közelebb.

Válaszként gyomorszájon vágják.

– Fenyegetsz, miközben te vagy láncra verve, nem én. Te vagy kiszolgáltatva nekem és nem fordítva. Én vagyok fölényben, és én diktálok. Most nem mondhatod meg, mit mondhatok, mit tehetek, mikor és kit dughatok meg. Csakis tőlem függ… – mondja, és undorító nyelve végigszánt az arcomon. Összeszorított szemmel tűröm. – Hogy meddig tartom a farkamat a gatyámban vagy éppen baszom meg vele Ravent.

Callum a láncait rángatja, mit sem törődve azzal, hogy sérüléseket okoz magának. Ron nevet. Küzdök, megpróbálom elkerülni az elkerülhetetlent. A szer hatása még nem múlt el bennem nyomtalanul. Callum velem szemben van. Látom minden rezdülését. Ő is az enyémeket. Ron elégedetten figyel, aztán maga felé kényszeríti az arcomat, megpróbál megcsókolni, de megharapom. Ordítva a szájához kap, majd pofon vág és teljesen megvadul.

Állatias morgás tör fel Callumból, én viszont tompán hallom, a fülem cseng, a fejem lüktet. Érzem, hogy a szám felrepedt, és az ajkamra szivárog a vér.

– Ne merészeld még egyszer. – szorítja össze a száját,

miközben eltorzul az arca és letépi a vállamról a blúzomat.

– Elég volt, Ron! – hasít egy női hang a levegőbe. – Megmondtam, hogy türelem, még nincs itt az ideje.

Ron tartása azonnal megváltozik, és ez nem kerüli el a figyelmemet. Feláll és felhúz maga mellé. A nőre néz, akinek a jelenléte uralja a szobát. Még két nő áll mögötte, szemlesütve, csendben, a háttérbe húzódva. Kell néhány másodperc, míg rájövök, hogy ő Cordelia Devereux, Ron anyja. A döbbenet valószínűleg az arcomra van írva, röviden végignéz rajtam, majd a rács mögé, Callumhoz sétál, akinek tekintete szikrákat hány. Úgy bámulják egymást, mint régi ellenségek.

– A testet könnyű megtörni, ám megvannak a módszereim a lélek megtörésére is. Most már kezded kapiskálni?

– Engedd el!

– Miért tenném? Megrendelted, mi leszállítottuk neked. Igaz, te közben megszegted a feltételeket, és ezzel elrontottad a mókát, de sebaj, ha már itt van, valamit kezdünk vele.

– Nem érdekel, mit teszel velem, őt viszont hagyd ki ebből. Ez csak a kettőnk dolga. A tiéd és az enyém.

A nő megérinti Callum arcát, már-már gyengéden.

– Amit Kerrigan veled tett, az csak a kezdet. Ízelítő, ha úgy tetszik, hogy lásd, komolyan beszélek. És nem, már nem csak a kettőnk dolga. Most már – fordul felém egy pillanatra –, ő is része ennek az egésznek, mert hozzád tartozik.

Hozzá tartozom. A szó boldog örvényként forog bennem, pedig az életem, az életünk van veszélyben.

– Ha most szabadon engeded, bármit megteszek.

– Tudom, de ezt nem azért teszem, mert szükséges, hanem

mert meg akarom tenni.

Minden idegszálam megfeszül, miközben figyelem a jelenetet. Fogalmam sincs, mi folyik köztük, de az biztos, hogy Cordelia nem az a nő, akinek mutatta megát. Ahogy nyilván Callum sem az az ember.

– Hány emberemet is ölted meg az elmúlt években?

Emberét?

Ölt?

A szavak visszhangoznak a fejemben.

– Nem eleget. Sokkal többet kellett volna – veti oda.

– Rendben, hagyjuk a múltat. Hány embert öltél meg, amióta ismered őt?

Egy pillanatnyi csend támad, aztán sóhajt.

– Miért, talán népszámlálást tartasz?

Callum gúnyos és rideg, Cordelia szintén az.

– Vicces, de vajon akkor is viccesnek találod majd, ha a kis ribancodon demonstrálom az egyik gyilkosságodat?

– Hatot – sziszegi Callum.

Valahol a szívem legmélyén tudtam, hogy ilyesmit titkol előttem, és elfogadtam annak ellenére, hogy sosem bírtam volna elképzelni, hogy elfogadható indokot találjak rá. Azonban a szám megdöbbent. Két és fél hónap alatt hat ember…, és még ki tudja, mennyi. De miért? Ez mind az apja miatt? Seraphina miatt? Mi az, amit Callum ennyi ideje üldöz?

Cordelia Ronhoz és a Kerrigan nevű fickóhoz fordul.

– Bilincseljétek az ágy végéhez, aztán hagyjatok magunkra – utasítja őket.

A rémület pánikká duzzad bennem, kétségbeesésemben

könyörgésben, könnyáradatban török ki. Csapkodok, rúgok, hadonászok, miközben erős kezek húznak, kényszerítenek és gyakorlatilag térden állva kifeszítenek a matrac végében, és a nyakamban lévő bőrszíj karikájába akasztanak egy láncot, ami átszeli az ágyat és a jobb oldalán eltűnik a padlóban. Ott hagynak.

– Ti pedig – fordul a két nő felé. – Csupaszítsátok le a felsőtestét.

Úgy hajtják végre a parancsot, hogy egyáltalán nem néznek rám. Vagy nem akarnak, vagy nem tehetik, de miközben levágják rólam a blúzom megmaradt részeit és a melltartómat, az ő félelmüket épp olyan valósnak érzem, mint az enyémet. Mikor végeznek, csendben elvonulnak.

Callumnak oldalt, meztelen felsőtesttel térdelek az ágy végében. A bokámon, a csuklómon bilincs, ami az ágy oszlopaihoz van rögzítve. A mellkasom hullámzik, a félelem mellett szégyenérzet fut át rajtam.

Érzem Callum felől a feszültséget, a fojtott légzését, a tehetetlen küzdelmét, ami úgy száll egyre lejjebb és borít el mindent, akár a köd. Csakis engem néz, engem lát, és én is őt. Ebbe kapaszkodom, hogy csak az ő tekintete ér el, hogy másnak láthatatlan vagyok.

– Ne… – könyörög, talán életében most először.

Miattam, értem.

Nem látom jól, a könnyek elhomályosítanak mindent, ez a legrosszabb. Sem őt, sem Cordeliát, de a levegő megváltozik mögöttem. Terhesebb. sűrűbb. A bőröm megfeszül, mintha előre tudná, mi jön. A nyakörv hideg pereme a torkomhoz

simul, a lánc súlya a mellkasomhoz. Az ágy kemény, a bilincsek könyörtelenül a helyemen tartanak. A fájdalom nem ütésként érkezik, hanem mint egy éles vonal, ami végighúzódik rajtam, aztán csak egy pillanattal később gyullad fel a helye. A levegő kiszakad belőlem. Nem sikoly, inkább egy rekedt hang, amit nem tudok bent tartani, és egy könnycsepp, ami követi.

– Számolj, Callum! Hat élet, hat ütés, ez így igazságos.

A nyakörv megfeszül rajta, ahogy próbálja letépni magáról.

– Engem büntess! Ne őt! – sistergi torokhangon.

– Még mindig nem érted? Téged büntetlek. Számolj, vagy megduplázom.

– Egy.

A második már nem lep meg. A fájdalom mélyebb, mintha az előző helye nem múlt volna el, csak helyet csinált volna a következőnek. Ég. Nem forrón, hanem csípősen, maróan, a bőröm tiltakozik ellene.

– Kettő.

A hangja halkabb, mintha attól kevésbé fájna, de arcát kín borítja el. A harmadiknál összerándulok, a szemem lecsukódik, a bilincs fémje csattan, a testem ösztönösen menekülne, csakhogy nincs hová. A fájdalom szétterül, utat tör magának.

Hallom, ahogy Callum levegőt vesz. Hallom, hogy fáj neki. Ahogy nekem, talán jobban, mint nekem.

– Három.

Cordelia hangja nyugodt. Szinte türelmes.

– Hangosabban!

A negyediknél nem tudom magamban tartani a kiáltást.

– Négy… – Callum hangja megremeg. A torkom ég, a szemem

könnyes, kinyílik és találkozik fátyolos pillantásával. – Kérlek.

Nem tudom, kinek szól. Nekik vagy nekem.

Az ötödiknél én is számolom, mennyi maradt még. A bőröm érzékeny, túlfeszített, minden idegszálam kiabál.

– Öt.

Alig hallható. Majdnem elnyeli a terem csendje.

Cordelia közelebb lép.

– Az utolsó.

A hatodiknál elszabadulnak a könnyeim. Nem sírok hangosan, csak némán, megalázva, összetörve. A fájdalom már nem éles, hanem tompa, lüktető, mintha bennem verne visszhangot.

– Hat.

Callum hangja elhal, ahogy a szeme is halott.

Cordelia előrelép, és a pálcával felemeli az állkapcsomat. Az arcom könnyes, viszont a tekintetem dühös és bíráló. Tudom, hogy mit akar látni rajtam, de nem akarom megadni neki.

– Ártalmatlannak tűnsz, mégis megpróbáltál megszelídíteni egy szörnyeteget.

Megpróbáltam és újra megpróbálnám.

– Maga a szörnyeteg – vágok vissza színtiszta gyűlölettel.

– Bájos, ahogy védelmezed, ám nem érdemel ilyen áldozatot. Minden, ami most veled történt, és történni fog, miatta van, ezt ne felejtsd el. Hidd el, még két nap, és gyűlölni fogod érte.

Tudom, hogy Callum néz, és érzem, mondani akar valamit, de nem tudja, mit mondhatna, ami helyrehozná a történteket. Én sem tudom…, mert megtörtént, és már semmi sem tudja megmásítani.

Cordelia Callum elé sétál, és inkább érzem, mint látom, ahogy gyilkos tekintete áthatol mindenen.

– Az apád gyorsan halt meg – közli vele. – Te. szenvedni fogsz.

– Ha azt hiszed, a halál megment tőlem, tévedsz. Ha kell, a pokolban is megtalállak és megöllek.

Negyvenegyedik fejezet

CALLUM

Amint Cordelia kilép a szobából, két lány kiszabadítja Ravent a bilincsből, de a láncot nem csatolják le a nyakából. Nem sír, nem beszél. Csak… oldalra fordul, összehúzza magát.

De a lányok nem hagyják így sokáig. A szobához tartozó helyiség felé kísérik. Alighanem egy fürdőszobába. Raven lánca éppen elér odáig. Úgy tűnik, a hossza pont úgy lett kitalálva, hogy azt elérje vele, azonban a rácsot ne.

A szemem követi őket egészen addig, míg be nem hajtják az ajtót. Feltápászkodom, lánc korlátoz, és a kezem össze van bilincselve a mellkasom előtt. Teszek pár lépést oldalra, ahol egy ajtó nélküli lyuk van a rácsok végében, mögötte egy ablak nélküli vécét találok, mintha ez a hely pont arra lenne kitalálva, hogy sokáig lássa vendégül azt, akit bezártak ide.

Amikor Ravent visszahozzák, már fel van öltözve. Idegen ruha van rajta. Túl nagy az ő karcsú alakjára. Visszafekszik az ágyra. Lélegzet-visszafojtva várom, hogy rám nézzen, hogy megszólaljon, megmozduljon. A lányok szó nélkül távoznak, az ajtó bezárul és csend telepszik közénk. Olyan csend, amitől az ember megőrül.

Aztán végre rám néz.

Nem emeli fel a fejét, a tartása merev, mintha bármelyik pillanatban újra ütés érhetné, ám a tekintete. tiszta. Éber. Kibaszottul sajog mindenem, de mindez eltörpül az őt ért sebek mellett. Engedtem, hogy bemocskolják, mert annyira akartam őt, hogy nem érdekeltek a kockázatok.

– Nagyon fáj? – A hangom rekedt.

– Neked sokkal rosszabb – feleli halkan.

Felnevetnék, de csak fájdalom szökik ki a bordáim közül.

– Az nem számít.

– De igen. Láttam – feleli. – Hogy hányszor ütött meg az az ember. Hogy nem hagyta abba. Még akkor sem, amikor már nem reagáltál.

A mondat vége elhal benne. Küzd a könnyeivel, én pedig az indulataimmal.

– Felejtsd el! – morranok rá. – Én nem számítok. Bármit is tesznek velem, csak magadra gondolj. Ne adj nekik okot, hogy bántsanak.

Farkasszemet nézünk.

– Ne higgy nekik! – kéri halkan. – Nem foglak gyűlölni. Nem tudnálak, soha.

– Pedig Cordeliának igaza van, miattam vagy itt.

Lassan megrázza a fejét. A szeme sarkában könny csillan, de nem engedi lefolyni. Kín torzítja el az arcát.

– Bevallották, Callum, bevallották. – Szabad kezét a mellkasához szorítja, mintha ott akarna kapaszkodót találni. – Nem tudom, hogyan, de Ron és William ismerik egymást. Régről. És ő itt van. És nem tudom, honnan., de ismerték a húgodat is.

Megfeszül az állkapcsom.

– William Castlereagh?

Bólint.

– Ők. ők voltak azok, ők tették Seraphinával mindazt a szörnyűséget, ami végül megtörte. – A szeme elsötétül. – Azért akarták megölni, mert.

Raven összeszorítja a szemét, nem bír rám nézni, vagy nem mer.

– Naiv voltam, mert annyira meg akartalak menteni – mondja alig hallhatóan.

Erre felkapom a fejem.

– Engem?

– Igen, mert tudtam, hogy amíg a húgod múltja árnyékában élsz, addig nem lelsz békére. És. nem akartam, hogy ez feleméssze n.

Nem tudok mit mondani, fogalmam sincs, hogyan lehet erre válaszolni. Az egykori családomon kívül soha, senki nem akart tenni értem semmit.

– Amiket a kórházban a fejedhez vágtam, azt nem gondoltam komolyan. Azt akartam, hogy elmenj, hogy minél távolabb légy tőlem, ettől. Dühös voltam, viszont nem tudnálak bántani.

– De másokat igen? Hogy döntheted el, ki érdemel halált és ki nem?

– Undorodsz tőlem? – hasít belém az érzés.

– Nem.

– Nem volt választásom – jön ki belőlem a vallomás. – Mert én nem fordíthattam el a fejem, amikor mások igen. Ölök, a húgom miatt, az apám miatt, és azok miatt, akik áldozatul esnek

ennek a pokolnak, ami itt van vagy az utcákon. Amikor belevágtam, tudtam, mit kockáztatok, ahogy azt is, hogy akár bele is halhatok. De hidd el, téged sosem akartalak belekeverni ebbe az egészbe, és ha visszafordíthatnám az időt.

– Sosem ismertél volna meg?

A kibaszott szívem darabokra szakad, sosem gondoltam volna, hogy ez ennyire tud fájni.

– Te vagy az egyetlen jó dolog, amire valaha rábukkantam ebbe a kurva városban – mondom végül. A hangom rekedt, mintha rozsdás lenne. – És ha nem az lennék, aki.. – A bilincs megfeszül a csuklómon, miközben a testem önkéntelen mozdulattal rándul előre. – De az vagyok.

– Éreztem az elejétől. Tudtam, hogy van benned valami sötét, valami súlyos titok. Olyan, ami folyton emészt, ami fogva tart, és távol mindentől. Az érzésektől. A boldogságtól. Tőlem.

Baszki.

– Köztünk volt – folytatja. – Mint egy ék. De még ez sem volt elég ahhoz, hogy elriasszon. Nem tántorított el attól, hogy a közeledben akarjak lenni.

A szívem egy ütemet kihagy.

– Raven.

– Nem – vág közbe gyengéden. – Nem azért voltam veled, mert nem volt választásom. Felnőtt nő vagyok. Saját akarattal. Saját vágyakkal, aki téged választott, és a veled járó kockázatot is.

A mellkasom összeszorul.

– Tudtam, hogy amit magadban hordozol, egyszer fel fog robbanni. De még így is akartalak. Téged. Nem azt, akinek

látszottál, hanem azt, aki a sok-sok réteg alatt voltál. Aki küzd és harcol azért, amiben hisz, azért akit szeret. Arra vágytam, hogy magadat válaszd, engem, kettőnket, semmi . másra.

Elfordítom a tekintetem. Könnyebb lenne, ha nem látnám az arcát, amin szégyen fut át.

– Tudom, szánalmas…

– Tudod, mi a szánalmas? – kérdezem halkan. – Hogy sosem hittem benne, hogy ilyen élet mellett van választásom.

Raven lassan megrázza a fejét.

– Azért, mert esélyt sem adtál rá magadnak, Callum. Eldöntötted már az elején, hogy távol tartod tőlem a szívedet.

Visszanézek rá.

– Így volt. – A hangom alig hallható. – Mégis csúnyán elbuktam.

Nem mondom ki, mit érzek. Nem mondja ki ő sem, de a csend köztünk már nem üres, hanem tele van mindazzal, amit talán soha nem lesz alkalmunk kimondani. Raven arcán lefolyik egy könnycsepp, amit legszívesebben a csókjaimmal szárítanék fel. Az érzés, hogy nem érinthetem meg, nem ölelhetem magamhoz, nem mondhatom neki, hogy minden rendben lesz, valósággal megöl. A tehetetlenség tűzvészként száguld az ereimben, és pusztításra éhes csóvaként csapdos körülöttem.

Egy ideig csak a lélegzetünk hangja tölti be a teret, a néma pillanatokat.

– Callum. mondd el az igazat, mi ez a hely? – kérdezi végül.

– Ez nem egy sima épület – kezdem lassan. – Ez egy központ. Cordelia áll az élén. Az alapítvány csak fedősztori. Jótékonyság, adományok, bálok. mind pénzmosás. Így tartja tisztán a

rendszert.

Megfeszül a válla. ' Apró mozdulat, de látom.

– Drog – folytatom. – Emberkereskedelem. Prostitúció. Illegális orvosi beavatkozások. Amit el tudsz képzelni. és amit nem. A lányok, akiket idehoznak, mind az ő tulajdona.

Raven elsápad, a bőre halványabb, mint korábban.

– Kiválasztják őket – mondom. – Aztán eladják, használják. Húsként bánnak velük, a testükkel. Megtörik. Elveszik tőlük a döntést. Van, akit kényszerítenek, van, akit „jutalmaznak", ha engedelmes. És van, akit egyszerűen eltüntetnek, ha már nem hoz hasznot.

A lélegzete felgyorsul.

– Ezek a lányok, akik most itt voltak. – suttogja.

– Igen – felelem. – Ők is. Némelyikük segít, mert így él túl. Nincs választásuk.

A mellkasához húzza a térdét. Nem védekezőn. Inkább összetartva magát, mintha attól félne, darabokra hullik.

– Akkor. – kezdi, de elakad. – Akkor ez nem csak rólunk szólt.

– Soha nem is rólunk szólt – felelem halkan. – Mi csak belecsöppentünk. Cordelia maga a rendszer feje. Akiket megöltem, mind neki dolgoztak. A szervezet tagjai egységes tetoválást viselnek, ami a szövetség jelképe. Egy töviskoszorú, amiből egy kígyó feje tör elő. Már láttál olyat, Marcón a Velvetben.

Bólint. Egyetlen, apró mozdulat.

– És most? – kérdezi. – Most mi lesz velünk?

Ránézek. Tisztán látom a nyomokat a bőrén, a láncot a nyakán, az ajtó mögött ránk váró ellenséget.

– Nem tudom – mondom őszintén.

És ez a legijesztőbb igazság, amit valaha kimondtam.

Negyvenkettedik fejezet

RAVEN

Az idő itt nem folyik, szétesik.

Az első nap után nem számolom az órákat, csak a lélegzetvételeket. Órákig kínozták, verték, míg én hasztalan könyörögtem érte, hogy hagyják abba. Az arca feldagadt, az orrából vér folyt, a szája felrepedt több helyen. Biztos vagyok benne, hogy több bordája tört, és csak remélni merem, hogy nincs belső vérzése. Callum egyre gyengébb, de igyekszik tartani magát előttem. Miattam. Mert tudja, ha ő feladja, már nekem sincs miben bíznom.

Aztán miután vele végeztek, én következtem. Cordelia személyesen osztotta ki rám az ütéseket a vékony, de annál hatásosabb lovaglópálcájával. Mindezt ráérős, kegyetlen kontrollal szavak és újabb indok nélkül. Az én testemet kínozza, de valójában Callum pszichéjét próbálja lerombolni, aki látszólag némán tűri a kínzásomat. Nem reagál, nem harcol, nem figyel. A tekintetét szorosan a padlóra szegezi, mintha nem is hallaná, mi folyik körülötte, de amikor magunkra maradunk, és újra találkozik a pillantása az enyémmel, minden alkalommal egyre inkább belehal.

A beszélgetések ritkulnak, a remény halványul, csak

egyikünk sem mondja ki.

A bilincs hidege állandó, mintha a csontjaimba nőtt volna. A hátamon a bőr minden mozdulatnál ég, húzódik, lüktet. Érzem, több helyen felhasított, nyomott hagyott rajtam a néma indulat. Fáj, de ez a fájdalom semmi ahhoz képest, amit a szívemben érzek, hisz én ágyban fekszem, míg Callum a kemény padlón ül, alszik. Látom őt, hallom őt, de nem érhetem el. Közel van, mégis oly távol. Minden rezdülés látható, ám az érintés lehetetlen.

Ez a legrosszabb.

– Miért nem ölnek meg minket egyszerűen? – teszem fel dühösen a kérdést, amire talán én is tudom a választ, mégis hallanom kell.

Callum feje alig emelkedik, a légzése érdes, fáradt, elcsigázott.

– Mert betegesen perverzek, és élvezik, amit velünk tesznek.

Összeszorul a szívem,

– Nincs semmi esélyünk?

– Mindent megteszek, hogy neked legyen, de addig nem tudok, amíg ezek az átkozott bilincsek fogva tartanak. Cordelia most kivár, látni akarja, hogy széthullok, hogy megtörök. Olyan állapotban akar látni, amikor már kívánom a saját halálomat, és akkor nagy kegyesen megadhatja.

– De ha így lesz, vége mindennek.

– Addig életben hagy mindkettőnket, amíg nem biztos abban, hogy a szervezet továbbra is biztonságban van. Ha téged megöl, sosem tudja meg tőlem, ha engem megöl, akkor kockázatot vállal.

– De hisz most mondtad, hogy csak neked van bizonyítékod,

ha téged megöl, akkor nyer.

– Csakhogy nem lehet biztos benne, mi van a kezemben, és abban sem, hogy hol, és kivel osztottam meg. Van még ütőkártyám, viszont nem játszhatom ki túl korán. Tudom, hogy nehéz, de tarts ki még egy kicsit.

Bólintok, bízok, hisz nem tehetek mást.

A második nap végtelenségére ébredünk. Megjelennek a lányok, vizet hoznak, azonban ételt nem kapunk. Nem kérdezem, miért. Tudom. A gyengeség gyorsabban tör meg, ha belülről indul. Miközben egyikük leteszi mellém a poharat, megpróbálok beszélni vele.

– Hogy hívnak?

Megmerevedik. A keze remeg, miközben a bilincsemet kioldja. Nem válaszol.

– Kérlek, legalább a neved áruld el.

– Nem szabad – mondja alig hallhatóan.

– Segítened kell – próbálkozom. – Valahogy biztos ki lehet jutni innen.

A tekintete üres. Túl üres egy ilyen fiatal archoz.

– Ne próbálkozz!

– Tudom, hogy félsz, én is, de kell lennie megoldásnak, kell lennie kiútnak.

– Innen nincs – feleli keményen a másik lány. – Aki megpróbálja… az eltűnik. Örökre.

Vagyis megölik.

A harmadik napra Callum arca, hasizma már kék-lila foltokban pompázik. Szörnyen fest, és én tehetetlenül nézem a rács másik oldaláról. A testem szenved, kimerült, és

valahányszor lecsukódik a szemem, egyre inkább húz a mögötte lévő sötétség.

Vajon hány nap jut még nekünk?

Senki sem tudja, hogy itt vagyunk, senki sem jön értünk. Nincs miben reménykedni.

De ha tényleg ez a vég.

.. .akkor nem akarok úgy meghalni, hogy elhallgatom, mit jelent nekem.

– Callum. – szólalok meg halkan.

A neve úgy töri meg a levegőt, mintha vékony üveg lenne.

– Igen? – feleli azonnal.

Nem néz rám, de tudom, hogy figyel. A hangja fáradt, mégis feszes. Mintha minden erejére szüksége lenne, hogy tartsa magát.

– Nem akarok meghalni – jelenti ki. – Nem itt. Nem így. Nem most. Nem úgy, hogy nem tudod.

– Ne – vág közbe azonnal. A hangja élesebb, mint eddig bármikor. – Kérlek. ne mondd ki.

A szeme vörös a kimerültségtől, de tiszta, szinte már könyörgő.

– Ha kimondod. – folytatja halkabban. – Akkor nem tudom, mi marad bennem, ami józanságot ad. Nem tudom, hogyan nézzek rád úgy, hogy közben ne törjek össze attól, amit jelentesz.

A rácsba kapaszkodik. Az ujjai elfehérednek.

Egy pillanatra lehunyja a szemét. Csak egyetlen lélegzetvétel idejére. De ebben az egy mozdulatban benne van minden, amit nem mondunk ki.

– Tudom – feleli. – És ez az egyetlen, ami életben tart. Bébi, ez az egy.

Az ajtó nyikordulása megrémít, hát még az, hogy Ron és Will lép be rajta. Egyedül vannak, Cordeliának nyoma sincs, ahogy Kerrigannek sem. Rossz érzés fog el, nagyon rossz érzés.

Felülök és az ágy támlájához húzom magam, Callum tekintete éber lesz, felhúzza magát a fal mellett.

– Mit akartok? – szólal meg előbb, mint én.

Elkapom Ron pillantását.

– Cordelia megtiltotta, hogy hozzám érjetek – térek magamhoz, de süket fülekre találok.

Ron a hajamba tép és felránt az ágyról, míg Will a mellkasom előtt leszorítja a kezemet. A két férfi közé szorulok. A szívemet félelem borítja el, pánik és kétségbeesés.

A lánc csörrenése előbb ér el hozzám, mint a fájdalom. Fém a fémnek. Állatias. Dühös.

– Ne merészeld! – Callum hangja végigsöpör a szobán, rekedt és széttört, mintha a mellkasából tépne ki minden egyes szótagot. – Esküszöm, megöllek!

Ron felnevet.

– Egy kicsit nehéz lesz, tekintve, hogy láncra vagy verve, akár egy kicseszett kutya. Akárhogy ordítozhatsz, semmiben sem fog gátolni.

Közelebb hajol a fülemhez.

– Most pedig megtanulja, milyen az, amikor elveszik tőle, amit szeret. Sajnos imádom megszegni azt, amit anyám mond – búgja, mintha Callum nem akarná éppen lerombolni az egész világot, és cafatokra tépni benne őket. – És semmi kedvem

megvárni, míg teljesen elcsúfítja a tested, ne adj isten, ezt a szép arcot. Tudod, néha eljár a keze. Gyerekkoromban is gyakran megtörtént, amikor nem fogadtam szót. Csak akkor még övvel fegyelmezett, nem pálcával. De hagyjuk a múltat, most a jelen a fontos, és te. Megfogadtam magamnak, hogy megbaszlak, és legalább egyszer meg is foglak, mielőtt te is egy újabb áldozata leszel a szadizmusának.

A rács megremeg, a láncok feszülnek, ahogy Callum nekiveti magát, hallom, hogy csattanva állítják meg.

– Csakhogy enyém az elsőbbség, doktornő – villan rám Will tekintete. – Mert én már Londonban kinéztelek magamnak. És ha nem kellett volna eljönnöm olyan hirtelen.

– Úgy érted, ha nem ölted volna meg a barátnődet?- kérdezek rá egyenesen.

Félrebillenti a fejét és félmosoly kíséretében néz le rám. A hold alakú anyajegye pontosan a szemem előtt lebeg. Most már biztos, hogy erre emlékezett Seraphina, nem egy medálra.

– Ki mondta, hogy én voltam?

A pillantása Ronra téved.

– Tudod, szeretünk osztozni a dolgokon, különösen a szép dolgokon. De előfordul, hogy a pillanat hevében elszabadulnak az indulatok.

– Akkor nem is csalt meg?

– Nem. Felváltva dugtuk Ronnal.

– Vagy együtt – nevet fel Ron mögöttem. – Durván szerette. Ami vele történt. Hogy is mondjam. Baleset volt.

– Seraphina is csak egy baleset volt?

Will ujja végigsimít az alsó ajkamon.

Callum hörögve veti magát újra a rácsnak. A fém csikorog, a lánc kegyetlenül visszarántja. A homloka a vasnak csapódik, de nem érdekli.

– Pontosan – felel mit sem törődve a tombolással Will. – Ron felhozott egy lányt, neki pedig nem kellett volna ott lennie, nem kellett volna látnia, mit teszünk vele. De ő, mint egy szerelmes bakfis, koslatott utánam. Te viszont érett vagy és kívánatos. Kár lenne kihagyni az alkalmat.

– Ha van isten ezen a kurva világon… – szakad fel Callumból valahonnan nagyon mélyről –, a kezem közé ad, és engedi, hogy igazságot szolgáltassak neked.

Will felé fordul, lassan, provokatívan. Megnyalja a szája szélét.

– Nézd csak – mondja gúnyosan. – Így néz ki a hatalom, Callum, és jelenleg az én kezemben van.

Amint ezt kimondja, széttépi a felsőmet, megragadja az államat és megcsókol. A nyelve behatol a számba, amitől elfog az undor, azonban nem tudok elhúzódni, mert hátulról Ron feszíti a fejemet. Meg akarom harapni, de amint megérzi, elrántja magát. Pofon vág.

– Kibaszottul ne merészeld! – fenyeget meg, majd újra a számba nyomul.

Fuldoklom, és egy fikarcnyit sem érdekli. A keze a mellemet gyúrja. Újra megpróbálom megharapni, de ismét gyorsan reagál. A pofon már szinte nem is fáj, csak része ennek a gyötrelemnek. Hallom a lánc csörgését, a rács fémes remegését, ahogy Callum ki akar törni. A torkom elszorul, egy röpke pillanatra találkozik a tekintetünk. Látom a vállán, a nyakán,

ahogy a feszültség remegéssé válik benne. Ordítva a rácsnak veti magát.

Will megnyalja a szája szélét.

– Amikor terápiát tartottál nekem, annyiszor elképzeltem ezt. Miközben beszéltél hozzám, csak arra tudtam gondolni, hogy térdre kényszerítelek és a farkammal tömöm be a szádat.

Will ekkor megpördít, így Ronnal nézek szembe.

– Vedd le róla a láncot, azt akarom, hogy a nyaka szabad legyen – veti oda, amíg ő a csuklómat szorítja.

– Nagyon zabos a pasid – köpi felém megvetőn.

Ha a tekintetével ölni tudna, már halottak lennének.

– Mert hozzányúltok ahhoz, ami az övé – sziszegem dühösen.

– Meglátjuk, azután is így gondolja-e, ha mindketten megkeféltünk, bemocsoktunk, megjelöltünk. – Vigyorog az arcomba Ron, majd mosolya kiszélesedik, amikor a vállam felett egyenesen Callumra néz, aki ettől elveszti emberi mivoltát.

Valahol a küzdelmem közepette érzem, hogy a nyakam megkönnyebbül és a lánc a földre hull, ám Ron ujjai átveszik a nyakörv helyét, sokkal szorosabban, sokkal fájdalmasabban. Fojtogat. És miközben ezt teszi, tisztán látom a szemében az élvezetet. Vágyik arra, hogy kihunyjon a szememben a fény, míg Willt csak a szexuális aberráltsága hajtja. Jól hittem, mindvégig jól éreztem, ő nem képes ölni, kettejük közül Ron a veszélyesebb. Megpróbálom letépni magamról a kezét, de esélyem sincs, gyenge és kimerült vagyok.

– Küzdj csak, Raven, annál jobban fogom élvezni – hörgi mámorral a hangjában.

Nem török meg, nem sírok hangosan, nem könyörgök. Mert minden reakcióm egy üzenet lenne neki, és nem adhatom fel.

– Hé, Ron. – Hasít át a szobán Callum hangja. – Nem érzed magad szánalmasnak, amiért olyan nők után vágyakozol, akik undorodnak tőled?

– Azt hiszed, ez megállít? Bírom, ha meg kell zaboláznom őket.

– Talán nekem is azt kellett volna tennem az anyáddal.

Ron ujjai meglazulnak a nyakamon, és tudom, hogy pontosan ez volt Callum célja. Kizökkenteni.

– Mi a faszt dumálsz? – kérdezi halkan.

– Azt – folytatja hűvösen –, hogy miután megmentettem a segged a börtöntől, azt akarta, hogy basszam meg. A farkamon akart lovagolni, akár egy mocskos ribanc. De persze csak szigorúan miután leszopott.

Ron arca eltorzul. Elenged, és egy lépést tesz Callum börtöne felé, azonban Will a vállára teszi a kezét, hogy megállítsa.

– Nyugi – mondja. – Majd én elintézem. Ne engedd, hogy elrontsa a szórakozásunkat.

Közben rám néz, majd vissza Ronra, aki sértetten bólint.

– Addig készítsd elő nekem a dokinőt.

Újra át vagyok passzolva, a hátam Ron vállához feszül. Úgy fordít, hogy Callum jól lásson. A csuklómat a mellkasomnak szorítja, miközben lassan kigombolja a nadrágomat és lehúzza a cipzárt. Azért csinálja, hogy megmutassa, nem tehet semmit ellene. Callum orrlyuka kitágul. Próbálom elhúzni a csípőmet, de nem tudom, Ron durva ujjai a nadrágomba hatolnak.

– Ne! – suttogom.

Callum a rácsnak ront, és olyan erővel markolja, hogy az ujjai elfehérednek.

– Egy aljas féreg vagy, Ron Devereux, és szívességet tennék a világnak, ha eltaposhatnálak a cipőm talpával.

– Helyette én taposlak el téged. – Nyúl még mélyebbre, mocskos ujjait lejjebb csúsztatja a nadrágomba, a bugyimba, amitől megdermedek. – Fáj, amit látsz, Thorne? Pedig még bele sem melegedtünk igazán. Talán még élvezni is fogja.

Sírni, sikoltani tudnék, de a félelem belém fagy. Mocskos módon érint, hatol a szeméremajkam közé. Érzem, hogy

kemény, hogy a farka a fenekemnek nyomul mozdulat közben. Undorodom, émelygem, belül vérzem… fáj minden érintés.

Kihúzza belőlem az ujját és a mellemre keni a nem létező nedvemet. Nem létezik, mert száraz vagyok, akár a sivatag.

A matracra lök. Menekülni próbálok előle, de elkapja a sarkamat és visszaránt. Megpördít és a csípőmre ül, a kezemet az oldalam mellé szorítja. A fejem lelóg az ágy széléről, miközben Ron teljes súlya a testemet nyomja, és kettőnk közé nyúl. Tudom, mi következik, és nem akarom, hogy Callum a tanúja legyen. Könnyes szemmel keresem meg őrületbe forduló tekintetét, ami olyan borús, hogy képtelenség átlátni rajta. A levegő besűrűsödik körülöttem. Nem csak félek, szétesem. A testem itt van, azonban az elmém Callum tekintetébe kapaszkodik, abba az ismerős, vad tűzbe, ami most nem véd, csak szenved.

– Kérlek, ne nézd! – suttogom felé, és én is becsukom a szemem.

A sötétségbe menekülök, oda, ahol mindez csak egy rémálom lehet, ahol mindez nem történik meg velem, amiből, ha felébredek, Callum és én már nem leszünk ennek a helynek a foglyai.

Negyvenharmadik fejezet

CALLUM

A szeme sötét, de tiszta, nincs benne pánik, csak elhatározás, mielőtt lecsukódna. Ettől majdnem szétesem.

A bilincs a csuklómon megfeszül, ahogy ösztönösen előrelendülök. A kétségbeesés majdnem az eszemet veszi. Ide vagyok láncolva, megbilincselve és bezárva egy kibaszott rács mögé, miközben az az állat arra készül, hogy megerőszakolja őt a szemem láttára. Időt akartam nyerni magamnak, magunknak, és tudtam, hogyha az anyját említem, azt nem bírja figyelmen kívül hagyni. De helyette a kis haverja érkezik hozzám. Odasétál a rácsomhoz, azonban nem mer bejönni. A kezében ott a bilincskulcs, és hogy megszerezzem tőle, közel kell engednem magamhoz.

Isten hozott, seggfej!

A testem ölni akar, de az agyam türelemre int.

– Szóval te vagy a híres báty – mondja. – Ha tudnád, mennyit beszélt rólad Seraphina.

Gyilkos pillantást lövellek felé.

– Főleg, miután ráébredt, hogy a foglyunk lett – mondja. – Egyfolytában veled fenyegetett minket. Hogy majd eljössz érte, hogy majd megvéded és megölsz minket. Akkor sem hittünk

neki és most sem.

Élesen beszívom a levegőt, nem hagyom, hogy kibillentsen. Vészesen fogy az időm. A szemem sarkából látom Raven lehunyt szemét, mintha így elbújhatna a világ elől, a fájdalom elől, a valóság elől.

– A szerencse forgandó!

– Ugyan, dehogy! A szerencse mindig annak az oldalán áll, aki elég magabiztos a játékhoz, figyel és kihasználja mások gyengeségét. Én sosem féltem taktikázni, ha meg akartam szerezni valamit. Mint például a hugicádat. A vigaszra vágyó nők a leghiszékenyebbek. És ő sebezhető volt, elveszett, pont az esetem.

Megfeszül az állkapcsom.

– Tudod, mit gondolok, hogy csak azért erőszakoltok nőket, hogy elnyomjátok a kibaszott ferde hajlamotokat.

– Azt gondolod? – csattan, majd kihúzza magát, és látom, hogy az elevenére tapintottam.

– A vak is látja, hogy Ron kis kurvája vagy.

– Senki kurvája nem vagyok. – Torzul el az arca, fogcsikorgatva rám morog, és közben a rácsra markol a feje mellett. A nyugalma egy pillanat alatt szertefoszlik.

– Akkor bizonyítsd be, mert én úgy látom, a kettőtök kis kapcsolatában te vagy a punci.

– Nem kell neked semmit bizonygatnom, bármikor szétbaszom a fejedet, ha arról van szó.

– Itt vagyok, láncra verve és megbilincselve, te mégis a rács túloldaláról dumálsz – vicsorgom, mintha dühítene. – Egy kicseszett punci vagy, seggfej! Gyere és fejezzük be ezt a játékot.

Megerőszakoltad a húgomat, és arra készülsz, hogy megerőszakolod a barátnőmet is. Hadd világosítsalak fel! Ha most életben hagysz, megöllek. Gyere és vess véget ennek, amíg még van esélyed rá, vagy ha nem, kitépem a kibaszott torkodat a helyéről, és mosollyal az arcomon fogom végignézni, ahogy a saját véredben fuldokolva megdöglesz.

Will fegyvert ránt, ami egy pillanatra megdermeszt, de mégis megkönnyebbülést érzek, amikor előveszi a kulcsot a zsebéből és kinyitja a börtönöm ajtaját.

– Mi a faszt művelsz? – hallom Ron döbbent hangját, és látom azt is, ahogy megáll a mozdulatban Raven felett.

De késve reagál. Will nekem ront, a fegyvert a homlokomhoz szegezi, a szemében düh cikázik, és vágy, hogy meghúzza a ravaszt.

– Elintézem, hogy kussoljon.

Ron morog. A fülemben dobol az adrenalin.

A cső a bőrömbe nyomódik, azonban érzem, ahogy megremeg a kezében.

– Gyerünk, cicababa, tedd meg!

Látom a tekintetében, hogy habozik, ahogy azt is, miért. Mert benne nincs meg az, mint bennem, nincs meg a mélyről jövő valódi késztetés, elszántság és erő, ami képessé tenné rá. Végtelen másodpercek telnek el.

– Nem megy? Talán ehhez is segítség kell, mint a dugáshoz?

Fejbe vág a fegyver markolatával, ám az ütés gyenge és bizonytalan. Oldalra billen a fejem, de gyorsan összeszedem magam. Will összeráncolt homlokán izzadságcseppek jelennek meg, fújtatva lélegzik és úgy bámul rám, mintha én lennék

maga az ördög.

De rosszabb vagyok annál. A halál kicseszett jobbkeze vagyok, és abban a pillanatban, ahogy leengedi az arcomból a fegyvert, lefejelem. Meginog, de elég közel van, hogy megragadjam a csuklóját és a rácshoz csapjam.

A pisztoly a padlóra esik. Ideje sincs felfogni, a karom átvetem az istenverte nyakán és teljes erőmmel magam felé húzom. A bordáim sikoltoznak a mozdulat ellen, de nem foglalkozom a fájdalommal. A pillantásom azonnal Ront keresi, aki elemelkedik Raven fölül. A tekintetében érzéketlenség ül.

– Mi a terved, megölöd? Te csak egy bosszantó ügyvéd vagy, semmi más.

De nem ebben a pillanatban…

A bilincs láncát belenyomom Will torkába és úgy fordítom magam elé, hogy Ron jól lássa. Valahol az agyam hátsó részében tisztában vagyok vele, hogy Raven mindennek a tanúja lesz, ám ezzel most nem tudok foglalkozni. A hörgő, gurgulázó hang betölti a szobára nehezedő csendet. Will karja csapkod előttem, hol a bilincset próbálja letépni magáról, hol a kezemet karmolja, hogy szabaduljon, de minél jobban kapálózik, annál erősebben szorítom. Pontosan érzékelem a pillanatot, amikor a teste rángatózni kezd, amikor az oxigénhiány győz felette, és a bilincs kemény anyaga összezúzza a légcsövét. Aztán vége lesz.

– Upsz, azt hiszem, véletlenül megöltem. – Vérben forgó szemmel nézek Ronra, majd még mielőtt igazán magához térne a döbbenettől, elengedem Will testét, a padlón heverő fegyverért nyúlok, és egyenesen rá fogom.

– Engedd el! – utasítom.

Ron feltérdel, maga elé húzza Ravent, és az ágyhoz rögzített láncot a nyaka köré tekeri.

– Megfojtom, mielőtt lelőhetnél.

– Ha megteszed, szétloccsantom a fejed, ha megpróbálsz menekülni szintén. Az egyetlen esélyed, hogy élve sétálj ki innen, ha most elengeded.

Felkacag, szinte hisztérikusan.

– Szórakozol?

– Nincs választásod.

A szaros élete mindennél fontosabb, így végül a magasba emeli a kezét és hátrál egy lépést. Raven még ekkor sem mozdul, mintha nem merne, mintha megfagyott volna.

– Gyerünk, bébi, nézz rám! – kérem gyengéden.

Lassan fókuszál, aztán úgy veti le magáról a láncot, mintha égetné, és végre hozzám szalad, de amikor Will élettelen testébe ütközik, a lába újra megdermed.

– Szedd ki a kulcsokat a zsebéből.

A tekintetemet Ronon tartom, aki arra vár, mikor törik meg az éberségem. És őszintén, nehezen tartom magam.

– Callum…

– Ne gondolj rá! Csak arra, hogy kiszabadulunk, oké?

Bólint, én pedig elengedem végre a torkomat szorító gombócot, amitől három napja nem bírok lélegezni. Végre látok rá esélyt, hogy eltűnjünk innen. A bilincskulcs kétszer is megremeg a kezében, mielőtt ki tudná nyitni, aztán amikor sikerül neki, a nyakörvemen lévő zárat is feloldja. Megragadom Raven kezét és magam után húzom. Ron egészen a sarokig húzódik előlem, akár egy igazi patkány.

– A rács mögé! – utasítom.

Miután elfordítom a kulcsot a zárban, a fegyvert a hátam mögé csúsztatom, és olyan erővel szorítom magamhoz Ravent, hogy attól félek, kárt teszek benne. Olyan törékeny, olyan elveszett, és mégis olyan kurva bátor és gyönyörű, hogy nem bírok tovább nem hozzá érni. Szükségem van erre a másodpercre, az érintésre, az összekapcsolódásra, még akkor is, ha nem múlt el a veszély.

– Sajnálom. Annyira kibaszottul sajnálom…- suttogom a hajába. – Sosem szabadott volna belekeverjelek. Bocsáss meg nekem.

Raven teste remeg a karjaimban. Nem sír. Nem omlik össze. Csak kapaszkodik belém, mintha én lennék az egyetlen dolog, ami egyben tartja. Az ujjaim a hátára simulnak, ösztönösen kerülöm a friss sebeket, mégis érzem, ahogy összerezzen az érintésemtől.

– Itt vagyok – mondom halkan. – Velem vagy. Élünk.

Amikor megcsókolom, minden megszűnik körülöttünk. A fegyver súlya, Ron zihálása, Will mozdulatlan teste a padlón, minden eltűnik. A csók nem mély, inkább kétségbeesett, olyan, mint amikor két ember egyszerre vesz levegőt hosszú fuldoklás után.

Raven a mellkasomhoz ér, nem húz közelebb, nem akar többet, csak hagyja, hogy ott legyek neki, és ő nekem. Az ajkunk elválik, de a homlokunk összeér. A lélegzete az enyémmel keveredik.

– Azt hittem. – suttogja. Nem fejezi be.

– Én is – válaszolom őszintén. – Én is – ismétlem.

A kezem még mindig a tarkóján. Nem engedem el azonnal, nem tudom, nem akarom, de az agyam visszakényszerít a valóságba. Ron megmozdul és azonnal hátralépek, magam mögé húzom Ravent, a fegyver már a kezemben.

– Mennünk kell – mondom halkan, de ellentmondást nem tűrően.

Megszorítom a kezét, bólint.

– De hogyan?

Ron felé pillantok, kinyitom a zárat, ahová pillanatokkal előbb zártam és kiráncigálom onnan.

– Vedd le a kurva inged!

Megvető pillantással vetkőzni kezd, én pedig kikapom a kezéből, és Raven felé nyújtom, aki megrázza a fejét.

– Amint kijutunk innen, letépheted magadról, elégetheted, amit csak akarsz, de most fel kell venned valamit.

Vonakodva elfogadja és belebújik, majd szorosan mögém áll.

– Indulás! – taszítok egyet Ronon. A sors, mintha arra játszana, hogy kibasszon velünk. Abban a pillanatban kinyílik az ajtó, Kerrigan, majd mögötte Cordelia lép be a szobába, és csak másodpercekre van szükség, hogy felfogják, mi történik.

Kerrigan kifejezetten vérszomjas tekintettel fogja rám a fegyverét, én Ron halántékának nyomom az enyémet. És akkor taps hallatszik. Lassú. Kimért. Gúnyos.

– Milyen megható – szólal meg Cordelia. – És milyen szánalmas.

Oldalt állok. Raven ösztönösen követi a mozdulatomat, és érzem az ujjait az oldalamnál, ahogy megfeszülnek.

– De kellett volna számolnom ezzel a forgatókönyvvel is –

folytatja Cordelia. – A fiam sosem volt híres a türelméről. Nem értette meg, hogy az idő nekünk dolgozik, nem ellenünk. Még két nap itt, és ahhoz sem lett volna elég erőd, hogy felkelj, nemhogy küzdj.

– Már elkéstél a neveléssel, Cordelia, és ha nem tűnsz el az utamból, akkor nem lesz alkalmad mindezt a fejére róni sem, mert meghúzom a ravaszt.

Beljebb jön, Kerrigannel egy vonalba kerül, és velem szembe. Raven oldalt áll, egy fél lépést távolodik, de még jól látom.

– Bevallom, tetszik ez a mérhetetlen keménység, ami benned van, a markáns indulat, amivel falakat törsz és életeket veszel el. És mégis, a szíved helyén vaj van.

– A szívem helyén egy rohadt vulkán van, ami épp kitörni készül. Ne játssz a szavakkal! Állj el az utamból!

– A hős kiszabadítja a lányt, akit szeret. Majdnem romantikus – mondja könnyedén.

Egyenesen rá célzok, miközben Ront magam előtt tartom, de ő csak mosolyog és egy lépéssel közelebb jön hozzám.

– Tényleg azt hiszed, hogy ez itt véget ér? – kérdezi halkan. – Hogy hagylak elmenni?

– Inkább kockára teszed a fiad életét, csak hogy te nyerj?

Kiveszi Kerrigan kezéből a pisztolyt, aki ugrásra készen áll mellette és lassan Raven felé céloz vele.

– És te a lányét?

Tele szívom a tüdőmet levegővel, az állkapcsom megfeszül.

– Így is, úgy is megölne, nincs mit kockáztatnia – felel Raven olyan dühvel és haraggal a hangjában, amit még nem tapasztaltam tőle.

– Még mindig védelmezed, drágám? Azok után, hogy miatta vagy itt?

– Azért vagyok itt, mert maga és a fia is perverz állatok, mindkettőjüknek egy elmegyógyintézetben lenne a helye – válaszol indulatosan.

– És vajon akkor Callumnak hol kellene lennie? – kérdezi Cordelia, majd rám emeli a tekintetét. A mosolya lassú, élvezetes. – Mesélt neked a másik személyiségéről?

– Fogd be, Cordelia! – mordulok rá.

– Ugyan, miért tenném, hisz joga van tudni, hogy nem csak egyszerűen egy gyilkos vagy. Annál sokkal több. Valaki, aki maskarába bújik, bőrkabátba, fekete kesztyűbe, félelmetes álarc mögé, hogy aztán elvágja az áldozatai torkát. – A szája sarka megemelkedik, amikor Ravenre néz. – Ezt elfelejtette megemlíteni?

A levegő megfagy.

– Azt hiszi, igazságot szolgáltat, de valójában élvezi a vadászatot – folytatja. – Ha bánthat, ha dönthet élet és halál között. A csinos kis pofi alatt vérszomj és megszállottság lapul. A szíve helyén pedig csak egy kárhozott lélek, aki bárkit feláldoz maga körül a saját érdekében. Egy elmebeteggel osztottad meg az ágyadat, kislány.

Raven nem kérdez semmit, csak rám néz. Nem vádaskodik, nem szól, és ez rosszabb, mintha megtenné. Látom, ahogy az arca megváltozik. Nem drámai látványossággal, inkább úgy, mint amikor egy gondolat végleg a helyére kerül. Ahogy az apró, eddig különálló darabok, a hallgatásaim, az eltűnéseim, a testemen lévő sebek, a tekintetem árnyéka, most mind

összeállna benne egyetlen, kibaszottul tiszta képpé.

Azt már felfogta, hogy vér tapad a kezemhez, de a rólam szóló igazság ezen része még nem volt teljes a fejében. És ezt a bombát most Cordelia ledobta közénk.

A tekintete megroppan, és ahogy az első döbbenet köde eloszlik, a helyén mérhetetlen düh lobban lángra.

Hideg, fojtott, veszélyes.

Nem tudok magyarázatot adni neki. Nem itt, nem most, és talán már sehol. Csak belehalni a pillanatba. A testem elgyengül, mintha kihullana a kezem közül minden erő, minden tűz, ami eddig égett bennem. A szívem, ami eddig élt, elfelejt verni. Mintha kihúzták volna alólam a talajt.

Cordelia arca diadalittasan izzik. Ravené viszont… az jobban fáj, mint bármelyik ütés az elmúlt napokban.

– A fenébe veletek – szólal meg végül. A hangja rekedt. – A fenébe mindkettőtökkel!

És mielőtt bárki megállíthatná, mozdul. Teljes erejéből nekilöki Cordeliát Kerrigannek. Cordelia elesik, a fegyver kirepül a kezéből, Raven pedig ráül a mellkasára és tépni kezdi.

Kerrigan rám veti magát, mint egy állat. Ron pedig valahogy kicsúszik a kezem közül, eltűnik a perifériámból. Fizikálisan le vagyok gyengülve, a bordáim sajognak, a karom remeg, de a fegyvert erősen tartom, miközben a falnak vág. A vér zúg a fülemben, a levegő kiszorul belőlem. A keze a csuklómat feszíti. Minden erőmet összeszedem, és lefejelem. Megtántorodik. Egyetlen pillanat elég.

Meghúzom a ravaszt.

A lövés visszhangja még el sem hal, amikor minden

egyszerre történik. Először csak egy tompa robbanás rázza meg az épületet. Nem közel. Mélyről jön. Mintha az alapjai alól szakadt volna ki valami. A fények egy pillanatra felvillannak, majd több helyen kialszanak. Kerrigan teste elnehezül a karjaim között, aztán lecsúszik rólam és a földre zuhan. Nem nézek rá. Nincs rá időm.

– Raven! – vág át a hangom a zajon.

Megpillantom, a földön fekszik, de él. A szeme tágra nyílt, zavart. Felfogom, hogy Cordelia nincs ott. Aztán egy ismerős hang elvonja a figyelmemet a nyitott ajtón kívülről.

Tyler.

Füst, por, törmelék, és mögötte Tyler, fekete kabátban, fegyverrel a kezében, az arca karcos vigyorba feszülve. Mögötte két fegyveres árnyék mozog, célzott lövések, gyors, profi mozdulatok.

– Hála istennek – morran fel a folyosóról. – Azt hittem, elkéstem.

A füst lassan ülepszik, ám ekkor, mint egy figyelmeztetés, a levegő kiszakad Raven tüdejéből. Halálra rémülten néz a szoba másik sarkába. Először nem értem, aztán amikor követem a pillantását világossá válik. Cordelia áll ott, és a korábban elejtett fegyvert tartja a kezében. A célpontja tisztán Raven. A teste feszült, mint egy sarokba szorított vadé. Remeg és ideges. Először látom rajta a bizonytalanságot.

A fegyveremet rászegezem. Nem remeg a kezem.

– Megölheted az embereimet. Lerombolhatod a rendszeremet. De azt hiszed, ezzel vége? – Felnevet. – Az ilyen szervezetek nem halnak meg. Csak gazdát cserélnek.

Egy lépést teszek felé.

– Majd teszek róla, hogy ne így legyen.

A mosolya megfeszül.

– Tudod, mi a különbség közted és köztem? – kérdezi halkan. – Én sosem áltattam magam azzal, hogy jó vagyok.

A szavai mögött nincs fölényesség, csak cinizmus.

– Ahogy én sem – mondom.

Aztán meghúzom a ravaszt.

A lövés nem hangosabb, mint a másik volt. Nincs benne semmi ünnepélyes, győztes pillanat. Cordelia megtorpan, hátralép egyet, majd összeesik, mintha egyszerűen elfogyott volna belőle a tartás.

Nem érzek megkönnyebbülést.

Csak az üres, hideg fülsüketítő csendet, ami megbénít.

Tyler hangja töri át a kábultságom:

– Mennünk kell. Most.

Leengedem a fegyvert, amit még mindig magam előtt tartok, és egy óvatos lépést teszek előre Raven felé, aki halálra dermedve áll velem szemben, ám amikor megpróbálom megérinteni, életre kel, és élesen elutasít.

– Ne!

– Engedd, hogy..

A fejét rázza.

– Nem tudom, ki vagy te.

A tekintete izzik, végtelen szomorúság, csalódottság és pánik borítja el, és én nem okolhatom egyikért sem. Számtalan oka van ebben a pillanatban gyűlölni, nekem pedig nincs mentségem egyikre sem.

– De tudod. Te vagy az egyetlen ember a világon, aki ismer engem.

– Eddig azt hittem, viszont már nem.

Megpróbálom újra megérinteni, de a reakció ugyanaz. Nem akarja, hogy megérintsem, nem akarja, hogy a közelébe legyek, és sanszos, hogy azt sem akarja, hogy többé az élete része legyek.

Hátrálok egy lépést, teret engedek, és hagyom, hogy Tyler vezesse ki a pokolból, ahová miattam került. Itt értem meg igazán, hogy ennek a győzelemnek súlyos ára van. Cordelia halott, a rendszer vele hal, de ami köztünk volt, most egy olyan igazság romja alatt áll, amit egyikünk sem tud megmozdítani.

És nem tudom, lesz-e rá egyáltalán alkalmunk.

„LÉTEZTEM ELŐTTED, ÉS LÉTEZNÉK
UTÁNAD IS, CSAK ANNAK A LÉTEZÉSNEK
NEM VOLNA SEMMI ÉRTELME NÉLKÜLED.”

Negyvennegyedik fejezet

RAVEN

Nem az ébresztőm csörög.

A telefonom rezeg az éjjeliszekrényen, és egy pillanatig csak nézem, mintha valami idegen tárgy lenne. A testem még mindig lassabban mozog. Váratlanul ér, amikor hívást kapok az Ashcroftból. Az igazgatónő elmondta, hogy elhamarkodták a dolgot, és igazam volt a hiba súlyosságát illetően. Nem lenne igazságos, ha nem kaphatnék második esélyt. Hogy visszavárnak. Hogy az ajtó nyitva áll, ha én is úgy akarom.

Nem mondom ki rögtön az igent, azonban nem mondok nemet sem.

Tudom, hogy ki áll a háttérben.

Amikor leteszem, Krumpli nekinyomja az orrát a combomnak. Tyler hozta vissza tegnap, ugyanis ő talált rá, miután Callumnak és nekem nyoma veszett. Úgy bújik hozzám, mintha attól félne, ha elenged, megint eltűnök. Leülök a földre, a hátamat a kanapénak döntöm, és csak hagyom, hogy rám másszon.

– Jól van, jól van… – suttogom.

Furcsa, lassan ülepedő érzés kavarog bennem. Magam elé merengve gondolok vissza az elmúlt napok megpróbáltatásaira,

a testi és a lelki fájdalomra. Innen nézve minden olyan hihetetlennek és valószerűtlennek tűnik, mintha meg sem történt volna, pedig még mindig magamon viselem a nyomait. A lelkem hordozza, a sebeim megmutatják.

Will halott.

De Ron még szabadon van. Bujkál, és tudom, hogy ez nem hagyja nyugodni Callumot. Érzem őt. Minden este, amikor elalszom. Nem látom, nem hallom, de biztos vagyok benne, hogy figyel, vigyáz rám távolról.

Az ablakból.

Az utca túloldaláról.

A sötétség leple alól.

Tudom, hogy a szavaim tartják távol tőlem. Hogy azt hiszi, félek tőle, mert úgy gyilkolt, hogy közben nem volt a szemében megbánás, bűntudat, csak keserű harag. De nem ezért borultam ki, megmagyarázhatatlan módon sokkal jobban összetört a tudat, hogy becsapott. Hogy mindvégig becsapott.

Ő az álarcos…

És ez egyszerre megnyugtat… és felőröl.

Dorothy délután toppan be. Ugyanazzal a lendülettel, ugyanazzal az energiával, amivel mindig.

– Te jó ég, itt vagy! – tárja szét a karját, aztán megáll, amikor meglát. – Oké. Szörnyen nézel ki.

Dorothy azt hiszi, a munka miatt festek úgy, mint egy zombi, és én meg is hagyom ebben a hitében. Lehuppan mellém a kanapéra.

– Hallottam, hogy maradsz – mosolyog. – Annyira örülök!

– Igazából még nem tudom – vonom meg a vállam.

Krumpli közben átmászik hozzá, és Dorothy azonnal elolvad tőle.

– Na jó, hát ő valami nagyon édes pofa – nevet.

– Igen, ő az.

– Miért akarnál elmenni?

– Nincs semmi, ami ide köt.

– Akkor sem volt, amikor ide jöttél, mégis valamiért ezt a helyet választottad. És ez nem igaz, itt vagyok én például, vagy akár Callum. Boldog voltál mellette.

Az voltam, bizonyos értelemben.

– Nagyon különbözőek vagyunk.

Dorothy olyan pillantással néz rám, mintha nem látnám a fától az erdőt.

– Pete és én is. Teljesen más világ. Más tempó. Más múlt. Néha olyan, mintha külön nyelvet beszélnénk. De pont ettől. – elmosolyodik –, pont ettől izgalmas, valódi.

Hallgatok.

– Túl nehéz.

– Nem azt mondom, hogy könnyű – teszi hozzá. – Ami igazán számít, ritkán az.

Amikor elmegy, a lakás újra elcsendesedik, de a szavai valahogy nem tűnnek el. Krumpli az ölembe kuporodik. Én pedig rájövök, amíg nem kapom meg tőle az igazságot, a hazugsága emészt fel. A hazugság, hogy végig azt hittem, elárultam őt, megcsaltam egy másik férfival. Az álarcossal. Szégyelltem magam, marcangolt a bűntudat, miközben. ő mindvégig ugyanaz a férfi volt, aki aznap ellökött, megmentett, aztán kihasznált.

Az éjszakák a legnehezebbek. Minden nap egyre inkább. A mai különösen, mert a Dorothyval való beszélgetés felkavart.

De a sötétség újra eljön.

A kandallóban hangosan pattog a tűz, a melege felforrósítja a bőrömet, viszont a lelkemet nem tudja. Az óra majdnem éjfélt mutat, félek elaludni, mert álmomban sokkal élesebben, sokkal intenzívebben élek meg mindent. Van, hogy a rabságban töltött napok térnek vissza, van, hogy a szagok, a hideg, a bilincsek súlya, az erőszak. Néha Callum arca. Máskor a maszkos énjéé.

És van, amikor mind egyszerre.

Káosz kavarog bennem. Tompa fájdalom ül a gerincem mentén, a bőrömet feltépő sebek húzódnak, amit a gyógyszerek sem tudnak igazán elcsendesíteni, csak elkenni, elmosni. Kimegyek a konyhába egy újabb tablettáért. Vízért nyúlok a hűtőbe, amikor meglátom a borosüvegem, amit még hetekkel ezelőtt bontottam meg egy másik életben, ami normális volt. Kiveszem. A kezem lassan mozog, kitöltöm a maradékot egy pohárba. Leöblítem vele a fájdalomcsillapítót. A bor nem sok. Épp annyi, hogy egy kis vigaszt nyújtson. Legalábbis ezt remélem, de csak még több emléket csal elő, még mélyebb magányba taszít egy idő után.

Melegem lesz, ezért leveszem a köntöst, amit még zuhanyozás után kaptam a kétrészes hálóruhám alá. A selyem rövidnadrág épp csak a combomat takarja, a pántos felsőt hagyom, hadd csússzon le a vállamról. Aztán a nappaliba sétálok, leoltom a villanyokat, de megállok az ablaknál a függöny előtt, és szélesre húzom azt.

Tudom, hogy itt van.

Tudom, hogy figyel.

A testem érzi őt.

Krumpli már alszik, én visszaülök a fotelbe a tűz elé. Felhúzom a lábamat magam elé, a fejemet a fejtámlának döntöm, és úgy meredek a lángok közé, mintha árnyakat látnék benne. A pohár hideg a kezemben, a bor fanyar, amikor lenyelem.

Nem hallom, amikor bejön. Nem hallok lépteket, zárat, ajtót. Csak megérzem. A levegő megváltozik. Sűrűbb lesz. Feszültebb.

Amikor arra fordítom a fejem, ott áll. Az árnyékban. A szeme végigsiklik rajtam. Nem birtoklóan. Nem éhesen. Inkább… fájdalmasan.

– Amikor legutoljára inni láttalak, nekem kellett ágyba cipelni téged – szólal meg rekedten.

– Nem – javítom ki dühösen. – Az az álarcos volt.

Nem is tudom, kire haragszom jobban: rá, mert hazudott, vagy magamra, amiért ilyen vak voltam. Leteszem a poharat a dohányzóasztalra és felállok, de nem lépek közelebb hozzá, csak a tekintetünk akad össze.

– Jól vagy? – Egy pillanatra lehunyja a szemét. Mintha a kérdés is fájna neki, miközben pontosan látja.

A kezem ökölbe szorul. Válasz helyett vád hagyja el a számat.

– Napok teltek el, Callum. Elraboltak, fogva tartottak, megkínoztak, majdnem megöltek. Nem vagyok jól.

Látom rajta a kialvatlanságot, a borostát, a még gyógyuló sebeit az arcélén, az ajkán. Megfeszül az állkapcsa.

– Időt akartam hagyni neked.

– Akkor ott, abban a percben dühös voltam rád. Most is az

vagyok, de nem volt szükségem időre. Csak rád, és a rohadt válaszokra, amik járnak nekem.

– Raven.

– Ne – vágok közbe. – Ne kezdd védeni magad.

Lehunyom a szemem, veszek egy mély levegőt.

– Először is. Nem veheted el, aztán meg adhatod vissza a munkámat kényed-kedved szerint.

– Nem volt jogom elvenni. Csak helyrehoztam a hibámat. Tesz felém egy lépést, de a tekintetemmel megállítom.

– Már nem vagyok benne biztos, hogy akarom.

– Már hogyne akarnád? A tiéd.

Megrázom a fejem, most ez érdekel a legkevésbé.

– Hogy tehetted ezt velem? – vágom az arcába a kérdést. A hangom nem remeg, és ez még engem is meglep. – Hogy hallgathattál végig, miközben majd belehaltam a bűntudatba? Azt hittem, megcsaltalak. pedig végig te voltál az, aki hozzám ért.

– Annyi szörnyűséget tettem, és pont ezért gyűlölsz?

A tekintete elsötétül. Nem védekezik.

– Élvezted? – kérdezem halkan. – Azt, hogy nem tudtam? Hogy küszködtem? Hogy miattad mocskosnak éreztem magam? Mire volt jó? Még akartál egy utolsót szórakozni velem? Kihasználni? Vagy csak ez is egy bosszú volt Seraphina miatt?

A köztünk lévő csend sűrű, feszes. Nem sírok, dühös vagyok, mérhetetlenül dühös.

– Tudod, mi volt a legrosszabb? – kérdezem halkan. – Nem az, hogy ölni láttalak. Nem az, hogy hazudtál. Hanem, hogy azt hiszem. egy részem, már rég tudta, és elfogadta. Ha elmondtad

volna. Nem lett volna rosszabb, mint bármi más.

Könnybe lábad a szemem. Felém lép, de valami megállítja. Tartja a távolságot.

– Nem használtalak ki – mondja végül. – Nem úgy.

– De igen – vágom rá indulatosan.

A keze ökölbe szorul az oldala mellett.

– Nem szándékosan. Megtámadtak, és én nem tudtam, mit tegyek. Úgy látni téged, szörnyű volt. Ha akkor nem vagyok ott, ha nem lépek közbe… Én csak egyszerűen nem akartalak magadra hagyni, látnom kellett, hogy jól vagy-e, mielőtt elmegyek, de aztán felébredtél. Nem gondolkodtam tisztán. Össze voltál törve, én csak vigaszt akartam nyújtani.

– Ettől nem lesz kevésbé fájdalmas.

A csend újra közénk áll.

– Azt hittem. – kezdi, majd elhallgat. – Azt hittem, ha nem tudod, biztonságban vagy. Hogy megvédelek.

– Magadtól? – kérdezem keserűen.

Hallgat, és ez is egy válasz.

– Nem tudom elképzelni, hogyan férne össze az a férfi, aki az álarc mögött van, és az, aki. – Megáll. Nem mondja ki. – És az, aki melletted voltam.

– Én sem tudom – felelem. – De nem voltam biztonságban. Csak tájékozatlan az árnyékodban.

A szemében szomorúság villan. Mély, terhes szomorúság.

– Emlékszel, hogy Cordelia azt mondta, őrült vagyok – kérdezi. – Hogy kettős személyiségem van? Azt hiszed, nekem nem jutott eszembe?

Megállok vele szemben, és meglátom a fájdalmat és a ritka

kétséget a sötét íriszében.

– Hittél neki?

– Mindig azt mondtam magamnak, hogy én más vagyok, mint ők, hogy amit én teszek, azt jogosan teszem, nem élvezetből, de már nem tudom, nem veszem észre a különbséget. Láttad, mit tettem, hogy mire vagyok képes, meddig vagyok képes elmenni.

Veszek egy mély levegőt. Most nem nőként, nem szeretőként, hanem szakemberként szólalok meg.

– Nem vagy pszichotikus – jelentem ki lassan. – Nincs disszociatív személyiségzavarod. Tudod, mit teszel. Emlékszel rá. Vállalod. Ez nem őrület, Callum. Ez választás. Morálisan vitatható, de akkor is választás. A tiéd, nem klinikai kérdés.

Nem megkönnyebbülést látok rajta. Hanem terhet.

– Akkor rosszabb – feleli halkan. – Mert akkor nincs mentségem.

– Soha nem is kerestem mentséget a tetteidre – mondom. – Csak az igazságot.

A tekintetünk végre találkozik.

– És most, hogy megkaptad?

– Megrémít.

Kiengedi a levegőt, mintha eddig visszatartotta volna.

Egy mozdulattal közelebb lép, megérinti a derekamat, magához von. Nem durván. Nincs benne birtoklás. Sokkal inkább kétségbeesés, zavar, az a fajta kontrollvesztés, amit nem lehet elrejteni.

A kezébe fogja az arcomat. A tenyere meleg, remeg egy kicsit. A hüvelykujja az arccsontomon időzik, mintha attól félne, ha elenged, eltűnök.

– Bármit is gondoltam, vagy hittem, mikor megismertelek, már rég nem számít – mondja. – Picsába a világgal, ha te nem vagy a része.

A szavai nem hangosak, mégis belém vágnak.

– Hosszú idő óta te vagy az egyetlen jó dolog az életemben – folytatja. – És azt hittem, könnyű lesz lemondani rólad. Egészen addig, míg ott, abban a nyomorult három napban rá nem jöttem, hogy tényleg elveszíthetlek. Soha többé nem akarom ezt érezni. Nemcsak valaki vagy, aki érdekel, te vagy az egyetlen nő, aki valaha is érdekelt. És előbb gyújtanám fel az egész világot, mintsem hagyjam, hogy valaki elvegyen tőlem. Amióta tudom, milyen veled, nem tudom elképzelni nélküled.

A torkom elszorul. A homlokát az enyémhez érinti. Egy pillanatra lehunyja a szemét, mintha ez is túl sok lenne. Amikor kinyitja, a tekintete kristálytiszta, de én össze vagyok zavarodva.

– Hogy higgyek neked? Hónapokig a fejemben voltál. Álmodtam rólad, őrlődtem miattad, és te közben végig hazudtál. Ezen nem tudom csak úgy túltenni magam.

Eltávolodik, és hirtelen minden olyan hűvös lesz.

– Mit számít? Ne csinálj úgy, mintha csak elszenvedted volna – vágja hozzám élesen. – Ne mondd, hogy nem akartad. Ne mondd, hogy nem élvezted, amikor az álarcosról elképzelt fantáziád egy foszlánya beteljesült.

– Ez nem mentség. Attól még becsaptál. És nemcsak akkor, hanem az elejétől fogva.

– Becsapni? – hördül fel, és ujjait fekete hajába temeti. – Az ellenségem voltál. Egy veszélyforrás. Egy változó, amit ki kellett

volna iktatnom. És aztán… az isten verje meg, belesétáltál a szívembe.

Csendben nézünk egymásra, aztán ő szólal meg újra.

– Az első találkozásunk sem volt terv. Semmi, ami köztünk történt, nem volt az. És ne csinálj úgy, mintha csak én akartam volna. Te ugyanúgy benne voltál ebben. Minden intő jel ellenére akartál engem. Vonzódtál hozzám, miközben az álarcost is akartad. Talán őt jobban, mint engem. az érzést, amit ő testesít meg, nem én. – Vesz egy mély levegőt. – Ott a sikátorban, amikor belenéztél a szemembe a maszkon keresztül, a lelkem mélyéig hatottál, és bármit is láttál ott, felébresztett benned valamit. Nem elmenekültél a sötétség elől, te önként léptél be oda. És élvezted minden percét, mert felszabadított. Ezért maradtál, ezért nem voltál képes sosem elengedni. Ha egyszer megízleled, soha nem leszel már ugyanaz az ember, mint korábban. Ahogy én sem vagyok, azóta, hogy megérintettelek. Veled nem lettem szelídebb, csak lett valamim, ami eddig nem volt. Egy másik felem…

A torkomat gombóc szorítja össze. Milliónyi érzelem vív csatát bennem. A józan eszem óvatosságra int, hisz még a trauma, amit átéltem nem múlt el bennem, de a vágy, hogy újra megérintsem, és hogy ő újra megérintsen, mindenen felülkerekedik. Azt akarom, hogy elűzze a kételyeimet, hogy megszüntesse a szívemet feszítő gyötrő érzést, a félelmeimet.

Egymás szemébe nézve állunk csendben, kimondott szavainkat emésztve. Szavak, amikben sosem voltunk jók, az érintések viszont mindig elmondták az igazat. Remegő ujjakkal tolom le a pántot a másik vállamról is, és hagyom, hogy a lenge,

selymes anyag lecsússzon a mellkasomról és felfedje Callum előtt a meztelenségemet.

– Vedd vissza a ruhád, Raven.

A szavai arcul csapnak. Lassan hatolnak be, mint valami mérgező gáz, amit először nem érzel. csak aztán, miután már nem kapsz levegőt. A karommal takarom el magam.

– Már nem kívánsz? A sebek miatt, amit Cordelia ejtett rajtam? Azért, mert Ron és Will hozzám értek? Erről van szó?

– Rohadtul kívánlak! – Összeszorítja az öklét a teste mellett, az állkapcsát megfeszíti, az ajkát vonallá préseli.

– Akkor bizonyítsd be! Mutasd meg, hogy még mindig akarsz engem, hogy vonzódsz hozzám, hogy mindazok után, amit velem tettek, vágysz rám. Mert itt. – a mellkasára teszem a kezem – sosem hazudtál.

És ahogy kimondom, rájövök, ez a legnagyobb félelmem.

Leveszi a kabátját, azonban a tekintetemet egy pillanatra sem engedi el. Az egész teste egyetlen visszatartott lélegzet. Lassan közelebb lép. Amikor megcsókol, nem gyengéden teszi, de nem is durván, tökéletes egyensúlyban, mintha ez lenne az egyetlen nyelv, amin még beszélni tudunk.

A dühöm beleég a csókba. Mert akár hazudott, akár igazat mondott, még mindig akarom. Visszacsókolom. És ez az a pont, amikor megértem: nem azért veszélyes, mert ő sötét, hanem mert én sem vagyok ártatlan mellette.

Amikor elszakad tőlem, remegek. Megfordít, és óvatosan magához von. Aztán távolabb érzem őt, de még mindig ott. Újra átölelem magam. Hozzám ér, a tenyere meleg, határozott, és remeg egy kicsit. Pont ott áll meg, ahol a bőröm már nem sima.

A hegek vonalán. Beszívja a levegőt, de valahogy érzem, hogy nem undorral, inkább valami veszélyes düh kering benne.

A hüvelykujja végigsimít a kulcscsontomon, aztán lejjebb, ott, ahol a bőröm még érzékenyebb a kelleténél. A szám szétnyílik.

– Ezek. – a hangja elakad egy pillanatra – nem elvesznek belőled. – Közelebb hajol, az ajka alig érinti a hegeket. – Ezek összekötnek velem. Örökre – csókol esküként végig az összesen.

A csuklómnál vezetve megfordít, mintha még mindig attól félne, hogy eltörök.

– Nézz rám – kéri.

A tekintete végigjár rajtam, nem kapkodva, nem falánkan. Úgy néz, mint aki emlékezni akar minden részletre. A homlokát az enyémnek támasztja. A lélegzete forró, túl közel, túl sok. Érzem, mennyire nehéz neki ellenállni. Mennyire akar. Mennyire küzd magával.

Most már csak egyetlen csókot ad. Rövidet. A keze a derekamon feszül.

– Ha most tovább megyek… – nyeli le a mondat végét, aztán fájdalmas lassúsággal elenged –, nem biztos, hogy meg tudok állni.

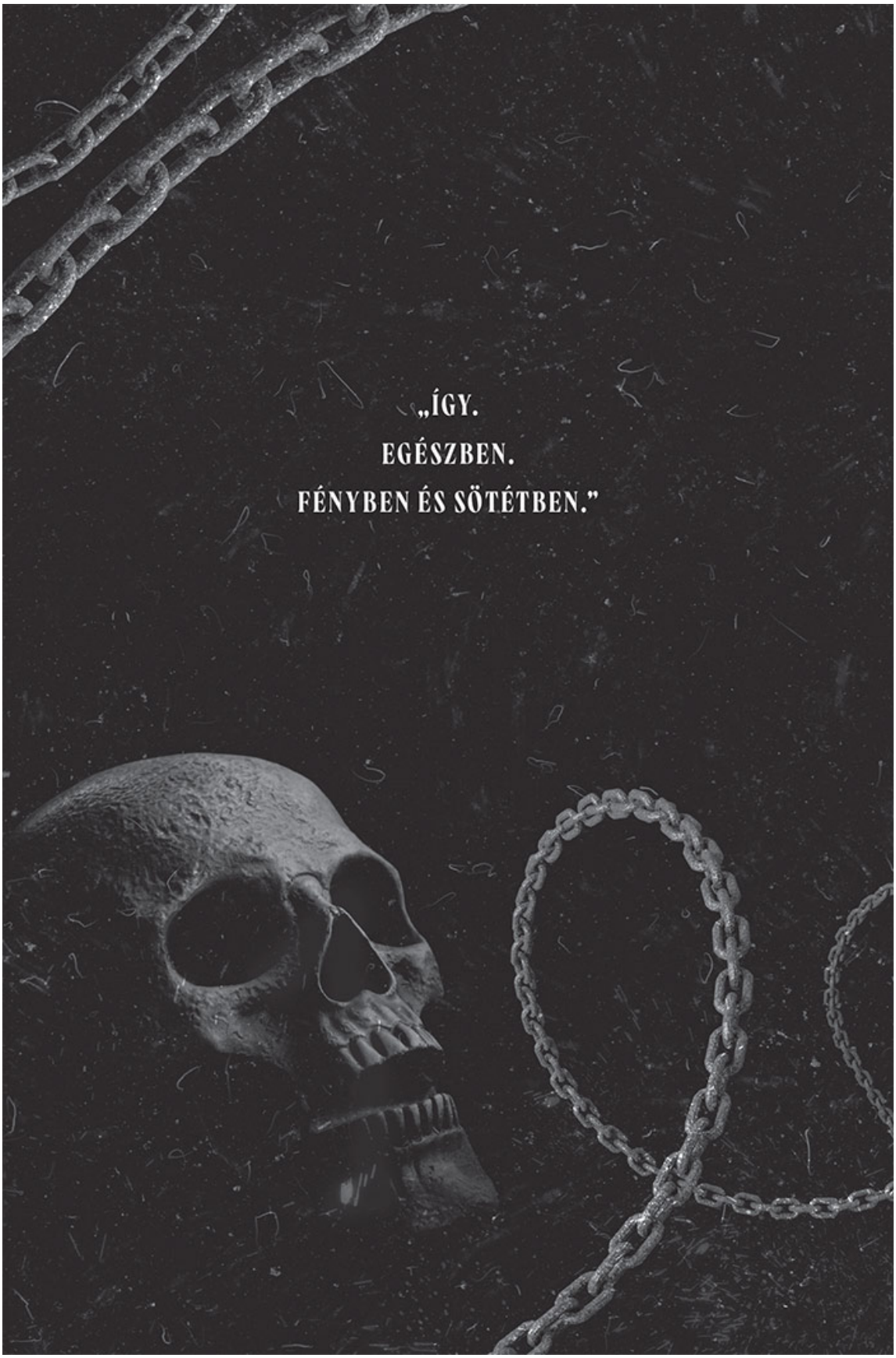
A tekintete sötét, őszinte, sebezhetőbb, mint valaha. Lehajol a felsőmért, és gyengéden belebújtat. Aztán ölbe kap.

– Ugyanúgy akarlak. Talán jobban is – mondja, miközben lassan a háló felé halad velem. – Azt akarom, hogy engem válassz, azonban úgy akarom, hogy a fejed tiszta. Nem bódítja el bor vagy indulat. Még a történtek hatása alatt vagy, időre van szükséged és térre, hogy tisztán lásd, amit én már látok. – Gyengéden ágyba fektet, hüvelykujja még egyszer végigszánt az

ajkamon. – Nem fogom azt mondani, hogy könnyebb lesz velem, hogy biztonságosabb. A béke unalmasnak tűnik, ha a káoszhoz szoktál, de mindennél jobban vágyom erre. Azt sem tudom mondani, hogy nélküled nem létezem, mert ez nem igaz. Léteztem előtted, és léteznék utánad is, csak annak a létezésnek nem volna semmi értelme nélküled. Azt akarom, hogy maradj. De ha menni akarsz, nem tartalak vissza.

Még egyszer végigsimít a karomon.

Ha szeretném, ha nem, a kimerültség végül elnyom, és én rettegve zuhanok egy újabb álomba, ahol nem tudom, mi vár rám.

„ÍGY.
EGÉSZBEN.
FÉNYBEN ÉS SÖTÉTBEN.”

Negyvenötödik fejezet

CALLUM

Amikor kilépek az igazgatónő irodájából, az ajtó halkan csukódik mögöttem. Seraphina ma visszakerült a kórházból az intézet falai közé. Jól van, a történtekhez képest. Ő nem fogja fel, min ment keresztül, és vannak pillanatok, amikor irigylem érte. Néha azt kívánom, bár ne látnék olyan tisztán, bár ne érezném olyan intenzíven azt, amit érzek.

Egy hét telt el, mióta felrobbantottuk a híreket. A sajtó azóta tele van mindazzal, amit felfedtünk. Tylerrel mindent kiszórtunk a felszínre, amit csak lehetett. Bizonyítékokat, bankszámlákat, fedett útvonalakat. Azoknak, akik még tiszták, akikben száz százalékig meg lehet bízni. Azóta éjjel-nappal kihallgatásokra járok, vallomásokat teszek és nyilatkozatokat a médiának. Ravent szigorúan kihagyva mindebből.

Több mint egy évtizedig működött a hálózat, és senki nem látta, vagy nem akarta látni. Politikusok, rendőrök, ügyészek, jogászok, vezetők, vállalatok élén ülő férfiak. Mind ügyfelek voltak. Mind fizettek, és most mind rács mögé kerülnek. Óhatatlanul is eszembe jut apám, aki azért halt meg, mert ez a szervezet túl sokáig tudott az árnyékban mozogni. Most végre vége, én mégsem érzek megkönnyebbülést, mert a lelkem

valahol a szívemet uraló két világ közötti határon ragadt.

Veszek egy mély levegőt. Egy pillanatra megállók, mert a bordáim olykor még tiltakoznak a mozgás ellen. És akkor meglátom őt.

Ott áll a folyosó végén, egy dossziét szorít a mellkasához.

Itt van.

Soványabb, de itt van. Tudtam, hogy végül maradt, hogy visszatért az intézetbe. Tudtam, hogy esetleg belebotolhatok, viszont szándékosan nem akartam az útjába kerülni.

Napok óta nem kerestem.

Napok óta várok.

A kezem leengedem az bordáimról, megállunk egymással szemben. Egyetlen lépésre.

– Szia – köszön halkan.

Ez az egyszerű szó elég ahhoz, hogy a hiánya megtriplázódjon a szívemben. Látom, ahogy megváltozik a légzése, az arca színe, a tartása. A jelenlétem éppúgy felzaklatja, mint engem az övé. Meg szeretném érinteni, mégsem teszem.

– Örülök, hogy végül maradtál – mondom.

Nem kérdezem meg, hogy ez mit jelent, pedig minden porcikám tudni akarja. Elmosolyodik, de nem boldogan, inkább fáradtan.

– London már nem az otthonom – feleli. – És… vannak dolgok, amik ide kötnek.

Vajon rám gondol?

A szívem meglódul, azonban csak bólintok. Egy pillanatig egyikünk sem mozdul. Aztán közelebb lépek. Eddig bírom. Az önuralmam cserben hagy, ' mindig is cserben hagyott, ha róla

volt szó. Az ujjaim az arcára csúsztatom, amitől megrezzen, de nem húzódik el, sőt, egy villanásnyi időre belesimul. Ez az egyetlen érintés is megöl bennem minden józanságot. Minden idegvégződésem, minden sejtem azonnal életre kel és többet követel. Mégis valahogy ráveszem magam, hogy eltávolodjak reszkető ajkától, és a szemébe nézzek, de az arcát nem vagyok képes elengedni. Még nem.

– Seraphina újra itt van – mondom halkan.

– Tudom, miatta vagyok itt.

– Bármi is lesz köztünk, szeretném, ha továbbra is te foglalkoznál vele.

Raven bólint, és én végre elengedem. Készen rá, hogy hagyjam továbbmenni, viszont most ő az, aki megállít.

– Most hogy vége, hogy bosszút álltál, megbékélt a lelked?

– Addig nincs vége, amíg Ront meg nem találom – felelem.

A nevétől megrázkódik, ez is azt bizonyítja, hogy nem múlt el nyomtalanul mindaz, amit vele műveltek.

– Vale rács mögött van – folytatom. – Ő nem tudott elmenekülni. Will… túl kegyes halált kapott ahhoz képest, amit érdemelt volna. Ahhoz képest, amit a húgommal tettek, amit veled akartak tenni.

A tekintetem megvadul, érzem, ahogy elönt a düh.

– Ron más lesz – mondom csendesen. – Ő élni fog. amíg meg nem tanulja, mit jelent könyörögni.

Raven megdermed. Talán most lát igazán, a kegyetlen oldalamat, aki hidegvérrel tud ölni, aki gyilkos, elvakult, és ebben a pillanatban egy idegen a számára.

– És ha sosem találod meg? – kérdezi.

– Akkor sosem nyugszom meg

– Továbbra is álarc mögé bújsz?

– Ez az, ami érdekel, Raven?

Egy pillanatig figyel.

– Már vége – mondja. – Bosszút álltál. Miért kockáztatnád az életed, mintha nem számítana? Miért ragaszkodsz még mindig hozzá?

Mélyen a szemébe nézek.

– Miért nem mondod ki nyíltan, mit akarsz?

– Mert nem tudom…

– Ha kitaláltad, tudod, hogy hol találsz.

Otthon sötét van. Leülök a zongorához. Nem gyújtok lámpát, a kandalló fénye elég. A billentyűk hidegek az ujjaim alatt. Először csak keresem a hangokat.

Egy-egy leütés. Szétesett, bizonytalan. Nem dallam, inkább töredezett hangfoszlány, mintha nem tudnám, mit akarok, csak egyszerűen lefoglalni a kezemet. A frusztráció egyre nagyobbra nő bennem, lecsapom a fedelet. A csend hirtelen túl nagy lesz. Felkönyökölök rá, összekulcsolom az ujjaimat, és csak meredek magam elé. Hogy a fenébe jutottam idáig?

Aztán egyszer csak bevillan egy dallam. A bál emléke akaratlanul tör fel.

Another love.

Akkor a zene kérlelt, körbejárt, behúzott, de nem ígért semmit, mindent a felszín alatt tartott. Felnyitom a fedelét, hogy újra játszani tudjak. A bal kezem keményebben dolgozik, mélyebb, feszültebb alapot ad. A jobb kezem ujjai szinte vágják a hangokat. Düh van benne. Vágy. Kimondatlan szavak. A

csuklóm megfeszül, az ujjaim gyorsabban mozognak, mint ahogy gondolkodni tudnék. A mű átfut rajtam. A mellkasomon, a vállaimon, a gerincemen végig. Nemcsak játszom, belekapaszkodom.

A hangok nem egymásba folynak, hanem egymásnak feszülnek.

I wanna take you somewhere so you know I care…

A tempó feszes, nem hagyom kifutni a hangokat, elvágom őket, mielőtt megnyugodhatnának. Ahogy én sem nyugodhatok. Ahogy Raven sem nyugodhatott mellettem.

A refrén nyers, pusztító, és szinte vágyom rá, hogy feleméssze. Mint az érzések, amiket nem bírok elengedni. Harag, vágy, bűntudat. Félelem attól, hogy túl későn ismertem fel, mit tartok a kezemben.

Amikor a dallam egy pillanatra elcsendesülne, nem hagyom. Ráteszek még egy fájdalmas, hosszú ütemet. Mintha könyörögnék valakinek, hogy hallja meg.

A végén nem engedem el az utolsó hangot. Ott tartom az ujjam a billentyűn egy fél másodperccel tovább, mint kellene. A zongora rezonál.

És tudom, ez nem ugyanaz a dal, ami akkor született, mikor megszereztem őt, ez az a dal, amikor elveszíthetem.

Amikor a szám elhal, és a lelkem lecsillapodik, azonnal megérzem a jelenlétét. Minden ugyanolyan, mint amikor legutóbb itt járt, és mégis idegenebb, mint bármikor, hogy ott áll. Figyelem, ahogy megváltozik a testtartása, hogy a válla megemelkedik, majd lassan süllyed, hogy éppúgy dúlnak benne az érzelmek, akár bennem.

Elindul a zongora felé. Az ujja végigcsúszik a tetején, és akaratlanul is emlékszem, hogyan tettem rajta a magamévá, hogy ő mennyire élvezte. Látom a szemében, hogy ugyanerre gondol. Kinyúlok felé, megérintem a kezét és magam felé húzom. Nem tiltakozik. Kifordítom a lábam, és combom közé húzom remegő alakját. Átölelem a derekát, a fejem egy pillanatra a hasának döntöm. Kell még egy kis idő így, mielőtt minden véglegessé válik. A hajamba túr, mintha ő is kapaszkodni akarna valamibe, ami itt tartja, ami mellettem tartja.

– Tudtam, hogy minden alkalommal, amikor magamra öltöm azt az álarcot, a saját lelkemet pusztítom. De nem érdekelt, mert akkor még nem volt mit vesztenem. Engem választottál nappal. viszont az álmaidban nem engedted el a maszkos férfit sem. És ettől nem megkönnyebbülést éreztem, hanem súlyt. Mert nem versenyezhettem a saját árnyékommal. Szörnyeteg vagyok? Talán. Gyilkos? Kétségtelen. Gyűlölnöd kellene. Mégis arra vágyom, hogy ne tedd.

Finoman hátrabillenti a fejemet, és egyenesen a szemembe néz.

– Áthágtam szabályokat. Megkérdőjeleztem magamat szakmailag, emberileg. lelkileg. Olyan mélyre zuhantam veled, és közben emelkedtem magasra melletted, amit korábban el sem tudtam volna képzelni. És tudod, mi van? Hogy nem bántam meg. – Egyetlen lélegzetvételre megáll. – Szörnyeteg vagy? Talán. Gyilkos? Kétségtelen. Igen, gyűlölnöm kellene – suttogja a szavaimat ismételve. – De nem tudlak. Még most sem.

A szavai után csend zuhan közénk. Súlyos, fojtó, sűrű. Ezt

akartam hallani, erre vágytam, mégis úgy érzem, mintha harcolnom kellene ellene.

– Ha jó ember lennék, elengednélek.

– Te jó ember vagy. A kezed talán bemocskoltad, viszont a szíved a helyén van.

Megmagyarázhatatlan a bizalom, amit irántam érez. Eltolom magamtól, visszafordulok a zongora felé, és a tetejére teszem a kezemet, de Raven pillantását nem engedem el.

– Semmivel sem vagyok jobb egy bűnözőnél, talán egy szadistánál sem. – Mély, fájdalmas levegő szakad ki belőlem. – Én is élvezem a kontrollt, a hatalmat, azt, ahogy reszketsz alattam, hogy küzdesz ellenem, hogy a bőröd kipirosodik a szorításom alatt, hogy a légzésed szaggatottá válik, amikor elszorítom a torkodat, hogy a tested az én akaratom szerint érez kínt vagy élvezetet. Hogy azt tehetek veled, amit csak akarok. Nem teljesen úgy, mint azokkal, akikre vadásztam, de elég közel ahhoz, hogy rettegnem kelljen a bennem élő ragadozótól. Nem akarok olyanná válni, mint ők, de talán nincs választásom.

Raven nem mozdul. Csak néz rám.

– Ne mondd ezt – ingatja a fejét, harcolva az érzéseivel.

Nem tudom, miért csinálom, talán egy utolsó utáni lehetőséget akarok neki biztosítani arra, hogy helyesen döntsön, miközben majd beleőrülök abba, hogy elérem a célomat.

– Egy olyan álarcos férfiről álmodoztál, aki megmentett azon az éjjelen és ezért misztifikáltad, felruháztad olyan jegyekkel, amik komfortosak, kellemesek, sőt vonzóak voltak a számodra. De mondd, hogy látod mennyire sötét a lelkem! Mondd, hogy

érted, mi vagyok!

Összerándul, mintha érintés nélkül is megérintettem volna. Felállok, hogy távolságot tartsak tőle, de ő követ, a vállamra teszi a kezét, hogy megállítson.

– Amikor rád nézek, a szemedben aggódást látok, törődést, küzdelmet, elszántságot, erőt és szükséget. Már előtte is akartalak. A sérült, dühös férfit, aki minden erejével el akart lökni magától, aki még most is azért küzd, hogy megvessem, miközben képtelen vagyok rá, mert szeretem.

Ekkor valami elszakad bennem, és a következő pillanatban a falhoz szorítom. Nem keményen, de attól félek, ha nem teszem, ha nem érhetek hozzá, én magam esek szét. Megérintem az arcát, a homlokom az övének feszül, érzem a leheletét: meleg, remegő.

– Hogy tudsz így szeretni? – suttogom.

– Csak így tudlak szeretni – suttogja vissza.

Még szorosabban szorítom.

– Felfogod, mit hívsz szerelemnek? Teljesen biztos vagy benne? – robban ki belőlem a feszültség.

– A szerelem te és én vagyunk. Mi vagyunk.

A tenyerembe simul az arca, miközben rám néz.

– Egy domináns férfiről álmodoztam. Rólad – mondja, majd elszakad tőlem, a táskájához lép, kiveszi belőle a naplót – amiben először olvastam a titkos vágyairól, az álarcosról –, és felém nyújtja.

– Olvasd el!

– Miért?

– Mert tudnod kell, hogy minden, amit mondtam, igaz.

Az álom mindig olyan intenzív, félelmetesen valósághű és fizikailag kimerítő. Mintha tényleg megtörtént volna.

Most egy félhomályos, elhagyatott raktárépületben állok, a levegő sürü, édeskés por száll benne, fojtón és forrón telepszik a tüdőmre minden ki- és belégzéskor.

A lépteit nem hallom, csak azt érzem, hogy mögém kerül. Mint egy árnyék, amely pontosan tudja, hogy a testem előbb reagál rá, mint az eszem.

A bőröm borzongva húzódik össze a gerincem mentén, amikor a fekete kesztyűs keze végigsiklik a karomon.

Nem látom az arcát, mégis érzem a tekintetét a tarkómon, azt a hideg, kimért, végzetesen magabiztos pillantást. Közelebb hajol, annyira, hogy a fémmaszk hidege megérinti a nyakamat. A lélegzetem elakad. Nem félek tőle… csak attól, hogy mennyire akarom.

A keze lassan a torkomra simul. A bőr anyaga hidegen fonódik a nyakamra. A falhoz fordít, a csípőm a nedves betonhoz csattan, a testem ösztönösen ívbe feszül.

A maszkja a vállamhoz ér, halkan, alig hallhatóan morran… és az a hang olyan mélyre hatol bennem, hogy beleremegek. Callumra emlékeztet. A vadsága, az illata, az érintése. Álmomban a kettő összemosódik, és már nem tudom eldönteni, ki érint meg.

A mellkasom hullámzik, elönt az olthatatlan vágy. Nedves vagyok, szégyentelenül nedves és bűnös.

A férfi végigsimít a derekamon, és belém markol, olyan erővel, amitől a térdem megremeg.

A testem tudja, mit szeretnék, és ő is. Többet tud a vágyaimról,

mint én magam. Hozzám préseli magát, ujja a torkomon pihen, és a fojtott lihegése, torzítva, mélyen, a fülem mellett vibrál. A combom közé nyomja a térdét, a teste határozott, türelmetlen, követelő. A falnak szorít, mintha el akarna venni tőlem valamit, amit még nem adtam oda neki.

A teljes kontrollt.

A belsőmben feszülő tiltott vágy hullámzik. Amit talán Callumnak sosem mondanék, itt, ebben az álomvilágban. kimondatlanul is az övé lesz.

Széttépi a ruhámat. A keze a csípőmre csúszik, felemel, és az a mozdulat olyan természetes, mintha mindig is neki lettem volna teremtve. Felnyársal. Hideg levegő áramlik át a mellemen, kúszik fel a combomon, de az ő forrósága lüktet bennem. Vadul, türelmetlenül tesz a magáévá. A mozgása erős, elsöprő, intenzív. Domináns és uralkodó. És nekem eszemben sincs megállítani, vagy megkérdezni, ki ő, mert érzem, hogy nem számít. Ő és én egyek vagyunk. Valahogy itt, ebben a pillanatban olvadunk eggyé.

Testileg és lelkileg is.

Amikor az álom tetőzik, a keze a nyakamra feszül, az egész világ egyetlen, lüktető ponttá sűrűsödik… megfoszt a levegőtől, miközben gyönyört ad. Egyszerre küzdők az orgazmusért és az oxigénért, és egyiket sem akarom kevésbé vagy jobban. Élet és halál mezsgyéjén tart. Pont annyit vesz el, amennyit elbírok, és annyit ad, hogy közben ne akarjam megállítani. Még akkor sem, ha belehalok.

Kétkedve nézek Ravenre, miután becsukom a naplót.

– Szeretlek – mondja ki újra és egészen közel lép hozzám.

– A vágyott férfi végig te voltál az álmaimban. A valóság és a fantázia összeolvadt benne, bennem. Egyetlen kérdés lüktetett a mellkasomban mindvégig. Miért kívánom őt, az álarcost, amikor a valóságban csak egy férfit akarok? De most már világos. A kezdetektől fogva utánad vágyódtam, hisz te ő vagy, ahogy ő meg te.

A szavai végigkaristolják a mellkasomat. Van bennem valami ősi, vad, ragadozó ösztön, ami egyszerűen nem akarja elengedni őt. A nőt, aki néhány hónap alatt olyan mélyre mászott a lelkemben, ahová senki sem tette még be a lábát előtte. Egy pillanatra lenézek a padlóra, mintha időt akarnék nyerni, aztán életemben először teljesen levetkőzöm magam érzelmileg.

– Te vagy az egyetlen nő, akiért felégetném a világot, akiért harcolnék, aki miatt elhinném, hogy számomra is létezik boldogság. – Őrjítő, mennyire igaz minden szó, ami elhagyja a számat, hallom magam, de olyan, mintha a hangom keményebb, mélyebb lenne. – Olyan baszottul tökéletes vagy a számomra, és én olyan kibaszottul megveszek érted. Minden hozzád vezetett. Nem gyengévé tettél, hanem erősebbé, veszélyesebbé. Mert a miénk nem szelíd szerelem, nem halványul el. A miénk túlél. Akkor is, amikor minden más elpusztul körülöttünk. Te vagy az egyetlen dolog, amit nem vagyok hajlandó elveszíteni. Érted, mennyire szeretlek? Érted, mennyire őrültté tesz ez a szerelem? De a lelkem kárhozott…

A szívem egyszerre szorul össze és dobban vadul, egy pillanatra elhallgatok.

– És én vágyom erre a kárhozatra – bukik ki belőle is a

vallomás. – Téged választottalak. Arról fantáziáltam, hogy egy idegen, álarcos férfi tesz magáévá, miközben fojtogat. Élvezek minden érintést, minden vad és megkérdőjelezhető pillanatot a közeledben. Nem vagyok ártatlan – szegi fel az állkapcsát dacosan. – Tudom, hogy veled minden határátlépés. Tudom azt is, hogy egy pszichiáter nem veszhetne így el egyetlen férfiban sem, főleg. nem egy gyilkosban. Minden tankönyv szerint félnem kellene tőled, menekülnöm, távolságot tartanom. De amint hozzám érsz, az összes szabály elpárolog a fejemből. Minden szakmai tiltás, minden józan reflex. Mégsem akarom visszahozni őket, ahogy nem ' akarom azt sem, hogy bármi elválasszon tőled…. És ez az én döntésem. Az enyém. Mindkét férfit akarom. A domináns részedet, aki az álomban az életemet tartotta a kezében, és azt is, aki most a szívemet tartja fogva.

Lehunyja a szemét, és amikor kinyitja, parázslik a tekintete. Felsóhajtok.

– Nem tudlak gyengéden szeretni.

Raven vonásai ellágyulnak.

– Akkor szeress úgy, ahogy tudsz.

– De mi van, ha összetörlek?

– És ha én akarom, hogy törj meg? Ha én akarom, hogy sose szeress másképp, csak hevesen, erőszakosan és őrülten? Mert én nem félek beleszeretni a sötét oldaladba, ahogy eddig sem féltem szeretni azt, amit megmutattál.

A mellkasomban valami végzetesen megreped. A kezem az arcára csúszik, a hüvelykujjam az állán pihen, kényszerítem, hogy rám nézzen.

– Akkor megszállottan szeretlek – mondom rekedten. –

Hozzám tartozol és én hozzád. Az enyém vagy. Mondd ki, hogy az enyém vagy.

– A tiéd vagyok. – És ebben a két szóban nem alávetettség van, hanem választás. – Csak a tiéd.

Meglebegtetem a naplót a kezemben, és vészjósló közelségbe kerülök hozzá. A szívem minden egyes dobbanása a mellkasomnak ütközik, mintha össze akarna olvadni az övével. Megragadom a derekát és magamhoz húzom őt.

– Ezt akarod? Így? Ahogy ide leírtad? Hogy maszkkal az arcomon tegyelek a magamévá? – a hangom veszélyesen halk, és mégis gyengéd.

Bólint, a torka elszorul nyelés közben. Tekintete kíváncsi, várakozó, mégis bizonytalan.

– Mondd ki, bébi! – suttogom. – Most!

A levegő édes, fülledt.

Lassan a torkára emelem a kezem. Nem szorítom, csak megérintem, két ujjal, éppen csak annyira, hogy a levegő benne rekedjen.

– Raven! – a hangom megtört, de már birtokló, figyelmeztető, türelmetlen, domináns.

– Igen, ezt akarom.

Eddig bírom türtőztetni magam. A csókom könyörtelen és könyörgő egyszerre. A levegőnk összekeveredik, a nyögéseink egymásba kapcsolódnak, fuldoklunk, küzdünk, tulajdonképpen harcolunk egymásért, egymás ellen. A lába megrogy alattam, kapaszkodót keres az ingemben, a hajamban, talán még a lelkemben is. Nem tudom olyan mélyen birtokolni, hogy elég legyen. A szám újra és újra az övére talál, mintha ott lenne az

egyetlen biztos pont ebben a kibillent sodrásban. Ajka remeg, válaszol, aztán visszavág, érzem rajta, hogy ő is ugyanúgy elveszett ebben az új érzésben, mint én. Amit teszünk, kétségbeesett ígéret, hogy bármilyen káoszban is egymást választjuk.

A csók íze ott marad a számon, sós és ismerős, mintha a kimondott szavaink oldódnának fel benne. A szemébe nézek, olyan mélyen, hogy a saját tükörképem is eltűnik benne.

– Nedves vagy már nekem? – A hangom mély, és vággyal teli, egy olyan nő iránti vágy ez, akit nem érdemlek meg, ő mégis itt van és engem akar. A gondolat megráz, azonban nem józanít ki, csak még mélyebbre taszít a vágyba.

Bólint.

– Szavakkal! – préselem ki magamból a homlokának feszítve az enyémet.

– Lucskos és a tiéd – buknak ki az őrjítő szavak a száján.

– Kibaszottul az enyém. – Keveredik az lélegzetem az övével. – Csak az enyém…

A falnak dőlve támasztja meg magát, amíg én eltávolodom tőle, hogy magamhoz vegyem a kesztyűt és a maszkot. Most először nem azért veszem fel az álarcomat, hogy öljek, hanem azért, mert teljesíteni akarom a vágyálmát a nőnek, akiért megszállottan odavagyok.

A fém hideg, ahogy felteszem, és most valahogy más érzés benne lenni. Számtalan alkalommal viseltem már, de ebben a pillanatban súlya van. Nem védelmez, nem rejt el, leleplez.

A maszk nem elválaszt tőle, hanem összeköt vele.

Amikor a helyére simul, a világ beszűkül. A hangok

tompábbak, a levegő sűrűbb. Érzem a saját lélegzetemet visszaverődni belülről, mintha egy idegen mellkasában dobogna a szívem.

Raven a falnál áll. Nem mozdul. Zihál. Hangosan, türelmetlen vágyakozással néz a maszk szemüregébe. A szeme sötét, csillogó, kitágult. Egy lépéssel közelebb megyek. A cipőm halk a padlón, mégis látom rajta, ahogy ösztönösen összerezzen. A bőre alá fut a vér és pirospozsgásra festi az izgalom.

A kezem a torkára simul. Nem szorítom, csak tartom, az ujjaim alatt érzem a pulzusát, ami gyors és árulkodó. A teste ösztönösen ível felém, nem el tőlem. A hüvelykujjam finoman megmozdul, figyelmeztetésként, ígéretként. A tekintetében reszketeg, sötét vágy 'lobban.

A maszk mögött elmosolyodom, csodálatos látvány. A szeme lecsukódik egy pillanatra, és az érintés súlya alatt visszavonhatatlanul nekem adja magát. A kezem a torkán marad, de hagyom, hogy ő tegye meg az utolsó lépést.

És megteszi.

Az ajka résnyire nyílik, a lélegzete megtörik. Egyetlen, remegő mozdulattal közelebb hajol, mintha a maszk vonzaná, mintha a sötétséget vágyná, de valójában mögé néz, engem lát, engem kíván. Én pedig érzem, ahogy a bennem élő két világ, a férfi és a vadász tökéletes egyensúlyba simul.

Így.

Egészben.

Fényben és sötétben.

Epilógus

CALLUM

Hetek teltek el.

Az élet ment tovább. Lassan. Makacsul. Visszafordíthatatlanul. De az idő végre nem sürgetett, nem szorított a torkomnál fogva. Csak ment előre. Csendesen. Megengedően.

A kezem természetesen simul Ravenébe, mintha mindig is így lett volna. Hallom, ahogy beszél Seraphináról. Izgatott és türelmetlen, hisz a gyilkossági kísérlet után, minden várakozással szemben, nem szétesés, hanem finom rendeződés látható rajta. Elmondta, hogy Seraphina állapota változik. Nem látványosan, vagy csodával határos módon, de apró lépésekben mozdul előre.

Azt is mondta, hogy beszélt neki az árnyakról. Hogy Seraphina elhiszi, már nincsenek, hogy a fekete angyal elpusztította őket.

Nos, igen…

Mennyi vér, mennyi döntés, mennyi visszafordíthatatlan tett áll mögötte. Mégsem bántam megy egyiket sem. Ha újra kellene kezdenem, ugyanígy tennék mindent. Az apámért. A lányokért. Seraphináért. És igen, Ravenért is. Mert nélküle nem lennék itt.

Ez a pillanat sem létezne.

Raven ösztönösen lelassít, mikor a közösségi térhez érünk, aztán teljesen megáll, a tekintete előremered, én meg rögtön védelmező üzemmódba váltok.

– Mi a baj? – követem a pillantását.

És előbb hallom meg, mintsem felfognám, amit látok.

Seraphina a zongoránál ül. Az ujjai bizonytalanul, mégis elszántan találják meg a billentyűket. A dallam töredezett, mintha keresné önmagát benne, egy emléket, egy kapaszkodót… Felismerem.

Brahms Bölcsődala.

Elöntenek az emlékek, melyek már rég nem törtek felszínre bennem. Raven megszorítja összekulcsolt kezünket, és ezzel kiránt a merevségemből. Odasétálok. Nem ülök le, nem zavarom, csak nézem, ahogy próbálkozik, míg végül megérzi az ottlétem és felnéz rám. Lassan elmosolyodik, óvatos pillantással.

– Szia – mondja.

Az ujjai megállnak a billentyűk fölött. A dallam elhal, mintha elfáradt volna félúton.

– Eljátszod velem? – kérdezi halkan. – Úgy. mint régen.

A „régen” nem konkrét idő, csak egy állapot, melyben mindketten bent ragadtunk. Amikor még minden normális volt.

Leülök mellé.

Nem beszélek, csak nézem, mintha még nem láttam volna soha. A bal kezem megtalálja a kezdő hangot. Seraphina figyel, majd csatlakozik, tétova felismeréssel.

A dallam ringatózó, meg-megbicsaklik, majd újra összeáll. De

nem érdekel, hogy nem tökéletes, mert ez a pillanat az. Nem javítom ki, nem vezetem, csak ott vagyok és tartom az ütemet, ahogyan régen, amikor még azt hittem, ez sosem fog megváltozni.

Felém néz játék közben. Boldog, gondtalan, békés az arca, és azt kívánom, bár örökre így maradna. Egy másik világba vezet át minket a zene, egy másik életbe, amikor még a szüleink éltek, mi pedig versenyt űztünk abból, ki szerzi meg az utolsó sütit vacsora után. Sosem volt esélye nyerni…

A dallam véget ér, de a fejemben tovább szól. Seraphina ott ül, majd halkan megszólal.

– Csak emlékeztem rá valahonnan.

Elmosolyodom.

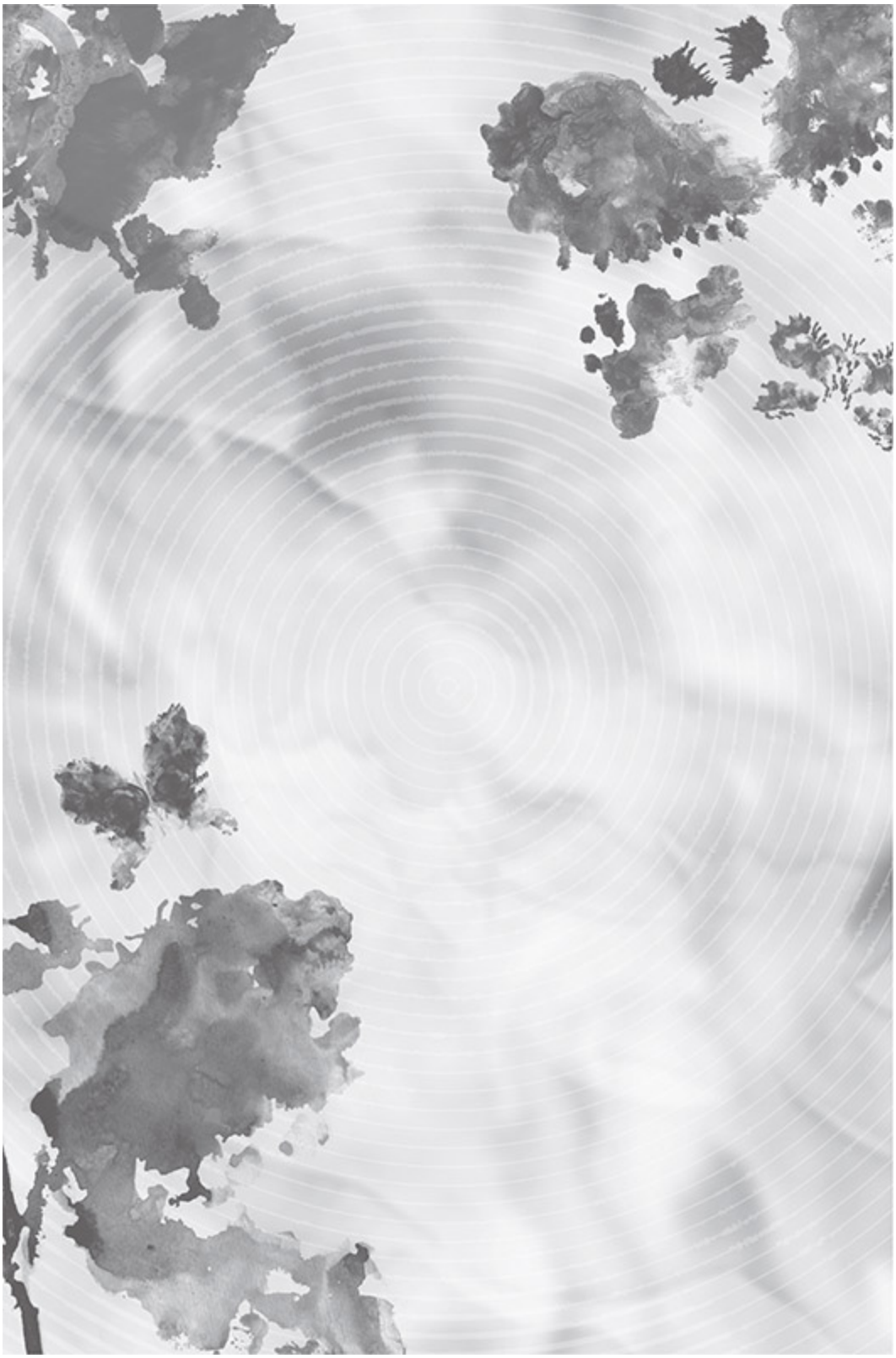
Tele vagyok érzésekkel. A mellkasom kienged, mintha újra levegőhöz jutnék egy hosszú merülés után.

Raven az ajtóban áll. Látom rajta, hogy érti, mi zajlik bennem, hogy pontosan tudja, mennyi minden történt ezért a pillanatért. Mennyi döntést kellett meghozni, menynyi sebet kellett elviselni. És abban a másodpercben értem meg, nem az számít, mit veszítettem el, hanem, hogy ki volt mellettem, amikor már nem volt mit elvenni tőlem.

Tudtam, hogy Ron még szabad, tudtam, hogy soha nem fogom teljesen elengedni a sötétséget, de azt is, hogy Raven mellett nem kell többé egyedül megbirkóznom vele.

A világ ritkán kegyes.

De néha, visszaad valamit abból, amit elvett.

Köszönetnyilvánítás

Hatalmas hálával tartozom a családomnak, akik végigkísérték és támogatták az írói utamat – a kezdetektől a mai napig. Külön köszönet illeti a férjemet, aki végtelen türelemmel, szeretettel és biztatással áll mellettem minden pillanatban.

Az előolvasóim támogatása nélkül ez a könyv sem válhatott volna azzá, ami. Anett, Hugi, Barbi és Betti! Köszönöm nektek, hogy őszintén, figyelmesen és támogatóan segítetek. Sokszor húztatok ki a gödörből, ezért örökké hálás leszek.

Extrán köszönet a Pitypang Kiadó vezetőjének, aki fáradhatatlan munkájával lehetővé teszi, hogy a történeteim újra és újra utat találjanak az olvasókhoz.

Hálás szívvel köszönöm a szerkesztőmnek, Kovács Attilának, aki szakmai tudásával és elkötelezett munkájával most is hozzájárult ahhoz, hogy ez a regény a lehető legjobb formáját nyerje el. Külön ajándék számomra, hogy mindenben számíthatok rá.

Köszönet illeti Szabó-Huber Nikolettát a gondos és precíz korrektúráért, valamint Kaposvári Franciskát, aki ismét gyönyörűen formába öntötte a kéziratot a tördelés során.

Hálás vagyok, hogy ilyen kiváló szakemberekkel dolgozhatok együtt.

Köszönet Bakos Fanninak és Faniszló Ádámnak (Coverist Studio) a gyönyörű borítóért – ismét egy álmot váltottatok valóra.

Külön köszönet Lexxa’s Design munkájáért, aki csodálatos belső illusztrációkkal és igényes designnal tette még különlegesebbé ezt a könyvet.

Végül, de a legnagyobb hálával nektek tartozom, kedves olvasók. Nélkületek ez az egész nem lenne. Köszönöm, hogy velem vagytok ezen az úton.

Hatalmas ölelés – a következő könyves kalandig,

Anne Raven